

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Шеметно
научнофантастично
приключение!

ФАНТАСТИКА

94

ТИМЪТИ ЗАН

АВТОРЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДАТА
ХЮГО

АНГЕЛМАДА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ТИМЪТИ ЗАН АНГЕЛИАДА

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Учените от планетата Сераф, която влиза в съюза ЕМПИРЕЙ, откриват „ангели“, тайнствено излъчвани от една черна дупка. Ангелите правят хората спокойни и неспособни да лъжат. С това ЕМПИРЕЙ се опитват да наложат мир. Но лидерите на друг съюз — МИР, виждат в ангелите изключителна опасност за хората.

*На майка ми —
първият ангел в моя живот*

1.

Джерико Коста тронаво се измъкна от люка на совалката. Отвън го чакаха млад лейтенант и също толкова млад редови член на екипажа, и двамата облечени в блестящите черно-сребърни военни униформи на Мира. Лъскавите червени и сини нишки с емблемата на „Комитаджи“ се виеха с арогантна гордост на раменете им.

— Господин Коста. — Офицерът понечи да отдаде чест, но навреме се усети, че пред него стои обикновен цивилен. — Добре дошли на борда на „Комитаджи“. Поздрави от комодор Леши. Той би искал незабавно да се срещнете в командната зала.

Коста кимна и заоглежда безупречно чистите стени на дока, като се мъчеше да преодолее странното чувство за нереалност. „Комитаджи“. Намираше се на борда на „Комитаджи“.

— Разбрано — каза той, като не особено успешно се опита да имитира неутралния тон на младия лейтенант. — Имам два сака, които...

— Ще бъдат натоварени на кораба ви — увери го офицерът, а спътникът му плавно се промъкна покрай Коста и изчезна в совалката. — Бихте ли ме последвали?

Плъзгачът се намираше в защитена ниша в дъното на хангара. Офицерът го настани, натисна някакъв бутон и двамата се заизкачваха към сърцето на кораба.

Към сърцето на „Комитаджи“.

„Сякаш се намирам в жива легенда“ — помисли си Коста. Дори кристалните кули на академията не успяха да го оставят в неведение за славните победи на огромния кораб. А дори да бяха успели, двата месеца ускорено интензивно обучение, което току-що бе завършил, бързо щяха да поправят такъв пропуск. На практика всеки от военните му преподаватели си имаше своя любима история за „Комитаджи“ — истории, неизменно разказвани с особена мрачна радост. За военните, а и за повечето обикновени граждани на Мира, „Комитаджи“ беше

символ на гордост, слава и могъщество. Символ на сигурността и силата, която представляваше Мирът.

Да пътуваш по коридорите на една легенда само по себе си беше достатъчно впечатляващо. А пътуването по коридорите на кораб, който си е спечелил статута на легенда само за някакви си пет години активна служба, будеше направо благоговение.

Пътят до командната зала изглеждаше прекомерно дълъг и отне страшно много време дори за кораб с размерите на „Комитаджи“. Това добави още един нюанс на нервност към и без това обърканите чувства на Коста относно ролята му в тази задача. Чак след като за трети път смениха плъзгача, той си даде сметка, че тази неефективност е най-вероятно преднамерена. Никой не би направил леснодостъпни районите с критическа важност.

Най-накрая пристигнаха. Командната зала изглеждаше точно както си я представяше — огромно помещение, претъпкано с конзоли и униформени мъже и жени, делово наведени над тях. Той се огледа с надежда да зърне капитана...

— Коста? — прогърмя глас някъде отгоре.

Той вдигна глава. В единия край на залата имаше подобна на балкон площадка. На нея стоеше мъж с посребрени коси и го гледаше.

— Да, сър? — отговори Коста.

Човекът само кимна и се обърна. Без да каже нито дума, придружителят на Коста го отведе до спускателната платформа под балкона. Стените от запомнящ метал ги обгърнаха и след миг се отвориха отново, този път на нивото на мостика.

Възрастният мъж ги очакваше.

— Здравейте, Коста — каза той и пак кимна. Коста разбра, че е преценен мигновено. — Аз съм комодор Варс Леши. Добре дошли на борда на „Комитаджи“.

— Благодаря, сър. Аз... ами... той... — Коста млъкна. Внезапно се почувства като пълен идиот.

Устата на Леши се сви в нещо подобно на усмивка.

— Да. Наистина е голям, нали? Получихте ли последните си инструкции долу?

— Да, сър — Коста се мъчеше да се отърве от чувството, че е новият ученик в класа. — Поне колкото сметнаха за необходимо.

— Не са се впусkali в подробности, така ли?

— Ами... — Коста се поколеба. Не изглеждаше особено разумно да се изказва жлъчно за военно учреждение пред представител на военното съсловие. — Придържаша се към общоизвестното — колкото можа по-тактично добави той. — Останах с впечатлението, че от мен се очаква предимно да импровизирам.

— Да не сте очаквали писмени инструкции? — обади се нечий друг глас, изпълнен с презрение.

Коста сепнато се обърна. Към него се приближаваше мъж с изпито лице и безупречен сив костюм.

— Моля?

— Попитах ви да не би да сте очаквали писмени инструкции за задачата си? — повтори мъжът. — Току-що сте преминали най-добрия и скъп тренировъчен курс в Галактиката. И първото нещо, което би трябвало да ви набият в главата, е, че шпионите почти винаги импровизират.

Коста внимателно пое дъх — бореше се със стария автоматичен подтик да се подчини.

— Сигурен съм, че са направили всичко по силите си за тези два месеца. Може би просто не съм замесен от шпионско тесто.

— Малцина са такива по природа — намеси се Леши и стрелна непознатия с поглед. — Но от друга страна, това не е обикновена шпионска акция. Господин Телторст има склонността да го забравя. За секретна информация пращаме шпиони. За секретна научна информация пращаме учени. — Офицерът дари Коста с кратка, но окуражаваща усмивка. — А за секретна научна информация, трупана вече двайсет години, пращаме учен, способен да отсее зърното от плявата.

— Надяваме се вие да сте този човек — кисело се обади Телторст. — В противен случай цялото това начинание няма да е нищо друго освен едно колосално пилеене на пари.

Коста го погледна и отново се помъчи да преодолее подтика да се впусне в извинения. Но поне най-после се досети що за птица е другият.

— От думите ви, господин Телторст, стигам до заключението, че сте представител на Адюторския корпус на „Комитаджи“.

Откъм Лeши се разнесе тих звук, който би могъл да се изтълкува и като сподавен кикот. Телторст бавно завъртя глава, за да изгледа

комодора. После също така бавно я завъртя към Коста.

— Не съм ничий представител — спокойно и отчетливо каза той. — Аз съм квалифициран Адютор, упълномощен да участва в заседанията на Висшия съвет и да съветва правителството по всеки въпрос, касаещ финансовото и икономическото благополучие на Мира или на всяка система, подсистема, свят, държава, окръг или община в него. — Блясъкът в очите му стана студен и твърд. — Включително и по такива маловажни въпроси като академичните дългове, натрупани от докторанти от малки градчета на треторазредни светове. *Вашите* дългове, Коста. И от мен зависи дали те ще бъдат опростени, или не.

— Извинявайте. — Коста горчиво се разкайваше, че не си е държал езика зад зъбите. Скритата зад този леден и презрителен тон власт бе също толкова стряскаща, колкото и първоначалният сблъсък с „Комитаджи“. — Не исках да ви обидя.

— Сигурен съм. — Телторст погледна за миг към Леши. — Аз също не исках да кажа, че сте неподготвен за задачата. — Разбирате, че освобождаването на хората на онзи така наречен Емпирей от техните чуждопланетни господари и въвеждането им в лоното на Мира е много скъпо начинание. Работата ми е като на всеки Адютор — да се уверя, че парите на Мира са изразходвани разумно.

— Разбирам. — Първоначалният страх на Коста се смени с нещо като раздразнение и нервност. Щеше да рискува живота си на вражеска територия, а единственото, което вълнуваше Телторст, бе колко ще струва това. — Ще направя всичко възможно да оправдая вложените в мен средства.

Телторст едва забележимо се намръщи...

— Не се съмнявам, че ще се справите чудесно, Коста — побърза да се намеси Леши преди Телторст да успее да отвори уста. — Но стига толкова разговори. Корабът ви се намира в хангар номер шест... ще ви отведат направо там. Знаете ли как да го управлявате?

— Да, сър. — И въпросът, и отговорът бяха по-скоро ритуални. Почти всичко на кораба беше автоматизирано или предварително програмирано.

— Добре. Не забравяйте, че не бива да напускате пашкула поне двадесет часа след старта. *Най-малко* двадесет. Ако корабите на Емпирей все още се мотаят наоколо, ще ви се наложи да прекарате там повечко време. Не бързайте и не се паникьосвайте. Ще бъдете напълно

невидим в пашкула, а ако ние си свършим работата както трябва, те изобщо няма да забележат, че напускате „Комитаджи“. Веднага щом пристигнем, би трябвало да получим данни от автоматичната сонда на Лорелей, стига да попаднем в нужната мрежа и в точния момент. Ако има време, ще ви пратя копие преди да ви изстреляме. Щом кацнете, отивате на координатите, отбелязани в компютъра ви, където ще получите последните данни за света, фалшиви документи и персонална кредитна линия.

— Много *ограничена* кредитна линия — вметна Телторст. — Имайте го предвид и се опитайте да не бъдете превалено разточителен.

— Да, сър. — Коста се опита да не се намръщи. Пак пари. Когато имаше Адютори, винаги всичко опираше до пари. — Ако няма друго, ще тръгвам към кораба си, господин комодор — добави той.

— Добре — кимна Леши. — И късмет в тази малка райска разходка.

— Благодаря. — Коста погледна комодора право в очите. — Можете да разчитате на мен, сър.

— Сигнал от контролния център на катапулта Сцинтара, господин комодор — обади се от комуникационния терминал. — Имаме зелена светлина.

— Разбрано. — Леши спокойно погледна показателите на собствения си пулт. Въртенето на кораба беше спряно, енергийните оръжия — заредени, ракетите — в готовност. Всичко необходимо за кратка екскурзия на вражеска територия. — СтаТО?

— Всички са на линия, господин комодор — докладва старши тактически офицер Камбъл. — Алфа и Бета са на позиция. Корабът и екипажът са в пълна бойна готовност.

С периферното си зрение Леши забеляза как Телторст се извързва от наблюдателната си конзола в отсрещния край на балкона.

— Бета ли? — подозрително попита той. — Какво е Бета?

— Симулация. Изтребители в бойна готовност. Възнамеряваме да предприемем нахлуване в тези системи. — Леши забеляза стиснатите му устни и добави: — Имате последна възможност да се махнете отгук, ако желаете.

Телторст отвърна на погледа му, без да мигне.

— *Вие* имате последна възможност да не рискувате този кораб, комодор.

Леши се обърна към терминала си, като се мъчеше да потисне надигацията се в гърдите му изблик на абсолютно непрофесионален гняв. Точно сега не беше моментът отново да се започват старите спорове. Нямаха друга възможност, освен да използват „Комитаджи“ — по причини, които бяха добре известни на Телторст.

— Щурман! Изведи ни на позиция.

— Слушам, сър.

На главния дисплей в залата пред „Комитаджи“ увисна центърът на хиперпространствения катапулт на Сцинтара — замъглена червена елипса, която висеше в космоса и бавно се олюляваше около трите си оси. Една мисъл никога не напускаше главата на Леши — в ранните години на пътуванията с подобни катапулти кораб, който не успееше да уцели центъра, рискуваше да разпилее отломките си на светлинни години разстояние. Допреди откриването на парепроводниковите метали кораби с размерите на „Комитаджи“ бяха немислими.

Какво нещо е прогресът!

Прозвуча предупредителният сигнал — носът на кораба беше достигнал централния елипсоид.

— Всички по местата си — нареди Леши. — Сцинтара, започвайте обратното броене.

Сцинтара потвърди. След тридесет и осем секунди звездите внезапно изчезнаха.

Леши бавно пое дъх. Умът и тялото му автоматично се настроиха в пълна бойна готовност. Разстоянието от Сцинтара до Лорелей беше почти триста светлинни години — малко по-малко от шест секунди през хиперпространството.

— Готови — по-скоро по навик промърмори той. Отпусна се... и звездите се появиха също така внезапно, както бяха изчезнали.

— Проверка на местоположението — нареди Леши. Навигационният дисплей показваше многоцветни вектори. Повечето от „звездите“ всъщност бяха астероиди. Но това не означаваше задължително, че са попаднали в нужната мрежа — всички мрежи около Лорелей, изглежда, се намираха дълбоко в астероидните пояси. — Ако сме на точното място, готови за приемане на данните.

— Насочено пулсово излъчване от планетата, господин комодор — докладва свързочният офицер. — Попаднали сме на правилната мрежа. Започвам копирането.

— Камбъл?

— Тактическият анализ е почти готов, сър — отговори СтаТО. — Очаква се съпротива.

Леши кимна и погледна тактическия дисплей. Всичко беше според очакванията. Около „Комитаджи“ имаше четири малки кораба, построени във формата на триъгълна пирамида със страни двеста километра. Всеки от тях бе оборудван с хиперпространствен катапулт. Те охраняваха центъра на мрежата, която по някакъв начин беше отклонила „Комитаджи“ от първоначалния му хиперпространствен вектор. Заедно, три от корабите бяха в състояние да изхвърлят „Комитаджи“ от системата и да го запратят където си поискат.

Ако го направеха моментално, Коста не би трябвало да си прави труда да се качва на борда.

— Получихме съобщение, господин комодор — обяви свързочният офицер. — Напомнят ни, че Емпирей е затворил границите си за кораби на Мира, и искат да знаят защо сме тук.

Леши се подсмихна. Първата част от играта беше успяла — размерите на „Комитаджи“ ги бяха сварили неподготвени. Сега трескаво се мъчеха да пренастроят катапулта си и се опитваха да ги баламосат с празни приказки. Той погледна към Телторст, но видя само тила му.

— Не отговаряйте — спокойно каза той. — План за атака Алфа.

Когато четири сини лъча пронизаха пространството в посока на четирите емпирейски кораба, светлините на „Комитаджи“ леко притъмняха. Последваха ги жълти плазмени струи и червените линии на дузина ракети „Спиърхоук“. Леши усети как ускорението го притисна в креслото, когато двигателите на „Комитаджи“ се събудиха, за да го изведат от центъра на пирамидата. Противникът повтори маневрата, ракетите коригираха векторите си. Компютрите на „Комитаджи“ префокусираха лазерите, изстреляха нови плазмени облаци...

Секунда след това и дванадесетте ракети „Спиърхоук“ се взривиха поне на тридесет километра от целите си.

— Преждевременна детонация на всички ракети — докладва Камбъл. — Плазмата и лазерите не нанасят видими щети. Корабите продължават да ни следят. Изстрелвам втора вълна „Спиърхоук“.

— Приемането на данните завършено — обяви свързочният офицер в мига, когато още дванадесет ракети се устремиха към целите си. — Копие е прехвърлено към пашкула.

На тактическия дисплей се появиха осем нови кораба, излезли от астероидите. Подкрепления, които започнаха да се пристрояват към пирамидата.

— Готови за изстрелване на пашкула. — Леши не откъсваше поглед от ракетите, насочени към целите си. Емпирейците вече имаха детонационните кодове и втората група „Спиърхоук“ би трябвало да се взриви доста по-близо до „Комитаджи“...

Едновременно избухнаха дванадесет огнени кълба... „Комитаджи“ за момент се оказа скрит от погледа на врага зад светлина и разширяващи се облаци отломки.

— Изстреляйте пашкула!

„Комитаджи“ дори не трепна — беше прекалено огромен за това, — но Леши почти усети глухия тътен на експлозията, запратила съдържанието на шести док в космоса.

— Третата вълна ракети е изстреляна.

— Изстреляйте Харпиите — нареди Леши.

— Слушам. Първите Харпии изстреляни.

Към дванадесетте вектора на тактическия дисплей внезапно се присъединиха нови петдесет и „Комитаджи“ заприлича на някакво екзотично цвете. Сред светлините едва се забелязваше мъничко петънце, което влудяващо бавно се отдалечаваше от десния борд на кораба.

— Ляво на борд! Отвлечете вниманието на катапулта от пашкула!

От рязката маневра Леши се оказа притиснат в страничната облегалка на креслото. Поради затруднената видимост на емпирейците им трябваша няколко секунди, за да реагират. В същото време Харпиите започнаха да експлодират.

— Откриха кодовете на Харпиите — докладва Камбъл. — Втората група е готова.

— Във фокус сме! — извика щурманът. — Оставащо време — пет секунди.

— Задръжете вторите Харпии! — Ако пашкулът на Коста още се намираше под прикритие, един залп нямаше да представлява нищо друго освен ефектни и много скъпи фойерверки. — Готови за катапултиране.

И с обичайното хълцане на корпуса вселената внезапно изчезна.

Леши автоматично започна да брой секундите. Звездите се появиха на екраните почти мигновено. А в центъра се мъдреше мрачно червено слънце.

Той облекчено си пое дъх. Настъпил беше последният ход от тази фаза на играта и скоро всичко щеше да се изясни.

— Всички в бойна готовност! Проверка на местоположението! Сканирайте за пашкула.

— Местоположението изчислено, господин комодор веднага докладва навигаторът. — Намираме се на петдесет и четири-точка-седем светлинни години от системата на Лорелей. На сто и тридесет милиона клика от най-близката звезда. След секунда ще имам траекторията на орбитата.

— Няма следа от пашкула в близък обхват. Превключвам на среден, но явно изстрелването е успешно.

— Добре. Включете гравитацията и подгответе скоростния катапулт.

Прозвуча предупредителният сигнал за включена гравитация и огромният кораб започна почти неусетно да се върти около оста си. Леши се обърна към Телторст.

— Сега виждате защо не бяхме чак толкова загрижени за безопасността на „Комитаджи“.

— Още двеста милиона километра и нямаше да имате повод да злорадствате — не му остана дължен той. — Векторът минаваше точно през онова слънце и щяхме да сме много, ама много мъртви.

— Така е. Вероятно точно това е причината емпирейците да се бавят толкова, вместо да се отърват веднага от нас. Точността на първо място.

Телторст хвърли поглед към звездата на екрана.

— Предполагам, че това би трябвало да ни впечатли.

— Аз лично съм впечатлен. Вие не сте ли?

— Впечатлен? — Адюторът презрително сви устни. — Впечатлен от хора, които са станали същински овце и не могат да убият дори за да защитят самите себе си? Много лесно се поддавате на ласкателства.

— Нима? — Непрофесионалният гняв отново започна да бушува в гърдите на Леши. — Емпирейците рискуваха живота си. Ако ракетите ги бяха улучили, те щяха да са мъртви, независимо от всичките им хитроумно двойни сандвичеви корпуси. Според скромния ми опит овцете рядко притежават подобна храброст.

Изражението на Телторст не се промени... но Леши внезапно усети във въздуха леден полъх.

— Възхищението пред качествата на противника подобава на дипломатите — спокойно отговори Адюторът. — Но това не се отнася за войниците. Не забравяйте, комодор, че в случая нямаме работа с хора. А с хора, поставени под чужд контрол. Разликата е доста съществена.

— Знам срещу какво сме изправени. — Леши се мъчеше да овладее гласа си. — Но нали точно затова сме тук? За да спасим нашите братя от онези ужасни ангели!

Бръчките около устата на Телторст станаха по-дълбоки и резки.

— Не се правете на остроумен, комодор. Може и да не се възхищавам на техните войници по начина, по който го правите вие. Но не аз бях онзи, който подготвяше абсолютно безразсъден скок с изстребителни ракети в пълна бойна готовност.

Леши преглътна напирателната ругатня. Надяваше се, че при цялата тази бъркотия Телторст ще забрави за симулацията Бета. Не само че не беше, ами явно се бе постарал да научи подробности.

— Моите заповеди са да завладея Емпирей и да го поставя под властта на Мира — остро каза той. — И очаквам от екипажа си да е готов за всякакви ситуации, които могат да изникнат при изпълнението на тези заповеди.

— Приветствам предвидливостта ви. Само не забравяйте, че целта на операцията е „завладяване“. Не „унищожаване“.

— Ясно — изръмжа Леши. Естествено, целта на операцията не беше „унищожаване“. Достатъчно бе само да подхвърлиш на един Адютор нещо относно евентуални финансови загуби, за да го накараш да се облее в студена пот. — Нека и аз ви напомня, че именно затова

избрахме сценария с Коста пред всички останали, разработени от специалните служби. Ако *не* го заловят, ще разполагаме с много ценна информация за ангелите.

— Разбира се, че ще го заловят — изсумтя Телторст. — Нали това е главната цел на сценария. Да го заловят.

Леши неохотно кимна. Внезапно се почувства виновен. Опасностите не му бяха чужди и неведнъж бе давал своята лепта в изпращането на хора на сигурна смърт. Но онези хора винаги бяха *военни*, които знаеха с какво са се захванали и имаха всички шансове да се измъкнат живи. Това обаче не се отнасяше за един цивилен с мизерно двумесечно обучение.

Още повече за цивилен, когото са лъгали още от самото начало.

— Може и да извади късмет.

Телторст го изгледа замислено.

— Може би. Бих искал копие на данните от Лорелей.

Леши улови погледа на Камбъл и кимна. Без да каже нито дума, офицерът се приближи до Телторст и му подаде малкия цилиндър.

— Благодаря. Ако ви потрябвам, ще бъда в каютата си. — Адюторът се изправи, стъпи върху спускателната платформа и спря там. — Между другото, сигурно няма да имате нищо против да направите цялостно проучване на тази система — подхвърли през рамо той. — Така и така оставяме тук работещ катапулт, поне да знаем дали си заслужава отново да пътуваме насам.

— Благодаря. *Запознат* съм с правилника.

— Добре. — Погледът на Телторст небрежно обходи командната зала, сякаш да напомни на всички кой всъщност е главният в тази операция. След това, без да каже нито дума, той се спусна надолу.

„Копелета. Мръсни, гадни копелета, всички до един.“ Леши се обърна към конзолата си и извика инженерната справка. Работата по изграждането на скоростния катапулт вече беше започнала и се очакваше да завърши след пет дни.

Тогава щяха да могат да съобщят на Мира, че изстрелването на Коста е минало успешно. И че Емпирей е на път да бъде победен.

— Кажете на инженерите, като свършат с модула, да започнат да работят върху основния катапулт на три смени — обърна се той към свързочния офицер. — Искам го готов за четири месеца.

— Слушам, сър.

Леши се намръщи и извика данните от Лорелей. Да останеш вързан тук в продължение на месеци само с най-обща представа какво става не беше от най-приятните начини да си прекараш времето. Но поне засега той разполагаше с информация, недостъпна за никого друго в Мира. И пет дни, за да реши каква част от тази информация ще отпътува с модула.

Настани се по-удобно в креслото си и започна да чете.

Таймерът тихо извъня и Коста вдигна очи от четивото си. Двадесетте часа, за които настояваше Леши, бяха изтекли. Дисплеите не показваха емпирейски кораби в достъпното за скенерите пространство.

Време беше.

Той свали предпазния капак на контролния панел, обърна се и натисна нужния бутон. Двигателите изреваха и ускорението го притисна в креслото. Мъничкият кораб бе изстрелян като куршум през тунела, появил се като чрез магия в замаскирания като скала пашкул. Той затаи дъх — очакваше напрегнато неумолимия вражески изстребител, който със сигурност се спотайваше зад най-близкия астероид.

Нищо. Нищо не се случи и след като корабът му се ориентира и започна програмирания си полет към емпирейския свят Лорелей. Нищо не се случи дори след като Коста се осмели да поеме дъх и да се отпусне. Вече беше на път към мястото на среща с мъничката автоматизирани шпионска система, която Мирът беше успял да внедри преди окончателното прекъсване на преговорите от страна на емпирейските лидери преди няколко месеца.

После трябваше да замине за Сераф. За Сераф и Ангелиада.

Погледна далечния полумесец на Лорелей и усети ннк стомахът му се свива. „Можете да разчитате на мен“ беше казал на Леши. Но сега, далеч от ярките светлини на залата и погълнатите от работа мъже и жени на „Комитаджи“, думите ехтяха в главата му като проява на празно перчене. Бе сам, във вражеска територия, изправен пред враг, който вероятно не бе и съвсем човешки.

„Малка райска разходка“ — отекнаха в главата му думите на Леши. Неведнъж беше чувал този каламбур по време на обучението си.

Колонистите-отцепници, основали Емпирей преди сто и осемдесет години, бяха избрали да нарекат общността си с древния термин за седмото небе.

Но дали изборът на това име беше само плод на съвпадение? Или бе причинен от недоловимото влияние на ангелите върху умовете на хората?

Маса подобни въпроси се въртяха около тази акция. Въпроси, които засега нямаха отговор. Въпроси, чиито отговори се очакваха от Коста. Смазващи, дълбоки, невъзможни въпроси...

И точно когато невероятният мащаб на всичко ставащо за пореден път заплашваше да го погълне, пред него изплува образът на Телторст. Лицето, изпълнено с такова презрение...

— Върви по дяволите — каза той на глас. Звукът отекна странно в заобикалящите го заоблени плоскости и дисплеи. Ако Телторст бе очаквал от него да пълзи по корем само и само за да угоди на предварителните му прищевки, да върви по дяволите.

Произнасянето на думите на глас донякъде му помогна. Мигащата светлинка на пулта му напомни, че тунелът все още е отворен. Коста набра нужната команда и погледна как фалшивият астероид се затваря и се превръща в инертна маса. Надяваше се наистина да се е превърнал в *инертен*. Несъмнено мозъците зад тази операция си бяха давали сметка, че ако емпирейците попаднат на кораб, дегизиран като астероид, ще стане повече от ясно, че Мирът им е изпратил шпионин.

След изпълняването на тази задача корабът се върна в автоматичен режим и щеше да остане така, докато стигне Лорелей. Коста настрои един от дисплеите да му показва текущата ситуация и се върна към четивото си. Данните от Лорелей се оказаха доста по-подробни, отколкото бе очаквал, и трябваше здравата да наблегне върху четенето, за да ги приключи до момента на кацането.

Пашкулт остана инертен през следващите шест часа, докато корабът на Коста не се отдалечи достатъчно, за да бъде в състояние да засече промяната в статуса му. Шест часа прахосано време. Но огромната система от компютри и роботи, скрита дълбоко в скалата, остана безмълвна. Създателите ѝ бяха решили, че е абсолютно

задължително Коста да вярва, че оставя зад себе си просто една празна черупка.

Тихо и незабележимо мрежата се активира и започна да се оглежда. Дори без наличието на основната памет сензорите нямаха проблем да открият центъра на мрежата, която бе хванала „Комитаджи“. Достатъчен за целта беше само роякът емпирейски кораби, който сновеше в района.

Сензорите се настроиха и започнаха работата си. Необходимо бе време — доста време — за постигането на набелязаната цел.

Мрежата беше търпелива.

2.

— Внимание — разнесе се от високоговорителите на космодрума спокоен баритон. — Дванадесетата последна совалка за космическия лайнер „Ксирус“ пристигна на Шестнадесети терминал. Всички пътници да се подготвят за проверка и качване на борда. Повтарям: внимание...

Тя седеше в дъното на чакалнята, наполовина скрита зад голяма декоративна ваза. Сви се още по-дълбоко в голямото кресло, докато последната група пътници взе багажа си и се запъти към пропусака. Внимателно отметна прясно изрусен кичур коса от лицето си и почувства познатото стягане в гърлото. След миг трябваше да стане и да се присъедини към опашката. И ако Трилинг Вейл наблюдаваше отнякъде...

Пое дълбоко дъх. Стомахът ѝ бе станал на топка. Чувството бе същото, което изпитваш, когато се готвиш да изпързалиш някой шаран и изведнъж разбереш, че шаранът се усеща. В подобна критична ситуация се налага вземане на бързо решение — дали да продължиш с надеждата, че това е фалшива тревога, или да се измъкнеш, да изгубиш времето, прекарано в дебнене и подготовки, и да започнеш отначало — с друг шаран, който по-лесно би се разделил с джобните.

Дали да не се измъкне и да не се откаже от цялата тази луда идея? Все още не беше късно. Можеше да стане, да напусне космодрума и да изчезне някъде на Ухуру, вместо да се отправя към нов и непознат свят.

Само че не ставаше. Трилинг имаше приятели навсякъде в Ухуру. Рано или късно щеше да се добере до нея. А на Лорелей... е, поне ще е с една глава напред.

Може би. Бръкна в джоба си — усети онова изтръпване в пръстите, което изпитваше винаги, когато докосваше нещо, до което се добираше с кървав пот на челото, и извади безценното парче фибропластмаса. Най-отгоре се мъдреше името Чандрис Лалаша. Вероятно за стотен път ѝ се прииска да имаше времето и парите да се

сдобие с нова идентичност. Не беше използвала презимето си, откакто навърши тринадесет — година преди да срещне Трилинг и да тръгне с него. Но ако той се добереше до списъка на пътуващите, името Чандрис щеше да е достатъчно за разобличаването ѝ.

Мислено изсумтя. Как ли пък не, ако. *Когато*. Трилинг бе онзи, който я научи да прониква в засукани компютърни системи. Единствената ѝ надежда бе той просто да не очаква от нея толкова луда постъпка или поне да не вярва, че ще успее да събере пари за билет толкова бързо.

Но кой всъщност можеше да знае как точно работи мозъкът на Трилинг?

Чандрис несъзнателно стисна картата си още по-силно. Веднъж бе чула някакъв тип да разправя как убил жертвата си с билет за междузвездно пътуване. Чудеше се дали в тази история няма зрънце истина.

Опашката беше започнала да намалява. Пътниците прокарваха билетите си през четеца, показваха ги на дежурния служител и изчезваха в проходния тунел. Чандрис облиза устни, потръпвайки от непознатия ѝ тръпчиво-сладникав вкус на скъпото червило, и се изправи. Сърцето туптеше направо в ушите ѝ. Нареди се на опашката. Сега беше моментът. Както и последният шанс на Трилинг да се добере до нея. Беше прекарала цели четири часа — наблюдаваше внимателно преминаващите пътници, за да се убеди, че той не се промъкнал на борда. Ако хванеше тази последна совалка, щеше да е в безопасност. Поне засега.

Стигна до четеца и служителя.

— Здравейте — поздрави я мъжът. Погледът му се плъзна за миг по ярко русата ѝ коса, още по-ярокото ѝ червило и крещящото облекло — нескопосан опит да имитира висша мода. Когато отново погледна лицето ѝ, изглеждаше леко развеселен. — Вие сте?...

— Чандрис Лалаша — измърмори тя, бутна билета под носа му и след това го размаха над четеца.

— Добре дошли на борда, госпожице Лалаша — усмихна се служителят. — Заминавате да учите ли?

— Да. На Лорелей — отговори Чандрис. Контролиращата машина удари печат върху билета ѝ и тя прибра пластмасовата карта в джоба си.

Служителят поклати глава и се усмихна.

— Така си и знаех. Не преставам да се учудвам колко изобретателни са колежаните при избора на пътно облекло. Приятен полет.

— Благодаря — каза Чандрис и тръгна по тунела. Надяваше се, че никой не е забелязал пламналите ѝ бузи. По дяволите, пак го направи! Пак беше готова да отговаря на обида там, където нямаше и следа от нея. Все същата докачливост, която я държеше в Барио — испанския квартал — и извън богатите райони на Ню Мексико Сити, където живееха наистина едрите риби. Поне така твърдеше Трилинг...

Мускулите на гърба ѝ се стегнаха и тя рязко се обърна. Очакваше да види как Трилинг крачи зад нея с блеснали очи и луда животинска усмивка.

Нищо. Просто двойка закъснели пътници и никаква следа от суматоха около пропуска зад ъгъла.

Пое дълбоко дъх и продължи. В края на тунела чакаше совалката — нещо като огромен самолет с безкрайни редици седалки. Избра място, от което да може да държи входа под око, остави ремъците да се закопчаят около нея и зачака. Последния шанс на Трилинг...

Пет минути по-късно вратата се затвори с глух звук... и едва когато совалката се отдалечи от терминала, тя позволи на мускулите си да се отпуснат за първи път от часове. От месеци. Най-после... най-после можеше да се надява, че се е освободила от Трилинг Вейл.

Костваше ѝ само напускането на единствения дом, който бе имала.

Полетът до космическия лайнер продължи около час. Час, който за Чандрис бе изпълнен с вълшебства.

Веднъж беше пътувала с обикновен самолет, но тогава бе прекалено заета да изглежда незабележима, за да се наслади истински на полета. Сега беше различно. Перестите облаци, превръщащи се в бяла празнота пред совалката; сградите, хълмовете и горите отдолу; самото усещане за полет... остави се да бъде погълната изцяло от него, залепила лице в студения илюминатор в стремежа си да не пропусне нищо. Повърхността продължаваше да се отдалечава, облациите скриваха по-голямата част от гледката, а тъмносиньото небе

постепенно започна да прелива в черно. Глухият тътен на двигателите утихна до шепот и Чандрис леко започна да се олюлява в предпазните ремъци.

През следващите няколко минути остана със здраво стиснати юмруци и зъби, обхваната от ужасното чувство, че пада заедно със совалката обратно към земята. После стомахът и мозъкът ѝ се успокоиха и тя отново бе в състояние да се съсредоточи върху ставащото отвън. Звездите се виждаха в черното небе пред нея, макар че слънцето продължаваше да блести в единия ъгъл на илюминатора. Известно време се възхищаваше на невижданото досега зрелище и местеше поглед от слънцето към звездите и обратно.

След това далеч напред и над нея се появи „Ксирус“.

На пръв поглед не представляваше кой знае какво — приличаше на някаква играчка или макет, осветен от редици малки светлинки. Но с приближаването на совалката ѝ стана ясно, че определението на подобни кораби като летящи градове не е просто празни приказки.

Притисна нос към студения прозорец и се усмихна. Ако Барио я бе научил на нещо, то бе как да оцелееш в град.

Пристигнаха на „Ксирус“ след минути сред дрънчене и внезапното възвръщане на гравитацията. Заедно с останалите пътници Чандрис се изкачи по стръмните стъпала, издигнали се от тавана на совалката, и се озова в просторно помещение с огромна схема на кораба на една от стените. Номерът на каютата ѝ бе написан върху билета. Направи бърза справка и се насочи към кърмата.

Останалите вече се бяха настанили. Три. От средната класа, както веднага стана ясно от брътвежите им за колежа и разни глупости, докато тъпчеха шкафчетата с най-различни дрехи и се оглеждаха. Чандрис мълчаливо отиде до четвъртото легло, където вече се намираше мъничкият ѝ куфар. Когато я забелязаха, разговорът им стана още по-безсмислен.

— Хубаво костюмче — подхвърли една от тях зад гърба ѝ. Тонът моментално предизвика хихикане у приятелките ѝ. — Сама ли си го ши?

Чандрис се обърна, погледна я право в очите и отговори невъзмутимо:

— Разбира се. Това е едно от изискванията.

Момичето се стъписа.

— Какви изисквания?

— Къде учиш? — отговори на въпроса с въпрос Чандрис.

— Ами... В университета Ахан на Лорелей. — Момичето изглеждаше още по-объркано.

— Е, това обяснява нещата — сви рамене Чандрис.

Обърна им гръб и почна да разопакова багажа си. С крайчеца на окото си гледаше как трите момичета са се скупчили мълчаливи и сконфузени и се мъчат да определят класата ѝ. *Истинските* представители на средната класа — поне онези, които тя смяташе за такива — веднага щяха да престанат да поддържат подобен разговор. Тези обаче явно се бяха издигнали наскоро — достатъчно умни, за да подражават на маниерите и начина на говорене на средната класа, и прекадено тъпи, за да си дадат ясна преценка за ситуацията.

Поне се справяха според очакванията ѝ.

— О, стига, Кейл — наруши тишината една от другите. В гласа ѝ се долавяше подигравателен тон. „Очакваната реакция“ — помисли си презрително Чандрис. Само че закъсняла. — Виж ѝ багажа, за бога. Сигурно е събрала парите за билета си от бакшиши.

Третото момиче се изкиска.

— Или с персонално обслужване — иронично добави тя и подсвирна — доста сполучлива имитация на сигналите на проститутка от Барио. Трите се засмяха.

— Момичета, момичета — обади се първата с престорен укор. — Изобщо не сте прави. Обзалагам се, че тя е толкова умна, че изобщо не я интересува, че се е облякла като повлекана. Сигурно е голяма работа в ядрената физика или политологията. Или в нещо още по-засукано.

Чандрис запази мълчание, макар да се бореше с почти непреодолимото желание да се обърне и да покаже на малката тъпачка къде зимуват раците. Друго от момичетата каза още нещо, което породило нов кикот. След това разговорът продължи от мястото, където беше прекъснат. Чандрис подчертано бе изключена.

Тя остана в каютата още половин час. Преструваше се, че подрежда оскъдния си гардероб и че не обръща внимание на ехидните забележки, които не бяха задължително отправени по неин адрес... и когато излезе, трите вече ѝ бяха съвсем ясни. До най-малката

подробност в жаргона им, всеки безсмислен жест, тъпа шега, клюка, училищни лафове и бръщолевене за дрехи.

Всичко, което щеше да ѝ трябва, за да изглежда като една от тях.

Известно време просто се мота безцелно из общодостъпните места в сектора — места за хранене, салони, зали за упражнения и така нататък. Искаше да почувства кораба. Коридорите бяха почти пусти — повечето от пътниците, които бяха напуснали каютите си, се тълпяха в залите и се запознаваха. Почти недоловимият аромат на алкохол и другите миризми я привличаха и неведнъж ѝ се прииска да се присъедини към останалите и да отложи проучванията си за утре. Разполагаше с достатъчно време — когато си купуваше билета, ѝ обясниха, че на „Ксирус“ ще му трябва шест или седем дни, за да стигне до Лорелей.

Устоя на изкушението. Опитът я бе научил, че всеобщото объркване е най-доброто прикритие за печелене на точки. А денят, в който дванадесетте совалки се освобождаваха от товара си от пътници, вероятно бе най-объркан от всички.

А и ако не си намереше друго занимание и не вземеше мерки, щеше да се наложи да прекара поне една нощ с онези празноглави снобски в каютата.

От различните размери на каютите, изобразени на голямата схема на кораба, ставаше ясно, че секциите за по-горните класи се намират в предната част. Отделяше ги тесен празен отсек. Следваха помещенията втора класа, още един празен район и накрая помещенията на трета класа, където се намираше и тя. Още един празен район продължаваше към сърцевината на кораба и се свързваше с другите, разделящи трите класи.

Почти винаги си струва да се проверяват празните места на карти и планове. Чандрис бързо свери местоположението си и се насочи към най-близкото.

Отсекът беше учудващо добре скрит. Нямаше внезапно изникващи слепи стени или червени надписи, предупреждаващи да не се влиза в забранен район. Плавно завиващите коридори подвеждаха пътниците спокойно да крачат по тях и да остават в пълно неведение за онова, което се крие зад стените.

Без плана щяха да ѝ трябва поне десетина минути, за да открие входа. Сега ѝ бяха достатъчни две. Понякога шараните сами се

прецакват.

Очакваше да попадне в отделение за екипажа или в някакъв функционален отсек. Оказа се комбинация от двете — голямо помещение с машини, тръби и плетеници от жици, но и с два къси коридора, които водеха извън него. Няколко мъже и жени се движеха между машините или седяха пред конзолите. Разговорите им не се чуваха от глухото бръмчене, което идваше сякаш от всички посоки едновременно.

За момент Чандрис наблюдава заниманията им, преценявайки шансовете си да се промъкне незабелязано покрай тях. В случай на успех щеше да има достъп до втора и първа класа, без да ѝ се налага да използва определените за целта коридори. Това можеше и да ѝ е от полза, още повече че проходите сигурно бяха направени така, че да държат неканени гости като нея по местата им.

Струваше си да опита. Като се придържаше плътно до стената и се опитваше да държи под око всички работници едновременно, Чандрис тръгна напред.

— Вие там... госпожице?

Сърцето ѝ прескочи един удар. Но се овладя бързо и когато се обърна, лицето ѝ беше самата невинност. Някакъв мъж се приближаваше към нея. На около четиридесет, доколкото можеше да прецени, с открито, лишено от подозрителност лице.

— Да?

— Съжалявам, госпожице, но в този район не се допускат пътници. Тази част е само за екипажа.

— О! — Лицето на Чандрис помръкна. Мъжът не беше от ония, които се надяват на бърза сексуална авантюра. Поне не и с шестнадесетгодишно момиче. — Съжалявам. — Гласът и лицето ѝ придобиха тона и вида на студентка от средната класа. — Просто си помислих... — разбирате ли, ще специализирам ядрени двигатели и... — Тя махна с ръка към залата. — Ами, просто исках да видя как изглежда всичко.

Право в целта. Очите му се разшириха едва забележимо, но когато проговори, в гласа му се долавяше и нотка на уважение.

— Сериозно? Къде ще учите?

— В университета Ахан на Лорелей. — Чандрис не откъсваше поглед от лицето му. Челото му леко се смръщи. — Поне ще започна

там — побърза да добави тя. — Надявам се след някоя и друга година да се прехвърля.

— И аз се надявам — изсумтя той. — Програмата им по корабно инженерство не струва нищо. По-добре да изкарате последните две години в университета Ланслант или в Дар Корати на Балморал.

— Подадох си документите в Дар Корати. Но ми отговориха, че единствените места, които отпускат, са за студенти отличници от погорните курсове — Хвърли бърз поглед към лицето му, след което се втренчи в земята и раменете ѝ се отпуснаха. — Звучи ми страшно — призна си тя.

— Да — съгласи се той. В гласа му се долови нещо като съчувствие. Чандрис остана в същата поза. Изчакваше събеседникът ѝ да вземе решение... — Е, дано да успеете. Елате. Ще ви разведа наоколо.

Чандрис го засипа с благодарности и след това млъкна, оставяйки го да приказва на воля, докато обхождаха помещението; показваше ѝ най-различни апарати и обясняваше неща, за които изобщо не бе и чувала. Но всичко беше наред. Всяка негова дума се запомняше в онова кътче на мозъка ѝ, в което складираше най-разнообразна информация. Може и да ѝ потрябваше в някой момент.

— ... но тъй като се разпадат за няколко микросекунди, трябва да произвеждаме нови — говореше той, докато минаваха покрай една незаета конзола. — Същинското оборудване е малко по-нататък, но наблюденията и контролът се правят оттук. — Той посочи един свободен дисплей на няколко метра от тях.

— Разбирам — промълви Чандрис. Очите ѝ не се отделяха от конзолата. Върху нея лежеше плоско устройство, приличащо на ръчен компютър. Сигурно струваше поне две стотачки на черния пазар... а тя щеше да се озове на Лорелей без пукната пара. — Коя от онези линии всъщност показва темпа на производство? — попита тя и посочи един от отдалечените дисплеи.

— Синята най-отгоре отчита интензитета на енергийния поток — обясни той. — Червената е за температурата на частиците, а черната показва производството. А ето там...

Хвана я под ръка, сякаш ѝ беше по-големият брат и я поведе към следващата огромна непонятна машинария. Добре че не се опита да

флиртува с него. С ръка през кръста ѝ нямаше начин да не забележи компютърчето, скрито под колана на полата ѝ.

Обиколката продължи двадесетина минути. Накрая Чандрис благодари на инженера, позволи му да я изпрати до вратата и се раздели с него с едно топло „довиждане“.

След две минути отново беше в залата. Този път влезе през втория вход, който бе забелязала от другата страна на помещението по време на обиколката. Скрита от екипажа зад дългата дебела тръба, която той бе нарекъл каталитично-балансиращ слифтер, тя се промъкна напред. Помещението завършваше с къс коридор с незаключени врати. Избра една от тях и влезе.

Както можеше да се очаква, стаята бе малка и натъпкана с всевъзможно оборудване. Тя включи слабото осветление, извади новопридобитата си играчка и седна на пода, за да я разгледа по-добре.

Ръчен компютър, без никакво съмнение. При това доста скъп. Обърна го...

— Мамка му! — промърмори тихичко. На гърба се мъдреше емблемата на „Ксирус“. Корабен компютър, част от мрежата на „Ксирус“, твърдо програмиран само с корабни данни и годен за употреба само тук. На черния пазар щеше да получи само равностойността на пластмасата.

Поседя известно време втренчена в него, докато ядът ѝ премине. Нямаше да ѝ донесе много пари. А можеше и да мине цяла вечност, докато намери подходящ купувач на един непознат пазар. И все пак дрънкулката не беше съвсем за изхвърляне.

Отне ѝ цяла минута, докато открие контакт в стената и още една — да отвори капака на компютъра с джобното си ножче. Идентификационният чип... ето го. Извади две от остриетата и специално пригодената отвертка, пъкна едно от остриетата в долния отвор на контакта и леко доближи чипа до другото. Проблесна слаба искра. След това внимателно премести ножа на две други места на платката. Същият резултат. Огледа набързо компютъра и прибора ножа. Ако всичко беше направено по правилата, би трябвало да има пълен достъп до основната мрежа на кораба, но централният компютър не би могъл да идентифицира терминала, нито да проследи кои файлове отваря.

Години наред ѝ се бе налагало да плаща на Трилинг или на някой друг за този трик. Докато един ден той направи глупостта да я остави да гледа.

Затвори капака и включи компютъра. Първото, което направи, бе да извика схема на „Ксирус“ — *истинската* схема, с всички сектори за екипажа и оборудването. Прегледа я бързо, като се стараяше да запомни всичко. Скоро можеше да избира от няколко начина да стигне от единия край на кораба до другия, без никой да я забележи.

Следващата ѝ задача бе да намери място, където да се укрие — за предпочитане недалеч от сегашната ѝ каюта. След кратко търсене откри списъка на пътниците и се оказа, че на кораба има шестнадесет празни каюти — три от тях първа класа. После дойде ред на графика с дежурствата на екипажа — особено внимание обърна на това кои прислужници са дежурни в момента и за кои каюти отговарят.

Накрая следваше най-трудната чест — да измами мрежата и да получи достъп до каютите като прислужник.

Отне ѝ известно време, но явно хората, настроили системата за сигурност на „Ксирус“, не можеха да се мерят с нея. Накрая постигна целта си.

Това бе всичко. Можеше да върне компютъра. Когато откриеха, че в него е бърникано, тя отдавна щеше да е изчезнала в бордеите на Лорелей. Междувременно можеше да се смеси с хората от първа класа и да си опита късмета. За предпочитане с хора, които не пътуваха за Лорелей. Ако не откриеха, че са ужилени, докато слезе, щеше да е доста трудно да насъскат полицията по дирите ѝ.

Без определена цел извика маршрута на „Ксирус“. Не че я интересуваше кой знае колко. Но след Лорелей следваше...

Системата на Сераф.

Втренчи се в дисплея. Стомахът ѝ се сви на топка. Системата на Сераф. Мястото, откъдето бяха дошли ангелите.

Облегна се на стената. Плановете ѝ бяха на път да се преобърнат. Ангелите. Неща, които можеха да си позволят само политици и богаташи... спомняше си едно предаване, в което стана дума за тях — един огромен здравеняк от охраната на корпорация „Гейбриъл“ отвори една кутия, извади от нея верижка с медальон и я връчи на някакъв Върховен сенатор. Той на свой ред я окачи на врата на свой колега. Верижката изглеждаше страшно шик и тя седна да изгледа новините.

Но точно тогава Трилинг нещо се разкреця, тя му се разкреця в отговор и после така и не намери време да научи нещо повече.

Но ангелите идваха от системата на Сераф — това поне го знаеха всички. Появяваха се в космоса от нещо, наречено Ангелиада, и цял рояк малки кораби отиваше там всеки ден и ги събираше.

Малки кораби. С малък екипаж...

„Стига глупости“ — изръмжа тя сама на себе си. Събираха ангелите от години. Досега сигурно бяха успели да направят защитата си непробиваема.

Но ако не бяха и имаше начин да влезе в системата...

Тя потупа долната си устна с пръст. Чудеше се какво да направи. Естествено, всичко можеше да се окаже пълна загуба на време. Но дори да нямаше шанс да се сдобие с ангел, можеше поне да продължи до системата на Сераф, колкото се може по-далеч от Трилинг. С всичко това, до което се бе добрала през компютъра...

Стоп. Компютърът, чиито чаркове току-що бе изпържила, убедена, че никой няма да го забележи през шестте или седем дни, докато се добере до Лорелей.

Но ако продължеше до Сераф, което според машинката щеше да отнеме още пет или шест дни...

Усмихна се криво. „Който не рискува, не печели.“ Трилинг неведнъж ѝ го бе повтарял, когато искаше от нея да свърши някоя особено опасна задача. Но дори и Трилинг понякога имаше право. А ако успееше...

Изправи се рязко. Първо трябваше да върне компютъра. Не задължително на същото място — хората никога не помнят къде забравят нещата си, а на места като това просто ще си помислят, че някой го е заел за малко.

След това трябваше да смени каютата си. Доскоро проникването в първа класа бе само нещо, което ѝ се искаше да направи. Сега *трябваше* да го направи.

Трилинг винаги бе твърдял, че докачливостта ѝ няма да ѝ позволи да се впише във висшето общество. Хайде де!

3.

Докато подготвяше костюма си, Чандрис искаше да се получи нещо, което да изглежда първокласно и да не струва много — и без това нямаше пари. Резултатът ѝ хареса — по-скоро ѝ харесваше преди тъпичките в каютата ѝ да започнат да се хият като малоумни.

Едно минаване през залите на първа класа ѝ бе достатъчно да разбере защо се кикотеха така.

Беше унизително и същевременно опасно. За щастие, успя да се промъкне бързо. Нямаше смисъл да оглежда подробно скъпите облекла — трябваше да разбере как изглеждат униформите на прислужниците в този отсек. След това се промъкна през най-близката служебна врата и отиде до помещенията на камериерките. С информацията за дежурствата и каютите без усилия откри празна стая и се залови за работа.

Както бе очаквала, за различните части на кораба имаше различни видове униформи. Наложил се да претърси десетина стаи, докато попадне на униформа с подходящ тип и размери. След петнадесет минути, вече преоблечена, се върна в отсека за първа класа.

Никой не ѝ обърна внимание, докато мълчаливо минаваше покрай мотаещите се и водещи безцелни разговори пътници. Малцина изобщо я забелязаха. Камуфлажът бе перфектен — особено за такива като нея, за които играенето на подобна роля се бе превърнало във втора природа. Дори на места с много по-малко хора тя успяваше така да се въплъти в новата си идентичност, че останалите работници просто не забелязваха, че е непозната. А на кораб като този нямаха никакъв шанс да я открият — естествено, ако проявеше достатъчно предпазливост.

Стигна до една от празните каюти и влезе вътре. Помещението не бе чак толкова луксозно, колкото можеше да се предположи по залите с общ достъп, но направо удряше в земята собствената ѝ мухлясала каюта. Основната ѝ цел бе компютърната система в центъра

за забавления. Оттам щеше да може да получи достъп до библиотеката на кораба. Извади джобното си ножче и пристъпи напред...

— По дяволите! — Очакваше безжична връзка с мрежата, подобна на онази, която имаше джобният компютър. Този обаче бе свързан с кабели.

Значи онзи трик нямаше да ѝ свърши работа. Ако искаше да се добере до библиотеката, без да я засекаат, трябваше да използва компютър в стая, която не е свободна.

Сви рамене. Голяма работа. И без това смяташе да се смеси с платежоспособните пътници. Крайно време беше да започне.

В банята на каютата намери внушителна колекция от превъзходни меки хавлии. Избра две по-големи, сгъна ги и се измъкна навън. Доколкото можеше да се съди по хората в залата, повечето от съседните каюти бяха празни. Идеално време за пазаруване.

Този път търсенето бе по-трудно. Трябваше да си намери дрехи с подходящ размер, при това на такова място, че липсата им да не се открие. Всички разправяха, че хората от висшето общество били ужасно богати и хвърляли пари за щяло и нещяло. За съжаление, това май не се отнасяше за пътуващите с космически лайнери. Тя обикаляше по коридорите и пробваше каюта след каюта — чукаше, извиняваше се, че е сбъркала вратата, ако някой отговаряше, и се вмъкваше в празните. И тъкмо бе готова да се признае за победена и да се откаже, когато късметът ѝ се усмихна.

Каютата бе огромна, поне два пъти по-просторна от онази, в която бе влязла най-напред. Гардеробът също бе два пъти по-голям. И претъпкан. Петчленно семейство, ако се съдеше по различните по големина дрехи, в това число и дъщеря на тийнейджърска възраст. Вещите ѝ заемаха доста повече от полагащото ѝ се място. Чандрис прегледа дрехите, избра две от най-семплите, но все пак съответстващи на обстановката, и ги скри между хавлиите. На една от лавиците откри кутия, претъпкана с бижута. Поколеба се. Но само за миг. Тийнейджърка от висшата класа можеше и да не забележи липсата на едно-две парчалчета. Но всеки държи бижутата си под око.

Отнесе роклите до стаята, която бе използвала отначало, прибави трета хавлия към другите две и отново излезе на лов. Късметът ѝ продължи да работи — в следващата каюта попадна не само на дрехи, но и на огромно количество обувки. Не ѝ бяха точно по мярка, но все

пак ѝ ставаха. Отново си избра подходяща рокля, прибави към нея и обувки и ги отнесе в стаята си.

Залови се за работа — използваше джобното ножче и комплекта игли и конци, който бе извадила от багажа си. Едно момиче от Барио веднъж сви един скъп костюм и след два дни по-късно го спипаха — собственичката на костюма го бе видяла на улицата. Чандрис нямаше намерение да се прояви като последната тъпачка. Поправките по дрехите ѝ отнеха около два часа. Но накрая усилията ѝ бяха възнаградени с три съвсем нови и — надяваше се да е така — неразпознаваеми рокли.

Следваше промяна на собствения ѝ външен вид. Първо разкара проклетото изрусяване и си върна естествения черен цвят на косата. След това почисти лицето и ръцете си от пудрата и кремове, които правеха кожата ѝ по-светла, в съответствие с русата ѝ коса. Слагането на новия грим бе доста лесно — според наблюденията ѝ жените от първа класа носеха по-малко грим, отколкото бе прието сред представителите на средната класа и сред обитателките на Барио. Сигурно не им бе необходимо да се докарват, за да изглеждат привлекателни. Или по-вероятно прибягваха до услугите на пластичната хирургия. Въпреки това, както обичаше да повтаря Трилинг, суетата си е суета. Особено у другите.

Преправянето на прическата се оказа по-сложна задача. Повечето от жените, които бе забелязала по време на лова, използваха лакове за коса и всякакви фиби и скъпоценни шноли, каквито Чандрис нямаше, а и не би могла да използва със същата лекота. За щастие имаше и няколко, които просто бяха сплели косите си на плитки, и тя се бе приближила достатъчно близо, за да ги разгледа по-подробно. Пресъздаването им не бе толкова лесно, колкото очакваше, но след няколко опита горе-долу се справи.

Накрая идваше лесната част. След като се огледа внимателно в огледалото, тя загаси осветлението и излезе от каютата. След като се бе превърнала от долнопробна крадла във високопоставена пиявица, бе време да действа според новата си външност.

Преди ѝ бе необходим половин час, за да усвои ролята на студентка-първокурсничка. Сега, докато се мотаеше из залите на първа класа, ѝ бяха достатъчни петнадесет минути, за да влезе в новата си роля. Отчасти поради необходимост — не бе яла от сутринта и вече

започваше да усеща познатото чувство за глад, — но преди всичко тези хора очевидно по природа не бяха чак толкова превзети. „Властта и парите сигурно сами си вършат работата“ — помисли си тя.

Стомахът ѝ изкурка. За щастие, спасението се оказа наблизо. Обикаляше наоколо, но без да се натрапва, следвайки я вече във втора зала. Около петдесетгодишен, със скъпо сако и скъпоценна тока около врата. И с вид на мъж, излязъл на лов.

При други обстоятелства най-вероятно щеше да го остави да предприеме първата стъпка. Но беше гладна и не бе в настроение да чака. Приблужи се към мъжа, като зяпаше в някаква друга посока, и уж неволно се блъсна в него.

— О! Извинете...

— Няма нищо — отговори той с усмивката на ловец. — Винаги става така при космически пътувания. Изкуствената гравитация и така нататък.

Тя леко повдигна вежди и отвърна на усмивката му.

— Май доста често пътувате.

Той веднага се хвана на въдицата.

— Повече, отколкото би ми се искало. Централата на компанията ми е на Сераф, но имаме силен интерес в рудодобива от астероидите около Лорелей и орбиталните обогатителни комбинати на Балморал. Графикът е натоварен. „Стардъст Метълс“ — сигурно сте чували за нас.

— Проявявате излишна скромност — засмя се тя. — Естествено, че съм чувала. — Всъщност не беше допреди малко, когато мярна името в справката за курсовете на акциите. — И с какво точно се занимавате?

Той се ухили със същата усмивка на ловец.

— Предимно се старая да бъдат колкото се може по-печеливши. Амберсън Тумес — протегна ръка той. — Съдружник и КМД.

Този път веждите ѝ се извиха по-високо.

— Сериозно? Успяхте да ме впечатлите. — Чудеше се какво по дяволите означава КМД.

— Няма с какво — скромно сви рамене той. — Повечето от хората наоколо са доста по-важни клечки от мен.

— Ако положението зависи от това да не обръщаш внимание на непознати, определено сте прав — мрачно каза тя и сведе поглед. —

Разхождам се тук от — не знам от колко време — и вие сте първият човек, който си направи труда да ме заговори.

Получи приятелско потупване по рамото.

— Не съдете за тях от първата вечер — предупреди я той. — Пък и не положихте кой знае колко усилия да бъдете забелязана.

— Откъде знаете? — кокетно запита тя. — А, ясно. Следили сте ме.

— Може и да съм ви забелязал — призна си с усмивка той. — Но само защото обичам да наблюдавам красиви жени.

— Ласкател.

— Ценител — поправи я той и леко се поклони.

Тя се засмя.

— Казвам се Чандрис Адриеса. Чудя се дали покрай всички ваши наблюдения не сте забелязали място за хранене?

— Забелязах. — Той нежно, но здраво я хвана под ръка. Но не като по-голям брат, като инженера. По-скоро като ловец, хванал плячката си. — Всъщност цели шест. Елате. Ще ви покажа най-доброто.

Още от самото начало той настоя да плати от своята сметка. Тя галантно прие — с максимално благодарствени приказки и почти никакви възражения. Разбира се, това не породило никакво подозрение. Доколкото можеше да забележи, никой в тази част на кораба не използваше пари или кредитни карти и тя едва ли можеше да плати храната си, като я пише на сметката на празна стая.

Кухнята бе доста добра, макар и не толкова засищаща, колкото ѝ се искаше. Докато се хранеха, тя остави ухажора си да говори за себе си и така запълни част от празнотите в познанията си за живота на висшата класа.

Задачата се оказа от лесните. Тумес се оказа фукльо — префинен и културен, но все пак фукльо — и само след два въпроса на Чандрис ѝ оставаше само да слуша, да кима и да се прави на впечатлена. Докато успее да се усети и започне да разпитва за нея, тя вече разполагаше с всичко необходимо да го оплете в убедителна мрежа от лъжи — в това число и една заплетената история за това как родителите ѝ притежават завод за полупроводници на Ухуру и са сключили достатъчно изгодни договори миналата година, за да я изпратят да учи на Сераф.

Нямаше никаква опасност да забележи малките пропуски. Още преди да влязат в ресторанта стана ясно, че Тумес е наблегнал отрано на алкохолните запаси на „Ксирус“, а питиетата, които обърна по време на вечерята, замъглиха съзнанието му още повече. Този тип хора бе до болка познат на Чандрис още от Барио — мъже, които съдят за себе си по това колко могат да изпият, изсмъркат или погълнат преди да се докарат до състояние да не си спомнят и собственото си име.

Беше изгубила броя на вечерите, в които Трилинг и приятелчетата му се съсипваха с подобни състезания. Е, поне сега щеше да ѝ бъде от полза.

Бореше се неуспешно с връзките на роклята ѝ, когато заспа.

Тя разкопча обувките си и с известно усилие го нагласи на леглото. Замисли се дали да не го съблече, но после се отказа. Ако се събудеше и си помислеше, че е успял, можеше да я остави и да потърси нещо по-предизвикателно. По-добре да го оставеше да продължи да се умилква около нея още ден-два, докато тя не измислеше как да продължи по-нататък.

Изрита стягащите я обувки, взе един стол и го изтика до терминала. След минута прелистваше пълния списък на статии за управление на космически кораби. Тумес тихо похъркваше зад нея. Тя извика първата статия и започна да чете.

4.

— ... Но първо искам да изясня как разбирам новата работа, на която ме пращате. Вярвам, че основният дълг на един Върховен сенатор е към Емпирей като цяло. Не към един или друг район, не към отделен свят, а към всички хора.

Човекът на екрана замръзна и Аркин Форсайт използва момента, за да изучи лицето му. Грижливо поддържано, около петдесетгодишно, с оредяваща пепеляворуса коса, синьо-сиви очи и странно напрегната долна челюст. Сериозно лице. Лице, чието силно излъчване на професионализъм бе перфектен контрапункт на непринудения стил на речта му. Лице, което предизвиква горещи симпатии и лоялност у едни или презрение у други, но нищо по средата.

На вратата се почука.

— Влез. — Форсайт натисна паузата и се обърна. На вратата се появи Ранджи Пирбазари.

— Можете ли да ми отделите минута, господин кандидат-върховен сенатор?

— Разбира се, Зар, влизай — покани го Форсайт, като не пропусна да забележи информационния цилиндър в ръката му. — Какво носиш?

— Официален доклад за нахлуването на Мира в астероидния пояс преди три дни. — Пирбазари се приближи до бюрото и му подаде цилиндъра. — Направили са допълнителни анализи на кораба и битката, но няма нищо наистина ново. Успели са да научат името на кораба — „Комитаджи“. Името било на някаква въоръжена групировка на Балканите от далечното минало на Земята.

— Хмм. — Форсайт погледна малкия цилиндър с неприязън. Според досегашния му опит официалните доклади не бяха нищо друго освен загуба на време за онези, за които са предназначени. — А някакви нови оправдания защо им бе необходимо толкова много време, за да изхвърлят проклетия кораб от системата?

Пирбазари поклати глава.

— Продължават да твърдят, че катапултът им не бил проектиран за нещо толкова голямо и им трябвало време, за да го пренастроят. — Той се поколеба. — Трябва обаче да отбележа, че това е повече обяснение, отколкото оправдание. Никой не очакваше Мирът да разполага с военен кораб с такива размери. Никога не са показвали нещо дори приблизително с подобни размери по време на преговорите. Според всичко, което прочетох за инцидента, ЕмОт е направила всичко възможно в подобни условия.

Форсайт кимна. Все още не бе удовлетворен, но имаше достатъчно опит, за да разбере, че се намира в задънена улица. Намирането на виновник си е стандартен политически инстинкт. Но Пирбазари имаше двадесет години служба в Емпирейските отбранителни сили и щом казваше, че са направили всичко по силите си, значи това най-вероятно бе истина.

— В такъв случай въпросът е решен — изсумтя той. — Някакви нови идеи какво е целял Мирът с тази демонстрация?

Пирбазари сви рамене.

— Теория номер едно — решили са да ескалират малката си кампания с прийоми на психологическата война и искат да разберат каква съпротива могат да очакват, ако техен кораб се появи изневиделица и започне да стреля. Теория номер две — целта им е да установят физическата конфигурация на мрежата и са решили, че изпращането на кораб с подобни размери ще им осигури повече време.

— А може би са искали да ни оставят нещо и са се надявали, че покрай целия този шум и всичките пушечи няма да забележим?

— Ако е така, успели са — сухо отвърна Пирбазари. — Кораби на ЕмОт проучваха района цели няколко часа след това, но не попаднаха на нищо освен на обикновени астероиди. Ако нещо е било изстреляно, то трябва да е съвсем мъничко.

— Или великолепно маскирано.

— Да. И въпреки това става дума за огромен риск, само и само да внедрят един или двама шпиони. Още повече че тук те вече разполагат с шпионин или с автоматична информационна сонда.

— Поне един — кимна Форсайт. — Нещо ново относно онова прехвърляне на данни?

— Само това, че „Комитаджи“ се появи точно навреме, за да го прехване. Кое то означава, че всичко е било старателно планирано.

— Все още ли не знаем местоположението на източника?

— Не — призна Пирбазари. — И щом не са успели да го установят досега, нямат шансове и занапред. Каквато и технология да са използвали, тя е истинско чудо.

— И би трябвало — изръмжа Форсайт. — Разполагаха с цели пет месеца преди да ги изхвърлим оттук. Сигурно са изградили цяла мрежа от свои поддръжници.

— Да, сър — промърмори Пирбазари.

Форсайт забеляза върху лицето му вътрешната борба между лоялността към предишната и сегашната работа.

— Не обвинявам ЕмОт — каза той. — Не е тяхна вината, че тук беше пълно с кораби и хора на Мира. На първо място, Върховният сенат не биваше да допуска преговорите да се водят на емпирейски свят. Трябваше да настояват за неутрална територия.

Лицето на Пирбазари се проясни. Вътрешният спор сякаш утихна.

— Никой от нас не го одобряваше — призна той. — Трябва все пак да отбележа, че не вярвам повече от неколцина шпиони да са успели да се внедрят успешно.

— Неколцина са повече от достатъчно. — Форсайт изгледа цилиндъра, който все още беше в ръката му, и го сложи на бюрото. — Е, ще го прегледам по-късно. Независимо дали си заслужава.

— Да, сър. — Пирбазари кимна към лявата страна на Форсайт. — Баща ви?

Форсайт погледна замръзналия образ на екрана.

— Да. Речта му на космодрума в деня, когато напусна Лорелей, за да заеме мястото си във Върховния сенат.

— Спомням си този ден — замислено каза Пирбазари. — Родителите ми гледаха речта вкъщи и баща ми мърмореше през цялото време, че ще оплеска всичко.

— Бил е доста краен, а? — засмя се Форсайт.

— Да, сър. Но не беше прав и за много други неща.

Форсайт се усмихна и усети горчиво-сладкия вкус на спомена.

— Беше политик-експерт — тихо каза той, по-скоро на себе си. — Мнозина така и не разбраха това или не го вярваха. Но наистина беше такъв. Разбираше всеки механизъм, от който зависи управлението... по-добре от всеки друг, когото съм срещал. Знаеше, че

за да се свърши нещо, трябва да сключваш сделки, но никога да не правиш компромиси.

За миг стаята остана в тишина и на Форсайт му се стори, че почти вижда баща си да стои пред него. В един миг се смееше и шегуваше, а в следващия го научаваше на поредната политическа тънност.

— Като стана дума за речи — тихо се обади Пирбазари, — след половин час имате излъчване на живо. Да сляза ли в студиото да подготвя нещата?

Видението изчезна. Баща му отново се превърна в изображение на екрана.

— Не. По-добре натисни ЕмОт да подготвят проверката на кацанията, за която помолихме. Ако Мирът наистина ни е пуснал шпионин, той рано или късно трябва да се появи.

— Да, сър. — В тона на Пирбазари подчертано липсваше ентузиазъм.

— Зная, че по всяка вероятност ще се окаже губене на време — съгласи се Форсайт с неизречената му мисъл. — Вече най-любезно ми обясниха, че ЕмОт не разполага с човешки ресурси, за да претърси всички миньорски и товарни кораби в системата. Но ако сме достатъчно настоятелни, ще се съгласят поне на частична проверка. Ако не за друго, то поне за да се отърват от нас.

Пирбазари се усмихна.

— Приятно е да работиш за човек, който знае как реагират хората, сър. А подготовката на студиото?

— Ронион ще се справи. — Форсайт взе комуникатора си и три пъти натисна съответния бутон. — И ме дръж в течение за работата с ЕмОт.

— Да, сър. — Пирбазари се поклони, обърна се кръгом като истински военен и излезе.

Форсайт отново погледна към екрана. Раздразнението му от ЕмОт — в последно време винаги имаше поводи за раздразнение — постепенно заглъхна в ехото на старата горчивина. Да, наистина знаеше как реагират хората.

Нали учителят му беше истински майстор. Човек, толкова способен и компетентен в работата си в системата, че към края на

втория си мандат вече бе посочен като най-ефективния Върховен сенатор, пращан някога от Лорелей на Ухуру.

И след това без никакво предупреждение системата сякаш бе издърпана изпод краката му.

Разбира се, баща му не се даде без бой. Ожесточено и дълго обясняваше, че новооткритите ангели са прекадено слабо изучени, за да се позволява свободното им разпространение, особено сред мъжете и жените, от чиито действия пряко зависи благополучието на Емпирей. Но реформаторите бяха прекадено силни, оптимизмът — прекадено висок, а мълвата за ширещите се сред политиците безчестие и алчност — прекадено дълбоко вкоренена в обществената митология. Всеобщите искания за Ангелския експеримент ставаха все по-гръмки и по-гръмки... и както обикновено се случва, онези, които първоначално се съпротивляваха на плана, тихомълком се преместиха в противниковия лагер. Дори медиите, които обикновено се хващаха за най-малката вероятност от скандал, се присъединиха към всеобщото приветстване на експеримента.

Докато накрая баща му не остана сам. Когато му връчиха неговия ангел, той го върна. Заедно с него подаде и оставката си.

Това беше последното твърдо решение в политическата му кариера, без никакъв шанс за победа. Вероятно последното твърдо решение, взето в кулоарите на Върховния сенат от цели осемнадесет години.

Сякаш никой не забелязваше това. Но не и Форсайт. Всичките тези катапулти и мрежи, използвани срещу все по-нахалните нахлувания на Мира в тяхна територия, бяха просто най-новият пример за колективното скудоумие на Върховния сенат. Наистина, много добре бе да се твърди, както правеха непрекъснато, че Мирът не възнамерява да ги унищожават, а да ги завладее. Че предпочита да погълне Емпирей, също като всичките далечни земни колонии, образували се през последните триста години. Будеща доверие преценка, както се оказваше.

Но да се приеме, че подобни териториални амбиции могат да се охладят само като хванеш няколко кораба и ги пратиш в космоса за няколко месеца, беше крайно наивно. Единственият начин да спреш побойника е като му разкърваши физиономията.

И идеалната възможност за това се бе появила само преди три дни. Малка промяна във вектора на катапулта — и корабът на Мира щеше да се озове в центъра на звездата. Наистина сериозно разкървавена физиономия.

Но Върховните сенатори, които бяха съставили инструкциите за действие на ЕМОТ, носеха на вратовете си ангели. Както и командирите, които изпълняваха тези инструкции... А хората, носещи ангели, никога не биха се омърсили с нещо толкова жестоко като убийство.

Затова се забавиха, направиха си внимателно изчисленията и пратиха кораба на място, където да е в безопасност. Някой ден щеше да се върне.

Но дотогава Форсайт щеше да стане Върховен сенатор. Върховен сенатор с ангел на врата.

Или без ангел.

На вратата неуверено се почука.

— Влез.

Отговор не последва и Форсайт раздражено вдигна поглед. После се сети и натисна два пъти бутона на Ронион на комуникатора си. Вратата се отвори и огромният мъж почти срамежливо пристъпи напред. Дебелите му пръсти се размърдаха.

„Викали сте ме, господин Форсайт.“

„Да“ — със знак му отговори той. Глух по рождение, Ронион можеше да разчита доста добре по движението на устните, но едно от основните правила на Форсайт бе в тесен кръг при всяка възможност да се използва езикът на знаците. Подобно на всяко умение, това също се забравяше без използването му, а Форсайт не искаше хората му да губят точно него. Оказа се много удобно, ако ти се налага да проведеш личен разговор на някое шумно място. — „След половин час ще държа реч и бих искал да слезеш до студиото и да се погрижиш за подготовката. Ще се справиш ли?“

Унилите очи на Ронион се разшириха, леко отпуснатите му устни се извиха в усмивка, която съвсем приличаше на кучешка.

„Да, разбира се, господине — развълнувано се раздвижиха пръстите. — Искате да кажете, аз да се погрижа за всичко?“

Форсайт потисна усмивката си.

„Да, Ронион, искам да се погрижиш за всичко“ — отговори той. Това бе една от малкото сигурни опори в иначе вечно непостоянния му свят. Независимо от това колко проста и незначителна бе задачата, винаги можеше да е сигурен, че Ронион ще се втурне да я изпълни с целия ентузиазъм, на който бе способен детският му мозък.

А ентузиазмът бе *огромен*. Никой не знаеше какво толкова го вдъхновява в една проста задача, нито пък защо всяко поверено му нещо биваше изпълнявано безукорно.

„Господин Милс е там — добави Форсайт. — Знаеш какво трябва да се направи, нали?“

Ронион кимна.

„Мога да го направя. — Детското му въодушевление се превърна в детска решимост. — Ще се справя.“

„Не се съмнявам — отговори Форсайт съвсем искрено. За разлика от повечето «възрастни», с които бе имал вземане-даване през последните години, у Ронион нямаше и следа от онази вбесяваща фалшива гордост, която не позволяваше на човека да си признае, че е неспособен да се справи. Желязно правило бе, че ако пратиш Ронион да свърши нещо и не чуеш нищо повече по въпроса, значи работата е свършена. — По добре слез долу. Не можем да караме народа на Лорелей да чака.“

„Да, господин Форсайт“. — Ронион се усмихна щастливо и забърза навън.

През следващите няколко мига Форсайт разсеяно се чудеше защо продължава да държи Ронион до себе си. Едър и тромав, с лице, което в най-добрия случай не можеше да се нарече фотогенично и с ум на осемгодишно дете, Ронион изобщо не отговаряше за представите за човек от най-близкото обкръжение на един политик. Отначало това не беше нещо повече от символичен жест от страна на Форсайт — важната политическа клечка от планетарен мащаб отделя време и внимание дори на онези, на които и съвременната медицина не е в състояние да помогне. Като предизборен ход имаше много голям успех, независимо че противниците му разтръбиха, че това било цинично заиграване с чувствата на хората и най-обикновен популизъм. Но той спечели изборите и оттогава не бе губил нито веднъж.

Но всичко това се бе случило преди петнадесет години. Защо тогава Ронион все още се мотаеше тук?

Форсайт сви рамене и включи интеркома.

— Милс слуша — чу се глас.

— Как върви подготовката?

— Тъкмо правим последни проверки, господин кандидат-върховен сенатор — отговори Милс с обичайния си леко напрегнат глас. — Ще сме готови след пет минути.

— Надявам се. Защото току-що изпратих Ронион да наглежда дали всичко е както трябва.

Милс се изхили.

— Е, тогава по-добре да си налягаме парцалите. — Напрежението, което се усещаше в гласа му преди секунда, бе значително отслабнало. — Не бих искал да се разбеснее срещу нас.

— И аз — съгласи се Форсайт. — След малко слизам.

Изключи връзката. Вероятно точно в това беше разковничето — Ронион просто не си беше на мястото тук. С детския си ентузиазъм и преданост той бе като свеж полъх в задушната зловонна атмосфера, така характерна за политиката. Форсайт много добре помнеше, че баща му използваше тънкото си чувство за хумор, за да разчупи напрежението, което често заплашваше да пречупи хората му и самия него. Вероятно самият той бе задържал Ронион именно защото подсъзнателно усещаше, че е лишен от този дар.

Известно време остана загледан във все така замръзалия образ на баща си на екрана. Отново го изпълни решимост. Онзи Форсайт се бе оттеглил от Върховния сенат и не прие да се постави под умствения контрол на ангела. С малко находчивост и късмет, днешният Форсайт би могъл да успее... и да докаже на всички, че предупрежденията на баща му са били съвсем основателни.

Изключи екрана, събра бележките си и тръгна към вратата. Народът на Лорелей чакаше.

5.

— Виното е много добро — каза Чандрис. Наблюдаваше внимателно как Тумес вдигна странно оформената бутилка — бе я нарекъл гарафа — и наля още малко в чашата ѝ. Ръката му все още не трепереше, но му бе необходимо мъничко повече време, за да уцели чашата. Още малко усилия и можеше без проблеми да му позволи да я отведе в каютата си. — Много вкусно и пиво — добави тя и отпи глътка. — Опитай.

Той ѝ се усмихна криво.

— Може и да съм малко старомоден, скъпа, но според скромното ми мнение вината на Джулио са предназначени изключително за млади дами като теб. *Това* — той повдигна своята чаша — е подходящото питие за истински мъже.

— О, нямах предвид, че не е — отвърна на усмивката му Чандрис. — Не искам да кажа, че си нещо друго, а не истински мъж — добави тя тихо със зноен глас. — Знам го *много* добре.

Той се ухили доволно, протегна ръка през масата и я постави върху нейната. Чандрис го остави да я гали, без да престава да се усмихва, макар едва да се удържаше да не се дръпне разтреперана. Ако Тумес заподозреше, че го е правила на глупак през цялото време и че всичките му сексуални подвизи през тези две седмици се изразяват в смъкване на дрехите ѝ и изпадането в пропит с алкохолни пари ступор...

„Стига!“ — нареди си тя. Разбира се, че не знаеше — как би могъл да знае? А и едва ли щеше да продължи да пилее пари по нея, ако имаше спомени, противоречащи на сдържаните, но похвални намеци, които му пускаше всяка сутрин. Нерви — всичко беше само от нерви. Може би защото никога не ѝ се бе налагало да прави подобни неща. Винаги се бе ориентирала към бързите бройки — няколко часа флирт, най-много ден или два, след което следваше бърз удар и измъкване. Изобщо не предполагаше, че придържането към същата тактика цели две седмици ще се окаже толкова трудно.

Но всичко почти приключваше. Оставаше ѝ да издържи само още една нощ. Утре „Ксирус“ щеше да стигне до Сераф. Тя щеше да се спусне в совалката заедно с Тумес, да му даде последна целувка за сбогом и — край. Удар и измъкване.

Със свободната си ръка вдигна чашата си. И докато я поднасяше към устните си, погледът ѝ се плъзна по помещението зад Тумес...

Тя замръзна. *Онзи мъж* се бе настанил на четири маси от тях.

Глътката вино тръгна в погрешна посока и цяла минута тялото ѝ се тресеше в опити да прочисти дробовете си, без да се изкашля.

— Чандрис? — Тумес се намръщи и я хвана малко по-силно. — Какво ти е?

Тя продължи безмълвно да кашля, като се проклинаше за идиотската си постъпка. Хвърли още един поглед между два спазъма, за да види дали онзи наблюдава.

Наблюдаваше. Също както през цялата изминала седмица.

Беше се качил на борда на Лорелей и — доколкото тя можеше да прецени — се държеше настрана. Само с няколко сантиметра по-висок от нея, тъмна коса и тъмни очи. На двадесет, двадесет и нещо. И ако не беше онзи малък проблем, тя сигурно нямаше да му обърне повече внимание, също като всички останали.

Проблемът беше, че той определено не се вписваше в средата.

Изобщо не можеше да се сравнява с нея в преструването. Беше го хванала да прави много грешки, които тя се научи да избягва още първия ден, когато стъпи на кораба. Дреболии, наистина, но такива, които всеки принадлежащ към висшето общество изобщо не би допуснал, дори и неволно.

Започна да го наблюдава. И откри, че той наблюдава нея.

Отначало реши, че е някой от охраната и че търси Чандрис Лалаша, която не е напуснала кораба на Лорелей, както би трябвало. Това бе най-правдоподобното обяснение, още повече че не успя да провери дали опитите ѝ да изтрие името си от компютъра на „Ксирус“ са успешни. Наложил се да пропилее няколко безценни часа в каютата на Тумес в кроене на планове как да се скрие и да изчезне.

Но дните минаваха, а тайнственият мъж продължаваше да стои настрана. Всъщност...

Загледа го настоятелно. За секунда погледите им се срещнаха, после той наведе очи към менюто.

Чандрис погледна Тумес; напрежението започна постепенно да я напуска. Можеше просто да е нов. Новак, който ѝ е хвърлил око, но не смее да предприеме нещо. Вероятно това беше обяснението. Разбира се, че беше така.

Напрежението обаче не изчезна напълно.

Тя рязко допи чашата си и се изправи.

— Тръгваме ли?

Тумес за момент се изненада, след това се усмихна.

— Разбира се. — Той също пресуши чашата си и стана. Може би се бе нагълтал достатъчно, може би не. Точно сега Чандрис не я интересуваше. Искаше да се махне отгук. И ако това означаваше да изтърпи нещо повече от опипващите му ръце, щеше да се справи.

Хвана го под ръка, насили се да се усмихне и го поведе навън.

Скрит зад листа с менюто, Коста тайно наблюдаваше как жената и спътникът ѝ напускат помещението. „По дяволите! — наруга се той. — Стига си се крил. Защо просто не станеш и не заявиш на всеослушание, че си мирски шпионин? И да приключиш с всичко това.“

Пое дълбоко дъх. „Спокойно. Само се успокой.“ Нямаше никакви доказателства, че тя има нещо общо с емпирейските служби за сигурност. Не го бе заговаряла, нито бе пратила някого при него. Утре пътуването приключваше и тя очевидно нямаше време да направи нещо. Не. Каквито и да бяха причините, поради които го наблюдаваше, сигурно бяха съвсем безобидни. Може би ѝ приличаше на някого. Или начинът му на хранене не беше достатъчно изискан. Той пак си пое дъх и се опита да се съсредоточи върху менюто. За стотен път му се прииска да не бе избрал да пътува в първа класа. Навремето теорията му изглеждаше съвсем основателна — тъй като повечето от учените и студентите пътуваха с по-евтини билети, в първа класа вероятността някой да се усъмни, че той не принадлежи към емпирейската академична общност, бе по-малка.

Дотук с логиката. Изобщо не си бе представял, че пътниците от първа класа ще са толкова хомогенни в тоалетите, поведението и стила си, че изобщо няма да е в състояние да се впише сред тях.

Погледът му се плъзна върху цените и той усети неприятния огън, плъзнал нагоре по лицето му. Естествено, логично беше... но дълбоко в себе си той продължаваше да се чуди дали е честен пред самия себе си. Може би *истинската* причина да избере първа класа бе желанието му да покаже въображаем среден пръст на Телторст и неговата загриженост за парите на Мира.

Мисълта бе обезпокоителна... по дяволите, направо *плашеща*. Намираше се на вражеска територия и оцеляването му изцяло зависеше от способността му да се придържа стриктно към целите на задачата си. Угаждането на всякакви лични прищевки — дори и най-безобидните — можеше да доведе до безславния му край в някоя емпирейска килия. Или нещо още по-лошо.

Сервитьорът — човек, а не обикновен интерком — се появи до масата му. С надеждата, че произнася всичко както трябва, Коста започна да поръчва.

6.

— Моля за внимание — разнесе се глас някъде отгоре. — Совалка номер едно е в готовност. Повтарям: совалка номер едно е в готовност. Моля всички пътници с карти за нея да се подготвят за качване. Офицерите и екипажът на „Ксирус“ ви благодарят, че пътувахте с нас. Ще се радваме да ви видим отново в най-скоро време.

„Не се и надявай“ — помисли си Коста, докато мъкнеше багажа си към образувалата се пред шлюза за совалката опашка. За нищо на света не би се съгласил да пътува отново с емпирейски космически лайнер. Мисията му едва бе започнала, а заради онази жена и разпаленото му въображение нервите му вече бяха изпънати до краен предел. Даде си дума, че когато дойде време да се върне на Лорелей, ще си наеме чартърен полет или нещо подобно. И майната им на разходите.

Естествено, освен ако комодор Леши и „Комитаджи“ не се появиха преди това. Кое то щеше да го постави в безизходно положение точно в центъра на военните действия...

„Ама че разюздано въображение“ — укори се той и решително изхвърли тази мисъл от главата си.

Стълбата към совалката изглеждаше някак си по-стръмна в сравнение с първия път преди около седмица. Илюзия естествено. Същата си беше. Въпреки това той заслужи малко по-предпазливо от необходимото.

Оставаха му още две стъпала, когато я видя.

Седеше между двама униформени в първата редица седалки.

И гледаше право към него.

За един ужасен миг Коста се смрази и тялото му сякаш само се справи с останалите стъпала до платформата. Униформите, които носеха тези мъже... донякъде приличаха на униформите на офицерите от „Ксирус“, но същевременно бяха коренно различни от всичко, което бе виждал на борда. И в начина, по който го гледаше, нямаше нищо,

което да бе забелязал у екипажа и дори у пътниците. Беше студен и твърд. И обвиняващ.

Значи се бе оказал прав. Тя наистина беше от емпирейската служба за сигурност.

„Бягай!“, беше първата му френетична реакция. Но нямаше къде да избяга. „Бий се тогава.“ Дясната му ръка се стегна около дръжката на сака, готова да го пусне и да извади малкия зашеметител, скрит в джоба му. Да повали всички... да се добере до пилотската кабина и да отвлече совалката...

С върховни усилия си наложи да продължи да държи сака. Да продължи да върви. Да започне да се успокоява. „Докато не извадят оръжията си и не ти заявят, че си арестуван — непрекъснато повтаряха инструкторите на Сцинтара, — винаги се дръж, сякаш не ти пука.“ Лесно е да се каже, особено ако си се барикадирал в далечна мирска база. Но колкото повече идваше на себе си, толкова по-добре разбираше, че няма друга възможност.

Точно зад тримата имаше отделено от другите празно място. Коста се поколеба за миг, но после се настани там. „Да не ми пука? — мрачно си помисли той. — Чудесно. Ей сега ще ви покажа какво означава непукизъм.“

Чак когато совалката се отдели и започна полета си към планетата, в съзнанието му изплува един друг съвет: „Винаги когато можеш, гледай да застанеш над противника си или зад него.“

Май го бяха обучили по-добре, отколкото си мислеше.

Пътуването сякаш отне цяла вечност. Нито един от тримата пред него не му обърна ни най-малко внимание. Сякаш изобщо не подозираха, че е зад тях.

Не че това го успокояваше особено. Щом не им се налагаше да го държат непрекъснато под око, значи някъде отзад имаха цивилни помощници. „Край.“ Но не му оставаше нищо друго, освен да напрегнато да седи и да чака.

Най-сетне кацнаха на нещо като пързалка, подобна на онази, която вече бе видял на космодрума в Лорелей. Доколкото можеше да съди по гледката отвън, движението тук бе поне толкова оживено, колкото и на Лорелей, макар че и двата космодрума обслужваха не само космически полети, но и въздушния трафик. За Коста това бе нещо ново — дори на рядко заселените светове на Мира като Сцинтара

космодрумите и летищата бяха стриктно отделени. „Следователно — заключи той — трафикът на емпирейските светове е много по-слаб, отколкото в Мира.“

Но като се имаше предвид, че Емпирей се състоеше само от пет свята в сравнение с тридесет и шестте на Мира, откритието не бе кой знае колко поразително.

С лек тласък совалката спря при терминала. Втори тласък извести прикачването на рампата и Коста се опита да се подготви за евентуални действия. Чу се слабо съскане и той усети полъх на свеж въздух — вратата вече бе отворена. Коста извади сака си изпод седалката, преглътна, за да отпусне ушите си, и се включи в блъсканицата.

Жената и спътниците ѝ бяха първи — нищо чудно, че другите ги пропуснаха без възражения. Коста се възползва от образувалата се пролука и се промъкна точно зад тях. Стиснал здраво сака си, той ги последва по покритата рампа, като с все сили се мъчеше да изглежда абсолютно спокоен.

Тримата продължаваха да не му обръщат внимание. Коста усети как гърбът го засърбя и едва се стърпя да не се обърне да види дали някой не е опрял дуло в него. Стигнаха края на рампата, завиха...

И се озоваха пред двама полицаи, които очевидно ги чакаха.

Нямаше никакво съмнение какви са — емпирейците използваха стандартни полицейски униформи, които Коста се бе научил да разпознава още на втория ден от обучението си. Нямаше и съмнение заради кого са тук. Изглеждаха леко развеселени, сякаш му се смееха.

„Да не ти пука. Да не ти пука.“ Стиснал зъби, Коста се насили да продължи да крачи към тях. Ръката му сама се плъзна в джоба и пръстите му напипаха малкия цилиндър на зашеметителя. Той свали предпазителя...

— Е, лейтенант — един от полицаите пристъпи към тройката отпред. — Това ли е вашата гратисчийка? Бива си я.

Коста за малко не се сблъсна в тях. Вселената изведнъж се люшна пред очите му. По някакъв начин успя да отстъпи встрани и продължи напред, и облекчен, и объркан. Всичко това нямаше абсолютно нищо общо с него... Тя беше обектът на вниманието на властите. Нищо чудно, че мъжете с нея изобщо не го бяха забелязали.

Всъщност нищо чудно да му бе хвърляла онези странни погледи именно защото се е чудела дали *той* не е от службите за сигурност...

Внезапно забеляза, че ръката му продължава да стиска зашеметителя. Внимателно вдигна предпазителя и я извади от джоба си. Изпоти се, като си даде сметка какво щеше да направи. Ако беше извадил зашеметителя и бе започнал да стреля...

„Спокойно — нареди си той. — Не си шпионин професионалист. Вече го знаеш. Вземи си поука и забрави за станалото.“

Забеляза редица ниски масички, подредени в края на оградената ивица, по която минаваха пътниците. На Лорелей наричаха това митница. Входни формалности, независимо от наименованието. Пътните му документи бяха фалшиви, разбира се, и още от самото начало на акцията той очакваше този момент с истински ужас. Сега, изчерпал целия си адреналин, застана пред масите почти равнодушен. Явно дори страхът беше нещо относително. Бръкна във вътрешния джоб на палтото си, извади документите...

И едва не ги изпусна, стреснат от внезапния крясък от изненада и болка, разнесъл се някъде зад него.

Рязко се обърна и треперещите му пръсти едва не захвърлиха сака и документите, за да се доберат до зашеметителя. Гратисчийката летеше към него — промъкваше се през тълпата като опитен слаломист. Двамата полицаи зад нея бяха клекнали очевидно от болка, други двама мъже тъкмо се втурваха да я преследват.

„Дали да я спра?“ Но дори тази автоматична мисъл бе твърде бавна. Мярнаха се сини и сребърни петна, полъх на парфюм — и тя изчезна, като го блъсна точно в рамото толкова, че да изпусне документите.

Коста се наведе към изпуснатите документи. Хвана един лист, посегна към втори...

Някакви ръце го сграбчиха и го блъснаха настрани. Той успя някак си да не се просне по очи на пода. Обутите в униформени панталони крака изчезнаха в бъркотията.

— Добре ли сте? — чу се глас и една ръка му помогна да се изправи.

— Да. — Коста вдигна очи и позна един от пътниците. — Благодаря.

— Няма нищо. Събрахте ли всичко?

— Мисля, че аз го събрах — обади се друг мъж преди Коста да успее да отвори уста. Държеше останалите документи.

— Благодаря. — Коста взе документите и ги прегледа. — Да, всичко е тук.

— Ама че лудница! — Първият мъж проточи врат и погледна над тълпата. — Какво стана всъщност?

— Чух някой да казва, че пътувала гратис. — Коста се опита да подреди документите и взе сака. Лявата китка го болеше, но изглежда, нямаше нищо счупено. — Видяхте ли я накъде изчезна?

— Прескочи една от масите — отговори вторият мъж. — Всъщност претърколи се през нея. Наистина добър ход.

— Двама от охраната на кораба я подгониха, но нямат шанс — добави първият. — Не и в тази навалица.

— И при тази скорост — добави вторият.

— Благодаря ви — каза Коста и направи крачка встрани.

— Няма защо — отговориха му те в един глас.

Коста се върна на опашката към масите на митницата. Изпита нещо като облекчение. Избягалата гратисчийка щеше да привлече вниманието на полицията и охраната. Нямаше начин нещата да се подредят по-добре. Дори да го бе подготвил предварително. Струваше си болката в китката и измачканите документи.

Изведнъж го побиха тръпки. Тези двамата. Тези заети, важни мъже, които си бяха направили труда да помогнат на един непознат...

Не. Със сигурност не. Само политиците бяха под контрола на ангелите. Емпирейците със сигурност не страдаха от такъв излишък от ангели, че да си позволят да ги дават на бизнесмени.

Въпреки това продължи да се чуди дали все още нямаше да пълзи след хартийките по пода, ако се намираще на космодрума в Сцинтара.

Дори да не се беше случило всичко това, митническата проверка щеше да го разочарова. Всъщност процедурата се оказва ужасно отегчителна.

Нямаше компютърна проверка, каквато щяха да му направят на всеки космодрум в Мира. Нямаше сравняване на ретината с нанесените в паспорта данни. Нямаше сканиране на документите,

проверка на багажа, на дрехите или тялото му. Не го разпитаха с детектор на лъжата с какво се занимава и по каква работа е дошъл на Сераф. Провериха паспорта му, увериха се, че лицето отговаря на изображението в него, хвърлиха небрежен поглед на останалите документи и прекараха сака му през повърхностен скенер.

И това беше всичко.

— Благодаря за търпението ви, господин Коста — усмихна се служителят, докато правеше с паспорта му нещо, което приличаше на стандартно поставяне на входен код.

След това му го подаде през масата. — Приятно прекарване на Сераф.

— Благодаря — кимна Коста. Изпитваше известно разочарование. След всички усилия, които бяха хвърлени, за да се проникне в Емпирей, очакваше службите им за сигурност да са повнушителни. Особено тук, където се събираха и обработваха ангелите — индустрия, която се смяташе за жизненоважна за емпирейския начин на управление.

А може би нямаха друг избор. Ами ако липсата на загриженост за собствената им сигурност бе страничен ефект от близостта им с Ангелиада?

Насили се да не мисли за това. Моментът не беше подходящ да дава воля на въображението си. Скоро щеше да започне да различава нещата.

Продължи по широкия коридор след митницата заедно с останалите пътници. Имаше много повече хора, отколкото бе очаквал — явно заради обичая на емпирейците да използват едно и също място за космодрум и летище. Не виждаше нищо кой знае колко умно в подобна комбинация. Не беше нужно да си тактически гений, за да разбереш, че така излагат целия си въздушен транспорт на опасност от една-единствена, внимателно прицелена атака. Коста огледа указателите към изхода и си тръгна нататък.

Пътят се оказа по-дълъг от очакваното, но добре уредената система от движещи се пътеки и пешеходни алеи го правеше достатъчно лесен. След петнадесетина минути той се озова в главната чакалня — огромно помещение с висок таван, състоящо се предимно от стъкло, керамика и някакъв камък, напомнящ мрамор.

И разбира се, хора. Много хора, излизащи от коридори подобни на онзи, по който току-що бе дошъл, както и влизащи отвън, през почти невидимите стъклени врати в най-отдалечения край. Хванал здраво сака си, Коста избра по-празното пространство покрай стената и закрачи към изхода.

От едната му страна имаше малки магазинчета; стената зад тях бе украсена със странен, но интересен релеф. Следваше редица типични за Емпирей обществени умивални — открити ниши, при които единственият намек за уединение бяха тънките преградни екрани. Едва се сдържа да не потрепери, докато минаваше покрай тях. От всичките му опити да привикне с емпирейската култура, този неин аспект се бе оказал най-труден за възприемане.

Беше отминал кабините и вървеше покрай поредния барелеф, когато изведнъж осъзна, че някой върви до него.

Рязко обърна глава и ръката му пак посегна към зашеметителя.

Явно реакцията му бе твърде застрашителна — стройното момиче до него уплашено отскочи и се ококори.

— Извинявайте. — Коста се обърка и се изчерви. — Не исках да ви изплаша.

— Няма нищо. — Тя го изгледа подозрително. Един кичур от дългата ѝ черна коса беше паднал върху бузата ѝ и с нервно движение на ръката тя го отметна през рамо.

Нервна и ранима... това накара Коста да се почувства още по-зле.

— Извинете — каза той, чувствайки се като пълен идиот за втори път през последния час. Нов личен рекорд. — Да си призная, днес съм малко изнервен. За първи път на ново място... знаете как е.

Лицето ѝ като че ли малко се отпусна.

— Да. Познато ми е.

— Е... довиждане — неловко каза Коста, обърна се и закрачи към изхода.

След три крачки с изненада установи, че тя е отново до него.

— Значи за първи път идвате на Сераф, така ли? — попита момичето.

— Да — потвърди той и ѝ се намръщи. И тутакси съжали — тя сякаш трепна от изражението му. — А вие? — добави той, като се мъчеше да не изглежда така заплашително.

Тя нервно поклати глава.

— Не. Искам да кажа, идвала съм с родителите си. Но тогава бях само на пет години, така че надали се брой.

— Сигурно не — усмихна се той... После огледа заобикалящите ги хора. — Знаете ли, май пречим на движението.

— О! Съжалявам — виновно възкликна момичето, сви се и забърза към изхода.

Той я настигна с широки крачки.

— Нямах предвид, че се налага да тичаме.

Тя го погледна с малко стеснителна усмивка.

— Съжалявам. Май и аз съм малко нервна днес.

— Няма нищо. — Известно време крачеха мълчаливо и Коста отчаяно се чудеше какво да каже. Накрая попита: — Вие къде отивате?

— В Сейфхейвън. Едно градче на стотина километра оттук. Сигурно изобщо не сте чували за него.

— Не съм — призна Коста. — И какво има там? Искам да кажа — за вас.

— Нова работа. Ще помагам при изграждането на нов каталитичен ядрен реактор.

— Не сте ли малко млада за това? — учудено повдигна вежди той.

— О, няма да правя нищо специално — поклати глава момичето. — Най-елементарни задачи. Чичо ми ръководи проекта и родителите ми сметнаха, че така ще натрупам опит.

Тя се впусна в заплетени и все по-подробни обяснения на роднински връзки... но Коста почти не я слушаше. Почти бяха стигнали изхода и чак сега забеляза, че до всяка врата стоят по двама униформени полицаи.

Които внимателно оглеждаха всеки минаващ.

„Спокойно, по дяволите.“ Можеше да търсят него, ако със закъснение бяха забелязали нещо нередно в документите му. Но нищо чудно просто да дебнеха за избягалата пътничка без билет.

Девойката млъкна и едва сега Коста осъзна, че го е попитала нещо.

— Извинете. Бях се замислил. Какво казахте?

— Питам къде отивате — каза тя. — Ох!

— Какво стана? — Тя бе спряла рязко и протягаше ръка към него.

— Глезенът ми — намръщи се момичето. — Изкълчих го преди два месеца и понякога ми погажда номера. В най-неподходящия момент.

— Винаги става така. — Коста се огледа. — Да повикам ли лекар?

— Не, след малко ще ми мине. Мога ли... мога ли само да се облегна на ръката ви?

— Разбира се. — Коста се приближи до нея и тя се облегна на рамото му. — Хайде. — Той събра кураж и я прегърна. — Отпуснете се върху мен.

— Да... така е по-добре — каза тя. — Благодаря ви.

— Няма защо — увери я Коста. — Внимателно.

„Така. Подредих се“ — помисли си, докато бавно вървяха напред. Чувстваше, че се изчервява. Имаше нещо объркващо в това да прегръща една съвсем непозната на обществено място. Нищо, че просто се опитваше да помогне.

Не че някой от наблюдаващите можеше да знае това. Глезенът ѝ надали бе чак толкова лошо навехнат — трябваше да се съсредоточи, за да усети едва доловимото ѝ куцане. Всеки, който ги погледнеше, щеше да реши, че са много, много близки.

И докато се бореше едновременно с непохватността си и с удоволствието да усеща как тялото ѝ се притиска до неговото, той се усети, че нещо непрекъснато го човърка отвътре. Нещо почти недоловимо, което обаче караше кожата му да настръхва.

Полъх на вятъра разпиля косата ѝ и го накара да се отърси от мислите си. С известно учудване забеляза, че са навън. Потънал в мисли, явно изобщо не бе обърнал внимание на очевидно безпроблемното излизане през вратата.

— Благодаря ви. — Момичето пъргаво се освободи от него и леко стисна ръката му.

— Няма защо — повтори Коста. Думите сякаш се заплитаха на езика му. — Мога ли... да ви помогна ли да стигнете донякъде?

— Не, благодаря. Глезенът ми мина. Няма ли да се върнете за багажа си?

Той премигна.

— О. Да. Май ще се наложи.

Тя се усмихна, едновременно срамежливо и дяволито.

— Още веднъж ви благодаря. — Обърна се да огледа редиците паркирали коли и вятърът развя косата ѝ право в лицето на Коста.

И изведнъж му просветна. Косата ѝ... *парфюмът...*

Тя вече се отдалечаваше. Той хвърли сака си на земята и я настигна, хвана я за ръката и я погледна право в очите.

Гратисчийката.

За миг се замая от невероятното ѝ преображение.

Не беше само косата ѝ, въпреки че сега нямаше и следа от сложните плитки, с които беше на борда. Нито дори бялата ѝ дреха, макар че изобщо не можеше да си представи кога е успяла да я намери и да се отърве от роклята в синьо и сребърно.

Самата тя се бе променила. От спокойна, самоуверена, разглезена млада жена от висшето общество се бе превърнала в безпомощна и ранима тийнейджърка. Стойката ѝ, изражението ѝ, начинът, по който си движеше ръцете, дори кожата и чертите на лицето ѝ... всичко изглеждаше съвсем различно.

— Май няма смисъл да питам какво по дяволите става тук — измърмори тя в настъпилата крехка тишина.

И когато очите ѝ срещнаха неговите, безпомощната тийнейджърка също бе изчезнала. Вместо нея...

Коста поклати глава.

— Не. Аз, не...

— И сега какво?

Ето това бе добър въпрос.

— Защо ви преследват?

Тя сви рамене, без да сваля очи от неговите.

— Прекалих с гостоприемството им.

— Продължихте гратис, искате да кажете.

Тя отново сви рамене.

„Трябва да го направя — каза си Коста. — Да я заведа вътре и да я предам на полицая.“ Точно това би трябвало да се очаква от него — в края на краищата малката ѝ разходка бе струвала доста пари на лайнера. И да ѝ го върне, задето го бе използвала най-нахално, за да я измъкне под носа на охраната.

Но това означаваше да привлече вниманието на властите и към себе си.

Бавно, почти неохотно, той я пусна.

— Махайте се — измърмори той. — Просто... се махайте.

Тя не помръдна и за миг му се стори, че вижда нещо като изненада на безизразното ѝ лице. След това се обърна, без да каже нито дума, и изчезна в потока от хора, устремил се към такситата.

Коста поклати глава и се върна към мястото, където бе захвърлил сака си. Възхищението и завистта започнаха да отстъпват място на възмущението. Бе го използвала. По най-явен и безочлив начин, сигурно и без капчица угризения.

„Да не ти пука...“

7.

— Добре дошли, сър — чу се учтив женски глас, когато Коста се настани в удобната седалка на таксито. — Къде желаете да отидете?

— До Института за проучване на Ангелиада в Шикари Сити — изръмжа той и затвори вратата, докато мърмореше някаква ругатня. — Сигурно ще искаш и адреса.

— Не е необходимо, сър — отговори колата, докато плавно се отдалечаваше от бордюра. — Институт за проучване на Ангелиада — Шикари Сити, „Ю Сан авеню“ 100. Предполагаемо време за пътуване — четиридесет и шест минути.

— Чудесно — тросна се Коста. — Тръгвай.

Зарей поглед през прозореца, докато таксито се промъкваше през заплетеното движение. Вниманието му се разделяше между тъпата болка в ръцете и раздражението от онова недоразумение, което местните евфемистично наричаха багажен отсек на космодрума. Това бе може би най-добрият пример за нелеп дизайн, който бе виждал — претъпкано помещение, бавно обслужване, никакви колички за багаж. Много под нивото на стандарта, с който бе свикнал. Наложил му се да пренесе на ръка трите си куфара до таксито.

„И на всичкото отгоре те сигурно са убедени, че всичко работи идеално — мислено изръмжа той. — Само почакайте! Когато дойде Мирът, ще видите какво означава истински космодрум.“

Да не говорим за самия град. Районът, през който минаваше...

— Къде сме? — попита той, докато търсеше комплекта карти, осигурени му от Мира на Лорелей.

— Движим се на север по улица „Кори“ в Магаска Сити — отвърна таксито. — Приближаваме се до пресечката на „Кори“ и „Енам“.

Коста откри мястото на картата си и кимна. От разположението на централните части и заобикалящите ги райони бе стигнал до заключението, че градовете Магаска и Шикари са възникнали през

различни времена. По онова, което виждаше през прозореца, можеше да каже, че поне Магаска е тук от доста отдавна.

Зачуди се колко ли време трябва да съществува един град, за да започнат да се появяват бордеи като този.

Овехтелите улици и сгради на Магаска се смениха (доста внезапно) с по-чистите и добре поддържани структури на Шикари. Пристигнаха на мястото точно четиридесет и шест минути след напускането на космодрума.

Коста трябваше да признае, че гледката си я бива. Издигащ се над заобикалящия го алпинеум, Институтът за проучване на Ангелиада сякаш бе въплъщение на вижданията на някакъв съвременен архитект за малък замък без кули. Само на четири етажа, но разпрострял се във всички посоки, той бе изграден изцяло от стъкло, тухли и подобния на мрамор камък, който забеляза на космодрума.

Таксито зави в отбивката и спря пред онова, което явно минаваше за главен вход.

— Колко дължа? — попита Коста, докато напъхваше картите в джоба си и отваряше вратата.

— Четиринадесет руя и двадесет. Желаете ли да повикам количка за багажа?

Въпросът го изненада. Коста не знаеше, че емпирейците могат да поддържат двупосочна връзка от подобен род.

— Не — отговори той, докато пъхаше картата си в съответния слот. Заобиколи колата, вдигна багажника и измъкна куфарите си на паважа. Зачуди се дали на космодрума не ги е мъкнал на ръка от чиста глупост.

Фойетето на института бе внушително — високо два етажа и изцяло облицовано с подобния на мрамор камък. В центъра имаше кръгла рецепция, покрита със същия материал. Зад нея седеше тъмнокожа млада жена.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя, след като Коста стовари куфарите си пред рецепцията.

— Казвам се Джерико Коста, по програмата за обмен на специалисти от университета Кларкстън в Кейрнгорм на Балморал. Би трябвало да сте получили препоръките ми преди седмица.

— Сега ще проверя — кимна тя и пръстите ѝ пробягаха по клавиатурата. — Господин Коста... да, всичко е наред. Все още ли желаете стая в института?

— Ако има — да.

— Запазили сме ви една. — Тя го погледна. — Стая 433, на последния етаж. Ако оставите багажа си на количката, ще ви го изпратя.

Коста изненадано погледна надолу. Не бе усетил кога количката се е приближила до него.

— Благодаря. — Той се наведе за куфарите. — Тези неща са доста тежки.

— Не се съмнявам — съгласи се жената. — Тук има още една бележка — да се срещнете с директор Подолак колкото се може по-скоро.

— Разбира се — отговори Коста, докато внимателно поставяше сака си най-отгоре. Постара се гласът му да звучи съвсем спокойно. Нямаше нужда да се паникьосва. Директорът сигурно беше прегледал фалшивите препоръки и те го бяха впечатлили. — Мога да отида и още сега, но багажът...

— Количката ще се оправи сама. — Жената натисна някакъв бутон и светнаха указателни знаци, водещи към втория етаж по широкото стълбище отдясно. — Кабинетът на директора е точно срещу стълбището. Ще се обадя, че сте тръгнали.

— Благодаря ви.

— Моля. Надявам се, че престоят ви тук ще бъде ползотворен. — Тя се надигна и погледна надолу. — Количка — стая 433.

Количката послушно заобиколи рецепцията и се затъркала към едва видимите асансьори в дъното вляво. Известно време Коста остана загледан след нея. След това предпазливо пое дъх, обърна се и се заизкачва по стълбището.

Обозначението на вратата го изненада. След цялото великолепие долу, показващо очевиден престиж и липса на финансови трудности, очакваше директорският кабинет да е отбелязан по някакъв хващащ окото начин. В краен случай холограма, а по-вероятно — някакви ореоли или нещо друго, за което в Мира не са и чували. Вместо това се изправи пред една проста табела с гравирани надпис: „Д-р Лаурн Подолак, директор“.

Самата врата също не беше нещо особено — най-обикновено дърво, с дръжка и панти вместо плъзгащ се механизъм. Като се зачуди дали това не е някакъв номер, специално подготвен за новаци, Коста неуверено почука.

— Влезте — чу се глас почти в ухото му. Поне имаха високоговорител. Той завъртя дръжката, бутна и вратата се отвори.

След премеждието с вратата би трябвало да бъде подготвен да види жената, която се усмихваше насреща му зад голямо дървено бюро. Не беше. Директорката бе на средна възраст, облечена в изящна, но проста дреха. В късо подстриганата ѝ коса нямаше украшения и фиби, които носеха буквално всички жени от първа класа на „Ксирус“. Дори огърлицата — единственият ѝ накит — изглеждаше семпла в сравнение с накитите, на които се бе нагледал на кораба.

Изведнъж се усети, че стои и я зяпа... а тя го гледаше, донякъде развеселена.

— Джерико Коста — най-сетне се сети да се представи той.

— Да, Роуз ми съобщи, че идвате. — Жената се изправи и протегна ръка с длан нагоре. — Аз съм Лаурн Подолак.

— За мен е чест. — Коста пристъпи и докосна дланта ѝ с върха на пръстите си. Сънуваше кошмари, докато усвояваше този поздрав — винаги с ужас установяваше, че е забравил и стиска ръката ѝ по приетия в Мира начин. Страшно се зарадва, когато установи, че първоначалният жест прави подобна грешка почти невъзможна.

— Поласкани сме, че сте тук. — Подолак посочи креслото срещу бюрото. — Препоръките ви бяха много впечатляващи.

— Благодаря. — Коста тревожно се запита какво ли светило са го изкарали специалистите от Мира. — Аз съм поласкан от разрешението да продължа проучванията си тук.

Тя повдигна вежди и развеселено попита:

— Дори директорът да не отговаря съвсем на очакванията ви?

Първоначалната му реакция бе да отрече. Но нещо в погледа ѝ го спря.

— Извинете. Не исках да проявя неуважение. Просто си помислих... Искам да кажа, вие не сте... — Той безпомощно махна с ръка.

— Човек от висшето общество, както би трябвало да се очаква от поста ми? — меко довърши тя.

Той трепна.

— Да, нещо такава.

Веселото ѝ изражение изчезна.

— Все още не знаем почти нищо за ангелите, господин Коста — със сериозен тон каза тя. — Трябва да научим страшно много неща, ако искаме да ги използваме целесъобразно. — Тя се наведе към него и посочи вляво. Едва сега Коста забеляза екрана, заемащ цялата стена. — Там отиват всичките ни средства. Разработки, изследвания, анализи. За хора като вас, които са истински виртуози в областта си. Не за такива като мен — аз просто се занимавам с организация.

Коста я погледна и го полазиха тръпки. Същото себеотдайно и решително изражение, което не слизаше от лицата на инструкторите му. Хора, които отново и отново наблягаха върху необходимостта жителите на Емпирей да се освободят от чуждия контрол.

Контролът от страна на същите онези ангели, с които директор Подолак възнамеряваше да залее Емпирей.

— Разбирам — каза той.

— Добре. — Подолак се отпусна в креслото си и почти религиозната страст на лицето ѝ се смени с крива усмивка. — Съжалявам, ако съм ви прозвучала малко бомбастично, но когато ти се налага да повтаряш едно и също по два пъти седмично, започва да прилича на поредната реч. И тъй като стана дума за средства... — Тя хвърли поглед към дисплея на бюрото си. — В последното ви съобщение се казва, че ще разполагате с двадесет хиляди руя и ще карате на собствени разноски.

— Да — предпазливо каза Коста. — Неприемливо ли е?

— О, напълно е приемливо. — Подолак бръкна в чекмеджето и измъкна тънък плик. — Само че няма да стигнете доникъде. Ergo, остава това. — Тя му подаде плика през бюрото.

Коста се намръщи и го погледна. „Молба за правителствено финансово подпомагане“.

— Финансово подпомагане? — глупаво повтори той.

— Разбира се — отговори Подолак. — Сигурна съм, че няма смисъл да ви обяснявам колко скъпи са проучванията. Щом Кларкстън не може да си позволи да ви отпусне повече от двадесет хиляди, все ще ви се наложи да измъкнете останалите отнякъде. Обадете ми се, ако

имате проблеми с формулярите или с представителя на правителствения фонд в Магаска.

— Да. Благодаря ви. — Коста пъкна плика в джоба си. Сякаш сънуваше. Не само че приемаха шпионин на Мира с отворени обятия, но и на всичкото отгоре му предлагаша и правителствено финансиране. Телторст и другите Адютори направо щяха да си ударят задниците в тавана.

— Това ми е работата. — Подолак погледна часовника си и се изправи. — Смятах да мина през изследователското крило. Ако нямате нищо против, ще ви покажа новия ви кабинет.

Бяха му необходими шест години и три различни университета, за да получи докторска степен. Шест години, през които се беше сблъсквал и разправял с шефове на департаменти, чиновници и всякакви академични бюрокрации. Беше убеден, че повечето от тях до такава степен са потънали във формалностите, че изобщо са забравили, че съществува и нещо, наречено научна дейност. На пръсти се брояха онези, които все още проявяваха някакъв интерес към нея.

Не можеха да стъпят и на малкия пръст на доктор Лаурн Подолак.

Очакваше просто да го заведе до кабинета му, като кима и евентуално говори на най-общи теми с онези, които им се случи да срещнат. Вместо това тя методично го разведе из целия етаж и му показа всяка лаборатория и стая.

Познаваше всички по име. Знаеше достатъчно за проектите и проучванията им, за да прави коментари и предложения, да задава смислени въпроси и да ги окуражава. Докато представяше Коста, се впускаше в такива подробности за другите, сякаш ѝ бяха близки приятели, а не временно пребиваващи тук изследователи.

Коста се чудеше как Подолак успява да запази уважението и дисциплината у подчинените си, без да проявява видимо предимствата на поста си. Когато стигнаха до края на залата, си даде сметка, че тя всъщност повече ги мотивира, отколкото им вдъхва респект.

— Е, това е — каза Подолак, като спря пред последната врата — за разлика от другите, тази изглеждаше масивна и се плъзгаше

настрани, вместо да се отваря на обичайните панти. — Какво ви е мнението?

— Впечатлен съм. — Коста бе съвсем искрен. — И не само от оборудването. — Тези хора се държат помежду си по-скоро като приятели, отколкото като учени.

— Да, обстановката е чудесна — съгласи се Подолак. — Естествено, част от хората са си такива поначало. Не е учудващо, че с изследването на ангелите се заемат най-големите идеалисти. И, разбира се, не трябва да забравяме и ангелския ефект.

— Разбира се — повтори Коста. Устните му внезапно станаха трудноподвижни. Опасно, чуждо влияние... и той се намираще тук, възможно най-близо до самия му център.

На Сцинтара надълго и нашироко бяха обсъждали как ангелите обсебват волята и променят умовете на емпирейските лидери. Но никой не спомена как точно Коста би могъл да се опази от влиянието им.

Подолак се обърна към вратата, докосна с длан червения сензорен панел в центъра ѝ и каза:

— Ще трябва да слезете долу и да въведете отпечатъците си в компютъра. — Панелът светна в зелено и вратата се отмести с леко свистене. — Дотогава ще се налага да молите някой да я отваря вместо вас.

— Какво има вътре? — запита Коста, въпреки че по стегнатия си стомах подозираше, че знае отговора.

Тя изви вежди.

— Вашият ангел, разбира се. Елате, ще ви го покажа.

Тя пристъпи напред. Коста пое дълбоко дъх и я последва.

Мебелите бяха същите като в останалите лаборатории, които бяха обиколили, макар че самата стая бе много по-голяма. Оборудването обаче беше разположено по съвсем друг начин. Вместо в редици, работните маси и плотове бяха подредени в концентрични окръжности около висока до гърдите колона, издигаща се от пода в самия център на стаята. В лабораторията имаше няколко души, наведени над бележници, компютри или сложно изглеждащи електронни чертожни дъски.

— Май не прекъсваме нищо особено важно — тихо отбеляза Подолак, след като се огледа. — Елате.

Заведе го до колоната в центъра и Коста забеляза малкия кристален купол, поставен върху плоския ѝ връх. Подолак пристъпи още крачка напред, обърна се и с вида на майка, която гордо показва новороденото си дете, посочи купола.

— Ето го.

Не беше нищо забележително — едва забележимо зрънце, дори при увеличението от предпазващия го кристал.

— Значи това е ангел? — чу се да произнася Коста.

— Да, това е ангел — потвърди Подолак. — И ако сте като всеки друг посетител на института, сигурно се чудите дали можете да го докоснете. Моля.

Това не беше заповед... но Коста усети тежестта зад предложението. Тя искаше той да го докосне. Да влезе в обсега на влияние на това нещо...

— Но можете и да не го правите, ако не желаете — меко добави Подолак. — Не е задължително.

Коста стисна зъби, когато осъзнаването на реалното положение си проправи път през обзелото го колебание. По всяка вероятност щеше да прекара следващите няколко месеца буквално заобиколен от подобни неща... и точно сега бе най-подходящият момент да изпита влиянието им. Събра целия си кураж и предпазливо докосна кристала, като се мъчеше да следи всичките си мозъчни клетки едновременно.

Нищо. Никакъв изблик на емоции. Никакъв признак за чужда мисъл или влияние. Никакви подтици да си признае, че е шпионин.

Абсолютно нищо.

Отдръпна ръка и я остави да падне свободно, обзет от странна смесица от облекчение и разочарование. Подолак кимна.

— Да, това е обичайната реакция. Ангелският ефект изобщо не е толкова драматичен, колкото си мислят повечето хора.

Той я погледна право в очите.

— Това ли беше целта на урока? Да се премахне всеки остатък от нервност?

Устата ѝ се изви в лека усмивка.

— Всъщност да, това е една от причините да се опитваме да накараме новодошлите да влязат в контакт с ангела колкото се може по-скоро. Разбира се, не сме толкова директни — хората не обичат да

си признават, че се страхуват от нещо, което разумът им казва, че е безопасно. Затова ги предразполагаме. Разбирате от психология.

— Много малко. По-скоро разбирам от нервност.

— Малцина са онези, които чувстват промяната веднага — продължи Подолак и челото ѝ леко се сбърчи. — Усетихте ли изобщо нещо?

Коста се пресегна и отново докосна купола, след това отдръпна ръката си.

— Не. Абсолютно нищо.

— Да — промърмори тя. — Е... както казах, това е обичайната реакция.

— Съжалявам, ако съм ви разочаровал. — Коста погледна кристала. — Все пак искам да ви попитам — кое е *истинският* ангел? Субнуклеарната частица в центъра, която всеки нарича ангел, или частицата и обвивката от положително заредени йони около нея?

Със затаен дъх наблюдаваше лицето ѝ. Според инструкциите трябваше да зададе този въпрос колкото се може по-скоро, за да се утвърди като независим ум, от онези, които са способни да направят откритие, пренебрегвайки онези факти за ангелите, които всеки емпирейски свят смяташе за вече установени. Но ако подобен въпрос прозвучеше глупаво вместо оригинално...

— Интересен въпрос — замислено отговори Подолак. — Бързият и очевиден отговор е, че ангелът е само частицата; но бързо и очевидно не винаги означава правилно. Да си призная, не си спомням дали някой изобщо се е опитвал да изучи значението на йонната обвивка. Разбира се, освен простото физично обяснение, че всяка една отрицателно заредена частица ще привлече други положително заредени частици около себе си. Сигурно си заслужава да се проучи по-подробно. — Тя леко кимна. — Съгласен ли сте да се заемете с проблема?

Коста издиша внимателно.

— Така и така ще прегледам базата данни. Ако се окаже, че някой вече се е занимавал с това, ще му хвърля един поглед.

— Чудесно — пак кимна Подолак. — Да вървим в кабинета ви. Ще ви дам списък с кодовете за достъп.

8.

Мъжът бе млад и слаб и изглеждаше доста немарливо — дрехите му миришеха на масло, а долната му устна беше замръзнала в постоянна тъпа усмивка. Но в гласа му нямаше нищо мързеливо или смешно.

— Забрави, дете — изръмжа той. — Има го Рейф, има ме и мен. Това е единственият екипаж, от който имаме нужда.

— Ами ако ви се наложи да оправяте някаква авария? — възрази Чандрис, като се мъчеше гласът ѝ да звучи колкото се може спокойно и убедително. — Имам предвид не тук, а в космоса. Кой ще управлява кораба, ако двамата с Рейф сте заети?

Усмивката сякаш стана по-широка.

— Ти, а?

— Защо не? — настоя Чандрис. — Аз съм експерт-навигатор и пилот и мога да се оправя в двигателното помещение. Ако ми се наложи, и сама ще успея да закарам кораба до Ангелиада и обратно.

— Не, няма — поклати глава мъжът. — И знаеш ли защо? — Той се наведе напред и ѝ се ухили право в лицето. — Защото кракът ти няма да стъпи на този кораб.

После изсумтя и посегна към кутията, която бе оставил на земята.

— Така че чупката, чат ли си? Имам си работа.

След това се обърна и закрачи към купчината метал, която се издигаше наблизо и заемаше откритата работилница. Чандрис гледаше след него и отчаяно се надяваше, че ще размисли в последния момент.

Но той просто се качи по стълбата и изчезна в търбуха на кораба. Изобщо не се обърна.

Като премигна, за да прогони напирещите сълзи, Чандрис се затътри към металната ограда и портала с избелял знак „Небесният стрелец на Хова“ отгоре. Слънцето надничаше иззад паркираните от другата страна на улицата кораби и докосваше хълмовете в далечината.

Бе прекарала тук цял ден, обикаляйки кораб след кораб в опит да намери някой, който да склони да я вземе със себе си.

Никой от собствениците не се държа поне малко учтиво. Повечето бяха груби, саркастични, някои направо побесняваха.

Всички казваха „не“.

Тя постоя известно време облежната на портала. Беше изтощена и отчаяна. От всички страни се чуваше дрънчене на метал и рев на машини — ловците подготвяха корабите си за утрешните полети. Всичко, което бе научила на борда на „Ксирус“... цялото онова време, прекарано в четене, наизустяване и опити да разбере. И на всичкото отгоре я хванаха и едва успя да избяга — без нищо освен дрехите върху себе си.

И всичко това — за нищо.

Вниманието ѝ бе привлечено от някакво движение. Мъж на средна възраст, доста пълен, трмаво се спусна по стълбата на един от корабите и изчезна зад него. Носеше някаква малка кутия.

Чандрис се поколеба. Знаеше, че резултатът ще е същият. Но това бе последният кораб в района, на който не си бе опитала късмета. Ако не друго, можеше поне да свие нещо.

Порталът бе отключен и над него се мъдреше емблема с името на кораба — „Газела“. Чандрис влезе и тръгна към стълбата, като преценяваше кораба. Изглеждаше малко по-зле от останалите, доколкото можеше да съди по външния му вид. Забеляза някакво плавно кръгло разширение в корпуса и се приближи, за да го огледа по-внимателно. По него имаше малки плоски лещи и фина решетка. Блясъкът и чистотата им рязко контрастираше с очукания потъмнял корпус.

— Това е сензорен клъстер.

Чандрис стреснато се обърна. Пълният мъж до стълбата я гледаше.

— Да, зная — каза тя, докато трескаво ровеше в паметта си за изображения на подобни неща, попаднали ѝ във файловете на „Ксирус“. — Спектрален и йонен анализ.

Той се усмихна. Не презрителната гримаса, а обикновена приятелска усмивка.

— Абсолютно правилно. Ти трябва да си онова момиченце, което досажда на всички с молба да я вземат на работа.

— Не съм момиченце — озъби се Чандрис, ядосана от усилията да отговаря на всеки кретен на Сераф. — И ако искате само да ми кажете, че нямате нужда от помощта ми, не си правете труда.

После рязко се обърна и закрачи към изхода. Очите ѝ плувнаха в сълзи от отчаяние и изтощение. Майната му! Майната им на всички! Трябваше да направи нещо по-смислено, вместо да се занимава с тези тъпаци. Щеше да се върне в града, да открадне пари за ядене и да си намери място, където да прекара нощта. А утре щеше да тръгне по улиците и да се опита да се свърже с някой от местните тарикати...

— Е, кажи ми що за помощ предлагаш.

Тя се закова на място.

— Какво?

— Търсиш работа, нали? Ами влез тогава и разцажи какво можеш.

Чандрис бавно се обърна, наполовина убедена, че това е просто номер. Но на лицето на мъжа не бе изписано нищо друго освен любопитство.

— Добре де, идвай — направи ѝ знак той и тръгна нагоре по стълбите с тромавата си походка. — Навън не става по-топло, ако не си забелязала. Обичаш ли чай?

Чандрис пое дъх. Отчаянието и умората изчезнаха, сякаш изобщо не бяха съществували. Да намери точно *тук* истинско, неподправено и открито гостоприемство... Понякога просто не можеше да повярва на собствения си късмет.

— Благодаря — каза тя. — С удоволствие ще изпия един чай.

Чаят беше горещ и силен, подправен с щипка садра и може би мъничко канела. Силно питие за работещ човек — просто и гостоприемно, без превземки. „Точно такъв чай, какъвто един открит и честен човек би предложил на непознат“ — помисли си Чандрис, докато предпазливо отпиваше от чашата си.

Навън наистина не ставаше по-топло и Чандрис едва сега усети колко е измръзнала. Вдигна чашата до устните си и вдиша парата, като потискаше неудържимото треперене на тялото си.

Или поне си мислеше, че го потиска.

— Още ли ти е студено, дете? — попита закръглената жена, която седеше от другата страна на масата, и посегна към каната. Беше празна. — ... Ох! — Тя понечи да стане.

Мъжът беше по-бърз.

— Аз ще се погрижа. — Издърпа каната от ръката ѝ и тръгна към самовара в ъгъла. — Щипка и половина садра, нали?

Жената погледна многозначително Чандрис.

— Ясно ти е колко често *той* прави чай.

— Не е честно — протестира мъжът и я изгледа обидено. — Как можеш да говориш така? Защо, правих... чакай да помисля... да... правих чай само преди две години. Беше неделя, спомням си съвсем точно.

Жената престолено извъртя очи към тавана, после каза на Чандрис:

— Надявам се, че обичаш чая с повечко садра.

Чандрис мълчаливо кимна, докато гледаше как мъжът тронаво се клатушка с каната. Чудеше се в какъв ли свят е попаднала.

Казваха се Ханан и Орнина Дейвий. Отначало тя предположи, че са съпрузи, но се оказаха брат и сестра — единственият по рода си екип сред останалите двеста, занимаващи се с лов на ангели. Много си приличаха — и двамата бяха средни на ръст, и двамата бяха пълни (Ханан малко повече от сестра си), с издължени лица и живи кафяви очи. Тъмната коса на Орнина започваше да се прошарва със сребърни нишки, а Ханан бе почти съвсем плешив.

Освен това беше сакат.

Не споменаха нито дума за това, но тя не остана с впечатлението, че е някаква тайна. Всеки път, когато Ханан протягаше ръка за нещо, Чандрис забелязваше тънката екзопротеза по дължината на ръката му. Същите приспособления се забелязваха по краката му, под работния комбинезон.

И ако се съсредоточеше, можеше да чуе тихото бръмчене на сервомоторите, когато той се движеше. Вперила поглед в чашата си, старайки се да не зяпа, тя се зачуди какво ли му се е случило.

Внезапно точно пред носа ѝ се появи каната. Чандрис вдигна глава и видя Ханан — наблюдаваше я с дяволито пламъче в очите.

— Искаш ли още чай? — невинно попита той.

— Благодаря. — Чандрис го погледна сериозно, докато ѝ наливаше. Той отвърна на погледа ѝ с усмивка и седна на стола си.

Орнина не пропусна нито детайл.

— Трябва да му простиш за малките му играчки. — Тя хвърли сериозен поглед към брат си. — Или поне да свикнеш с тях. Късен пубертет, нали разбираш. — Тя взе каната, доля на Ханан и след това на себе си. — Значи така. Ханан каза, че търсиш работа.

— Да — кимна Чандрис и превключи на другата вълна. Ролята на малко замръзнало момиченце беше много привлекателна, но не това се очакваше от нея. — Току-що завърших. Специализирах астрогация^[1], пилотаж и устройство на космически кораби. Искам да натрупам опит с малки съдове и си помислих, че тук възможностите са най-добри.

— Да смятам ли, че никой друг не е съгласен с това? — попита Ханан.

— Не зная — горчиво каза Чандрис. — Изобщо не се стигна до подобен разговор.

— Защо ли не се учудвам? Ловците са затворена общност. Не допускат чужди.

— Естествено, има и изключения — намеси се Орнина. — Къде си учила?

— В университета Ахан на Лорелей. Документите ми трябваше вече да са пристигнали, но сутринта още ги нямаше.

— И на това не се учудвам — избоботи Ханан. — Оттук до Лорелей има само четири куриера на ден и „Гейбриъл“ държат поне два от тях. Добре дошла в истинския свят.

— Ще проверим документите ѝ по-нататък — каза Орнина. — Чандрис, кажи ми нещо за сибастиевите регулатори.

Сибастиеви регулатори...

— Регулатори на напрежението в автонавигационния интерфейс — цитира тя прочетеното на „Ксирус“. — Обикновено се използват в райони с висока йонна концентрация. — Чудеше се какво ли означава всичко това.

Орнина кимна.

— Самсара-превключвател?

— Устройство за автоматично превключване между различни компютри, сензори или навигационни уреди.

— Аспала-стабилизатори?

— С тяхна помощ не се позволява изместването на полето на хиперпространствения катапулт.

— Бръмчила? — обади се Ханан.

Чандрис сепнато го погледна и изтръпна. *Бръмчила?*

— Тъъ...

— Не му обръщай внимание, дете. — Орнина изглежда брат си сурово. — Приказва, колкото да не заспи.

— „Бръмчило“ си е много хубава дума — невинно отбеляза Ханан. — Не съм виновен, че тия младоци не ги учат на нищо.

Орнина го изглежда отново, този път наполовина ядосано и наполовина отчаяно, сякаш искаше да каже „Защо ли изобщо се занимавам с теб?“ Доколкото можеше да се съди по изражението ѝ, явно доста често използваше точно този поглед.

— Чандрис, „бръмчило“ е стар и малко просташки термин за келсиев разделител.

— О! — възкликна Чандрис облекчено. — Това е високоскоростен йонен анализатор.

Орнина погледна въпросително Ханан.

— Е, здравата си наблегнала на книжките — каза той, като гледаше замислено Чандрис. — Предполагам, че знаеш какъв ще е следващият въпрос.

Не точно. Но можеше да се досети.

— Дали имам практически опит?

— Точно така — кимна той. — Е?

— Не съвсем — призна Чандрис, като се взираше внимателно в лицата им. Ей сега щеше да разбере дали я бива да говори щуротии. — Преминала съм през много симулации, разбира се, но съм летяла съвсем малко. Предимно на... „Калкха Т-7“. — Успя да изрови името от паметта си в последния момент.

— На калкхи ли? — Ханан презрително изсумтя. — Да не искаш да кажеш, че някой още използва тези изкопаеми?

— Нашите си бяха в съвсем добра форма — импровизира Чандрис. — Използват се също и за курсовете по поддръжка.

— Със сигурност си понатрупала доста опит с тях — измърмори той.

Орнина отново го възнагради с един от своите погледи.

— Може ли критиката да бъде така добра да си затвори устата? Благодаря. — После отново се обърна към Чандрис. — Разбираш, че един ловен кораб като „Газела“ има малко общо с калкхите. Какво те кара да смяташ, че ще се справиш?

— Със сигурност няма да успея, поне не и в началото — каза Чандрис, като се мъчеше гласът ѝ да звучи спокойно, честно и професионално. Те бяха съгласни... наистина бяха съгласни! — Но имам доста общи познания за корабите и управлението им. И макар че не искам да прозвучи като самохвалство, готова съм да се обзаложа, че мога да науча всичко необходимо за един ловен кораб по-бързо, отколкото всеки друг.

Веднага разбра, че малко е прекарила. Ханан повдигна вежди и дори Орнина изглеждаше изненадана. Двамата се спогледаха. Чандрис се наруга за собствената си глупост. „По дяволите всичко!“ Цялата горчилка от деня отново се върна и се смеси с топлината на чая в стомаха ѝ.

Топлина и за нещастие — кофеин. Не беше слагала нищо в уста от закуска и стимулантът я разтрепери. Погледна сгърчените си на масата ръце и прокле слабостта си и най-вече лъжливата надежда, която я бе довела тук. Бе провалила всичко и ѝ оставаха само две възможности — да изчака ръцете ѝ да се успокоят и да успее да свие нещо, или да забрави за хранене до утре сутринта.

— Колко? — внезапно попита Ханан.

— Какво колко? — погледна го Чандрис намръщено.

— Колко искаш?

Измина цяла секунда, преди да се усети за какво става дума. Най-накрая ѝ просветна.

— Да не искате да кажете... че ме вземате?

— Не можем да ти обещаем, че те взимаме за постоянно — предупреди я Орнина. — Или дори за повече от едно пътуване. И все пак... — Тя хвърли поглед на Ханан, който бързо се извърна. — Все пак на един ловен кораб винаги ще се намери работа за още един човек. Ще те пробваме.

Ханан се надигна от стола си.

— Ела да ти покажа каютата — каза той и пристъпи към вратата. — Вечерята е след половин час. Междувременно можеш да започнеш да се запознаваш с данните на „Газела“.

— По-добре да иде да си вземе багажа — каза Орнина. — Утре сутринта няма да имаш време за това, Чандрис. Излитаме в шест.

— Правилно — изсумтя Ханан. — Имаш ли нужда от помощ?

— Не. — Чандрис се намръщи. — Багажът ми е, както се изразиха на космодрума, „временно изгубен“.

— Сигурно като документите, разбирам — каза Ханан. — Сигурно си бърбят някъде. Е, както ти казах, добре дошла в истинския свят.

— Надявам се, че не е изгубен наистина — каза Чандрис. Наистина не беше, макар че се съмняваше, че ще успее скоро да се промъкне на „Ксирус“ и да си го прибере. — Казаха, че сигурно ще успеят да го открият утре.

— Е, няма значение. — Орнина огледа бялата рокля, с която Чандрис се бе измъкнала от космодрума: сега бе цялата в прах и мърсотия. — Каквото и да носиш, надали ще ти свърши работа в космоса. След вечеря ще идем да ти потърсим нещо подходящо.

— Би било чудесно. — Чандрис се поколеба. — Искам да ви благодаря... и на двамата — добави тя и погледна към Ханан. — За това, че ми дадохте този шанс. Няма да ви разочаровам.

— Сигурна съм в това — меко каза Орнина. — А сега по-добре върви с Ханан. Ще имаш доста за четене до сутринта.

— Добре — Чандрис се обърна към Ханан, който чакаше до вратата, и се усмихна. Успя. Наистина успя! — Готова съм.

Докато вървяха по тесния коридор, се усмихна още веднъж. Този път на себе си.

[1] Астронавигация. — Б.пр. ↑

9.

Кодовете за достъп до базата данни бяха достатъчно лесни да се запомнят, но това не можеше да се каже за самата система. На Коста му трябваше повече от час, докато преодолее досегашните си навици за работа с компютър дотолкова, че да може да използва емпирейската система, без да греши при всяка команда.

През останалата част от деня прегледа индекса на файловете за ангелите и Ангелиада. Не самите файлове.

Когато най-накрая се отпусна назад в креслото си, слънцето вече потъваше зад ниските сгради на Шикари. Раменете го боляха от схващане и някакво друго, съвсем различно напрежение. Базата данни обхващаше период от почти тридесет години — петдесет години след колонизацията на Сераф и сто и петдесет, откакто първата група отцепили се колонисти бяха дошли на Ухуру. По онова време Ангелиада била само една зловеща квантова черна дупка, а самите ангели — нищо повече от повод за спорове между квантовите теоретици. Всичко това се бе променило едва през последните двадесет години.

Което означаваше, че са били необходими по-малко от две десетилетия, за да успеят учените на пет рядкозаселени планети да натрупат всичко *това*.

И преди бе ставал свидетел на проекти, върху които се работеше всеотдайно и целеустремено. Но това тук граничеше с вманиачаване.

Погледна през прозореца към сградите, очертаващи се на фона на прекрасно обогрето небе, и го побиха тръпки. Не. Това не граничеше с нищо. То си *беше* вманиачаване.

Нямаше друго обяснение. Институтът, огромната флотилия ловни кораби и доковете им на североизток, целият Шикари Сити — емпирейците бяха вложили невероятни количества време, усилия и пари във всичко, свързано с ангелите. И продължаваха да влагат.

А в същото време съседният град Магаска се разлагаше, сякаш никой не забелязваше съществуването му.

Потръпна отново. Не беше вярвал — може би не искаше да повярва, — че ангелите наистина са заплаха за Мира, както се твърдеше. Сега повярва. Бавно, но сигурно ангелите наистина завладяваха Емпирей. Политическите лидери вече бяха под техен контрол. А както бе видял сам, същото се отнасяше и за най-добрите им учени и изследователи.

Всъщност напълно възможно бе вече да е станало препалено късно, за да се променят нещата.

Тази мисъл бе ужасяваща. Но всичко говореше в нейна полза. Всички, с които се бе сблъсквал по време на обучението си, бяха сериозни до смърт в убеждението си, че това чуждо влияние трябва да се спре. Наблягаха върху необходимостта да спасят емпирейците и да ги поставят под закрилата на Мира. И даваха да се разбере, че Мирът ще направи всичко възможно, за да постигне целта си. Нямаше начин емпирейските лидери да не разберат подобно послание.

И в същото време на космодрума му провериха документите съвсем повърхностно. А тук си бяха спестили дори това. Подолак, шефката на вероятно най-важната институция в Емпирей, го посрещна с отворени обятия в самото сърце на проекта — и то без никакви въпроси.

Инструкторите му бяха обяснили, че емпирейците отказват да разберат заплахата от ангелите. Както стана ясно, те също така отказваха да разберат и заплахата от Мира.

Пълно безумие... освен ако влиянието не беше по-силно, отколкото се смяташе. Освен ако всеки жител на Емпирей вече не беше засегнат. И не се беше превърнал в безгрижен пасивен робот с идиотска усмивка.

Загледан в залеза, Коста отново и отново прехвърляше всички тези мисли в главата си. Облаците промениха цвета си от огненочервен в светлорозов и след това — в тъмносив. „Не“ — реши най-сетне той. Ако онази малка гратисчийка на космодрума беше безволев робот, то тогава той беше магаре.

Населението на Емпирей можеше да бъде спасено. И това зависеше от него.

Разкърши рамене и вдигна пръсти над клавиатурата. Докато гледаше екрана и се мъчеше да си спомни следващата команда, вратата

внезапно се отвори и в стаята влезе млад мъж, забол нос в купчина листа.

— Здравейте — каза Коста.

Мъжът изненадано вдигна поглед.

— Здравейте. Извинявайте... не очаквах компания.

— Е, — не съм точно *компания* — внимателно отбеляза Коста: чудеше се каква ли ще е реакцията на новодошлия срещу нахълтването в личния му досега кабинет. — Всъщност ще делим това място. Току-що дойдох.

Мъжът се ухили.

— Сериозно? Това е върхът! От месеци моля директора за някаква компания. — След което пристъпи напред. — Язон Джайаси.

— Джерико Коста — представи се Коста, загледан в протегнатата през бюрото ръка. Трябваша му няколко мига, докато се сети и посегна да докосне пръстите му. Очакваше, че щом е новодошъл, подходящият поздрав ще е онзи, който размениха с директор Подолак. Но жестът на Джайаси предполагаше здрависване между равни. Или Коста все още не бе усвоил всички нюанси на емпирейската култура, или Джайаси бе по природа дружелюбен човек. — За мен е чест да се запознаем.

— За мен също. — Джайаси отиде до бюрото си, метна купчината листа върху друга подобна купчина и извъртя стола си към Коста. — Е, добре дошли на Сераф, в Института за проучване на Ангелиада и така нататък. Откъде сте?

— От Палитейн на Лорелей — с лекота изрецитира Коста заучената си история. — Там съм роден. Но последните няколко години работех върху доктората си на Балморал.

— Къде по-точно?

— В университета Кларкстън в Кейрнгорм — отговори Коста и мислено склучи пръсти. Ако Джайаси или някой друг беше ходил в Кларкстън, щеше да си има неприятности. — Сигурно изобщо не сте чували за него — додаде той.

— О, чувал съм — каза Джайаси. — Не съм срещал никого оттам, но съм чувал доста добри отзиви за университета. А и мястото било много красиво.

— Така е — съгласи се с облекчение Коста. Това вече бе лесно — на Лорелей бе прекарал два дни в изучаване на Кларкстън и

Кейрнгорм. Сигурно ги познаваше по-добре от всеки на Сераф. — Като института, но в по-големи мащаби.

Джайаси кимна.

— Аз съм от Ухуру. Рунгве, ако трябва да съм съвсем точен. На неколкостотин километра от Цомбе — той плъзна стола си към Коста и погледна екрана на компютъра, където все още стоеше списъкът с файловете. — Виждам, че вече сте започнали с гмуркането. Впечатляващо, нали?

— Много — кимна Коста. — Някои биха го нарекли поразително.

Джайаси се подсмихна.

— Някои — да. Ако искате нещо поразително, изчакайте само да видите Ангелиада със собствените си очи. Следващият полет е след два дни. Ще дойдете ли?

— Зависи дали дотогава ще намеря средства.

— Аха. — Джайаси го погледна с разбиране. — Позната история. Във фонда на Върховния сенат обикновено са много предпазливи. Знаете как стоят нещата — малка, но гръмогласна групичка надава вой срещу правителството, че хвърля още пари в изучаването на ангелите, въпреки че вече плащат абсурдните цени на „Гейбриъл“.

Коста си припомни бордеите на Магаска и сви рамене.

— Позицията им не е съвсем лишена от основание. Особено като се има предвид и заплахата от Мира...

— Мирът изобщо не е проблем — презрително махна с ръка Джайаси. — Не могат да ни завладеят, нито пък да преживеят разходите и изгубената печалба, за да ни унищожат.

— Освен ако не виждат заплахата — възрази Коста, раздражен против волята си от подобно пренебрежително отношение към Мира. — Доколкото разбирам, те смятат ангелите за инвазия на чужд разум.

Джайаси изсумтя.

— Познавам неколцина от Рунгве, които мислят същото. Жалко, още повече че има толкова по-интересни теории, между които да се избира. — Той въпросително вдигна вежди. — Нали ви предупредиха да не дискутирате теориите за ангелите с хора извън института?

— Не точно. — Наранената гордост отстъпи пред живия интерес. *Теории?* В множествено число?

— Е, смятайте, че вече сте предупреден — усмихна се Джайаси. — Това се отнася и за всички други открития. Можете да ги публикувате в мрежата на института, но нищо не излиза навън без съответното одобрение.

— Ясно. — Това вече приличаше на нещо. Може би емпирейците все пак имаха някаква представа за мерки за сигурност.

— Добре. Не е кой знае какво, но след историята с Флиж обичайната практика е нещата първо да се обсъждат в тесен кръг, преди да ги разтръбим на всеослушание.

— Разбирам. — Коста пое дълбоко дъх и внимателно формулира следващия си въпрос...

— И върху какво конкретно ще работите? — попита Джайаси.

— Ами... — Коста с мъка превключи на другата вълна. — Първо ще прегледам литературата. Наех се да проверя дали някой се е занимавал с въпроса дали ангелът е само централната частица, или частицата и йонната ѝ обвивка.

Джайаси се намръщи.

— Централната частица, разбира се. Какво общо има обвивката?

Коста сви рамене.

— Може би нищо. Може би много. Във всеки случай смятам да проверя.

Джайаси го зяпна.

— Нали не се опитвате да възродите старата теория на Чандкари? Погребах я с почести преди пет години.

— Не, просто търся истината. — Коста усети как по челото му избива пот. Кой ли по дяволите беше Чандкари? Май имаше нещо в списъка, който бе преглеждал. — И искам да остана колкото се може по-непредубеден.

— Аха — Джайаси сви рамене. — Добре. Няма нищо лошо да си открит за други идеи, стига главата ти да не се напълни с боклуци.

— Разбира се — съгласи се Коста. — Просто ми е трудно да повярвам, че само една субатомна частица може да предизвика толкова драматичен ефект.

— На мнозина от нас също — съгласи се Джайаси. — Точно затова теорията „Акчаа“ на доктор Кахенло е толкова популярна. Съгласува данните, предсказанията ѝ са истински и проверими и на практика изисква ангелите да са самата частица. — Той вдигна пръст

пред лицето на Коста. — Запомнете ми думите — след три, най-много след четири години физиците ще се надпреварват да доказват как теорията „Акчаа“ се връзва с Общата теория на Рейнолд.

— Шоуто ще си заслужава. — Коста си позволи да се почувства на висота. В Мира Великата обща теория бе променяна и поправяна толкова много пъти, че вече никой не я наричаше на името на създателя ѝ. — Трябва ли да чакам дотогава, за да разбера какво гласи теорията „Акчаа“?

Джайаси се ухили.

— Не, вече сте вътрешен. — Усмивката изчезна и на нейно място се появи изумление. — Да не би да искате да кажете, че не сте чували нищо за теорията „Акчаа“? Искам да кажа... — Той махна с ръка в жест, обхващащ стаята и целия институт, — вие сте тук. Нали така?

Коста сви рамене. Мислеше трескаво.

— Както казах, желанието ми бе да дойда на Сераф без предубеждения. А и си мислех, че половината от теориите, които прочетох на Балморал, ще са забравени, докато се добера дотук.

— Вярно — обяви Джайаси. — Все пак говорим за Балморал.

— Страхотно — изсумтя Коста. Този път успя да влезе в ролята си.

Джайаси се ухили.

— Извинявайте. Знаете как е. Най-трудно е да се отучиш да гледаш отвисоко. — Изречението му стана сериозно. — Вижте, въпросът е в това, че ангелите не могат да бъдат просто поредните субатомни частици. Иначе не биха могли да останат стабилни — не и с такава маса и заряд. Именно затова теорията „Акчаа“ е толкова успешна — според нея те са всъщност *кванти* — основни градивни частици, също като фотоните и електроните. А по дефиниция квантите са стабилни. Разбирате ли?

— Чувал съм нещичко за квантовата теория, благодаря — отговори Коста, може би малко по-язвително от необходимото. — Балморал не е чак толкова затънтен. И какви точно кванти?

Джайаси сякаш събираше кураж.

— Това са кванти на онова, което човечеството винаги е наричало „добро“.

Известно време Коста само го зяпаше. Думите рикошираха в главата му подобно на скакалец, който се мъчи да се измъкне от кана.

— Това е някаква шега — чу се да произнася той. — Нали? Шега за новобранци.

Джайаси поклати глава.

— Не е никаква шега, приятелю. И хайде да минем на „ти“. — Той посочи дисплея зад Коста. — Погледни сам, ако искаш. Има достатъчно статии за теорията „Акчаа“. Могат да се отделят в отделен списък.

Коста още се чувстваше замаян.

— Това е лудост. Доброто и злото не са неща, които можеш да разделиш на кванти.

— Защо не?

— Защо *не* ли? Стига, Джайаси. Доброто и злото не съществуват във вакуума. Те са резултат от човешките действия.

Джайаси разпери ръце.

— Светлината е резултат от разтопяването на водородните молекули в ядрото на звездите — възрази той. — Или от включването на осветлението. Това не означава, че светлината не може да се дели на кванти.

— Аргументът ти е грешен — настояваше Коста. — Говориш за две абсолютно различни неща.

— В какъв смисъл?

— Ами... — Коста се поколеба. — Ами например фотоните и светлината са едни и същи навсякъде. Но такова нещо като универсален стандарт за добро и зло не съществува. Доброто и злото са културни стандарти.

— Интересен довод — кимна Джайаси. — Това означава ли, че между различните човешки общества не съществуват никакви общи принципи за добро и зло?

— Ти ми кажи — измъкна се от капана Коста. — Явно ти си експертът.

— Не бих казал. — Джайаси поклати глава. — Но, подобно на всички останали тук, през последните няколко години доста размишлявах. И ако не съм открил всички отговори, то поне попаднах на някои интересни въпроси.

— Например?

— Например как добрите хора могат да оцеляват в култура, която според повечето външни наблюдатели е определена като зло. И понякога не само да оцеляват, но и да променят културата.

— Голяма работа — изсумтя Коста. — Лошите хора могат да правят същото.

— Точно така — кимна Джайаси. — Това е другата страна на монетата. Значи има цяла група въпроси, които би трябвало да попаднат в категорията „народна магия“ или нещо подобно. Нали разбираш — малки мъдрости, които се предават през поколенията. Неща, които хората приемат за истина, дори когато не разбират механизма им. Като предупрежденията на родителите да не се събирате с лоши другарчета, или пък идеята, че можеш да промениш характера на човек, стига да вложиш повече усилия, време и любов. Или дори въпросът дали няма някакво по-дълбоко физическо значение фактът, че доброто се оприличава на светлина, която пък може да се раздели на кванти.

— Какво? — премигна Коста.

— Няма значение — ухили се Джайаси. — Просто го пуснах, за да видя дали още ме слушаш.

— Не се и съмнявай. Но все още не виждам никакъв смисъл. Ти просто обръщаш нещата.

— Нима? — Джайаси отново стана сериозен. — Е, опитай тогава да погледнеш на нещата така: каква е разликата — имам предвид *видимата* разлика — между човек, който върши нещо лошо и така създава зло, и между злото, което кара човек да върши лоши работи?

Коста го загледа. Мъчеше се да открие бърз и остроумен отговор. Не успя.

— Това е пак обръщане на нещата — каза накрая той.

— Има някои моменти, които смущават и мен — призма Джайаси. — Например концепцията за свободната воля, от която все още не съм готов да се откажа. Но не мога да се откажа и от теорията „Акчаа“. Просто защото ангелите действат. — Той разпери ръце.

Коста хвърли поглед към екрана и попита:

— Документирано ли е? Имам предвид, *наистина*?

— Имаме данни за петстотин тридесет и осем Върховни сенатори, които са действали преди и след закона за задължително носене на ангели — отговори Джайаси. — На повече от една трета от

тях им се е случвало — по-често или по-рядко — да застават на ръба на противозаконното и моралното поведение. Натиск при сделки, злоупотреба с власт, финансови машинации — знаеш какво имам предвид. А сега, двадесет години по-късно, подобни неща просто не се случват. На някои им бяха необходими години, за да се променят. Но се промениха.

— Може да е под натиск на останалите — предположи Коста, въпреки че много добре си даваше сметка, че се опитва да се хване за сламка. — Или обществеността да е станала по-добре информирана и това да ги е принудило да са честни.

— Хората, провели проучванията, не са споделяли това мнение. Резултатите са в компютъра — прегледай ги.

Коста вдигна поглед от екрана и поклати глава. „Кванти на доброто...“

— Извинявай, но още не мога да го приема.

Джайаси сви рамене.

— Нищо не ти пречи да опиташ да обориш теорията — спокойно отбеляза той. — В това е смисълът на науката. Лично аз имах достатъчно философски дилеми преди появата на ангелите и „Акчаа“. Не бих имал нищо против, ако тези усложнения бъдат елиминирани. — Той се наведе напред. — Но ако ти с твоята непредубеденост се опиташ да откриеш друго обяснение, първо си помисли дали това наистина не е вярно. Нищо чудно най-после да сме открили първопричината на злото и несправедливостта във вселената.

— Какво искаш да кажеш? — Внезапната настойчивост на Джайаси го изнервяше.

— Само си помисли, че открием начин да предизвикваме същия ефект, без да е нужен физически контакт с ангел — разпалено заговори Джайаси. — Това е едно от нещата, върху които работи моята група — опитваме се да изолираме физическия механизъм, по който ангелите променят мозъчната химия или неутралната структура. Групата на доктор Шивапрасад се опитва да разработи способ за откриване на естествени ангели у хората. Доктор Мак Давз и неговата група работят върху същия проблем, но от друга посока, опитвайки се да разберат дали ангелите оставят остатъчно поле върху физическите обекти. Само си помисли какво би могло да означава това за интерпретацията на историята или на нашето собствено време.

Внезапно Джайаси млъкна, после каза:

— Съжалявам. — Изглеждаше малко засрамен. — Понякога нощем прекарвам дълги часове в леглото и водя въображаеми спорове с хора, които веднага ще ни заклеймят като богохулници, ако разберат какво вършим и мислим тук. Понякога не се сдържам.

— Няма нищо — увери го Коста. — Значи мислиш, че само ще си изгубя времето, ако се опитам да разгледам поотделно частиците и йонните обвивки?

— Е, това е *мое* мнение. — Джайаси сви рамене. — Но аз съвсем не съм последна инстанция и не нареждам на вселената как да работи. Щом директор Подолак ти е казала да действаш — действай. — Хвърли поглед към часовника си и стана. — Що се касае до мен, имам една проба, която ме чака в биологическата лаборатория. До скоро.

— До скоро — отговори Коста. — Приятно прекарване.

Джайаси му се ухили и излезе.

Коста остана загледан във вратата. Побиваха го тръпки. Да търсят механизма, по който ангелите променят мозъчната химия и неутралната структура!

„Да променят мозъчната химия и неутралната структура...“

Думите сякаш висяха в тишината като непозната неприятна миризма. Смустващият въпрос как да се предпази от влиянието на ангелите отново се бе изправил пред него.

И отново отговор нямаше.

10.

Чандрис се събуди стресната.

Лежеше в мрака, обхваната от задушаваша паника, и трескаво се мъчеше да се измъкне от мъглата на съня и объркването. Непознатото легло под нея пак се раздруса. И тя си припомни.

„Газела“, Дейвий... и Ангелиада.

Надигна се на тясната си койка, заемаща половината от микроскопичната ѝ каюта, и опипом намери ключа за светлината. Таванът слабо просветна — нощен режим, който не заслепяваше очите ѝ — и тя спусна крака върху ледения метален под. Излитаха в шест — така бе казала Орнина. Но вграденият в компютърното бюро часовник показваше едва четири и тридесет и пет. Или Орнина се беше объркала, или нещо не беше наред.

„Газела“ се разтресе отново. Стиснала зъби, Чандрис грабна новия си комбинезон и започна да го навлича.

Тесните коридори бяха тихи и едва осветени. Чандрис тръгна към носа, като се блъскаше в стените при поредното разтърсване на кораба. Между случайните проскърцвания на метал се чуваше нещо като слаб вой — нищо общо с глухия тътен, който бе неизменна част от дните, прекарани на „Ксирус“.

Първоначалната ѝ цел бе контролната кабина, но на половината път започна да различава във воя следи от нещо, наподобяващо музика. Последва звука и се озова до отворена врата, от която се лееше ярка светлина. Като се движеше колкото се може по-незабележимо, тя приближи и надникна вътре.

— О, добро утро. — Орнина вдигна поглед от работната маса, върху която бяха разпилени всякакви чаркове от електронни прибори, и се усмихна. — Какво правиш... само секунда — прекъсна тя и се обърна към скъпата уредба в ъгъла. — Намали звука с две деления.

Уредбата се подчини и музиката засвири по-тихо.

— Една от малкото луксозни глезотии — обърна се отново Орнина към Чандрис. — И двамата обичаме музиката и е много

удобно, когато ръцете ти са заети. Влизай, не стой така. Защо си станала толкова рано?

— Помислих, че става нещо — отговори Чандрис и пристъпи в стаята. Чувстваше се малко неловко. — Нали щяхме да тръгваме в шест?

— От Сераф — да — кимна Орнина. — Но не можем да излетим направо от сервизния док, нали?

— Разбира се, че не — съгласи се Чандрис, раздразнена, че не се бе сетила сама. — Мислех си, че напускаме сервизния док в шест.

Орнина поклати глава и отново се наведе над частите пред себе си.

— Никакъв сервизен док. — Тя взе някакъв мъничък чип и го заоглежда внимателно. — Когато контролната кула ти определи място за излитане, по-добре да си там навреме. Иначе отиваш на края на списъка и може и да не успееш да излетиш цял ден. Ох... — Тя поклати глава и ѝ подаде чипа. — Ще бъдеш ли така добра да ми прочетеш номера на този страйтрам?

Чандрис впери поглед в сивия надпис, като се чудеше дали от нея се очаква да знае какво означава страйтрам.

— Прилича на CR 57743. Или CR 57748 — последните цифри са изтрити.

— 48 е — кимна Орнина. — Не бях сигурна за 77. Благодаря.

— Няма защо. — Чандрис огледа останалите части. — А какво е това?

— Сенамек-семплер. Резервният, за щастие. Иначе сме загубени. Не си работила с подобно нещо, нали?

— Не съм. — Чандрис се опита да го каже спокойно. Във файловете на „Ксирус“ не се споменаваха нищичко за сенамек-семплери. Започна да си дава сметка, че знанията ѝ съвсем не са толкова пълни, колкото си мислеше. — Къде е господин Дейвий? — попита тя, за да смени темата.

— Само Ханан, ако обичаш — меко я смърми Орнина. — А аз съм Орнина. На един ловен кораб няма място за ненужни формалности. И освен това такива обръщения ни карат да се чувстваме по-стари, отколкото бихме искали.

— Извинявай — измрънка Чандрис.

— Няма нищо. Колкото до въпроса ти, още е в леглото. Надявам се, че спи — той ще ръководи излитането, а това не е работа за недоспали. — Тя погледна Чандрис. — Легна си късно, нали?

— Опитах се да прехвърля всички наръчници — каза Чандрис. — Много от нещата на „Газела“ са ми непознати.

— Ловните кораби са особена порода — съгласи се Орнина. — Така и трябва. Прати обикновен кораб до Ангелиада и всичко в него ще се изпържи. Електромагнитни излъчвания, потоци твърди частици, магнитни завихряния... Но, разбира се, ти си запозната с всичко това.

— Разбира се — промърмори Чандрис. Беше разтревожена. Никога не бе попадала на нещо конкретно за Ангелиада. Ако беше толкова опасно, трябваше да поправи този пропуск, и то бързо. — Е, ако нямаш нужда от мен, ще отида да приготвя нещо за закуска — добави тя и тръгна към вратата.

— Добре — каза Орнина. — Но след като свършиш, ще се радвам да ми помогнеш малко. Искам да сглобя това нещо преди Ханан да е станал.

Чандрис стисна зъби.

— Разбира се. Няма да се бавя.

„Край на идеите за повече четене“ — помисли си тя, докато вървеше по тесния коридор. Е, поне не бе толкова опасно, колкото просто неприятно. Дейвий се занимаваха с лов на ангели цели единадесет години. Със сигурност знаеха какво правят.

Независимо колко опасна бе Ангелиада, щеше да се справи с едно пътуване дотам. А повече не ѝ трябваше.

Следеше хронометъра в контролната кабина по-скоро от любопитство. „Газела“ потегли точно в 6:00:02.

Излитането много приличаше на излитането на совалката за „Ксирус“ от Ухуру — усещане за гладко движение по дебелия бетонна пързалка и нагоре към небето и равномерният звук на двигателите отзад.

Но в онзи ден тя се намираше в салон за пътници, без монитори и дисплеи и без непрекъснатите разговори между Ханан, Орнина и контролната кула... стартът на космически кораб бе много по-интересно събитие, отколкото ѝ изглеждаше тогава.

Първо, звукът на двигателите не бе просто единичен рев. Беше смесица от няколко различни рева — по един за всеки двигател — и само комбинацията оставаше равномерна. Небето в никакъв случай не можеше да се нарече празно — в района летяха поне стотина други кораба, някои от които прекалено близко, дори опасно близо.

— Наближаваме стартовата чиния, Чандрис — каза Орнина. — Задната камера, ако искаш да гледаш.

Чандрис погледна съответния дисплей. Ето я, или поне така реши тя. Изглеждаше почти чуплива, оформена като огромна чиния... и сякаш всеки момент щеше да експлодира.

И наистина експлодира. От стотици места по краищата ѝ се разхвърчаха искри и повърхността ѝ заблестя от светлина. Под светлината сякаш цялото проклето нещо се разпадаше на части...

И след това неочаквано изчезна. Заедно с целия град отдолу.

Чандрис изненадано местеше поглед от един дисплей на друг... и едва след това си даде сметка, че градът е изчезнал, защото „Газела“ внезапно се е насочила право към небето.

Право към небето.

— За първи път ли излиташ от стартова чиния?

Чандрис се обърна към Орнина.

— Не съвсем — отговори тя, като напрегнато се питаше дали би трябвало да ѝ е за първи път. В материалите на „Ксирус“ не се споменаваха нито дума за стартови чинии. Да не би да беше нещо специфично за ловните кораби? — Но за първи път ми се случва да видя какво точно става — добави тя с надеждата, че това ще замаже положението.

Изглежда, успя.

— Страхотна гледка, нали? — обади се Ханан. — Особено когато чинията сякаш се разпада. И досега не мога да си обясня какво точно поражда тази илюзия.

— Направи повторна проверка на траекторията — каза Орнина. — Трябва да излезем на орбита към катапулта.

— Добре — кимна Чандрис, нагласи панела на компютъра пред себе си и се зае за работа. Поне това го беше научила идеално. Вектора на „Газела“... ето го. Всичко, което трябваше да направи, бе да извика съответния дисплей и да наложи линиите...

— Изглежда наред — докладва тя. — Може би сме съвсем мъничко настрани.

— Настрани, да — отговори Ханан. Ревът на двигателите за секунда стана по-дълбок, след което възстановиха нормалния си ритъм. — Нищо чудно. Втора площадка иинаги изстрелва малко настрани. Може би някой ден ще се сетят да я оправят.

— Не и докато не оправят Четвърта площадка — каза Орнина. — ПВП^[1], Чандрис?

Чандрис хвърли поглед на дисплея и откри необходимото число.

— Около петнадесет минути.

— Добре. — Тя леко наклони глава. — Сега всичко върви по план, така че можеш да идеш в каютата си и да наваксаш малко сън. А и след като стигнем Централата, ще минат поне два часа, докато се приближим достатъчно, за да търсим ангели.

Чандрис се поколеба. Наистина бе уморена — нямаше съмнение в това. Но вече бе свикнала. Да не говорим, че несъмнено щеше да ѝ е от полза да знае как точно изглежда катапултирането, ако някога ѝ се наложеше да говори за това. В края на краищата, повечето хора не бяха чак толкова наивни, че да повярват на всяка изречена от нея глупост.

— Благодаря — отговори тя. — Предпочитам да остана.

Катапултът съвсем не бе толкова зрелищен, колкото стартовата чиния. Всъщност всичко, което можеше да се забележи, бяха пет раздалечени групи разноцветни светлини, които непрекъснато премигваха, сякаш в синхрон с катапултните маркери на навигационния дисплей. Ханан насочи „Газела“ в центъра на светлините, сигнализира на някого, че са готови, и гласът по радиото започна кратко обратно броене. Последва трепване — на границата на възприятието — и внезапно светлините на дисплея изчезнаха, за да се сменят с...

— Мамка му! — ахна Чандрис. Тялото ѝ се сгърчи в спазъм.

— Какво? — възкликна Орнина.

За един ужасен миг Чандрис не бе в състояние дори да говори. Вцепенена от ужас, тя не можеше да отвърне поглед от нещото на екрана. Беше *паяк* — огромен, чудовищен, невъзможен паяк. От това разстояние различаваше масивното тяло с форма на пясъчен часовник,

блестящо в зловещата светлина. Тънките му задни крака почти не се виждаха, някъде далеч назад, но предните се протягаха да сграбчат „Газела“...

— Добре дошла в Централа Ангелиада — сякаш някъде много отдалеч се чу гласът на Ханан. — Често я наричат най-грозната станция в познатия космос. По реакцията ти предполагам, че споделяш мнението, а?

— Какво? — С неимоверни усилия Чандрис успя да откъсне очи от ужаса на дисплея.

Ханан едва забележимо повдигна вежди.

— Това е космическа станция — меко каза той.

Известно време тя само го гледаше, докато думите му най-сетне не започнаха да си пробиват път през страха към ума ѝ. Събра кураж и отново погледна дисплея.

Паякът беше изчезнал. Вместо него наистина се виждаше космическа станция.

Двете половини на тялото представляваха два тумбести цилиндъра с изтъняващи краища. Централните им секции бавно се въртяха, за да създадат изкуствена гравитация. Съединяваше ги една по-тънка секция, приличаща на двойна огърлица от големи яркооранжеви перли — спасителните капсули на станцията.

Тя пое дълбоко дъх и издиша през треперещите си устни.

— Съжалявам — промърмори тя, изчервена от срам. — Стори ми се, че виждам... нещо друго.

— Огромен паяк — каза Ханан.

Чандрис отново пое дълбоко дъх — май помагаше.

— Именно — кимна тя, като се мъчеше отново да влезе в ролята си. — Съжалявам. Никога не съм си падала по паяците.

— И аз — каза Орнина. — Понякога още ме побиват тръпки, като видя това местенце.

„Газела“ се намираше на достатъчно разстояние от разперените паешки крака, за да се виждат бавно премигващите светлини по краищата им.

— Това са полюсите на мрежата, така ли? — неуверено попита Чандрис.

— Да — каза Орнина. — Другият край на станцията е всъщност катапултът, който ще ни върне на Сераф.

— А приличащите на крака конектори ги свързват с командния пункт и електроцентрала в средата — добави Ханан. — Тук не можеш да ги оставиш да висят свободно в космоса, както обикновено. Лъченията от Ангелиада веднага биха ги разместили и щеше се наложи да се връщаме до Сераф сума време. Двадесет светлинни минути не е кой знае колко в галактически мащаби, но пътуването е страшно дълго.

— Така си е — измърмори Чандрис, като ровеше в паметта си. Светлинна минута? ... да, разстоянието, което светлината изминава за шестдесет секунди. При триста хиляди километра в секунда...

Скришом въведе числата в калкулатора на клавиатурата. Триста хиляди по шестдесет по двадесет... триста и шестдесет милиона километра.

Числото я порази. Барио може би достигаше два километра в най-широката си част. Цялото Ню Мексико се простираше на не повече от тридесет. Само веднъж през живота ѝ се бе случвало да се отдалечава от дома си толкова, че да не може да се върне пеш, ако ѝ се наложи. Но дори тогава беше едва на стотина километра, в Анкх.

Триста и шестдесет милиона километра. Едва сега започна да разбира колко е различен светът, в който се бе втурнала така безразсъдно.

— Ще придам малко въртеливо движение — каза Орнина. — Проверка на траекторията, Чандрис?

— Веднага. — Чандрис се отърси от потискащото чувство, което заплашваше да я обсеби, посегна към панела, хвърли поглед към главния дисплей...

И не можа да откъсне поглед от гледката. В центъра на дисплея, сред непрогледния мрак, блестеше най-ярката звезда, която бе виждала.

Ангелиада.

— Впечатляващо, нали? — обади се Ханан.

Чандрис се сепна. Чак сега се усети, че се е заляпала.

— Много — съгласи се тя. — Не очаквах, че е толкова ярка.

— В действителност е много по-ярка — каза Орнина. — На такова разстояние щеше да те ослепи моментално, ако екраните не се бяха поляризирали до допустимо ниво. На Сераф понякога се вижда и

през деня. Страшно впечатляващо, особено за нещо с дебелина няколко атома.

Чандрис се намръщи. Толкова ли беше тънка Ангелиада? Имаше смътната представа, че черните дупки са огромни неща, грамадни маси от нищо, способни да поглъщат ядра на галактики или да изсмукват материята на стотици километри наоколо.

Може би това беше просто друг вид черна дупка? Или нещо съвсем различно?

Пултът до нея внезапно нададе тревожен сигнал.

— Какво беше това? — трепна Чандрис.

— Сигурно високоенергиен гама-лъч — каза Ханан. — Частиците от края на спектъра са в състояние да пробият корпуса и магнитните отражатели не могат да ги спрат.

— Тогава какво стана? — Чандрис предпазливо погледна дисплея. В момента всичко изглеждаше нормално.

— По всяка вероятност е фалшив сигнал от някой от оптичните комутатори. — Ханан сви рамене. — Нищо сериозно. Скоро ще свикнеш с апаратура, която вие и пици в най-неочаквани моменти.

— Няма защо да се тревожиш — добави Орнина. — Ловните кораби са проектирани така, че да издържат на всякакви излъчвания. Единствената истинска заплаха е от високоенергийните гама-лъчи и отделните античастици, които могат да преминат през магнитните полета.

— Античастици ли? — примигна Чандрис.

— От Хокинговата радиация на Ангелиада — обясни Ханан. — Приливните сили по краищата на черна дупка с такива малки размери са достатъчно големи да създават двойки частица-античастица. Като протона и антипротона или електрона и позитрона. Понякога някоя от частиците успява да се освободи, а другата бива поглъщана. Това е и източникът на цялото лъчение.

— С изключение на лъчението от гравитационния кладенец — обади се Орнина. — И ангелите, разбира се. Никой всъщност не знае откъде се вземат.

— Разбира се. — Чандрис ясно си даваше сметка колко глупаво звучат думите ѝ. Предполагаше се, че *знае* всичко това. Всъщност беше абсолютно загубена.

И по-добре да поправеше ситуацията, по дяволите, при това бързо. Положението съвсем не бе сигурно... и ако нещо се случеше, нямаше къде да избяга.

— Като стана дума за ангели, казахте, че ловът ще започне след около час?

— О, ще изстреляме детекторите след около половин час — каза Ханан. — Но надали ще хванем нещо веднага. Ангелът привлича положителни йони много бързо и трябва да си съвсем наблизко, за да го хванеш преди да е станало късно.

Чандрис кимна.

— В такъв случай ще полегна за малко. Стига да нямате нужда от мен, разбира се.

— Върви — каза Орнина. — Могат да минат дни преди да попаднем на ангел. Ще трябва да се научиш и как да поддържаш темпото.

— Благодаря. — Чандрис я гледаше внимателно, докато разкопчаваше коланите. — След половин час съм тук.

— Няма защо да бързаш — каза Орнина.

Чандрис отвори вратата и за миг спря, загледана в контролната кабина. Хрумна ѝ странна мисъл. Щом радиацията от Ангелиада влияеше върху електрониката на „Газела“, не би ли трябвало да засегне и протезите на Ханан? И ако бе така, какво ли щеше да му се случи?

Нетърпеливо изхвърли мисълта от главата си. От гледна точка на плановете ѝ, здравословното състояние на Ханан не я засягаше.

Тръгна към стаята си. Компютърът на „Газела“ би трябвало да разполага с доста информация за Ангелиада. Имаше само половин час на разположение.

[1] Предполаганото време на пристигане. — Б.пр. ↑

11.

Последваха херолда и председателя в залата. Погледът на Форсайт се зарея по разточително украсените стени и тавани. Всичко изглеждаше точно така, както го помнеше — Заседателната зала на Върховния сенат, изпълнена с достойнство, история и усещане за мощ.

Но за Форсайт тя означаваше и нещо много повече. Усещането бе същото, като да се завърнеш у дома.

Пое дълбоко дъх и финият аромат на кожа и дървесина разбуди калейдоскопа от горчиво-сладки спомени. Как гледа от галерията горе речта на баща си пред множеството. Как се е свил в едно от онези огромни кожени кресла късно вечерта или как се разхожда безцелно и разглежда украсата по стените, докато чака баща си да приключи със заседанието и да го отведе вкъщи. Как за първи път в качеството си на негов помощник трябваше да излезе на подиума точно по средата на дебатите, за да му даде някакви току-що пристигнали документи, изпълнен с гордост, страх и ужасяващото чувство, че погледите на всички са приковани в него.

Как стои безпомощно, докато баща му спокойно, но твърдо подава оставката си.

Форсайт погледна мъжете и жените, насядали в редиците кресла под купола. Погледна и проблясващите ангелски медальони, висящи на всеки от тези високопоставени и могъщи вратове...

Херолдът удари с церемониалния си жезъл каменния под. Звукът отекна под купола и накара присъстващите да замълчат.

— Заседанието на Върховния сенат е открито — напевно произнесе той. — Нека всички станат и приготвят сърцата и умовете си за служба на народите на Петте свята.

Сред приглушения шум на дрехи върху кожа сенаторите послушно станаха. Председателят мина покрай херолда и застана до стола си. Тишината продължи около минута. След това по невидим сигнал херолдът отново удари пода с жезъла си.

— Нека Бог даде мъдрост, състрадание и кураж на всички, които служат. — И като удари пода за трети път, се обърна и отиде до нишата си в дъното на залата.

Председателят зае мястото си и столът му слабо изскърца под тежестта му.

— Поздрави на всички ви — сериозно каза той, докато останалите също се настаняваха по местата си. — Посрещам ви с добре дошли на тридесет и втората сесия на Върховния сенат на Емпирей. Надявам се, че сте готови да започнем. — Хвърли поглед към дисплея от лявата си страна. — Първа точка от дневния ред е да приветстваме новоизбраните членове — Карим Даряни от Ухуру, на мястото на покойния Бхарат Джейн, Аркин Форсайт от Лорелей, на мястото на оттеглилия се Гейбре Касий, и Владимир Гроздова от Садхай, на мястото на покойния Реймън Сабатят.

Двама мъртъвци и един пенсионер. Великолепен пример как ангелите са покварили системата. По времето на баща му се водеха истински политически борби и умелите играчи имаха истински шанс да изместят по-слабите. Днес, само осемнадесет години по-късно, вече отново се проявяваха древните принципи на имперските политически системи.

Естествено експертите приветстваха промените, както приветстваха всичко, свързано с ангелите. Според теорията ангелите даваха на хората нова вяра в етическите стандарти на лидерите, което им позволяваше да се съсредоточат повече върху опита им, отколкото върху тяхното обаяние.

Сякаш никой не си задаваше въпроса дали високоморалните политици няма да започнат да се чувстват твърде удобно на постовете си... толкова удобно, колкото се чувстваха на своите постове и самите експерти. Може би именно затова подобен въпрос никога не би изникнал пред тях.

— Моля новите Върховни сенатори да излязат напред — продължи председателят — и да положат клетва пред събранието, след което ще получат знака на доверието.

Или, преведено на обикновен език, медальоните с ангелите. Форсайт пое дълбоко дъх и заедно с другите двама пристъпи към подиума на председателя. Недалеч от полукръглата маса, където скоро щеше да заеме мястото си, стояха Пирбазари и Ронион.

— Карим Даряни. Пристъпете напред — каза председателят. Даряни се подчини и докосна дланта му в знак на уважение. — Вие сте избран от народа на окръг Мбунду на Ухуру за негов слуга във Върховния сенат. Приемате ли всички отговорности, свързани с тази служба?

— Приемам ги — каза Даряни. Гласът му съдържаше точните порции смирение и твърдост.

Докато председателят продължаваше с останалата част от ритуала, Форсайт едва-едва завъртя глава — точно толкова, че да вижда Ронион с крайчеца на окоето си. Той стоеше неестествено изправен, устните му се мърдаха, сякаш дъвчеше нещо, а очите му трескаво обхождаха всяко кътче, сякаш търсеше къде да избяга. „Само не се предавай точно сега — мислено го насърчи Форсайт. — После прави каквото си искаш. Само не сега.“

— ... и така, от името на Върховния сенат, аз ви връчвам вашия знак на служба на Емпирей — продължаваше председателят. — Носете го винаги — като символ на власт и на отдаденост на народа си.

Междувременно херолдът се бе появил отново, този път с малка дървена кутия. Сега вдигна капака ѝ и с внимание, което граничеше с благоговение, председателят извади от нея медальона. Кристалът ярко проблясваше на светлината, докато го окачваше на врата на Даряни.

— На добър час, Върховни сенаторе — поздрави го председателят.

Последваха кратки аплодисменти. Даряни отново докосна дланта на председателя, след което се обърна и изкачи стъпалата към новото си място.

Председателят се обърна към Форсайт и каза напевно:

— Аркин Форсайт. Пристъпете напред.

Форсайт никога не бе обичал официалните церемонии, но с времето се беше научил да ги изтърпява. Тази поне беше от кратките. Продължиха по рутинната практика — председателят задаваше установените въпроси, Форсайт даваше установените отговори — пълно копие на клетвата на Даряни.

До момента, когато херолдът протегна дървена кутия.

— И така, от името на Върховния сенат, аз ви връчвам вашия знак на служба на Емпирей.

— Сър, само една дума, ако обичате — каза Форсайт.

Председателят млъкна и присви очи. Може би си припомняше как старият Форсайт бе отказал да носи ангел.

— Имате думата. — Гласът му звучеше леко предупредително.

Форсайт го остави да се потревожи още секунда.

— Разбира се, ще приема знака на службата — каза той. — И ще го нося със смирението и честта, която заслужава. Моля обаче — той хвърли поглед настрана — да позволите на двама обикновени хора — мои помощници — да имат честта да ми го връчат в качеството му на символ на отдадеността ми към народа на Емпирей.

Видя как през лицето на председателя пробяга цяла серия от емоции — облекчение, че Форсайт всъщност не цели да предизвика скандал; раздразнение, че така безцеремонно иска промяна на установения ред, без да предупреди предварително; и също така раздразненото осъзнаване, че макар и технически да има право да откаже, това ще го направи да изглежда дребнав заядлив бюрократ в очите на колегите си.

— Искането ви е необичайно. Но аз ще го удовлетворя. Приближете се — обърна се председателят към Пирбазари и Ронион.

Пирбазари побутна Ронион и двамата се приближиха — Ронион изглеждаше още по-разстроен. Председателят кимна първо към херолда, после към тях.

Пирбазари кимна в отговор, обърна се към херолда и извади медальона от кутията. Задържа го в ръцете си за момент; след това с подобаващо достойнство го подаде на Ронион. Огромният мъж го пое внимателно, сякаш държеше горящ въглен. Погледна Форсайт, облиза устните си, пристъпи към него...

И най-неочаквано медальонът се изплъзна от непохватните му пръсти и падна на пода.

Преди някой да успее да отвори уста Ронион вече бе на колене и ръцете му трескаво шареха по пода. След това рязко се изправи, здраво стиснал верижката и кристала — цялото му тяло се тресеше, а лицето му се бе превърнало в маска на ужас. Форсайт му се усмихна окуражаващо и наведе глава. Все още треперейки, Ронион разплете верижката и внимателно я сложи на врата му. Форсайт му се усмихна още веднъж и Ронион побърза да се скрие зад Пирбазари.

Медальонът бе непривично тежък, притискаше гърдите и врата му. Форсайт разсеяно се запита колко ли време ще му трябва, за да

свикне с него.

— Благодаря и на двама ви — произнесе председателят, като кимна към Пирбазари и Ронион. Погледът му се върна към Форсайт — изразът му беше повече насмешлив, отколкото гневен от току-що наблюдаваното фиаско. — А сега на добър час, Върховен сенатор Форсайт.

— Благодаря, сър — промърмори Форсайт сред аплодисментите, докосна дланта на председателя и пристъпи към Пирбазари и Ронион. Двамата го придружиха до мястото му на масата.

Чудеше се дали внезапното чувство на вина, което изпитваше, се дължи на ангела.

— А това е личният ви кабинет. — Младият прислужник отвори вратата и отстъпи, за да направи път на Форсайт.

— Да — кимна Форсайт и огледа стаята. Също като всичко в останалата част от комплекса — външната приемна, главното работно помещение с редиците бюра и пръстена от кабинети около централната стая — всички мебели и апаратура бяха по местата си. Оставаше да се погрижи само за някои лични вещи и няколко кутии със записи. — Комуникационната система работи ли?

— Да, сър, от снощи — отговори прислужникът. — Има пълен достъп до компютърната система и архивите.

— Добре. — Форсайт погледна Пирбазари и Ронион, които стояха на крачка зад него. Известно време проучваше изражението на Ронион... — Засега това е всичко. Благодаря ви — каза той на прислужника.

— За мен е удоволствие, господин Върховен сенатор. На ваше разположение съм по всяко време. — Прислужникът кимна с добре заучен израз на уважение и излезе.

— Искам да влезеш в мрежата, Зар — обърна се Форсайт към Пирбазари. — Прегледай последните доклади от отбраната на Лорелей и резюмирай главното — искам да знам какво става там.

— Да, сър. — Пирбазари направи обичайното си кръгом и излезе.

Форсайт се обърна към Ронион и му направи знак:

„Ела, искам да поговорим.“

Введе го в кабинета си, затвори вратата и му посочи стола срещу бюрото. Ронион се сви в него. Позата му беше на човек, който прави всичко възможно да стане невидим.

Форсайт заобиколи бюрото и седна зад него.

„Просто исках да ти кажа, че сутринта се справи великолепно.“

„Благодаря.“ — Пръстите на Ронион изразяваха същото униние като лицето му.

„Изглеждаш нещастен — отбеляза Форсайт. — Искаш ли да поговорим за това?“

Ронион заби поглед в земята.

„Онова, което направих, не беше добро“ — бавно сигнализира той, като отбягваше погледа на Форсайт.

„Напротив — настоя Форсайт. Трябваше да се наведе малко напред, за да може Ронион да вижда ръцете му. — Какво нередно има?“

Ронион вдигна поглед. Лицето му бе изкривено от мъка и смущение.

„Беше като да излъжеш.“

Форсайт сви устни.

„Вече обсъждахме това, Ронион. Не помниш ли? Това е най-скъпият дар, за който можем да мечтаем. Наше задължение е да го пазим. Разбираш го, нали?“

Ронион отново заби поглед в земята.

„Да.“

„Добре тогава — продължи Форсайт, — какъв по-добър начин да го запазим от това да го скрием от хора, които биха поискали да го откраднат?“

Ронион сви рамене — също като костенурка, която скрива глава в корубата си.

„Не зная — най-накрая отговори той. — Знам само, че се почувствах точно така, като че ли съм излъгал.“

„Зная — утеши го Форсайт. — Но помисли за това, което ти казах. Ако го направиш, ще разбереш, че това е най-добрият начин да запазим ангела в безопасност.“

„Добре — сбърчи нос Ронион. — Добре. Трябва да ви го върна, нали?“

Извади медальона от джоба си и понечи да се изправи. „Просто го остави — бързо го спря Форсайт. — Под седалката на стола.“

Ронион го погледна изненадано.

„Това е последното място, където някой крадец би потърсил нещо толкова ценно като ангел — добави Форсайт. — Не смяташ ли?“

„Не зная“ — Ронион още изглеждаше объркан, но добросъвестно напъха медальона под седалката.

„Благодаря — Форсайт го погледна. — Все още изглеждаш разстроен.“

Ронион отново сви рамене.

„Хората ще си помислят, че съм непохватен.“

Форсайт потисна усмивката си. Какъв невероятно прост ум — пряк, искрен, заинтересован единствено от външните резултати на човешкото общуване. Вероятно неспособен да схване идеята, дори да се помъчеше да му я обясни, че понякога подценяването може да е тактическо преимущество.

„Някои наистина могат и да си го помислят — призна той. — Но не и хората, чието мнение е от значение. Хора като господин Пирбазари например просто ще решат, че си бил нервен. Те знаят, че понякога се случват и такива неща. Никой не ги запомня за дълго. Повярвай ми.“

Ронион преглътна.

„Сигурно.“

„Тогава да оставим това и да се хващаме на работа. — Форсайт вложи малко твърдост в изражението и пръстите си. — Тук някъде трябва да има студио. Искам да го откриеш и да видиш в какво състояние е. Става ли?“

„Става. — Ронион се изправи. Вече изглеждаше по-радостен. — Ще го намеря. Да съобщя ли и на господин Милс?“

„Да. След това ела да кажеш и на мен.“

„Добре.“

Форсайт го наблюдаваше как забързано излиза от кабинета, възхитен от това колко лесно може да повдигне духа му. Малка похвала, дребна задача — и всички грижи биваха забравени начаса.

Погледна към стола, на който допреди малко бе седял Ронион, и усмивката му изчезна.

Беше успял. Пред погледа на целия Върховен сенат бе подменил истинския медальон с майсторски изработи фалшификат. И го бе носил пред очите на всички достатъчно дълго, за да са сигурни, че вече е попаднал под влиянието му.

Играта бе започнала великолепно. Сега оставаше да направи така, че да не му извъртят някой неочакван номер.

Кое то на първо място означаваше, че трябва да намери по-добро място, където да скрие истинския медальон. Далеч, но не и *прекалено* далеч. Говореше се, че има хора, които са способни да усетят присъствието на ангел от два метра, а той не искаше да рискува някой такъв да седне тук и да започне да се чуди какво е станало с естествения му радар.

По-късно щеше да има време за всичко това. Най-важната цел — да остане незасегнат — беше постигната.

На вратата се почука.

— Влез.

Пирбазари пхна глава в кабинета.

— Имате ли време за кратък доклад?

Форсайт му махна с ръка.

— Нека отгатна. Още едно нахлуване на Мира.

— Да, сър — мрачно каза Пирбазари и му подаде цилиндъра. — Според конфигурацията — поредният боен кораб от среден клас.

— Открил ли е огън? — Форсайт напъха цилиндъра в четеца.

— Този път не. Разбира се, останал е в мрежата само четиридесет секунди преди да го изхвърлят.

— Четиридесет секунди са повече от достатъчни за стрелба, ако са искали.

— Съгласен. — Пирбазари кимна. — Кое то означава, че не са искали.

На екрана се появи запис на сблъсъка и Форсайт го изгледа. Мирският кораб се появи, направи няколко маневри, сякаш се мъчеше да излезе от фокус, след което изчезна, катапултиран извън системата.

Абсолютно същото се бе случило и с предишния кораб. Както и с онзи преди него.

— Какво значи това — три кораба за две седмици? Той върна записа там, където мирският кораб се виждаше най-добре, и замрази образа.

— В това число и онова чудовище „Комитаджи“ — каза Пирбазари.

Форсайт гледаше екрана.

— Един кораб може да е просто дразнене. Но цели три? Как мислиш, какво ли целят?

— Не съм сигурен. — Пирбазари се пресегна през бюрото и набра команда на клавиатурата. — Но това може и да означава нещо — трите кораба попаднаха в различни мрежи.

Форсайт се намръщи.

— Случайност? — попита той, въпреки че знаеше отговора.

— Съмнявам се, сър. Трябва да идваш от определено място, за да попаднеш в определена мрежа. Или да изчакаш тя да се придвижи по орбитата си.

Форсайт прокара пръсти по бюрото. Пирбазари беше прав, разбира се... а за да уцели три различни квадранта от такова огромно разстояние, Мирът наистина трябваше да е избирал местата за катапултиране.

— Търсят нещо. Но какво?

— Може би останки от „Комитаджи“? — предположи Пирбазари. — Спомнете си, че ЕМОТ трябваше бързо да преизчисли катапултирането. Може и да са сбъркали и да са го пратили право в центъра на звездата.

— Винаги има надежда — измърмори Форсайт. — Но в такъв случай нямаше ли да е достатъчно само едно разузнаване, за да се установи, че корабът не е унищожен при Лорелей? И не би ли трябвало вторият кораб да бъде пратен в същата мрежа?

— Има и друга възможност. — Пирбазари се поколеба. — Може би картографират системата. Отбранителни линии, минни астероиди и обогатителни центрове, комуникационни възли. В това число и самата Лорелей — не знаем колко добра е оптиката им.

Стомахът на Форсайт се сви в студен възел.

— Даваш ли си сметка какво говориш?

Пирбазари спокойно срещна погледа му.

— Да, сър. Разузнаване преди нахлуване.

Форсайт отново погледна екрана.

— И дори са обърнали собствената ни мрежа срещу нас. Използват я, за да получат максимално покритие с минимални цели.

Умни копелета.

Пирбазари кимна.

— Реших, че ще ви е от полза да се запознаете с това преди общото заседание по въпросите за ресурсите и търговията.

— Да. Благодаря ти. — Форсайт си погледна часовника. — Ще ми направиш ли една услуга? Вземи доклада, който написахме, и включи това нещо в него. Имаш ли копие?

— Да, сър — отговори Пирбазари. — Междувременно успях да проверя и отзивите за сутрешната церемония, както ми бяхте поръчали.

— Споменава ли се името на баща ми?

— Неизбежно — сухо отговори Пирбазари. — Но не задълбаха особено. Явно според общото мнение оставката му е била основателен и легитимен акт по съвест.

— Много мило, че признават морала му — презрително изсумтя Форсайт. — Сигурно са забравили, че подобни неща са били възможни дори преди времето на ангелите.

— Може и така да се каже — съгласи се Пирбазари. — Все пак основното им влияние е насочено към вас и перспективите ви във Върховния сенат.

Форсайт кимна.

— Надявам се, че не са оплюли Ронион за изпускането на ангела.

— Ни най-малко — усмихна се Пирбазари. — Всъщност за това се споменава само в два-три репортажа. Независимо от мнението за вас или за политиката ви, всички харесват Ронион.

— Той си е просто такъв — каза Форсайт. Значи бе отминала и последната потенциална спънка. Ако медиите бяха проявили и най-малко съмнение, нямаше да се успокоят, докато не разнищят всичко.

Но, както бе казал Пирбазари, всички харесваха Ронион.

— Е, поне помпозностите и церемониите минаха — продължи Форсайт. — Да се захващаме за работа.

— Да. — Пирбазари тръгна към вратата. — Може би това най-накрая ще ги накара да предприемат някакви действия.

— Да се надяваме — отговори Форсайт.

„Защото в противен случай няма да имат друга възможност — мрачно си помисли той. — Не и преди войските на Мира да стъпят на Лорелей.“

— Така че главното в случая — каза Върховният сенатор от Ухуру Бжани, като посочи графиките, които бе извикал на централния дисплей — е, че решението да преместим повечето от хиперпространствените мрежи навън в системите причини повече хаос в доставките и поддръжката, отколкото предполагахме. До такава степен, че ако не се предприемат никакви облекчения, малките компании най-вероятно ще фалират през следващите няколко месеца. — Той погледна останалите въпросително. — Някакви предложения?

Форсайт също огледа масата, като внимаваше да не си отваря устата. Като най-младш член на Комисията по развитие на ресурсите определено не бе подходящо да вземе думата веднага, особено на общо заседание с петнадесет други Върховни сенатори. Но от графиките, предоставени от Комисията по търговия, ясно се виждаше, че най-добрият подход е да се сключи сделка между доставчиците и минните компании.

А от дългия си опит той знаеше, че психологическото предимство е у онзи, който първи направи някакво предложение. Хвърли поглед към седящия до него Млеру Йосариан с надежда, че старшият представител на Лорелей ще е достатъчно пъргав, за да вземе думата преди останалите.

Не беше.

— Съвсем очевидно е — започна Шмид от Балморал. — Ако графиките са верни, коренът на проблема е в цената на минералите, най-вече на онези, добивани в астероидните мини на Лорелей. Може би господата от Лорелей ще помогнат.

— Разбира се. — Йосариан кимна достолепно. — Едно подходящо променяне на процентите на печалба чрез данъчната система би трябвало да оправи нещата. Мога да подготвя необходимите документи и да ги предоставя за гласуване на утрешната сесия на Върховния съвет. След това остава само...

Форсайт най-после си възвърна дар-словото.

— Чакайте малко.

Всички впериха поглед в него.

— Искате да кажете нещо ли, господин Форсайт? — благо попита Йосариан.

Форсайт го зяпна и за малко отново да изгуби способността си да говори. Нима старецът не разбираше?

— Сър, не можем да се откажем от печалбите си просто така — каза той колкото се може по-тихо. — Не и без да получим нещо в замяна. Повечето от компаниите доставчици са базирани тук, на Ухуру. Трябва ни солидно писмено споразумение от господин Бжани и другите преди...

— Моля ви. — Йосариан го потупа по ръката със снизходителна усмивка. — Извинете — обърна се той към останалите. — Надявам се да простите на колегата ми, той е нов и още не знае как вършим нещата тук. Както казах, ще подготвя нещата за гласуването утре следобед и нарежданията ще бъдат изпратени на Лорелей вдругиден. Намаляване на печалбата с петнадесет процента ще бъде ли приемливо? — обърна се той към Бжани.

— Предполагам — отговори Бжани, набра цифрите на клавиатурата си и кимна. — Всъщност напълно приемливо. Това, разбира се, ще удари вашите минни компании, особено по-малките. Според моите изчисления петпроцентно намаляване на транспортните такси от страна на нашите доставчици би трябвало да е напълно адекватна компенсация.

Йосариан вече се занимаваше със своята клавиатура.

— Изглежда добре — каза той. — Все пак ще се наложи да прегледам отново сметките за по-сигурно.

— Разбира се — каза Бжани. — Обадете ми се, когато сте готов, и ще ги сверим заедно.

Йосариан се обърна към Форсайт.

— Виждате ли? — меко каза той. — Всичко е готово. И по много по-цивилизован начин.

— Наистина — промърмори Форсайт. Да, Върховният сенат наистина беше цивилизован. Цивилизован и мирен. И много продуктивен, ако представителите винаги работеха по този начин.

От това го втрисаше.

Защото не възпитанието и любезните усмивки правят един политик добър. А върховната и единствена цел да защитаваш интересите на избирателите си.

Никога не можеш да защитиш тези интереси, като доброволно се откажеш от нещо. Никога.

Нямаше значение, че Бжани просто в знак на добра воля беше гарантирал на миньорите на Лорелей подходящо *quid pro quo*^[1]. Нямаше значение дори фактът, че от предложената търговска схема щеше да спечели целият Емпирей. Йосариан бе пратен на Ухуру да върши работа. А не я беше свършил.

Форсайт премести поглед от спокойното лице на колегата си към блестящия кристал на гърдите му. Знаеше, че навремето Йосариан е бил един от най-добрите политици на Лорелей. Човек, за когото баща му винаги бе говорил с уважение и възхищение.

Но това беше преди ангелите.

— Е. — Бжани погледна дисплея си. — Доколкото виждам, с това се изчерпва днешният дневен ред. Някой има ли да предложи нещо друго за разглеждане?

Форсайт събра кураж.

— Да, сър. Бих искал да представя на вниманието на общата комисия доклада си за неотдашните нахлувания от страна на Мира в системата на Лорелей. Тъй като подобни инциденти засягат пряко ресурсите и търговията — бързо добави той, за да предотврати всякакви възражения — смятам, че е в компетенцията и в интерес на това събрание най-малкото да обсъди въпроса.

По масата се усети нещо като неудобство. Лицето на Бжани остана все така спокойно.

— Четох доклада ви, господин Форсайт — потвърди той. — Както и вашите заключения. Като оставим настрана въпроса дали това е подходящият форум за подобна дискусия, оставам с впечатлението, че приемате всичко това прекалено сериозно.

Форсайт беше поразен.

— Прекадено сериозно ли? Моите уважения, господин Бжани, но не мога да повярвам, че Мирът хвърля срещу Лорелей всички тези кораби само за да се забавлява.

— „Всички тези кораби“ е относителен израз, господин Форсайт — спокойно отговори Бжани. — Три кораба за две седмици надали могат да се нарекат нападащ флот.

— Едва ли ще увеличат броя им, докато не се почувстват достатъчно подготвени, за да действат — възрази Форсайт. — И едва ли биха се лишили от тези три бойни кораба за няколко месеца, освен ако не възнамеряват да получат нещо равностойно в замяна. Те

подготвят нещо... и по мое мнение това нещо може да се нарече единствено предварително разузнаване.

— По ваше мнение, а също и по мнението на бившия командващ ЕмОт Пирбазари, ако мога да уточня — обади се Родрез от Садхай. — Доколкото виждам, той е съавтор на доклада.

— Да — каза Форсайт. — И се надявам, като се има предвид неговият опит и репутация, неговото мнение относно военните въпроси да натежи още повече пред Върховния сенат.

— Никой от нас няма намерение да подценява качествата на бившия командващ Пирбазари — каза Бжани. — Нито пък вашите. Просто смятаме, че сте пропуснали основното.

— И то е?

— Че Мирът не може да победи Емпирей — спокойно каза Бжани. — И те знаят това.

Форсайт положи усилие, за да се овладее.

— Може би сте забравили за онзи кораб, който се появи преди две седмици — „Комитаджи“. Той би могъл и сам да се справи с цялата система на Лорелей.

— И какво стана с него? — Бжани сви рамене. — Не успя дори да пробие силите на ЕмОт и беше изхвърлен.

— Това не е победа — рязко възрази Форсайт. — Това е задържане. Прочетете историята, господин Бжани — никой не се е отказвал от териториални придобивки само защото са му били необходими малко време и усилия, за да ги получи.

— *Познавам* историята, господин Форсайт — малко остро отговори Бжани. — И вероятно именно територията е онова, към което някога се е стремил Мирът. Но това е минало. Днес те търсят единствено печалба.

— Никога не сте имали вземане-даване с Мира — меко каза Йосариан. — Ние сме имали и ги разбираме. Те обичат парите — до такава степен, че цялата им политическа структура е изградена на тази основа. И лидерите им са съвсем наясно, че завладяването на Емпирей ще струва много повече от евентуалните печалби.

— Обичайната военна тактика просто не е в състояние да се справи със съществуването на хиперпространствените мрежи — обади се Хамура от Сераф. — Ние сме като някоя планинска страна от миналото — с малко пътища, лесна за отбрана и почти непревземаема.

— Със сигурност Мирът крои нещо — каза Бжани. — Опитват се да ни сплашат и се надяват да склоним на преговори за придобивките, които не могат да получат със сила. — Той погледна Форсайт. — Но не успяват, защото притежаваме сила, която Мирът никога няма да може да разбере. Нашето единство. Няма пукнатини, в които да забият клина си. Нямаме съперничаещи си фракции, които да могат да използват. Единство в разума, намеренията и убежденията.

— И всичко това благодарение на ангелите — измърмори Форсайт. Предвкусваше горчивината на поражението.

— Именно — каза Бжани с лека усмивка. — Това е повратна точка в развитието на човечеството, господин Форсайт. Чели сте историята. Сега гледайте как се прави история.

После огледа останалите.

— Така. Някакви други въпроси?

Отне му много време. Чак малко преди полунощ успя да нагласи компютъра си да търси цялата достъпна информация за изследванията на ангелите и Ангелиада.

А може би пропагандата на Мира всъщност бе истина, може би ангелите наистина лишаваша емпирейските лидери от тяхната човечност. Не знаеше. Но бе повече от сигурен, че членовете на Върховния сенат са изгубили способността си да се борят за интересите на народа си. А може би и за оцеляването му.

И същите тези лидери бяха твърдо решени да залезят Емпирей с още повече ангели.

Форсайт се облегна в креслото си и се обърна към компютъра. Някъде там трябваше да има нещо, което да му помогне да спре тази тиха инвазия.

Можеше само да се надява, че няма да я открие прекалено късно.

[1] Равностойна размяна (лат.). — Б.пр. ↑

12.

— Първото нещо, което научаваш, е, че за ловците на ангели търпението не е просто добродетел. То е необходимост — каза Орнина и пристъпи към масата с подноса в ръка.

— Вече започвам да го разбирам — Чандрис взе своя поднос.

В същия миг се разнесе поредното ужасно „щрак“, този път някъде зад главата ѝ. Проклетият кораб сякаш се разпадаше, отново и отново...

„Щрак!“

— По дяволите! — Чандрис си прехапа езика и трепна от болката. — Това няма ли да спре най-последно?

— Не и докато сме близо до Ангелиада. — Орнина сложи захар в чая си. — Просто не спирай да си повтаряш, че частиците са напълно безвредни. — Тя вдигна поглед над чашата си. — И бъди благодарна, че можеш да ги чуваш. — Гласът ѝ стана сериозен. — В противен случай знай, че с електрониката е станало нещо.

— Ще го имам предвид. — Чандрис вложи малко повече сарказъм, отколкото бе необходимо. Последва поредното „щрак“...

„Успокой се, по дяволите!“ Какво ѝ ставаше? По-малко от половин ден в това положение и вече беше готова да бие отбой.

По-точно *щеше* да е готова, ако имаше начин. Тук, на милиони километри от Сераф и всичко останало, нямаше кой знае колко места за бягство.

Дали не я тревожеше точно това? Че не можеше да избяга никъде?

— Съжалявам, че храната не я бива — каза Орнина.

Чак сега Чандрис усети, че просто рови в подобната на желе маса в подноса си.

— Много е вкусно — каза тя и хапна малко.

— Много си великодушна — отбеляза Орнина. — За съжаление, диетата е другото нещо, с което трябва да се свиква. Когато попаднеш на ангел, нямаш много време да прибиращ всички ястия и напитки

преди да спреш въртенето на кораба. А това нещо си остава в подноса и в безтегловност. После почистването е по-лесно.

— Разбирам. — Чандрис опита още малко. Все пак беше по-добра от много други храни, които ѝ се беше случвало да яде. — Колко време ще ни отнеме? Имам предвид, да попаднем на ангел?

— Няколко дни. — Орнина омиташе своята храна с ентузиазъм, който подлагаше на съмнение извиненията за качеството ѝ. Може би и на нея ѝ се беше случвало да яде и по-гадни неща. — Според правилника за цените на изкупуване на „Гейбриъл“ се предполага, че на един кораб са му необходими около четири дни, за да улови ангел.

Четири дни. Стомахът на Чандрис се сви. Единадесет часа и тя вече сдаваше багажа. Да ѝ се наложи да търпи това още цели три и половина дни?

— А ако не намерим? — попита тя, макар че имаше доста добра представа какъв отговор ще получи.

Оказа се права.

— Оставаме, докато не намерим — каза с пълна уста Орнина. — Понякога се случва да попаднеш на ангел още през първия час в мрежата. Понякога стоиш цяла седмица. Така че в крайна сметка всичко се изравнява.

— Ясно — промълви Чандрис. Въздъхна и загреба още една лъжичка от желето...

Внезапно въздухът се разцепи от воя на сирена.

Зъбите ѝ се впиха в лъжицата толкова силно, че челюстта я заболя.

— Какво...

— Ускорителната аларма. — Орнина вече бе на крака. Захлупи капака на чашата си и се втурна към вратата. — Хайде. Хванахме един.

Докато стигнат контролната кабина, „Газела“ вече бе спряла въртеливото си движение.

— Ремъците! — викна Ханан през рамо, когато Чандрис най-сетне се добра до стола си и тронаво намести задника си в него. Орнина вече беше закопчала своите. — Започва се...

Двигателите на „Газела“ изреваха и Чандрис трябваше да положи доста усилия, за да затегне и последния ремък. Нагласи дисплея пред себе си и извика на Орнина.

— С какво да се заема?

— С резервния трекър — нареди Орнина. — Аз ще изчисля траекторията. Ти ще ѝ направиш проверка.

— Да. — Поредната гама-частица накара дисплея на Чандрис да избухне в бяло, но тя почти не обърна внимание на това. Главният дисплей представляваше истинска бяла буря със стотици компютърно изчислени спирали, наложени отгоре. А в центъра все още се изчертаваше траекторията...

— Хванах те — прошепна тя. Идеално си спомняше прочетеното за процедурата. Но пръстите ѝ нямаха опит и откри, че неуспешно се мъчи да остане в крак с Орнина.

Внезапно двигателите замлъкнаха и Чандрис залитна към страничната облегалка. „Газела“ завиваше надясно.

— Бързо губи заряд — напрегнато каза Орнина. — Ще достигне неутрално състояние след около петнадесет секунди.

— Почти стигнахме — обади се Ханан. — Чандрис?

— Още малко — отговори тя. В приближаващия се край на спиралата на ангела сега имаше стрелка, която постоянно променяше посоката си, дори когато спиралата започна да избледнява и да се изправя. Наръчникът описваше това като псевдооблачен ефект, с ултрачувствителни детектори, използващи за подложка собственото лъчение на Ангелиада. Но нямаше нужда да разбира какво точно означава това. Ангелът привличаше други частици и губеше електрическия заряд, който го правеше видим. Ако това се случеше преди да успеят да определят със сигурност посоката му, щяха да го изпуснат.

— Черпакът е готов — каза Ханан. — Време?

— Пет секунди — обади се Орнина. — Четири, три, две, една...

Следата (вече права линия) изчезна от дисплея ни Чандрис.

— ... неутрален.

— Ясно. Загребвам сега.

Чандрис напрягаше слух, но единственото, което можете да чуе, беше пращането на гама-лъчите и бръмченето на генераторите на магнитно поле.

— А ако не успеем да го хванем от първия път? — попита тя. — Имаме ли втора възможност?

— Обикновено не. — Орнина се бе прегърбила над клавиатурата си. — Поради приливните сили, гравитацията и слънчевия вятър

повечето неутрализиран ангели попадат обратно в Ангелиада.

Ханан се изправи.

— Хванахме ли го? — попита Чандрис.

— Не зная — каза той. — Загребахме на около сто метра по траекторията му, но при всички останали частици и лъчения не можем да сме сигурни.

— Уловили сме четири микрограма материал — добави Орнина и се обърна към Чандрис. — Анализаторът сега го проверява. Ако ангелът е там...

Две къси извънявания от клавиатурата ѝ я прекъснаха.

— ... ще има звуков сигнал — завърши Ханан. — Като този. — Той се усмихна на Чандрис и няколко от бръчките на лицето му се изгладиха. — Хванахме ли го?

— Да. — Орнина свалеше коланите. — Чандрис, ако искаш, ела с мен. Ще ти покажа как се изолира от останалите частици и се затваря в контейнера.

— Благодаря, но ще го оставя за следващия път. — Чандрис също разкопча ремъците си. — Някой трябва да почисти кухнята.

— Не е нужно — каза Ханан.

— Наистина — каза Орнина и спря до вратата. — После ще я оправим заедно.

— Настоявам — твърдо каза Чандрис. — И без това не ви помогнах особено. Поне ще свърша малко работа.

Орнина погледна Ханан и сви рамене.

— Добре тогава.

Щеше да ѝ е от полза да види процедурата по изолирането на ангела, със съжаление си помисли Чандрис, докато излизаше от контролната кабина. Но в случая подобен лукс беше неоправдан. На „Ксирус“ си въобразяваше, че ще разполага поне с два дни, за да се промъкне през евентуалните предпазни системи около ангела и да го свие. Но Сераф се намираще само на няколко часа път с катапулт и сега беше единственият ѝ шанс.

Подмина кухнята и продължи по коридора към малката стая, която според схемите бе работилница. Отне ѝ само минута, за да открие многоцелева отвертка и малък гаечен ключ. Скри ги в комбинезона си. Както и да беше затворен контейнерът, тези две неща би трябвало да са ѝ достатъчни.

А ако не бяха...

Погледът ѝ се спря върху малкото лазерно фенерче и я обзе странно чувство. Беше използвала подобен инструмент и знаеше, че от него става добро оръжие. Но кой знае защо...

Внезапно завърналият се рев на двигателите прекъсна мислите ѝ.

— По дяволите — промърмори тя и пъкна фенерчето при останалите инструменти. Знаеше, че има два начина да се стигне до помещението за съхранение на ангели. Избра по-дългия — най-вероятно Орнина бе поела по другия направо от контролната кабина.

Приближи се много предпазливо, напрегна слух. Помещението изглеждаше празно. Добър знак — явно процедурата не беше от сложните.

Ами ако Орнина бе тръгнала отгук направо към кухнята... Чандрис побърза да прогони тази мисъл. След два часа нямаше да има никакво значение какво си мислят за нея.

Контейнерът се намираше точно там, където показваха схемите — масивно и странно изглеждащо нещо, вградено в една от вътрешните стени. Чандрис извади инструментите си, подреди ги на пода и започна да го оглежда.

— Това няма да ти свърши работа.

Чандрис рязко се обърна. Поради внезапното движение и ниската гравитация загуби равновесие и падна на колене. Ръката ѝ инстинктивно сграбчи фенерчето.

Ханан и Орнина стояха до вратата и я гледаха.

— Не се приближавайте! — изсъска Чандрис.

— Добре — спокойно отговори Ханан и разпери ръцете си, за да вижда, че са празни. — Не се страхувай. Няма да ти направим нищо.

— Не се страхувам — изръмжа Чандрис. — Ако някой ще пострада, това сте вие двамата.

— Разбираме. — Ханан кимна и посочи контейнера.

— Все пак Орнина е права. Кражбата на ангел няма да ти е от никаква полза.

— Това е моя грижа, ако нямаш нищо против — отговори Чандрис. Стомахът ѝ се сви от мисълта какво да предприеме. Изглеждаше невъзможно да измъкне кутията и същевременно да се опитва да ги държи настрана.

По дяволите кутията. Как да върне проклетия кораб обратно до Сераф?

Двамата все още стояха при вратата и я гледаха.

— Не искам да пострадате. — По челото ѝ изби пот. — Трябва ми само ангелът.

— И какво ще правиш с него? — попита Орнина.

Чандрис я зяпна.

— Стига си се правила на малоумна — рязко каза тя. — Ще го продам, разбира се.

— На кого?

Чандрис отвори уста... и я затвори.

— Все ще намеря някого.

— Няма. — Ханан поклати глава. — Няма прекупвачи на крадени ангели, Чандрис. Нито пък черен пазар, между другото. Единственият купувач е корпорация „Гейбриъл“, а дори *те* не плащат с истински пари. Получаваме само кредит за продукти и резервни части, който може да се ползва единствено на Сераф.

Фенерчето сякаш ставаше все по-тежко и Чандрис полагаше усилия, за да го държи насочено срещу тях.

— Тогава ще ми се наложи да ви отнема кораба — изръмжа тя.

Ханан вдигна вежди, после попита:

— Летяла ли си досега?

— Кой казва, че не съм летяла?

— Стига, Чандрис — въздъхна той. — Може и да сме си спечелили името на пълни наивници, но не сме глупаци. Много добре знаем, че лъжеш, още от момента, когато се качи на борда снощи. Ако наистина си минавала през курс за управление на кораби, щеше да знаеш много повече за Ангелиада и за черните дупки изобщо.

— Освен това нямаше да пристигнеш на Сераф като гратисчийка — добави Орнина.

Сякаш някой стегна гърлото на Чандрис с невидима корда.

— Какви ги говорите?

— Говорим за Чандрис Лалаша — каза Орнина. — Момичето, което се качило на космическия лайнер „Ксирус“ на Ухуру и изчезнало, а впоследствие било идентифицирано като гратисчийката, заловена в първа класа и избягала от охраната на космодрума в Магаска.

— Като направило хората от охраната на пълни идиоти — ухилено добави Ханан.

Побиха я ледени тръпки. Значи знаеха всичко. И ако бяха повикали помощ...

— Кога разбрахте?

— Съобщиха по новините вчера следобед — меко каза Орнина. — Имаше и няколко снимки.

Известно време единственият звук в стаята беше глухият рев на двигателите и бясното туптене на собственото ѝ сърце.

— Лъжете — най-сетне успя да каже тя. — Не сте знаели. Не може да сте знаели.

— И защо не? — попита Орнина.

— Защото нямаше да ми позволите дори да припаря до кораба ви. Щяхте да извикате полицията и сега щях да съм зад решетките.

— Което до известна степен обяснява защо не сме я извикали. — Орнина сви рамене. — Щеше да свършиш зад решетките.

— Спестете си съчувствието — изсумтя Чандрис. — Била съм на топло и преди това. Още съм жива и здрава.

— Може би. — Орнина не сваляше очи от нея. — Но и не ти е помогнало кой знае колко.

Чандрис местеше поглед от нея към Ханан и обратно. Инстинктът ѝ за самосъхранение се сблъска с необясним прилив на лична гордост. Ако двамата наистина бяха знаели коя е тя, значи бяха много по-големи добряци, отколкото си бе помислила отначало. Можеше отново да влезе в ролята на бедно момиченце, безпомощна жертва на обстоятелствата. Да събуди състраданието им...

Гордостта победи.

— И сте решили, че вие ще се справите по-добре ли? Не си правете труда. Дори храната в Барио се преглъща по-лесно от милосърдието.

За първи път лицето на Орнина придоби резки черти.

— Съветвам те да забравиш тази дума още сега, момиче — остро каза тя. — Милосърдие означава да даваш, без да искаш нещо в замяна, а това е *последното*, което ще откриеш тук. Управлението и поддръжката на ловен кораб е непрекъсната и тежка работа. Така че ако смяташ да останеш, ще ти се наложи да се поизпотииш здравата.

Чандрис я зяпна... и изведнъж думите достигнаха до съзнанието ѝ, заедно с предложението, което стоеше зад тях.

— Какво имаш предвид? — с мъка произнесе тя.

— Че ти предлагаме работа — каза Ханан. — Освен ако не решиш да продължиш да бягаш, естествено.

Полазиха я тръпки. Това беше капан. *Не можеше* да не е капан.

— А защо не? — попита тя. Опитваше се да спечели време.

— Защо не? — на свой ред попита Ханан. — Учиш се много бързо, паметта ти за детайли е страхотна и определено си склонна да вложиш всичко от себе си, за да постигнеш целите си.

Чандрис хвърли поглед през рамо — очакваше да види как някой се прокрадва зад гърба ѝ. Нямаше никой — само гола стена.

— Обадили сте се на полицията — обвини ги тя. — И те всеки момент ще дойдат.

Орнина поклати глава.

— Не сме се обаждали на никого. Единствено ние знаем за теб. — Погледът ѝ падна върху ръката на Чандрис. — Така че май ще ти се наложи да вземеш решение.

Чандрис също погледна лазерното фенерче. Тук имаше някакъв капан.

— А ако откажа?

— Е, това намалява броя на възможностите — каза Ханан. — И ще трябва да решиш дали да ни убиеш и сама да управляваш тази браква, или да ни оставиш да те върнем до Сераф и да продължиш да бягаш.

— И, разбира се, *обещавате* да не ме натопите — изсъска Чандрис, въпреки че отново потрепери. За втори и път Ханан споменаваше бягство. Може би знаеха за нея повече, отколкото показваха? — Това вече съм го чувала.

Орнина изправи рамене и изведнъж сякаш порасна.

— Е, в такъв случай явно ти остава само една възможност. — Тя разпери ръце и тръгна към нея.

Направи цели три крачки преди Чандрис да дойде на себе си от неочаквания обрат.

— Стой! — извика тя и заплашително размаха фенерчето. — Спри или ще те изгоря, не се шегувам!

Орнина дори не забави крачка.

— Спокойно — каза тя. — Няма да ти направим нищо лошо. А и ти не искаш да ни нараниш.

— Спри... — Дори в собствените ѝ уши това ѝ прозвучи по-скоро като молба, отколкото като заповед. — Спри, или ще те убия. Кълна се, ще те убия!

— Ти не си убийца — твърдо каза Орнина. После посегна и взе фенерчето. Ръцете на Чандрис внезапно отказаха да я слушат.

Чандрис пое дъх. Трепереше. Внезапно всичко стана празно. Всичко свърши... и едва сега видя капана. Нещо в стаята — наркотик или приспивателен газ — я бе извадило от релси. А целият разговор само целеше печелене на време — точно както си беше помислила.

— И сега какво? — горчиво попита тя. — Ще ме оставите на големия паяк или ще лежа вързана, докато стигнем Сераф?

— Защо всичко трябва да е толкова сложно? — въздъхна Ханан. След това отново погледна към Чандрис. — Радвам се да разбера, че имаме поне малък напредък. Да смятаме ли, че си се отказала да ни убиваш и да крадеш „Газела“?

— Ама наистина сте невъзможни — изсумтя Чандрис.

— Благодаря. — Ханан се поклони. — Освен това съм уморен и ужасно гладен. Така че не можем ли да смятаме въпроса за решен?

Чандрис го зяпна, после погледна към Орнина.

— Говорели сте сериозно — чу се да казва. — Наистина сте говорели сериозно.

— Съвсем сериозно. — Ханан кимна.

Чандрис тръсна глава.

— Вие сте луди! И двамата. Абсолютно луди.

— Защо? — попита Орнина. — Защото предлагаме работа на човек, който наистина се нуждае от такава?

— Аз си имам работа — рязко каза Чандрис. Нереалността на думите ѝ сякаш я зашлеви през лицето. — Аз крада от хората. И понякога дори ги убивам.

Орнина вдигна вежди и съвсем леко повдигна фенерчето.

— Е, поне заплашвам, че ще ги убия — промърмори Чандрис.

— Можеш да го наречеш промяна на кариерата предложи Ханан. — В предишната няма кой знае колко бъдеще, нали?

Зави ѝ се свят. Беше прекадено хубаво, за да е истина...

Да. Прекадено хубаво беше, за да е истина.

— Може и да няма голямо бъдеще в прецакванията — изръмжа тя. — Но поне не ми се налага да работя като луда.

— Луд? Аз? — Лицето на Ханан изразяваше неподправена обида.

— Стига, Ханан — обади се Орнина. — И защо мислиш, че сме луди, Чандрис?

— Не можеш да си нормален и да предлагаш работа на някой, който току-що те е заплашил с убийство.

Ханан поклати глава.

— А, егоцентризмът на младостта. — Погледът му стана сериозен. — Да не си мислиш, че си първата, направила подобен опит?

— Какво искаш да кажеш?

— Иска да каже, че за последните четири години ти си шестият човек, който идва на борда на „Газела“ с намерение да открадне ангел — спокойно отговори Орнина.

Преди час Чандрис би се изсмяла на самата идея, че двамата тлъсти задници са се справили с петима решени на всичко крадци. Но сега дори не си помисли да не повярва.

— Какво стана с тях?

— Двама приеха предложението ни — каза Орнина. — Останаха на борда за по няколко месеца, докато си намерят по-добра работа. Другите трима изчезнаха в мига, когато кацнахме на Сераф.

— Един от тях обаче също си намери почтена работа — допълни Ханан. — Преди две седмици получихме писмо от него.

— Разбираш ли, това е основният недостатък на цялата идея да крадеш ангели — продължи Орнина. — Ангелите те променят. Познавам хора, които не вярваха в това и мислеха, че цялата ангелска програма е някаква огромна игра на „Гейбриъл“ и Върховния сенат. Но те *наистина* действат. — Тя посочи фенерчето. — И ти си живо доказателство на това.

Чандрис погледна масивната кутия зад себе си. Побиха я тръпки. Беше се намирала в близост до ангела само десетина минути...

Ханан сякаш прочете мислите ѝ.

— Наистина действат бързо, но не чак толкова — увери я той. — Необходими са няколко часа непосредствен контакт преди вродените криминални наклонности да започнат да проявяват някакви признаци на отслабване.

Чандрис го гледаше... и внезапно ѝ стана ясно.

— Имате друг ангел на кораба.

— Нали ти казах, че си умна — кимна Ханан. — Да, открихме го преди шест години. Вторият за онова пътуване — подобни неща не се случват почти никога.

— Защо не сте го предали?

Ханан сви рамене.

— Почти щяхме да го направим. Мислехме да отидем някъде на почивка или да обновим част от оборудването си. Но после си помислихме за експедициите до Ангелиада, от които се връщяхме с празни ръце, и решихме да го задържим. Но стана така, че... — той погледна Орнина и отново сви рамене, — че не ни се наложи да го използваме.

— Освен това, ако го бяхте продали, нямаше да си помислите да допускате навлеци като мен в кораба си.

Орнина се усмихна.

— Някой да ти е казвал, че в теб има цинична жилка, Чандрис?

— А някой да ви е казвал на *вас*, че сте двойка наивници? — контрира Чандрис.

— Много пъти — кимна Ханан. — Предимно останалите ловци. Но те и преди си мислеха, че съм луд, така че нещата не се промениха кой знае колко.

— Ако искаш, изчакай, докато се върнем на Сераф, и тогава реши — каза Орнина.

Чандрис поклати глава.

— Не. — И пое дълбоко дъх. — Вече реших. Ако наистина ме искате... ще остана. Поне за малко.

— Чудесно — усмихна се Орнина. Съвсем искрена усмивка, без никакъв намек за милосърдие или снизхождение, които Чандрис мразеше толкова много.

— Наистина чудесно — съгласи се Ханан. — Е, мога ли вече да си изям вечерята?

— Да, можеш да си изядеш вечерята — каза Орнина с онзи тон на пресилено търпение, който ѝ отиваше толкова много. — Веднага след като зададеш курса на автопилота и ние с Чандрис оправим кухнята. — Тя я погледна и леко наведе глава настрани. — Или искаш да те наричаме по някакъв друг начин?

— Не — поклати глава Чандрис. — Това е истинското ми име.

— Добре тогава, Чандрис. Както казах, на един ловен кораб има предостатъчно работа. Да се заемаме с нея.

В края на краищата, мислеше си Чандрис, докато вървеше след Орнина към кухнята, засега нямаше къде да отиде. Можеше поне да се крие тук известно време, докато намери нещо по-добро.

А и ако напуснеше още сега, никога нямаше да узнае каква точно е скритата изгода от всичко това. Налагаше се да повиси тук. Най-малкото от любопитство.

13.

Вратата в другия край на стаята се отвори.

— Господин комодор? — чу се до болка познатият глас в тъмнината.

Комодор Леши въздъхна.

— Влезте, господин Телторст.

— Благодаря. — Вратата се затвори и Адюторът пристъпи напред. Фигурата му едва се виждаше на светлината на звездите, блещукащи под него.

— Страхотна гледка — отбеляза Телторст. — Що за място е това?

— Визуален командно-оперативен център. — Леши използва официалното название на помещението. Разбира се, никой на кораба не използваше подобни названия. Помпозните официални названия бяха запазени за също така помпозни официални посетители.

— А. — Телторст седна в едно кресло до Леши. — Военен еквивалент на наблюдателница, ако не греша. Сигурно е трудно да свикнеш с това въртене.

— Не чак толкова. — Леши отпи от чая си. — Има ли някакъв конкретен повод за посещението ви?

— Всъщност да — каза Телторст. — Разбрах, че днес следобед е пристигнала куриерска капсула от Сцинтара.

— Пристигна в системата — отговори Леши. — Само че от другата страна на слънцето, така че разполагаме единствено с дистанционно свалените данни.

— Защо не съм получил копие?

— Сигналят беше доста замърсен. Декомпресирахме го, но се наложи да го прекараме през филтри, за да изчистим външния шум. Иначе е почти невъзможно да се разчете.

— Благодарен съм, че така сте се загрижили за очите ми — сухо каза Адюторът. — Да смятам ли, че няма да го видя, докато не изпратите техниците си навън?

— Леши събра кураж. Моментът бе настъпил.

— Вече видях филтрираната версия — каза той. — В съобщението няма заповеди, които да се отнасят до вас.

— Заповеди — не — съгласи се Телторст. — Но на вас ви е възложено да приемате моите препоръки.

Леши впи поглед в него — напразно усилие в тъмнината.

— Кой ви каза това?

— Няма значение. — Гласът на Телторст бе станал твърд. — Важното е, че имаме заповеди. И ще ги изпълним.

— Хората ми работят по две смени, за да сглобят проклетия катапулт — възрази Леши. — Промяната на орбитата ще ни струва най-малко два дни. Ще трябва да приберем всички чувствителни уреди вътре и да прикрепим решетката към кораба.

— Щеше да отнеме само петнадесет часа, ако бяхте приели препоръката още когато ви я дадох за първи път — студено отбеляза Телторст. — А ако бяхте наредили сглобяването да започне още в началото, щеше да отнеме не повече от седмица. Мислех, че за военен като вас не е естествено да поема риска да се забави — още повече ако е бил предупреден предварително.

— Това е загуба на време — изръмжа Леши. — На време, гориво и усилия. Каква е ползата да местим катапулта по-близо до планета, която никога няма да бъде усвоена?

Усети как Телторст поклати глава в тъмнината. С презрителна физиономия, без съмнение.

— Господин комодор, вие продължавате да смятате, че колонизацията е единственото практическо приложение на една планета. — Тонът на Адютора точно съответстваше на предполагаемото му изражение. — С готовност признавам, че мястото е може би твърде мрачно и студено за вкуса на повечето хора. Все пак искам да ви припомня, че колонията на Нифълхайм съществува вече почти петнадесет години при по-сурови условия.

Леши си позволи да свие устни. Нифълхайм.

— Е, ако смятате, че това е печелившо развитие...

— Те построиха екстрактор, рафинерия и линеен ускорител преди да се откажат — безцеремонно го прекъсна Телторст. — Металът, който получи Мирът, струва повече, отколкото разходите по основаването на колонията. Но както и да е, въпросът не е там.

Пробите показаха, че металите на повърхността са повече от достатъчни да покрият цената на времето и горивото, за които сте толкова загрижен.

— А по какъв точно начин ще оцените усилията на хората ми? — настоя Леши. — Или морала им, когато им кажа, че са се блъскали напразно и ще трябва да започнат всичко отначало?

— Моралът не е моя грижа, комодор — рязко рече Телторст. — Парите обаче са. Това е чудовищно грамаден кораб, който поглъща солидна част от военния бюджет само за да се поддържа в работещо състояние. От него се очаква да покрие разходите — подобно на всяко друго нещо във вселената.

— Ще ви поднесем Емпирей — не му остана дължен Лeши. — Това не е ли достатъчна отплата?

— Може би. Ако ме убедите, че ще получим целия съюз непокътнат. Но вие сам отбелязахте, че няма такива гаранции.

Леши го погледна с неприятното усещане, че нещо го стяга за гърлото.

— Това ли било? Симулацията с ядрено оръжие на Лорелей?

— Както и симулациите на планетарните бомбардировки, които провеждате оттогава — каза Телторст. — И не си правете труда да отричате. Може и да не съм военен, но зная как да съм в течение със ставащото около мен.

— Не го отричам — изръмжа Лeши. Вече наистина се беше ядосал. — Наше задължение, господин Телторст, е да сме подготвени за всичко, което може да се случи в тази операция. *Всичко*. Включително и бомбардировки от космоса, ако е необходимо.

— Няма да е необходимо. — Гласът на Телторст бе мек, но категоричен. — Ще изтегля „Комитаджи“ и ще изчакам нова възможност преди да сте успели да го унищожите.

— Вие ли?

— Да, комодор. Вие и този кораб сте отговорни пред Висшия сенат... а точно в момента, що се отнася до вас, аз съм Висшият сенат.

— Не мога да го приема. Може и да представлявате сената, но тук нямате никаква власт. Това е *моят* кораб и аз съм човекът, който дава заповеди.

Леши млъкна и в стаята се възцари тишина.

— Знаете ли, комодор, започвате да ме притеснявате най-сетне проговори Телторст. — Вие и вашите военни приятелчета. Поискахте от Мира пари за Коста и неговата скъпоструваща детективска разходка и ги получихте. Поискахте да рискувате „Комитаджи“, за да го доставите ни място, и получихте и това. След това пожелахте да рискувате други три военни кораба за довършване на изучаването на Лорелей и получихте дори *това*. Сега се инатите за няколко дни и малко допълнителни усилия, необходими за улесняването на едно бъдещо усвояване на тази система. При това само защото съм го поискал аз.

— Емпирей е опасност за Мира — твърдо отговори Леши. — Вие самият го казахте неведнъж. Под влияние или не, хората там не са глупаци и със сигурност вече знаят, че планираме по-мощна операция срещу тях. И всеки час, който губим тук, е в тяхна полза.

— Говорим само за няколко дни, комодор — напомни му Телторст. — Не за година или месец. Какво значение могат да имат няколко дни?

— Срещу неизвестен противник? — контрира Леши. — Няколко часа могат да са решаващи за победата или поражението. Понякога дори и по-малко.

— Не ставайте смешен — изсумтя Телторст. — Този кораб е неуязвим. И двамата знаем, че емпирейците не разполагат с нищо, което да е способно да му излезе насреща. Подобни страхливи тактики отмряха с военачалниците от миналото. — В тъмнината Леши усети, че Телторст го наблюдава замислено. — Знаете ли, комодор, някак си ми напомняте за онези военачалници. Сигурно този кораб ви е взел ума и сте решили, че можете да правите каквото ви хрумне, без да се съобразявате с цени и бюджети. Мирът направи всичко възможно, за да постави под контрол подобен начин на мислене. Не бих искал да виждам как отделни страни от него се появяват отново и да ми се налага да се справям с тях.

— Мислех, че страхливите тактики са остарели — студено отвърна Леши. — А що се отнася до „Комитаджи“, ние винаги сме изпълнявали точно онова, което се е искало от нас. Мирът си е върнал вложеното в този кораб заедно с лихвите. Много добре го знаете.

Настъпи тишина. Леши гледаше въртящите се под ного звезди и ослепителните редици светлини, маркиращи ембрионалния катапулт.

Чудеше се кога и как Адюторите са се сдобили с такава сила и власт. Със сигурност не им е била дадена още в самото начало. Бяха започнали като незначително съсловие професионални медиатори, наричащи се Адюкатори, които посредничели при преговорите между военачалниците, докато Мирът бавно и болезнено се родил след Гражданските войни преди около век и половина.

Но какво се бе случило след това? Историческите книги споменаваха, че Адюкаторите съкратили името на професията си и започнали да съветват Мира по финансови въпроси. Всъщност това беше и сегашното им официално положение.

Но онези, които всъщност имаха вземане-даване с тях, знаеха истината. Постепенно от прости съветници Адюторите се бяха превърнали в истинско правителство в сянка, имащо последната дума върху това как се изразходват мирските пари.

Как се бе стигнало дотам? Заради мързела на сенаторите, осланящи се единствено на анализите на съветниците си, без да благоволяват да си размърдат мозъците, докато не се бяха оказали в положение да не могат да направят и крачка без Адюторите си? Алчните сенатори, решили да приберат поредната тлъста сума от бюджета с помощта на някой приятелски настроен Адютор? Глупаците сенатори, приемали задълженията си толкова буквално, че делегирали властта си, без дори да се замислят?

Леши не знаеше. А и не вярваше някой да знае. Може би с изключение на самите Адютори.

А те не говореха. Винаги победителите са онези, които пишат историята. Или решават какво да се пише в нея.

— Бих могъл да насиля нещата — каза най-после Телторст. — Ще изпратя съобщение с куриерска капсула до определени групи във Висшия сенат и след дванадесет часа ще имате други заповеди. Но предпочитам да не го правя. Най-малкото защото ще ме намразите, а аз не обичам да ме мразят.

— Много е късно — промърмори Леши. — Вече сте Адютор.

Телторст явно се замисли дали да не отговори рязко, но явно се отказа.

— Както и да е, „Комитаджи“ *ще* се премести — каза вместо това той. — Можете да дадете заповедта или да получите заповед. Какво избирате?

Леши сериозно се изкушаваше да отговори на блъфа. На първо място, нямаше никаква причина Телторст или който и да било друг Адютор да бъде на борда на „Комитаджи“, да не говорим да контролира неща, които не са негова тясна специалност. Със сигурност евентуалните приятели на Телторст във Висшия сенат бяха достатъчно умни, за да си дават сметка за това.

Но залите на Висшия сенат гъмжаха от Адютори. И ако дадяха на Телторст онова, което искаше, вместо да го поставят на мястото му...

Стисна зъби. Усещаше горчилката на поражението. Не можеше да рискува. Ако Телторст получише официална санкция, щеше да се създаде прецедент, от който нямаше да се измъкне нито един мирски командир до края на проклетата вселена.

— Ще си получите новата орбита — каза той, като се постара да вложи в тона си целия остатък от достойнството си. — Но не защото се страхувам от така наречените ви приятели. Ще ви я дам като лично благоволение. Първото и *единствено* благоволение.

— Благодаря, господин комодор — невъзмутимо отговори Телторст. Естествено, надутите приказки не му направиха никакво впечатление. Но и Леши не бе очаквал подобно нещо. — Ще го имам предвид. Добре. Има ли новини как върви проектът на Лорелей? Или трябва сам да се сдобия и с тях?

— Върви според плана — отговори Леши. — Последният кораб се появи и изчезна. Предполагам, че ще получим координатите и орбитата на последната мрежа в рамките на следващата седмица.

— Значи остава само да стискаме палци — малко кисело каза Телторст. — И да се надяваме, че пашкулът си върши работата, а не виси безцелно сред камънаците.

Комодорът мрачно се усмихна в тъмнината. Колко мило от страна на Телторст да изтъкне още един случай, в който Леши и специалните служби бяха постигнали своето.

— Няма начин да разберем — напомни той. — Всяко съобщение от пашкула рязко ще увеличи вероятността двъе бъде открит. Дори пулсовите трансмисии могат да бъдат засечени, ако онези от другата страна са достатъчно умни или извадят късмет. Не вярвам да искате толкова скъп хардуер да попадне в ръцете на Емпирей.

— Да, запознат съм с доводите — хладно каза Телторст. — Просто не ми харесва мисълта да прекарам още четири месеца в мотаене, ако онова нещо не работи.

— Това може лесно да се уреди — каза Леши. — Просто ще ви оставим на Сцинтара преди скока.

— Много любезно от ваша страна, господин комодор изсумтя Телторст. — Не, ще присъствам по време на нахлуването. Ако не заради друго, то поне за да съм сигурен, че няма да повредите нищо без основателна причина.

За щастие, на Леши не му се наложи да отговаря.

— Докладва Бодини, господин комодор — разнесе се глас от интеркома. — Искате да ви уведомим, когато приключи филтрирането на записа.

— Благодаря, младши лейтенант. — Леши се изправи. — Идвам.

— Господин комодор? — обади се Адюторът.

— Да?

— Не забравяйте да наредите промяната в курса.

Леши пое дълбоко дъх.

— Няма да забравя, господин Телторст.

„Нито пък останалата част от разговора — обеща си той, докато излизаше. — Нито дори думичка от него.“

14.

Тънка струйка дим се извиваше над кръглата платка, гъделичкаше носа на Чандрис и ѝ навяваше горчиви спомени за магазина за електроника, който навремето си беше опитала да опразни.

— Така ли?

— Да — каза Орнина зад гърба ѝ. — Увери се, че връзката е стабилна, и след това използвай смукача, за да се отървеш от остатъка, преди да се втвърди.

Чандрис кимна, прехапа устна и се съсредоточи върху работата. Знаеше какво трябва да направи (Орнина току-що ѝ бе показала), но нещата не бяха толкова лесни, колкото изглеждаха. Тръбата на смукача се допря до края на платката и раздразнено изсъска срещу непохватността ѝ.

— Спокойно — окуражи я Орнина. — Това е едно от нещата, които пръстите трябва да научат сами.

Чандрис прехапа устни по-силно и направи втори опит. Този път успя.

— Точно така — каза Орнина. — Сега направи същото с останалите две и си готова.

— Да. — Чандрис изпъна пръстите си и продължи. — Всъщност дори е приятно, след като му хванеш цаката.

— И аз така си мисля — съгласи се Орнина. — Но да ти призная, на мен ми отне доста време, докато му хвана цаката. Ти си невероятно бърз ученик.

— Имам добра памет. — Чандрис нагласи спояващата жица върху съответната част.

— Повече от добра. Запомняш всичко, което си прочела или видяла, нали?

— Почти. — Чандрис сви рамене и спря. Слаб шум откъм коридора привлече вниманието ѝ. — Някой идва. — Старите рефлексии за миг взеха връх преди да си припомни, че няма защо да се крие.

— Сигурно е Ханан — Орнина се обърна към вратата. — Ханан? Ти ли си?

— Че кой друг — чу се гласът на Ханан и миг по-късно той пъкна глава в стаята. — Здравсти, Чандрис. Както виждам, Орнина се е постарала да ти запълни времето.

— Всичко ли мина наред? — попита Орнина.

— О, разбира се. — Той тръгна към конзолата на проектора. На устните му играеше нещо като усмивка. — Няма проблеми.

Орнина погледна Чандрис, после Ханан. Май също бе забелязала усмивката.

— В какъв смисъл „няма проблеми“? — подозрително попита тя.

— Чакай малко. — Ханан включи проектора и отстъпи настрана. — Чандрис, искам да видиш това. Записах го от контролната кула. Виждаш ли онзи кораб там, дето отива към пистата?

— Да — каза Чандрис. Трудно можеше да не го забележи — приличаше на „Газела“, но доста по-голям.

— Това му е идентификационният профил. — Ханан посочи малкия прозорец под картината. — Ако някога ти се случи да си около Ангелиада и това нещо се приближи и ти нареди да се изнасяш, изнасяй се. На момента, без никакви въпроси и възражения. Разбра ли?

— Добре — предпазливо отговори Чандрис. — Но защо?

— Защото това е корабът на Института за проучване на Ангелиада — каза Ханан. — Излита веднъж месечно, натъпкан с учени и апаратура, и има абсолютен приоритет. Просто трябва да го знаеш.

— Другото нещо, което трябва да знаеш — мрачно добави Орнина, — е, че Ханан никога не лъже — просто сменя темата, когато не иска да отговори на някой въпрос. Какво стана в „Гейбриъл“, Ханан?

Ханан я погледна с широко отворени очи. Изражението му беше самата невинност.

— Какво искаш да кажеш, скъпа сестрице?

Орнина сви устни.

— Искам да кажа, че в приемателния пункт се очакваха стажанти. Да смятам ли, че сутринта на смяна е бил някой от тях?

Ханан погледна Чандрис. Към невинността се беше прибавила и обида.

— Чандрис, да съм казал или направил нещо, с което да заслужавам подобно отношение?

Орнина сложи ръце на кръста си. В очите ѝ се появи пламъче.

— Стига си шикалкавил, а казвай какво си направил.

Ханан разпери ръце.

— Просто я помолих да попълни кредитния формуляр за металите.

— Кажи какво да те правя! — въздъхна Орнина.

— Какво е кредитен формуляр за металите? — попита Чандрис.

— Един кратък документ, който Ханан обича да пробутва на новациите — обясни Орнина. — В него се изисква „Гейбриъл“ да анализира обвинката на ангела, да изчисли количеството от всеки елемент и да го впише в сметката ни.

По гръбнака на Чандрис премина нещо ледено. Не. Не можеше да бъде. Ханан Дейвий, сертифициран добряк, да върти номера?

— И какво стана?

— Нищо особено. — Ханан седна. — Оставих я да се поблъска десетина минути, но накрая Карли Силс се усети и наду свирката.

— А ти?

— Получих си кредита и си тръгнах.

— Но... — Чандрис беше съвсем объркана.

Орнина за момент се намръщи. После лицето ѝ се проясни.

— А, забравих. Това не е заяждане, Чандрис. Просто долнокачествена форма на хумор — нарича се майтап.

— Майтап ли?

— Ами да — каза Ханан. — Там, откъдето идваш, не правите ли такива неща?

— О, разбира се — с горчивина отговори Чандрис. — Да надрусаш някого, почти да го отровиш или да му подпалиш одеялото. В повечето случаи краят е бой с ножове.

— Божичко! — Ханан беше смаян. — Това не са никакви майтапи, а най-обикновено насилие.

— А да накараш един новак да се шашка не е ли? — попита Орнина.

— Разбира се, че не е — с негодувание отвърна Ханан.

Това си е много важен практически урок. Виж, Чандрис, номерът минава само ако жертвата е препалено горда, за да признае, че не знае

всичко. А като се замислиш, това си е в реда на нещата. В мига, когато си признае и реши да попита шефа си — край, играта свършва. Това си е чист урок по скромност.

— Можеш спокойно да не се съгласиш с него — сухо каза Орнина. — Лично аз не съм съгласна. Специално този номер трябва да се забрави.

— Права си — невъзмутимо отговори Ханан. — Ще трябва да измисля нещо ново. Повечето от прекупвачите все още се връзват, но на шефовете май започна да им писва.

— На мен също би ми писнало — изсумтя Орнина. — Не обичам да унижават хората.

— Не се опитвам да унизя никого — възпротиви се Ханан.

— Обзалагам се, че от тяхна гледна точка нещата не стоят така — срязва го Орнина. — Не се безпокой — обърна се тя към Чандрис. — Когато беше по-млад, беше още по-зле. С годините се поуспокои.

— И няма да правя опити да ти погаждам номера — добави Ханан. — Особено след онази забележа за ножовете.

— Наистина ме успокои — промърмори Чандрис. Все още се чувстваше несигурна.

— Добре. Хайде на работа. — Ханан си погледна часовника. — На път за насам се отбих при Сарханаби и ми казаха, че няма да имат кондуктивни бобини поне още седмица. В Кхохъл били останали две, но не могат да ги доставят. Ако ми отпуснеш Чандрис за един час, ще отидем да ги вземем и ще започна да ги монтирам днес следобед.

Нещо премина през лицето на Орнина — твърде бързо, за да може Чандрис да го разчете.

— Добре. — Гласът ѝ прозвуча малко странно. — Само ще ѝ покажа работилницата... — Тя хвърли поглед към Чандрис. — Не е ли по-добре да останеш тук и да подготвиш нещата, а ние двете да отидем до Кхохъл?

— Не. — Ханан стана. — Нищо не мога да направя без подложката. А и нямаш ли още работа по сенамек-семплера?

Изражението на Орнина отново се смени за миг.

— Да.

— Добре тогава. — Ханан се обърна към Чандрис. Хайде. Да тръгваме преди някой да ни е изпреварил.

До входа на хангара стоеше нещо, което приличаше на разрязан камион.

— Транспикап — каза Ханан и ѝ отвори вратата. Също като такситата, но са собственост на „Гейбриъл“. Бутон номер четири на вътрешния телефон, ако някога ти се наложи да повикаш подобно нещо.

Чандрис разсеяно кимна. Мислите ѝ още се въртяха около Орнина. Беше видяла същия поглед преди два дни — когато ѝ предлагаха работа.

— Какво ти става?

Тя се сепна и едва сега забеляза, че вече са излезли от доковете.

— Извинявай — промърмори тя, раздразнена на себе си. — Просто... мислех си нещо.

— За малката сценка, която направихме ли?

— Всъщност да. — Чандрис го погледна.

— Не се безпокой. Това няма нищо общо с теб. Орнина просто мисли, че не бива да вдигам тежко, а бобините са си тежички.

Чандрис го погледна. Протезите, които се подаваха под крачолите на комбинезона му...

— Дегенеративна болест на нервите — каза Ханан. Гласът му звучеше съвсем спокойно, но Чандрис забеляза, че не му е особено приятно. — Сипа ме преди... да, двадесет и една години, и си я влача оттогава. Не е заразна, да знаеш.

— Не съм се уплашила.

— Зная. Всъщност е по-скоро досадно, отколкото нещо друго. А и има начини да се справиш с нея, както виждаш. Системата протези компенсира мускулната атрофия и пренасочва нервните сигнали към ръцете и краката ми. Иначе нямаше да мога да ги контролирам или да чувствам с тях.

— Не могат ли да направят нещо друго? Имам предвид докторите.

— Е, сигурно има разни нервни импланти и разни подобни неща. Обаче това си е загуба на време и усилия.

— И на пари? — добави тя, без да се замисли.

Той повдигна вежди.

— Доста си схватлива за човек, който не мисли, че си заслужава да го вземат на работа.

Чандрис настръхна.

— Кой е казал, че съм мислила... — И млъкна, внезапно усетила номера. — А, сменяш темата, нали?

Той се ухили.

— Е, поне се опитах. — Усмивката изчезна. — „Гейбриъл“ се отнася с хората си повече от коректно, но това не е нещо, с което са очаквали да се сблъскат. За разлика от обичайните корпорации гиганти, те въртят бизнеса си така, че накрая разходите и печалбите им винаги излизат на нула. — Той отново се ухили за миг. — Още едно от онези чудни последствия от работа с ангели. Независимо колко редки и скъпи са, хората, които се занимават с тях, никога не се мъчат да си напълнят джобовете за сметка на някой друг.

— Ами допълнителният ангел? — попита Чандрис. — Не можете ли да го продадете?

Той се поколеба. За част от секундата, но това беше достатъчно.

— Не струва кой знае колко.

— Орнина май каза, че никога не лъжеш.

— Нали ти казах, че си схватлива. — Той я изгледа. — Това не е лъжа, а... да речем, казване на истината по друг начин. — Пое си дълбоко дъх. — Разбираш ли, Чандрис, за Орнина аз съм единственото семейство, което ѝ е останало. Половината ѝ живот мина в грижи за мен — първо ми помагаше в училище, после се разболях и... И тя така и не успя да намери време и пари да създаде свое семейство.

Внезапно тя разбра.

— Затова ли ме поканихте на „Газела“? За да може тя да се преструва, че съм нейното семейство?

— Това притеснява ли те?

Чандрис прехапа долната си устна.

— Не зная.

— Всъщност тя не се преструва. Или поне не се заблуждава. Но така поне има възможност да се грижи за някой друг. Някой, който... е, няма значение.

— Някой, който отчаяно се нуждае от нея ли? — довърши Чандрис с горчивина.

— Не се обиждай. Ако не друго, ти си класи над повечето от останалите. Най-малкото имаш забележително умение, пък било то и в кражбите.

Още едно парче попадна на мястото си.

— Ето защо сте запазили другия ангел. Права ли съм? Иначе рискувате да вземете на борда някой, който да ви пререже гърлата, докато спите.

— Нещо такова. Е, естествено, вземаме известни допълнителни мерки срещу гостите ни.

— Но ви помага и ангелът, нали?

— Всъщност не. Ангелите май не действат чак толкова активно. — Той се усмихна криво. — Ако трябва да съм искрен, най-много ни помагат номерата, които използвах като по-млад. Когато се опитваш да скроиш шапка на някого, се научаваш да го разбираш що за птица е. Само не казвай това на Орнина.

— Да бе, твоите номера ми звучат точно като моите прецаквания — каза Чандрис. — Само дето не те опандизват, ако те спипат.

— Всъщност най-добрите номера се получават тогава, когато никой няма основания да те опандизи. Онези, при които всичко, което правиш, е... ох, не знам. Може би да оставиш *подписа* си. Да кривнеш вселената. Трудно ми е да ти го обясня.

— Покажи ми.

— Какво? — намръщи се той.

— Покажи ми — повтори Чандрис.

Ханан се нацупи.

— Добре. Добре, ще ти покажа. Да видим... — Той потупа джобовете си. — Я виж какво има в жабката. — И се зае да изучава пода.

Чандрис отвори вратичката до коляното си.

— Само една карта — доложи тя. — А, и няколко опаковки от шоколади. И парче канап.

— Нищо подходящо на пода — измърмори Ханан, изправи се и зарея поглед някъде. — Добре, дай ми канапа.

Чандрис взе парчето. Беше дълго тридесетина сантиметра, с оръфани краища и цялото покрито с мръсни петна.

— Какво ще правиш?

— Ще видиш — каза той и неумело заработи с пръстите си. — По дяволите... ще направиш ли една примка?

— Разбира се. — Чандрис взе канапа и го завърза.

— Благодаря. Сега гледай внимателно. — Той стегна примката около дясното си ухо и пъкна другия край на канапа в ъгъла на устата си. — Как изглеждам?

— Тъпо — отговори Чандрис. — И какво следва?

— Номерът, разбира се. — Ханан погледна навън. — Стигнахме. Само стой и гледай.

Возилото спря до тротоара, слязоха, пред тях се отвори вратата и Ханан я въведе вътре. Младият мъж зад бюрото вдигна поглед от екрана.

— Добър ден, сър — усмихна се той. Погледът му се плъзна по лицето на Ханан и усмивката му замръзна. — Тъъ... с какво мога да ви бъда полезен? — Гласът му изведнъж зазвуча странно.

— Разбрах, че имате на склад Ахандирови кондуктивни бобини — отговори Ханан. — Искам да купя две.

— А... разбира се. — Погледът на служителя отново се плъзна по канапа, след което се премести настрани. — Само да проверя — добави той и се наведе към екрана. Ханан издебна момента и намигна на Чандрис. — Да, имаме няколко. — Служителят отново вдигна глава и погледът му се стрелна към канапа. — Предполагам, че сте с кредит от „Гейбриъл“?

— Да. — Ханан извади тънка карта. Младежът я взе и я пъкна в слота на компютъра.

— Извинете. Колко казахте, че искате?

— Две — вежливо повтори Ханан.

— Да. — Служителят отново се наведе към екрана.

Чандрис забеляза, че всички в помещението гледат изумено Ханан, но веднага сведоха очи, когато той нехайно се огледа. Служителят приключи работата си и се изправи.

— А... имате ли нужда от помощ за пренасянето им? — попита той. Полагаше всички усилия да не го зяпа.

— Не, благодаря. — Ханан постави палеца си върху сензора за потвърждаване. — Двамата с помощничката ми ще се справим.

— Добре. Ами... — Младежът облиза устни и се обърна към транспортната лента в другия край на помещението. — Ще пристигнат всеки миг, сър. — В гласа му определено се долавяше неудобство.

— О, всичко е наред — успокои го Ханан. — Не бързае за никъде.

Чу се извъняване.

— Пристигнаха — с облекчение каза служителят. Ако ви трябва помощ...

— Не, не ни трябва. — Ханан тръгна към лентата и направи знак на Чандрис да го последва. — Казах ви, с колежката ще се справим.

— Да, сър. Благодаря ви, и... ъъ... заповядайте пак, сър.

— Благодаря — отговори Ханан, взе единия от пакетите и тръгна към изхода.

— Е? — обърна се той към Чандрис, след като потеглиха. — Какво ще кажеш?

— Бях права — сви рамене тя. — Същото като да прецакаш някого.

— Как така?

— Залагаш на човешката природа — обясни тя. — Хората не обичат да задават въпроси, които биха ги поставили в глупаво положение, а ти използваш това и измъкваш неща, които иначе не би успял.

— Хм. — Ханан се замисли. — Никога не бях поглеждал нещата от този ъгъл, но си права. Май не се различаваме кой знае колко.

Чандрис сви устни. „Само дете ти никога няма да стигнеш дотам да измъкваш пари от хората по този начин — мислено добави тя. — Проклети светци, това сте вие.“

И все пак...

Не, той не измъкваше пари от тях. Но продължаваше да върти номерата си. Дори когато хората се чувстваха като глупаци.

Дори когато Орнина не ги одобряваше.

Първите признаци на тревогата започнаха да пълзят в стомаха ѝ. Ханан и Орнина си пасваха толкова добре, в действията им имаше толкова приятелство и хармония... Бяха двама души, които държат един на друг.

Точно като нея и Трилинг в началото.

Тя погледна скришом Ханан, който тихичко си тананикаше и зяпаше навън. Топката в стомаха ѝ стана по-твърда. Нима *това* бе истинската причина да държат допълнителен ангел в кораба? Не от доброта и желание да подадат ръка на всяка отрепка, а просто защото не биха могли да се търпят без него?

Побиха я тръпки. През цялото време бе подозирала, че на заден план се крие нещо друго. Но не предполагаше, че ще е точно това. Можеше да се справи с познатите ѝ играчи и може би дори да им го върне. Но с двама ненормални...

Стисна зъби. „Добре де, не задълбавай“ — озъби се тя на самата себе си. В края на краищата това бяха само догадки. А и нали Ханан преди малко бе казал, че ангелите не действат така?

Внезапно разбра, че точно *това* е истинският проблем. Не знаеше почти нищо за проклетите ангели. А и повечето от знанията ѝ за тях бяха от тези двамата. Имаше нужда от повече информация.

— Онзи кораб на Института за проучване на Ангелиада — обърна се тя към Ханан — също ли се базира при останалите ловни кораби?

Ханан я изгледа малко учудено.

— Да, докът му е в югозападния край на пистата. Защо?

— Мисля, че няма да е зле да понауча повече за ангелите — отговори тя. — Особено щом ще ми се налага да ви помагам.

— Е, тогава не ти трябва корабът, а самият институт — каза Ханан. — Намира се в източната част на Шикари, на Ю Сан авеню номер 100. На първия етаж има обществени терминали, откъдето можеш да научиш всичко необходимо. Днес ли смяташ да ходиш натам?

Чандрис се поколеба. Що се отнасяше до нея, колкото по-бързо, толкова по-добре.

Но видя във въображението си Орнина, разтревожена дали Ханан ще се справи с бобините.

— Благодаря, но предпочитам да остана и да гледам как поставяш бобините. А имам и достатъчно неща за учене на „Газела“.

Ханан я изгледа и тя бе почти сигурна какво си мисли — че полицията я търси и тя се страхува да излиза сама.

— Добре. Когато решиш, обади се на Орнина или ни мен и ще ти обясним как да извикаш такси на „Гейбриъл“.

— Благодаря — повтори тя. „Може би утре или вдругиден.“

И тогава щеше да реши дали изобщо да се връща.

15.

— Джерико? — разнесе се гласът на Джайаси през отворената врата.

Коста погледна нагоре, като много внимаваше да не вдига глава прекалено рязко.

— Ммм? — отговори той, като разсеяно се питаше дали изглежда толкова отвратително, колкото се чувства.

Доколкото можеше да се съди по лицето на Джайаси, беше прав.

— Май нямаш много опит с безтегловността — каза Джайаси.

Имаше място за хаплив отговор, но Коста бе прекалено зле, за да е в настроение за това.

— Доста си наблюдателен.

— Знам. — Джайаси кимна. — Е, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, сигурно ще завъртят кораба на обратния път към катапулта. За съжаление, не могат да го направят сега — ще попречи на доста от експериментите. — Погледна часовника си и се намръщи. — Знаеш ли, хапчето би трябвало отдавна да ти е подействало.

— О, действа — каза Коста. — Или поне започва да действа. Вече не ми се гади чак толкова.

— Добре тогава. — Джайаси впери поглед в него. — Метаболизмът ти трябва да е доста особен, щом ти трябва толкова време.

„Само да знаеше колко е особен“ — помисли си Коста. Но наистина се чувстваше по-добре и с всеки миг нещата се оправяха още повече.

— След колко време ще стигнем?

— Може би след двадесетина минути. Имам предвид до вътрешния пояс на излъчването. Намираме се във външния, откакто се катапултирахме.

— Зная. — Не би могъл да пропусне влудяващото пращане на гама-лъчите. Звукът бе донякъде плашещ. — А онази станция непрекъснато ли си стои там?

— Естествено — каза Джайаси. — Така трябва. Ловните кораби непрекъснато пристигат и заминават и катапултът работи през цялото време.

— Обитаема ли е?

— Обикновено да, но хората са там предимно за да помагат при бедствени ситуации с корабите. Станцията е напълно автоматизирана и може идеално да работи и сама. А и основните ѝ системи могат да се управляват направо от Сераф.

Коста кимна. Мислеше си за хората, които пребивават във външното радиационно поле на черна дупка цели седмици или месеци. Екраниращата технология сама по себе си беше невероятна. Нищо чудно, че лазерите на „Комитаджи“ не бяха успели да направят дори драскотина по корабите, защитаващи Лорелей.

— Драценето на гама-лъчите сигурно доста ги нервира — промърмори той.

Джайаси се ухили.

— Свиква се. Също както с нулевата гравитация. Знаеш ли, вече изглеждаш по-добре.

— Наистина съм по-добре — потвърди Коста и кимна. Този път главата му дори не се замая. — Хапчето действа доста бързо.

— Винаги най-доброто за хората от института — каза Джайаси. — В състояние ли си да огледаш наоколо?

— Разбира се. — Коста предпазливо се освободи от предпазните ремъци и се понесе през стаята. Джайаси хвана ръката му и умело го насочи към вратата. — Така и не те попитах дали не провеждаш някакви експерименти на борда — каза той, докато плуваха по коридора.

Джайаси поклати глава.

— Лично аз — не. Провежда ги шефът на групата. По-голямата част от работата ми е в лабораторията. Той се ухили замечтано. — Просто обичам да идвам и да гледам Ангелиада.

— Така да се каже — промърмори Коста.

— Е, не *пряко* естествено — съгласи се Джайаси. — Но дори през всички тези филтри гледката е страхотна. Стигнахме.

Бяха до врата, на която пишеше „Лаборатория“ Джайаси докосна сензорния панел, вратата се плъзни настрани и влязоха.

Гледката наистина впечатляваше. Стаята беше дълга и сравнително тясна и стените по цялата ѝ дължина бяха заети от дисплеи и купища оборудване. В пространството между тях се носеха поне тридесет души — някои работеха с уредите, други си водеха бележки, трети просто гледаха. Звучите от тихите разговори се смесваха с приглушеното бръмчене на охлаждащите вентилатори и криогенните помпи, но над всичко доминираше вездесъщото пращане на гама-лъчите.

— Да не би да са помъкнали целите си лаборатории със себе си? Джайаси се изкиска.

— Сега е нищо. При някои пътувания това място става *наистина* претъпкано.

— Ясно. Какво е онова нещо? — Коста посочи някакъв чудовищен апарат в дъното на помещението — огромен сферичен резервоар, оплетен с кабели и метални проводници.

— А, онова ли? Детекторът на разпадането на ангели на доктор Циарди. Един от трите непрекъснато провеждащи се експерименти на борда. Един господ знае как ще го измъкнат от кораба, когато приключат...

— Чакай малко — прекъсна го Коста. — Детектор на *разпадането* ли каза?

— Да — кимна Джайаси. — Доктор Циарди е един от онези, които все още не са готови да повярват в теорията „Акчаа“ — все още му се иска да докаже, че ангелите са просто метастабилни субатомни частици. Ако теорията му е вярна, ангелът би трябвало да се разпадне на определена група други субатомни частици. И машинарията се занимава да следи процеса.

— Няма ли да е по-лесно просто да вземе един ангел в лабораторията си и да работи там?

— О, прави го — отговори Джайаси. — Само че ще му е необходимо повече време. Според теорията му периодът на полуразпад е петдесет хиляди години. Чух, че се опитал да си уреди повече ангели, за да ускори процеса, но директор Подолак го поставила на място.

— Академична цензура?

— Проста аритметика. Върховните сенатори и по-голямата част от командния състав на ЕмОт имат ангели, планетарните губернатори

и сенатори също, както и доста от съдиите. Но остават също понископоставени политици, промишлени магнати — знаеш списъка. Може би след десетина години директор Подолак ще може да отдели петдесет или сто ангела за подобно проучване. Но не и сега.

Коста кимна. Думите на Джайаси върнаха част от надеждите му. Ако за осъществяването на плана бяха необходими поне още десет години, все още има шанс за спасяването на тези хора.

Естествено, ако той си свършеше работата.

А научаването на допълнителни подробности за теорията на Циарди изглеждаше добро начало. Ако успееше да посее зрънце съмнение за същността на ангелите...

— Господин Джайаси? — разнесе се женски глас от другия край на помещението. — Бихте ли ми помогнали?

— Разбира се — отзова се Джайаси, оттласна се от стената и умело се запровира сред хора и машини, като при нужда коригираше посоката с помощта на ръцете си. Коста го последва по-тромаво, като се чудеше колко ли често Джайаси прави такива пътувания.

Когато най-после стигна, откри Джайаси и някаква жена на средна възраст да се ровят в плетеница кабели.

— Доктор Кахенло — каза Джайаси, — да ви представя новия си съсед, Джерико Коста. Джерико, това е доктор Рей Янда Кахенло, моят научен ръководител.

— Приятно ми е, господин Коста. — Кахенло прескочи обичайните формалности и продължи: — Разбирате ли от семплери със среден обseg?

— Малко — предпазливо отговори Коста, докато се носеше над раменете им. Всъщност разбираше доста от семплери със среден обseg. Но от мирски модели, а не от техните емпирейски съответствия. Дори устройството им да се окажеше едно и също, превеждането на терминологията щеше да създаде проблеми. — Какъв е проблемът?

— Изходният сигнал е прекалено шумен — изсумтя Кахенло. — Помислих си, че е от спондера, и го смених, но не помогна.

— Хм. — Коста огледа апарата. — А какви са тези тръби?

— Сииталон — отговори Кахенло. — Криогенен охлаждащ флуид за детекторите.

— Базиран на флуор?

— Мисля, че да — намръщи се Кахенло. — Защо?

— Вероятно имате връзка точно върху захранването на спондера.
— Той посочи. — Ако там има теч, част от флуора ще попадне върху връзката. Може и да е достатъчно за смущенията.

Джайаси примигна.

— Майтапиш се. Никога не съм чувал за подобно нещо.

— Но аз съм чувала. — Кахенло вече ровеше сред инструментите си. — Само че бях забравила. Да видим...

Отне ѝ около минута, за да затегне подозрителната връзка с ключа за нулева гравитация и да постави допълнителна изолация.

— Добре, да проверим.

Джайаси се наведе над клавиатурата.

— Да, сега изглежда малко по-добре — колебливо каза той, загледан в дисплея. — Момент... тръгна. — Той вдигна поглед. — Браво, Джерико.

— Благодаря. — Коста едва сега забеляза, че е затаил дъх. Струваше му се някак си жизненоважно да се окаже прав. — Просто щастлива догадка.

— Един от любимите ми научни подходи — хапливо отбеляза Кахенло. — Благодаря ви, господин Коста. — Тя го погледна замислено. — Нов сте в института, нали?

— Пристигнах преди два дни — отговори Коста. — Все още се ориентирам.

— Някой от другите екипи вече да ви се е нахвърлил?

— Ами... — Коста хвърли поглед към Джайаси, но не намери помощ. — Не. А трябва ли?

Тя вдигна вежди.

— Ако това е част от уменията ви, не се и съмнявайте. Винаги има недостиг на добри диагностични.

Коста отново погледна Джайаси. Да не би Кахенло да се опитваше да го наеме? И ако беше така, какво трябваше да отговори?

— Имам някои свои проекти, по които работя — предпазливо каза той.

— Не се безпокойте — усмихна се тя. — Нямам намерение да ви отвличам от работата ви. Но бих се радвала да работите в екипа ми. Дори само като консултант на повикване, ако не можете да отделите повече време.

— Освен това — намеси се Джайаси — рано или късно ще ти се наложи да работиш с доктор Кахенло. Твоят проект за йонната обвивка може да се окаже полезен след приключването на П/И експеримента.

— Какво представлява този проект? — Кахенло изглеждаше заинтригувана.

— Опитвам се да разбера дали е възможно да се отдели ангелът от йонната му обвивка. — Коста се чувстваше неловко. Притесняваше го човек с положение, опит и несъмнена репутация като Кахенло да го слуша внимателно. — Първоначално исках да проуча дали обвивката има нещо общо с ангелския ефект, но Язон твърди, че най-вероятно ще се окаже задънена улица.

— Никога не подценявайте задънените улици — посъветва го Кахенло. — В най-лошия случай помагат да премислите нещата. А в най-добрия се оказват съвсем не толкова задънени, колкото изглеждат.

— Ще го запомня — каза Коста. — Мога ли да попитам какво е П/И експеримент?

— Разбира се. Не е никаква тайна — отговори Кахенло. — П/И означава променливо излагане. Продължителен тест на стабилността на ангелите.

— Само че не в смисъла на доктор Циарди — добави Джайаси. — Експериментът се основава на вариант на теорията „Акчаа“, разработен от доктор Кахенло. Вместо обикновен квант на доброто, ангелът се разглежда като съвкупност от множество кванти и самата частица е един вид праг на сътворението, а не абсолютен минимален размер, както предполага наименованието квант. В такъв случай ангелският ефект може да се обясни като бавно разпадане на съставните кванти в полета от добро, които пряко влияят върху намиращите се наблизо хора. Спестява доста главоболия при опитите да се обяснят теоретично механизмите за взаимодействието между ангела и човека...

Той спря и погледна Кахенло малко виновно.

— Извинявайте, доктор Кахенло. Прекъснах ви.

— Не се безпокойте. — Кахенло изглеждаше развеселена. — Правилото гласи, че ентузиазмът е ценен колкото двама или трима лаборанти. Както и да е, общият принцип е този, господин Коста. Тъй като всички теории предлагат едновременно и позитивни, и негативни решения, изглежда разумно да приемем, че може да има полета на

злото — или на антидоброто, ако предпочитате които са в състояние да повлияят върху скоростта на разпадане на квантите на даден ангел.

— И точно тук се намесва П/И експериментът — вмъкна Джайаси.

— Именно. — Кахенло кимна. — Взехме четири наскоро уловени ангела и ги поставихме в коренно различни условия. Единият е затворен дълбоко под земята, на петдесет метра от всякакво човешко същество. Той ни служи за еталон. Вторият е в килията на осъден сериен убиец. Третият е у директор Подолак вместо онзи, който тя получи преди около пет години. А четвъртият е у едно едномесечно дете.

Нещо ледено мина по гърба на Коста.

— Едномесечно дете ли? — повтори той. — Имате предвид бебе?

— Да, това е терминът на лаиците — шеговито каза Джайаси. — Син на двама служители на института.

— Смятаме тестът да е една година — продължи Кахенло. — Ако ангелите действително абсорбират злото, тогава между четирите ще има видима разлика. Макар че все още не сме сигурни в какво ще се изразява тя.

— Разбирам — машинално каза Коста. Бебе. Бяха сложили ангел на едно бебе. Неизвестна, но реална сила... и бяха подложили на нея едно невинно и безпомощно дете.

— Разбира се, ще сме благодарни на всяко ваше предложение, ако изникне такова — каза Кахенло. — А господин Джайаси е прав — откриването на начин да се премахне йонната обвивка може да се окаже доста важно, когато се стигне до сравняването на ангелите.

Коста с усилие си наложи да не мисли за бебето и промълви:

— Да. Ще видя какво мога да направя.

— Добре. — Кахенло погледна часовника си. — Трябва да пристигнем всеки момент. Хайде, господин Джайаси, да подкараме това нещо.

— Внимание — разнесе се равният глас от говорителите. — Спирането на въртенето ще започне след три минути. Повтарям: спирането на въртенето ще започне след три минути.

Навел се глава до глава с Кахенло, Джайаси вдигна поглед от дисплея.

— Ще се справиш ли?

— Май вече му хванах цаката — кимна Коста.

Кахенло също вдигна глава, сякаш го забелязваше за първи път.

— Между другото, господин Коста, няма нужда да стоите тук, ако имате друга работа. Да гледаш как някой се бори с данните надали е най-интересният начин да прекараш следобеда.

— Всъщност вече обиколих кораба два пъти — отговори Коста.
— Тук е най-интересно, доколкото забелязах.

— Кога успяхте? — примигна Кахенло.

— Преди около четиридесет минути.

Кахенло сви устни.

— Е, ще се уверите, че се оставям работата да ме погълне съвсем и не ставам за добра домакиня. Извинявам се предварително.

— Няма за какво — каза Коста.

— Както и да е. Да видим. — Тя се обърна към Джайаси. — Бяхме стигнали *дотук*...

Главите им отново почти се допряха и те потънаха в работата си. Известно време Коста ги наблюдава и постепенно започна мъничко да ги презира. И двамата бяха същински архетипи на учени. Затворени в кристалните си кули, погълнати от проучванията си до такава степен, че изобщо не забелязваха останалия свят. Толкова уверени в онова, което правят, че не позволяваха място за никакво съмнение в умовете си.

Така омаяни от ангелите, че бяха загубили всякаква представа за реалността.

Да поставят ангел на едно бебе! Колко време щеше да им трябва, за да го направят с всички бебета?

— Язон? — внезапно попита той. — Колко ангели са необходими, за да се покрие целият Емпирей?

Джайаси отново вдигна глава.

— Ами, трябва ни ангели за всички политици от регионално ниво нагоре. След това за съдиите, шефовете на корпорациите, офицерите от ЕмОт, търговските служители...

— Ясно. Питам те за какъв брой става дума.

— Нямам представа — намръщи се Джайаси. — Докторе?

— Не знам точно. — Без да се обръща, Кахенло посочи съседния терминал. — Всичко трябва да е включено под заглавието Емпирейски ангелски експеримент.

Докато Коста открие съответната рубрика, алармата за предстоящата нулева гравитация започна да звъни. Докато намери информацията за сегашното състояние, въртенето на кораба почти бе спряло.

Оказа се по-зле, отколкото беше очаквал. Първоначалните предвиждания бяха за четиридесетгодишен период, през който да се достигне нужното количество ангели на глава от населението. Днес, едва осемнадесет години по-късно, изчисленията показваха, че ще са необходими само още седем години. Повече ловни кораби, по-добра защита, по-съвършени детектори, нововъведения в хиперпространствената мрежа... страници и страници графики, показващи как научният и технологичният напредък приближават целта. Досега бяха събрани осемнадесет хиляди ангела, а броят на новите растеше все по-бързо и по-бързо.

Коста спря, втренчен в една от графиките. Нещо в мозъка му прещрака. Беше изучавал подробно теорията за черните дупки — трябваше му за астрофизичната част на доктората му. Но ако графиката бе вярна...

Привързан в креслото, почти без да забелязва безтегловността, той се залови за работа.

— Е, какво мислиш?

— За Ангелиада ли? — малко раздразнен от прекъсването, Коста вдигна поглед от дисплея.

— За доктор Кахенло — каза Джайаси. — И за проекти ни.

— А. — Коста сви рамене и отново се обърна към компютъра. — Не зная. Всичко ми изглежда наред.

С периферното си зрение забеляза Джайаси да оставя писеца и да се завърта в креслото си.

— Добре, предавам се. Какво толкова интересно си намерил?

Коста се поколеба. Вече беше сигурен. Но дали да съобщи това на един емпиреец...

Разбира се, че трябваше. В края на краищата бе тук, за да ги спасява.

— Това — той обърна дисплея — е графика на броя уловени ангели на кораб за единица време, разделена на периоди от една година. Виждаш ли как тръгва нагоре през последните две години?

— Нищо ново. — Джайаси хвърли поглед към дисплея. — Имаше някои важни нововъведения в технологиите и сензорното оборудване...

— Взел съм ги предвид — прекъсна го Коста.

— Така ли? — Джайаси отново се вгледа в графиката, този път по-внимателно. — Е, в такъв случай може би се дължи на факта, че Ангелиада става по-малка. Нали знаеш — когато черната дупка намалява, тя става по-гореща и излъчва веществото си по-бързо. Да видим... — той посегна към клавиатурата. — По-високата температура би увеличила средното количество лъчения, в това число и повече ангели...

— Това също съм го взел предвид.

— Сигурен ли си? — намръщи се Джайаси.

Коста кимна.

— Изчислението е по-лесно, отколкото за технологичния напредък. Можеш и сам да провериш.

— Вярвам ти. — Известно време Джайаси гледаше дисплея и замислено мърдаше устни. — Интересно, и още как призна най-сетне той. — Каква е причината според теб?

— Не зная. Но със сигурност там става нещо странно. Нещо в хокинговия процес, което не се покрива от теорията.

— Ангелите не произлизат от хокинговата радиация — разсеяно възрази Джайаси, все още загледан в графиката. — Поне не пряко.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Коста. — Мислех, че всички излъчвани частици са от хокинговата радиация.

— Явно това не важи за ангелите. — Джайаси сви рамене. — Класическият хокингов процес е създаване на приливна вълна от двойки частица/античастица, една от които напуска черната дупка, а другата се поглъща от нея, нали? Така че ако ангелите са негов продукт, щяхме да имаме и антиангели. А такива няма.

— Никакви?

— Поне никой не е откривал подобно нещо.

— Но щом не е от хокинговия процес, тогава какъв е механизмът? — Коста се почеса по брадичката.

— Теоретиците в западното крило се мъчат да дадат отговор на това вече двадесет години — насмешливо каза Джайаси. — Досега никое от обясненията им не е било достатъчно обосновано, за да издържи. — Той поклати глава. — Чудя се защо никой не е забелязал това.

„Защото сте като коне с капаци, когато стане дума за ангели.“

— Сигурно никой не се е сетил да погледне. Затова взимате хора като мен, които са в неведение за мълчаливо приетите аксиоми.

— Сигурно — съгласи се Джайаси. — Трябва да опишеш това и да го пуснеш в мрежата колкото се може по-бързо.

Сърцето на Коста се сви. За момент почти беше забравил кой е и за какво е тук. Сега всичко отново се стовари отгоре му като леден душ.

Той беше шпионин на вражеска територия. А от шпионите не се очаква да привличат вниманието към себе си, като публикуват бомбастични научни статии.

— Всъщност мислех си първо да поработя по-подробно върху въпроса — предпазливо каза той. — Искам да съм сигурен, че не си въобразявам.

— Уф — изсумтя Джайаси. — От какво се страхуваш, да не изглеждаш като глупак ли? Никой не го е грижа. — Той вдигна ръка. — Добре де, знам, че си нов. Виж какво ще ти кажа — ако това ще ти помогне да се чувстваш по-добре, имаш три дни да прекараш всичко през ситото. Но след това го напиши, или ще го направя аз. Разбрахме ли се?

Коста се поколеба. Но всъщност нямаше избор. Пък и ако това щеше да накара емпирейците да проявят поне малко повече предпазливост по отношение на ангелите, рискът си струваше.

— Разбрахме се.

— Добре. — Джайаси го посочи заповеднически. — Хайде стига си се помайвал! Почвай работа. Цялата научна общност те чака.

— Да бе — измърмори Коста. — С огромно нетърпение.

— Ето на това се казва дух! Ей, спокойно — дори да не си прав, никой няма да те обеси заради това.

Коста потрепери. Кой знае?

16.

Орнина вдигна поглед от платката. Беше слисана.

— Спри ме, ако повтарям нещо известно, Чандрис, но ти си направо страхотна. Сигурна ли си, че никога не си се занимавала с подобни неща?

Чандрис поклати глава и усети, че се изчервява. Чувстваше се неловко да стои и да слуша подобни похвали. Неловко и малко глупаво.

И същевременно ѝ беше приятно.

— Не съм. Явно си добър учител.

— Глупости — решително каза Орнина. — Много мило от твоя страна, но все пак са глупости. — Тя огледа работната маса на Чандрис. — Това бяха последните две, така ли? Добре, да видим какво още остава.

— Всъщност, чудя се дали не мога да изляза за час-два. Искам да се отбия до Шикари.

— Разбира се. Ханан показа ли ти как да повикаш такси?

— Да, но предпочитам да се поразходя. Понякога ми ги струва, че не съм напускала „Газела“ за повече от десетина минути.

— Такъв е животът — съгласи се Орнина. — Е, ние винаги сме толкова затрупани с работа. Скоро на „Газела“ ѝ предстои основен ремонт и трябва да свършим малко работа. Спестява време и пари.

— Разбирам — каза Чандрис. — Няма да се бавя.

— Е, нищо де. Само вземи за всеки случай телефон може да ни се наложи да те потърсим. — Орнина се замисли. — Не че искам да те разубеждавам, но... разумно ли е да се мотаеш по улиците толкова кратко след... хм... онзи инцидент на „Ксирис“?

Чандрис също беше мислила за това. Но въпросите за ангелите я тормозеха вече повече от седмица и вече и беше писнало да не знае с какво всъщност се занимава. Искаше повече информация, отколкото можеше да и предложи библиотеката на „Газела“. И това бе единственият начин да си я набави.

— Не мога да се крия вечно — отговори тя и тръгна към вратата, за да предотврати нови възражения. — Не се безпокой. Майстор съм в уменията да оставам незабележима. Ще се върна след два часа.

— Добре. И не забравяй телефона.

От „Газела“ до Шикари имаше петнадесет минути бързо ходене и още десет — до огромната сграда от стъкло и камък, която на картите на „Газела“ бе обозначена като Институт за проучване на Ангелиада. Чандрис заобиколи, намери главния вход и влезе.

— Обществени терминали? Ето там. — Жената на рецепцията посочи помещението зад широкото стълбище, разделено с ниски прегради. Бяха заети около половината. — Предполагам, че сте с корабен абонамент?

— Разбира се — автоматично отговори Чандрис. Направи две крачки към стаята и едва тогава се усети, че липсата на анонимност няма да ѝ позволи да използва някоя от обичайните техники, за да проникне в компютъра.

След още две крачки се сети, че няма да ѝ се налага да разбива никакви защити. След кратък разговор с Орнина получи кода на достъп на „Газела“.

Само за да разбере, че цялото начинание е било напразно.

— Да, какво има? — усмихна се жената на рецепцията.

— Ами... — Чандрис се усмихна с най-доброто бедно изгубено изражение от репертоара си. — Опитвам се да открия специална информация за ангелите и не намирам файловете. Да не би да е нужен някакъв специален код за достъп или абонамент?

— Не — отговори жената. — Всъщност за ангелите няма много по-различна информация от онази, която може да се получи по новинарските и учебните канали.

— Знам — съгласи се Чандрис. — Но някъде трябва да има и други файлове. Искам да кажа, нали се занимавате с ангелите по цял ден?

— Понякога и до късно през нощта — кисело се усмихна жената. — Но по-голямата част от работата е все още в процес на разработка. Изследователите предпочитат да изчакат и да са напълно сигурни в заключенията си преди да ги направят обществено достояние. Иначе ще попаднете на противоположни теории, противоречия и пълна бъркотия.

— Разбирам. — Чандрис се постара гласът ѝ да зазвучи малко умолително. — Но аз не съм средностатистически читател, а член на екипаж на ловен кораб. Няма ли... ох, не знам... някаква процедура или специален начин да получим информация, която ще ни помогне да си вършим работата по-сигурно?

Служителката се замисли. Вече беше на страната на Чандрис. Но дали тя бе човекът, който би могъл да ѝ помогне? Чандрис чакаше мълчаливо и стискаше палци.

— Няма начин да ви дадем достъп до файловете на централния компютър — каза най-после служителката. — Освен ако... — Погледът ѝ се отклони някъде зад нея и тя махна на някого.

Мускулите на Чандрис се напрегнаха и трябваше да положи усилие, за да не се обърне. Ако служителката я беше разпознала... ако зад нея се приближаваше човек от охраната... по-добре бе да изглежда безобидна и да се прави, че изобщо не осъзнава какво става. На рецепцията беше поставен декоративен кристал колкото юмрук. Тя се премести няколко сантиметра наляво, по-близо до него.

— ... някой от изследователите не се съгласи да ви разкаже нещо допълнително.

— Би било чудесно — със спокоен тон отвърна Чандрис, без да сваля очи от нея. Все още можеше да е капан, но в такъв случай жената бе дяволски добра актриса. Чу стъпки зад гърба си. Небрежно се обърна...

И замръзна. Човекът, който я приближаваше, не беше от охраната.

Нещо много по-лошо.

Беше младият мъж от космодрума. Онзи, когото бе използвала, за да се измъкне от преследвачите си.

Тя бързо се извърна към бюрото, за да скрие лицето си. Ако я помнеше...

Помнеше я. Стъпките зад нея станаха колебливи и спряха. Чандрис не откъсваше поглед от лицето на жената; очакваше тя да започне да разбира, че нещо не е наред...

— Господин Коста, един член от екипажа на ловен кораб търси допълнителна информация за ангелите. Видях ви и си помислих, че може би ще се съгласите да ѝ отделите няколко минути.

— Разбирам — след кратка пауза отвърна мъжът зад нея. Нямахте грешка — това бе неговият глас. — Защо не? Госпожице?...

Чандрис стисна зъби.

— Чандрис — каза тя и се обърна.

Очите му сякаш дълбаеха в лицето ѝ, изражението му беше напрегнато и нервно.

— Да. — Той се обърна. — Елате.

Видимо напрегнат, той тръгна през фоайето към съседното помещение — нещо като малък салон. Чандрис вървеше след него и се чудеше защо го следва, вместо да се изпари още на мига.

Не че имаше особени шансове да се добере до изхода.

— Седнете, моля. — Коста ѝ посочи един незает ъгъл и се настани срещу нея.

— Благодаря. — Чандрис се огледа. Единствените изходи май бяха през фоайето и една необозначена врата, ако не се брояха няколкото високи и несъмнено бронирани прозорци.

— Е, значи днес сме в екипажа на ловен кораб, а?

— Всъщност да — отговори тя, раздразнена от тона му. — Толкова ли е трудно да се повярва?

— Да се повярва на вас? — изсумтя Коста.

Чандрис откачи телефона от колана си и му го подаде.

— Ловен сервизен док С-33. Корабът се казва „Газела“ и се ръководи от Ханан и Орнина Дейвий. Хайде, обадете им се. Чакам.

Коста бегло погледна към телефона.

— А може да се обадя на охраната?

Знаеше, че може да се справи с него. Ще стане (той също ще се изправи) и ще му нанесе бърз удар в корема с антената на телефона...

— Може би. Но няма да го направите.

— И защо сте толкова сигурна?

— Защото — тя го погледна право в очите — не ме предадохте на космодрума. Няма да ме предадете и сега.

Гледаше я втренчено. Но по стегнатите мускули на гърлото му Чандрис разбра, че е права.

— Ще отговоря на въпросите ви — рязко каза той. — Но когато излезете през тази врата, не искам да ви виждам никога повече. Ясно ли е?

Чандрис презрително сви устни. Типичен прекалил с книгите загубеняк, от онези, които предпочитат да извърнат поглед, вместо да се натъкнат на нещо неприятно.

— Съвсем. Всъщност интересува ме само дали ангелите могат да накарат хората да се обичат.

Челюстта му увисна.

— *Какво* да ги накарат?

— Да се обичат. Да не сте глух?

— Вие да не сте луда? — не ѝ остана дължен той. — На пазара е пълно с парфюми афродизиаци. Ще ви свършат работа.

Чандрис с усилие се овладя. Беше попаднала на нещо, което бръщолевенето му не можеше да скрие. Само да успееше да го накара да заговори...

— Не ме разбрахте — каза тя, като се стараеше да говори колкото се може по-спокойно и с професионални достойнство. — Нека ви обясня. Както споменах, собствениците на „Газела“ се наричат Ханан и Орнина Дейвии. Двамата са брат и сестра, на около четиридесет години, и очевидно са работили доста години заедно. Както сигурно знаете, ловът на ангели е ужасно изтощителна работа, вследствие на която личностните различия между хората се изострят. Разбирате ли ме?

— Да — кимна той. Чандрис усети, че се хваща ни въдицата и влиза в схемата ученик-преподавател. Явно наскоро бе завършил образованието си, щом толкова лесно влизаше в крачка.

— Добре — продължи тя. — И така, през последните няколко дни забелязах някои много силни личностни различия между тях двамата — различия, които ми се струват напълно достатъчни, за да поставят взаимоотношенията им в напрежение. Но въпреки това те продължават да работят заедно, при това през по-голямата част от времето в пълна хармония. Възниква естествен въпрос — дали непосредствената им работа с ангелите има нещо общо с взаимоотношенията им.

Коста се намръщи, зареял поглед в нищото. Наистина се бе хванал на въдицата.

— Участвала ли сте в истински лов на ангели? — попита той.

— В два.

— Имаше ли някаква разлика в поведението им преди и след залавянето на ангела?

Чандрис се поколеба. Определено не искаше да казва на Коста за скрития ангел.

— Трудно е да се каже. Има много други фактори, които за съжаление оказват влияние точно тогава. Например напрежението по време на преследването, което изчезва веднага след залавянето на ангела. Точно затова дойдох. Мислех си, че институтът е правил някакви изследвания върху този феномен.

— Не. — Коста поклати глава. — Поне аз не съм запознат. Но ми се струва, че това би могло да пасне в общата рамка на теорията „Акчаа“. Този вид любов може да е един от основните фактори, съставлящи теоретичното „добро“, което се предполага, че ще разделим на кванти. Всъщност не знам.

Чандрис кимна. Чудеше се за какво говори.

— Доколкото разбирам, не вярвате много-много на теорията „Акчаа“.

— Не вярвам. — Той сви устни. — Цялата идея за добро и зло, съществуващо в някакви миниатюрни частици, е безсмислена. Най-малкото, свободната воля отива по дяволите.

— Тогава каква е алтернативата?

— Че ангелите са чужд разум — разпалено рече той. Всеки поотделно или в някакъв вид кошерен разум. И че планът целият Емпирей да бъде залят от ангели — план, разработен и изпълняван от хора, които вече носят ангели на вратовете си — не може да се определи по друг начин освен като инвазия.

— Разбирам — стресната от внезапното му избухване, промълви Чандрис. Не бе предполагала, че изобщо е способен на силни чувства. — А какво всъщност представлява теорията „Акчаа“?

Той трепна... и сякаш изведнъж се сети с кого разговаря. Лицето му се напрегна и придоби характерния израз на човек, който току-що по невнимание е огласил публично някаква тайна.

— Според нея доброто и злото се състои от малки частици. — В гласа му имаше нотка на примирение. Вероятно бе решил, че ако сега бие отбой, нещата само ще станат по-лоши. — Също както светлината се състои от частици, наречени фотони, а електричеството — от електрони. Да не би да навлязох в непознати води?

— Зная всичко за протоните и електроните, благодари — невъзмутимо отговори тя. Или поне онова, което беше прочела за тях във файловете за Ангелиада. — И как точно успявате да натикате доброто и злото в такива частици?

— Питайте онези, които вярват в теорията — отговори Коста. — Аз дори не съм убеден, че така нареченият ангелски ефект наистина съществува. Може да се окаже обикновено самовнушение и плацебо. Хората вярват толкова силно, че накрая сами се променят.

Само дете Дейвий бяха скрили ангел близо до Чандрис без знанието ѝ. А тя със сигурност не желаше да се променя.

— Не. Ангелите действат, това е ясно. Виждала съм го. Но тази история с частиците на доброто е лудост.

— Не се заяждай — изръмжа Коста. — Това не е моя теория.

— Да бе — насмешливо отговори Чандрис. — Според твоята теория те са мънички нашественици, дошли да завладеят Емпирей.

Той се намръщи.

— Да си чувала някога за вируси? Прихващаш ги и те убиват. Няма значение колко са малки.

— Да, но е по-добре да са повече — възрази Чандрис.

— Нима? Е, сигурно ще ти е интересно да научиш, че броят на откритите ангели в последно време се е увеличил.

— Какво имаш предвид?

— Точно каквото казах. Заловените ангели са повече, отколкото преди три години. Много повече, отколкото то би могло да се очаква поради увеличения брой ловни кораби и по-доброто оборудване.

— Може да се дължи на факта, че Ангелиада става все по-малка и лъчението ѝ се усилва. Да си помислял някога за това?

Изпита неописуемо задоволство да го гледа как се ококорва. Дори само това напълно оправдаваше часовете ровене във файловете на „Газела“.

— Откъде си научила за черните дупки? — най-сетне успя да проговори той.

— Четох — сладко отговори тя. — Какво, да не би да не можеш да научиш някои неща и без да ходиш в разни напудрени училища?

— Със сигурност не и нещата, които ти знаеш — изсумтя той.

Чандрис го дари с дълъг студен поглед. След това бавно стана и каза с ледена учтивост:

— Благодаря за отделеното време, господин Коста. И за задълбочената ви експертиза. Ако ми се наложи да попитам още нещо, със сигурност ще потърся някой друг.

Понечи да си тръгне...

— Момент...

— Да? — обърна се тя.

Лицето му беше изтерзано от противоречиви чувства.

— Искях да те питам нещо — каза той. — На космодрума носеше шикозен тоалет в синьо и сребърно, целия в бродерии и така нататък. Но когато се появи отново, беше с чисто бяла рокля. Откъде я взе?

Тя го изгледа и машинално се зачуди къде е капанът във въпроса му. Може би искаше да я накара сама да се признае за виновна? Не, той вече знаеше коя е. Пък и мнението му за нея явно не беше особено високо.

— Отникъде — отговори тя. — Тя си беше на мен. Шикозните рокли винаги вървят с шикозни хастари. Просто ги обръщаш. Хората виждат онова, което искат да видят. — Поколеба се, но изкушението беше твърде силно. — Извънземни нашественици например.

И веднага съжали за думите си — главата му се отметна назад, сякаш му бяха ударили шамар, и за миг го прилича на ученик, попаднал под подигравките на целия клас.

Но само за миг.

— Да, предстои нашествие — каза той съвсем сериозно и се изправи. — По един или друг начин.

И тръгна към широкото стълбище в другия край на фойето. Чандрис го последва малко по-бавно и го видя как се качва по стълбите.

Спря. Какво по дяволите искаше да каже той? Загубеняк и половина, за това спор нямаше. На всичкото отгоре луднал от идеята за инвазия. Нагледала се беше на такива загубеняци в Барио, не ѝ трябваша и на Сераф.

„Страхотно! — ругаеше се Коста, докато крачеше по коридора. — Направо страхотно. Да попаднеш в идиотско положение седем пъти за десет минути! И да успееш да се накиснеш във всичките.“

Стигна до кабинета си и ядосано затръшна вратата зад себе си. Джайаси и неизбежните му въпроси щяха да са капак на всичко. Но явно боговете на подигравката този път се бяха смилили. Кабинетът бе празен.

Тръшна се на стола, но веднага скочи — не го свърташе на едно място. Отиде до прозореца и свирепо загледа навън, като удряше с юмрук отворената си длан.

Тази жена беше чисто и просто беля. Беля, която объркваше всичко около него, щом се доближеше до нея. Каква ти жена, по дяволите — още момиченце.

Видя я да върви по алеята долу. Тъмнокоса фигура в ловен комбинезон.

„Най-добре ще е да се разкараш оттук — горчиво помисли той. — Видя ли те още веднъж, полицията определено няма да ти се размине.“ Член на екипаж на ловен кораб. Как ли пък не! Гадна малка измамница. Дори той можеше да го види. Измамница, която го въртеше на пръста си...

Изсумтя. Хубаво би било да се оправдава по този начин. Но дълбоко в себе си знаеше, че проблемът изобщо не е в нея.

Проблемът бе в самия него. През последните няколко години животът му бе така погълнат от академичния свят, че изобщо беше забравил как да общува с хора, които не пасват на малкото му спретнато обкръжение.

Ако изобщо някога бе знаел как да го прави.

Гледаше как момичето се отдалечава и чувстваше как го залива вълна от отвращение към самия себе си. Може е да се баламосва както си иска, но това изобщо не променяше нещата. Чистата, проста и брутална истина бе, че той си беше социално некомпетентно дете, после социално некомпетентен младеж, а сега бе на път да се превърне в напълно квалифициран социално некомпетентен мъж.

Не бе в състояние да се справи дори със собствената си култура, без да засече и да започне да бърби като идиот. И естествено бе избран за тайна мисия в една напълно чужда култура.

Защо?

Беше задавал този въпрос на инструкторите си през дългите седмици на подготовка. По десетки пъти, по десетки начини. И така и не получи пряк отговор. Тогава бе прекалено зает с усукванията им. А

сега, като си припомняше, ясно разбираше, че винаги бе получавал половинчати отговори, след което темата ловко и непринудено бе променяна.

Бяха го манипулирали. По същия начин като Чандрис. И също толкова успешно.

„Но можеш да се справяш с академични типове като Джайаси и Кахенло“ — обади се някакъв глас в главата му.

Това беше вярно по свой начин. Вероятно по начина, по който разговаряха за задачата, макар и да не си спомняше разговора в подробности. Помнеше обаче, че специално наблегнаха на доктората му, включващ неврална психология, астрофизика и техническо проектиране. А във файловете на института се очакваше да има известно количество неврални данни.

Но със сигурност Мирът разполагаше с хора с по-добра подготовка, на които да не им липсва и социално поведение. Ако Чандрис бе типична емпирейка, беше извадил страхотен късмет, че бе успял дори да се добере до Сераф, без да бъде разкрит.

Освен ако точно това не е била целта им.

Цяла минута стоя и гледа през прозореца, без да вижда нищо. Възможно ли беше? Нима не беше истински шпионин, натоварен с важна задача, а просто отписана примамка, която да отвлече вниманието им от истинските цели на „Комитаджи“?

Защото ако беше така, животът му не струваше повече от пластмасата, върху която бяха отпечатани фалшивите му документи. Щяха да го хванат — със сигурност щяха да го хванат. Нямахше да си позволят да го пропуснат.

Вратата зад него се отвори.

Той се завъртя тронаво, ръката му безуспешно се опита да се добере до безполезния зашеметител в джоба му. Опита се да вземе бойна стойка, както го бяха учили...

— Здравсти, Джерико — каза Джайаси, хвърли бегъл поглед към него над купищата разпечатки и се запъти към бюрото си. — Нещо ново?

Коста преглътна. Коленете му трепереха от възбуда и облекчение.

— Нищо особено — отговори той. Мъчеше се гласът му да прозвучи колкото се може по-нехайно.

Очевидно не успя, защото Джайаси вдигна очи и се намръщи.

— Какво ти е?

— Нищо ми няма — каза Коста. — Чувствам се отлично.

— Да-да. — Джайаси впери поглед в него. — Какво е станало?

— Личен проблем. — Коста усещаше, че още малко и няма да издържи. — Просто ми трябва малко време да помисля.

Джайаси се намръщи малко повече, но след това сви рамене.

— Ясно. Ако искаш да поговориш с някого, на разположение съм.

— Благодаря.

Джайаси му се усмихна и отново зарови нос в разпечатките си.

Коста продължи да го гледа известно време, след което с усилие се довлече до стола си. Чувстваше се едновременно успокоен и донякъде като глупак. Разбира се, че Мирът нямаше да го хвърли на акулите — самата мисиъл за това бе идиотска. Освен всичко друго, цената на тази акция би трябвало да е направо фантастична. А никой в мирското правителство не хвърляше фантастични суми на вятъра. Не и когато отгоре, досущ като лешояди, кръжаха Адюторите и следяха всяка стъпка на политиците.

Не, те бяха разчитали на нещо много по-тънко — на вероятната липса на подозрителност у онези, които носят ангели. Точно тази умствена нагласа му бе позволила да мине през междупланетните митнически служби и да попадне в института, без никой да си направи труда да прегледа документите и препоръките му. Вероятно точно затова му прощаваха и културните гафове. Поне онези, които имаха значение.

— А, между другото — Джайаси отново вдигна поглед. — Какво става с онази статия, за която така ти досаждах? Докъде я докара?

— Приключих с изследванията — отговори Коста. Днес следобед ще я напиша.

Джайаси повдигна вежди.

— Страхотно. Бих искал да покажа копие на доктор Кахенло преди да я пуснеш по мрежата. Ако е възможно, разбира се.

— Няма проблеми.

В края на краищата основната причина да приеме тази задача беше желанието му да освободи емпирейците от чуждо потисничество. Макар и да рискуваше да привлече внимание, това бе единственият начин да пораздруса царящото тук самодоволство. Да се опита да

накара хората да подложат на сериозна преоценка досегашните си становища.

А колкото до другата цел на задачата...

— Като стана дума за доктор Кахенло, онова предложение още ли е в сила?

— Несъмнено. Искаш да се присъединиш към екипа ли?

— Искам поне да направя малко консултации — отговори Коста.
— Знаете много неща за ангелите, а аз имам още доста за учене.

— Страхотно. — Джайаси се усмихна и стана. — Да идем да поговорим с нея.

Коста също стана и се насили да се усмихне. И се запита тревожно защо ли лъжата сякаш го бодна в стомаха.

17.

— Е, тръгваме. — Орнина взе плоската кутия с ангела под мишница и нагласи широкополата си шапка. Отвратителна шапка, според Чандрис, но Орнина явно си я харесваше. — Ще се върнем най-много след четири часа.

— По-скоро, ако връзките при Глазрена са в обичайното си състояние — добави Ханан. Въртеше кредитната си карта в пръстите си, докато чакаше с престорено търпение сестра му да приключи с контенето си. — Е, да се молим на космическите духове или нещо подобно.

Чандрис мълчаливо кимна, без да откъсва поглед от бързо премятащата се карта. Движенията ѝ ѝ се струваха странно познати — напомняха за номерата на картоиграчите от Барио. Някой ден щеше да го попита откъде е научил този номер.

— Е, хайде, Ханан — бодро каза Орнина. — Да тръгваме. Чао, Чандрис. Порадвай се на тишината.

Двамата тръгнаха към външната стълба. Чандрис остана на мястото си и напрегнато се вслушваше. След минута чу двигателя на отдалечаващия се транспикап.

Беше сама. Сама с „Газела“. Сама с оборудване за няколко милиона рую.

Сама с ангела.

Няколко минути просто се помота из кърмовия отсек, заслушана как шумът от стъпките ѝ се смесва с обичайните шумове на „Газела“. Но сега се чуваха само по-приглушените звуци — на двигатели и помпи, генератори и вентилатори. Нямаше и следа от гръмката музика, която Орнина си пускаше, докато работи, нито пък от фалшивото пеене на Ханан и характерния тропот на краката му.

Беше сама. В тишината.

С ангела.

Както обикновено, самоварът в кухнята тихо къкреше. Този път Орнина бе избрала от внушителната си колекция мента. За последните

четири седмици Чандрис особени се бе привързала тъкмо към този чай. Наля си една чаша, добави още едно пакетче мента и внимателно я отнесе в контролната кабина. Там, сред мъждукащите дисплеи и примигващите индикатори, отмести коланите от креслото си и се настани в него.

Не им бе обещавала нищо. Абсолютно нищо, по дяволите. Е, те също не ѝ бяха обещали нищо. Нито дори постоянна работа. Доколкото ставаше дума за това, тя все още се водеше на пробен период.

Разбира се, тя и не искаше тази работа. Това не беше нейният начин на живот. Прекалено еднообразен, прекалено честен.

Прекалено уседнал.

Четири седмици. Беше на „Газела“ вече цели четири седмици. От години не ѝ се бе случвало да се задържа на едно място толкова дълго. И със сигурност много по-дълго, отколкото се задържаше някъде, докато ходеше с Трилинг.

Трилинг.

Отпи от чая си, но ѝ се стори блудкав. Не, не можеше да остане тук, дори и да искаше. Нали Трилинг я търсеше. И колкото по-дълго се задържаше на едно място, толкова по-скоро щеше да я открие.

Нищо не дължеше на Дейвий. Абсолютно нищо, по дяволите. С работата си на кораба през тези седмици си бе платила квартирата и храната заедно с лихвите. А и щеше да им е за урок. Болезнен, но хубав урок как стават нещата в този свят.

Може би болезнен за всички. Но нали такъв е животът?

Знаеше, че ангелът може да е скрит само на две-три места, при положение че Дейвий бяха искали тя да е възможно най-близо до него по време на първото пътуване до Ангелиада. Логичното място, откъдето трябваше да започне търсенето, бе каютата ѝ. И не ѝ трябваша и две минути, за да открие, че Дейвий са точно толкова предвидими, колкото и във всичко останало. Плоската кутия на ангела беше закрепена в метална мрежа под матрака на леглото, точно под възглавницата ѝ.

Отне ѝ една минута да разреже мрежата и още три, докато открие подходяща семпла чанта, в която да държи кутията. След това облече бялата рокля, с която бе пристигнала на Сераф, и излезе от кораба.

За последен път.

Докато прекосяваше сервизните докове и редиците прашни кораби зад металните им огради, не срещна много пешеходци. Знаеше, че това е в реда на нещата — ако изобщо напускаха доковете, ловците на ангели обикновено бързаха да стигнат колкото може по-скоро до целта си и затова масово използваша такситата или транспикапи. Това караше Чандрис да изглежда малко подозрително, но нищо не можеше да се направи. Спомените на очевидците можеха да бъдат поставени под съмнение. Гласовите записи на такситата — никога.

Въпреки това въздъхна облекчено, когато най-сетне наусна доковете и се насочи към Шикари. До приемателния офис на „Гейбриъл“ имаше поне два километра, но тя бе млада и здрава и едно малко упражнение щеше да ѝ се отрази добре.

А и все още ѝ предстоеше да измисли какво да прани, когато стигне там.

Проблемът не бе тривиален. Беше ходила с Ханан предишния път и знаеше обичайната процедура. Но обичайната процедура нямаше да ѝ свърши никаква работа. Ако Дейвий не бяха излъгали, когато казаха, че ангелът ме може да се продаде срещу пари в брой (а нямаше причина да мисли, че са я излъгали), трябваше по някакъв начин да го прехвърли в кредитна линия, която после да обърне в пари. Това не бе особено трудно, но досега винаги бе разполагала с време да направи нужните подготовки. Сега трябваше да действа бързо.

Намръщи се. Разбира се, че беше разполагала с достатъчно време. Цели четири седмици, по дяволите. Само дето не го бе използвала.

Това само още по-силно я убеди, че трябва да се махне оттук. Да седиш самодоволно, вместо да следиш за всяка появила се възможност, е най-сигурният начин да изгубиш форма.

А Трилинг със сигурност не би си позволил да излезе от форма.

Отхвърли мислите за Трилинг и отново се съсредоточи върху предстоящия проблем. Имаше нужда от свързка — някой тук, на Сераф, който да може да ѝ помогне да напусне планетата, след като продаде ангела. По възможност на цена, която можеше да си позволи — определено нямаше да има време да го омае или да го прилъже да го направи безплатно. Само доверчиви добряци като Дейвий правеха

всичко, без да искат нищо в замяна. Но свързването с подземния свят на Сераф щеше да отнеме време.

Половин квартал по-нататък възможността сама се изпречи пред нея, същински дар от бога на крадците.

Беше прецакване в действие — личеше си съвсем ясно, сякаш си бяха окачили табели на вратовете. Единият, облечен в оръфани долнокачествени дрехи, стискаше нещо в ръка, докато другият — явно от горната прослойка на средната класа — говореше по телефона си. На лицето му все още се четеше колебание, но по начина, по който гледаше нещото в ръката на първия, ставаше ясно, че почти се е предал. Малко натиск от нейна страна — и контактът ѝ беше в кърпа вързан.

Докато приближаваше, шаранът затвори телефона и несигурно го пусна в джоба си. Мошеникът каза нещо, което Чандрис не успя да чуе, и протегна ръка към другия с точно подходящата доза нежелание и убедителност.

— Наистина не знам дали... — каза шаранът и колебливо протегна пръст към шепата.

— Вижте, нали вече ви казах... — Мошеникът се сепна от стъпките на Чандрис. — Ей, махай се — изръмжа той и дръпна ръката си. — Това е личен разговор.

Но Чандрис вече бе забелязала блясъка на метала.

— Какво, монети ли са? — попита тя, без да му обръща внимание. — Дайте да ги видя.

— Казах: махай се...

— Добре де, нека ги види — прекъсна го шаранът. — Намерил ги ей там в някакъв плик — продължи той, след като типът неохотно разтвори шепата си. — На плика има телефонен номер. Току-що се обадох и жената ми каза, че ги е изгубила. Готова е да плати за тях петстотин рую.

— Това са много пари — отбеляза Чандрис, докато разглеждаше монетите. Повечето бяха емпирейски, но имаше и някои, които не бе виждала. — Имате ли адреса ѝ?

— О, разбира се — богат квартал в Магаска. — Той посочи мошеника. — Проблемът е, че той не иска да иде там.

— Аз, в богаташки квартал? — измънка онзи и погледна жално Чандрис. — Хайде стига. Не съм за такива места. Ще повикат

полицията още преди да съм припарил до вратата ѝ.

— Казах ви, че никой няма да ви обвини, че сте ги откраднали. — Шаранът беше малко раздразнен. — Тя самата ми каза, че ги е изгубила.

— Просто искам той да ги занесе вместо мен. — Мошеникът продължаваше да говори на Чандрис. — Той ще се оправи там, не е ли така? — И погледна към жертвата си почти разплакан. — Ще пасне идеално с богатите баровци.

— Но това са ваши пари — настоя шаранът. — Петстотин руя. Не мога да ги приема.

— Тогава ми дайте част от тях — каза мошеникът. — Продавам ви ги още сега. — И отново протегна ръка към другия. — Ще взема каквото ми дадете.

Шаранът безпомощно погледна Чандрис, после отново погледна мошеника.

— Но аз нямам толкова пари в мен.

— Ще взема колкото ми дадете — повтори мошеникът, вече почти отчаяно.

— Но...

— Може ли да ги видя? — намеси се Чандрис, измъкна монетите от ръцете на мошеника преди той да успее ти възрази и отдели непознатите. Това беше вариант на прецакването, който бе прилагала много пъти — получаваш колкото можеш и оставяш жертвата с лъжлив адрес и шепа монети без никаква стойност.

А шаранът си мислеше, че ще спечели петстотин руя. Ако тя потвърдеше стойността им, щеше да има своя контакт в лицето на мошеника. И изхода, през който да избяга оттук.

— Добре, вижте — внезапно каза шаранът и посегна за портфейла си. — Имам... не зная, около шестдесет руя. Ако наистина сте съгласен — вземете ги. Но наистина бих се радвал да отидем заедно до Магаска и да получите всичко. — Той отвори портфейла си и започна да брой парите.

Може би причината бе в предложението да придружи мошеника до Магаска и да му издейства наградата. Или добросъвестното му изражение, докато му подаваше парите — същото като на Орнина, приведена над поредната платка.

Каквото и да беше, нещо в Чандрис внезапно се пречупи.

— На ваше място не бих си прахосвала парите — каза тя и пъхна монетите в протегнатата към банкнотите ръка.

Тези неща не струват и пукната пара.

— Какво? — Шаранът примигна.

— Казах, че не струват и пукната пара — повтори тя, като следеше с крайчеца на окото си мошеника. За момент изглеждаше така, сякаш е готов да я удари, но бързо се овладя. И тъй като вече бе хвърлил въдицата, нищо не му пречеше да реши да завърши всичко с открит грабеж. — Зная какво говоря — добави тя. — Баща ми събираше монети.

— Но жената каза, че е готова да плати петстотин руя — възрази шаранът, все още склонен да вярва на небивалиците. — Каза, че била пуснала обява във всички мрежи.

— Обява с телефонен номер?

Шаранът погледна мошеника, после пак нея.

— Предполагам. Не каза точно.

— Най-вероятно е номер — каза Чандрис. — Прочели са обявата, събрали са няколко монети без стойност и са ги сложили в плик с телефонния ѝ номер. — Погледът и обходи пространството наоколо. — Всъщност в момента сигурно гледат как се развиват нещата.

— Ама че долен номер! — изръмжа шаранът и също се огледа, докато прибираше парите си в портфейла. — Да се подиграват с горката жена. Трябва да ѝ се обадя и да ѝ обясня.

Само дето онзи телефон нямаше да отговори. А докато шаранът се чудеше какво става, мошеникът нямаше да стои със скръстени ръце.

— На ваше място не бих си правила труда — каза тя в мига, когато мъжът прибра портфейла си и бръкна за телефона. — Това ще ѝ даде урок повече да не си оставя телефона в мрежата, вместо да получава отговори с електронен подпис.

— Но...

— Освен това — намеси се мошеникът, — ако ѝ се обадите и ѝ кажете, че монетите не струват, тя може да реши, че искате да ѝ ги откраднете.

Шаранът се намръщи, после неохотно каза:

— Прав сте. — Въздъхна и прибра телефона. — Е, дотук с тази история.

— Може и да получите няколко руя в антикварния магазин — окуражи Чандрис мошеника. — А можете и да си ги задържите като сувенир.

— Благодаря — промърмори той с кисела усмивка. Усмивка, повече предназначена за шарана. — Много ви благодаря за помощта.

— За мен беше удоволствие — каза Чандрис и го изгледа, предупреждавайки го с очи. След това се обърна и пое по пътя си.

За никъде.

Дълбоко в себе си го знаеше. Но извървя още една пряка преди да си го признае. Имаше шанса да се свърже с подземния свят на Сераф или поне с периферията му. Имаше шанса да напусне тази проклетата планета, да се отърве от Дейвий, от проклетия им кораб и проклетия им еснафски наивитет.

И го беше провалила. Напълно съзнателно.

А най-страшното бе, че не знаеше защо.

Единственият алкохол на „Газела“ бяха четири малки бутилки шери за готвене, забутани дълбоко сред кутиите в кухнята. Вкусът му бе отвратителен, особено в комбинация с мента. Но все пак свърши работа.

Беше се справила с три от бутилките и работеше мърху последната, когато Дейвий най-сетне се върнаха.

— О, върнахте се най-послед — изръмжа тя, когато двамата подадоха глави през вратата на кухнята. — Как мина пазаруването?

— Добре. Взехме всичко необходимо — отговори Орнина и погледна празните бутилки. — Виждам, че купонът тече. Какъв е поводът?

— Пия за глупостта — каза Чандрис. — За вашата глупост.

Реакцията им страшно я разочарова. Надяваше се да ги ядоса или обиди, или най-малкото да ги изненада. Вместо това бе наградена с влудяващо спокойствие.

И с майтапи естествено.

— Страхотен повод — Ханан се затътри през кухнята и седна срещу нея. — За нашата глупост пият отгук до другия край на Магаска. При това, смея да отбележа, наздравниците ги вдигат истински

експерти. Никого не можеш да впечатлиш с четири бутилки готварско шери.

— Така ли отговаряш на всичко? — рязко попита Чандрис. — С шеги?

Ханан сви рамене и погледът му стана твърд.

— *А ти* с какво отговаряш? С пиене ли?

Чандрис го гледаше и с всички сили се мъчеше да го мрази. Но тези протези, проблясващи през ръкавите на ризата...

Погледна Орнина. Може би щеше да може да мрази *нея*.

— Искаш ли да знаете защо сте глупаци? Искаш ли? Добре, ще ти кажа защо. Оставихте ме сама. Тук. С кораба ви. Сама.

— Вярваме ти — спокойно каза Орнина.

— А не трябва! — извика Чандрис. — Що за ненормалници сте вие бе? Знаете каква съм. Аз съм крадец, по дяволите. — Тя се наведе и взе кутията с ангела. — Виждате ли? — Тресна кутията на масата. — Виждате ли? Това е вашият проклет ангел!

— Виждам — каза Орнина. — И виждам също, че още е тук.

— Не и благодарение на вас! — озъби се Чандрис. — Оставяте това проклето нещо да си седи просто така. И то на място, където един крадец ще провери най-напред. Без аларми, без проследяващи устройства, просто ей така... по дяволите, изминах с това нещо половината път до „Гейбриъл“.

— Но си го върнала — каза Орнина.

— Само за да ви кажа какво ми е мнението за вас преди да си тръгна. — Чандрис стана и се хвана за масата. Алкохолът я беше ударил в главата. — Остави ме! — извика тя на Ханан, който посегна да ѝ помогне. — Не ми трябва помощта ти. Не ми трябва *ничия* помощ... — Понечи да заобиколи масата, удари се в ръба ѝ и изруга.

— Къде отиваш? — попита Орнина.

— Къде мислиш, че отивам? — подигра ѝ се Чандрис. — Благодаря ви за всичко. Не си правете труда да ми пишете препоръка.

Орнина леко вдигна вежди.

— Като гледам в какво настроение си, сигурно не ти пука, но по принцип се смята за уместно да предупредиш поне една седмица преди да напуснеш работа.

— Глупачка! — извика Чандрис. — Спести си майтапите за Ханан — той повече си пада по тях.

— Не се майтапя — каза Орнина и направи крачка встрани, за да препречи изхода. — Щом наистина искаш да напуснеш, никой не те спира. Но първо искам да го чуя, когато изтрезнееш.

Чандрис я зяпна. Да не би да казваше, че...

— А бе вие съвсем луди ли сте бе? Току-що се опитах да ви открадна ангела.

— Но не си — отбеляза Орнина. — И точно това е важното.

— Не, не е — рязко ѝ отговори Чандрис. — Може просто да съм решила, че няма начин да го открадна. Следващия път ще знам достатъчно, за да си избира нещо друго. Аз съм *крадец*, по дяволите.

— Не — обади се Ханан зад гърба ѝ. — Ти си котка.

Тя се обърна и едва не загуби равновесие.

— Какво?

— Ти си котка — повтори той. — Някога да си виждала как котка убива мишка? Домашна котка, имам предвид.

Тя се намръщи. Неочакваните му думи отвлякоха за момент гнева ѝ. Сигурно беше някакво подвеждане, а тя не беше в настроение да слуша шегите на Ханан. Но той изглеждаше толкова сериозен...

По дяволите!

— Веднъж видях как един котарак хвана един плъх. В Барио има повече плъхове, отколкото мишки.

Той кимна.

— Значи го е убил. А изяде ли го?

— Не. Издебна го и го уби, а след това просто си тръгна.

— Защото не е бил гладен — каза Ханан. — Котките често правят така. Гладната котка ще си намери жертва, ще я издебне, ще я убие и ще я изяде. Ако не е особено гладна, пак ще я издебне и може дори да я убие. Но ако изобщо не е гладна — той вдигна пръст, за да наблегне на думите си — пак ще я издебне и ще я хване, но след това просто ще я пусне, без да ѝ направи нищо.

Дори след три и половина бутилки тя усети накъде бие Ханан.

— И затова ли съм го върнала?

Ханан сви рамене.

— Това е интересна система — продължи той, сякаш Чандрис изобщо не се беше обаждала. — Ловът и дебненето отнемат много време. Ако котката започне да ловува преди да е огладняла, най-вероятно ще си е осигурила трапезата, когато наистина огладнее.

Чандрис стисна зъби; усещаше как решимостта я напуска.

— Не съм котка.

— Не си — меко каза Орнина. — Ти си малко момиче. Гладувало дълго, бих казала.

Очите ѝ се насълзиха и Чандрис гневно стисна зъби. Нямахше да заплаче. Въпреки всичко, нямахше да заплаче.

— Не мога да остана тук — остро каза тя. — Търси ме един човек. Луд човек, който полудява все повече и повече. Ако ме намери, ще ни убие всичките.

Ханан и Орнина се спогледаха. Чандрис затаи дъх — чудеше се какво ли ще решат. Какво ли се надяваше да решат?

— Като се имат предвид обстоятелствата — каза Ханан, — имаме случай на подсъзнание, което е по-умно от съзнанието.

— Какво означава това? — примигна Чандрис.

— Мисля, че е очевидно — все още сериозен, но с игриво пламъче в очите, отговори той. — Искала си да откраднеш ангела и да избягаш. Подсъзнанието ти обаче ти е подсказало, че тук си в по-голяма безопасност.

— Приятелят ти очаква да продължиш да бягаш — добави Орнина. — Или да се скриеш при другите крадци и мошеници. — Тя повдигна вежди. — Признай си — това е последното място в цял Емпирей, където ще се сети да те потърси.

— Да не искате да кажете...

— Искаме да кажем, че тъй като винаги можем да използваме един ум повече... — Ханан направи драматична пауза, — подсъзнанието ти е добре дошло на борда. Е, ако иска, може да домъкне и останалата част от теб.

— Много си великодушен! — Чандрис отново трябваше да сподавя напиралите сълзи.

— Такъв съм си — насмешливо махна с ръка той. Но жестът му бе театрален — виждаше се в очите му. Неуспешен опит да разведри обстановката.

— Ще останеш ли? — попита Орнина.

Чандрис пое дълбоко дъх.

— Май ще се наложи — каза тя, като се опитваше да подражава на тона на Ханан. — Като гледам, без мен някой рано или късно ще отмъкне това корито изпод носовете ви.

— Чудесно! — радостно възкликна Ханан. — Точно за това съм си мечтал винаги — да си имаме собствен ангел-пизител.

— Ханан... — обади се Орнина малко недоволно.

— Е, вече се уредихме — продължи той, без да обръща внимание на предупреждението ѝ. — Сега можем ли да похапнем?

Орнина въздъхна.

— Разбира се. Чандрис, в състояние ли си да ни помогнеш, или предпочиташ да полегнеш?

— Ще помогна. — Чандрис успя да запази равновесие с помощта на масата и тръгна към килера.

Знаеше, че има много неща, които ѝ предстои да премисли покъсно, на трезва глава. За решенията, които току-що бе взела, за собственото си мнение за всичко това. Но за момента ѝ бе ясно едно-единствено нещо.

За първи път в живота си се чувстваше в безопасност.

Вече повече от месец пашкулът се носеше през системата на Лорелей. Събираше данни за полетата на мрежите, комбинираше, съпоставяше, записваше, изграждаше хипотези.

Най-сетне беше готов.

Огромната компютърна система разгада полетата. Както подозираха програмистите, тя бе съвсем проста, ако творчески се преобърне основната теория на хиперпространствения катапулт.

А след изясняването на теорията, за разбирането на произтичащите от нея технологии беше необходима само най-обикновена екстраполация. Дълбоко във вътрешността на кухия астероид роботите се съживиха.

И тихо и незабележимо се заловиха за работа.

18.

Докладът, течащ по екрана, свърши. Не особено удовлетворителен край, поне според Форсайт.

— И това ли е резултатът от месец и половина работа? — попита той.

Пирбазари разпери ръце.

— Съжалявам, сър. Зная, че не е много внушително. Но всичко трябваше да мине като допълнително минно оборудване, а няма как да купиш маса миньорски лазери и експлозивни за изместване на орбитата, без да предизвикаш учудени погледи.

— Зная — изсъска Форсайт. — Проблемът е, че времето не е на наша страна.

— Правим всичко възможно, сър.

— И това го знам. — Форсайт успя да се усмихне. Отдавна беше научил, че не е в интерес на работата да обвиняваш за собствените си провали хора, които не са виновни за тях. — А как стоят нещата с арденалските проследяващи системи?

— Там вече имаме добри новини. — Пирбазари се пресегна през бюрото на Форсайт и набра нещо на клавиатурата. — Оказва се, че почти петдесет процента от миньорските кораби на Лорелей са с остарели системи. Поръчахме купища Арда 601. Ще се преоборудват, след като докарат товарите си.

— Добре — каза Форсайт. — Колко модификации ще са нужни, за да са в състояние да прихващат цели?

— Всъщност никакви — точно затова поръчах този модел. Естествено, трябва да обучим миньорите. — Пирбазари се поколеба. — Но несъмнено разбирате, че ако „Комитаджи“ премине през мрежовата блокада, цялото това начинание губи смисъл. Можем да въоръжим всеки кораб в системата — миньорски, совалки и дори лайнери — и всички те заедно нямат никакъв шанс срещу него.

— А какво, просто да седим и да чакаме ли? — контрира Форсайт. — Поне ще успеем да ги забавим малко. — Той поклати

глава; чувстваше как безсилието го завладява отново. — Трябва ни оръжие, Зар. Нещо ново. Нещо, което да се справи със защитните системи на такова чудовище.

Пирбазари сви рамене. Изглеждаше така, сякаш нещо го гризеше отвътре.

— На теория разполагаме с такова — каза той. — Трябва само да намерим начин да накараме катапулта да извършва извънмрежови изстрелвания на разстояние под половин светлинен ден.

— Да бе — криво се усмихна Форсайт.

Пирбазари не отвърна на усмивката му.

— На теория това е възможно.

— Много неща са възможни на теория — изръмжа Форсайт. — Я ми кажи какво те тревожи?

Пирбазари трепна. Рядко можеше да се види подобна реакция у него.

— Щом питате... Малко ми е странно да работя зад гърба на Върховния сенат.

— И преди сме прескачали правителствената бюрокрация — напомни му Форсайт, като старателно подбираше думите си. Ясно се виждаше накъде бие Пирбазари и на съмненията му трябваше да се сложи край още сега. — Винаги сме работили само за доброто на хората. И ако не греша, резултатите винаги са оправдавали действията ни.

— Това ми е известно, сър. Но този път... — Той направи неопределен жест към Форсайт.

По-точно към медальона, висящ на гърдите му.

— Този път нося ангел — довърши Форсайт. — И ти се чувстваш неловко, защото се боря, а никой друг в Сената не го прави. Това ли е в общи линии?

— В общи линии — да, сър.

— Добре — кимна Форсайт. — Да разгледаме положението. На първо място, има ли някакви финансови машинации в действията ни? Да крадем или по някакъв начин да злоупотребяваме с държавните фондове, за да въоръжаваме миньорите на Лорелей?

Пирбазари се замисли.

— Всъщност не, сър. В края на краищата това си е законно минно оборудване. Нищо няма да иде на вятъра, дори утре Мирът да

се изпари от вселената.

— Така. Ние самите да сме се облагодетелствали материално от тези сделки?

— Надали — подсмихна се Пирбазари.

— А политически? — продължи Форсайт. — Да не би да съм на път да си спечеля слава по подобен начин?

— Е... — Пирбазари свъси вежди. — Предполагам, че това е възможно. Човекът, който е взел мерки в момент, когато никой друг не си е мръднал пръста — и така нататък. Но най-вероятно ще изглеждате като глупак, ако но се случи нищо. Така че залогът не е от най-добрите.

Форсайт разпери ръце.

— С други думи, не печеля нищо — заключи той. Къде тогава е моралният проблем?

Пирбазари сви устни.

— Моралният проблем е, че лъжем Върховния сенат, Може и да е оправдана, но все пак е лъжа.

Форсайт го гледаше. Побиха го тръпки. „Не, за Бога! Само не и Пирбазари!“

— Не ги лъжем, Зар. — Гласът му бе тих и успокояващ, сякаш говореше с малко дете. — Опитях се да ги предупредя, че Емпирей е в опасност. *Знаеш*, че се опитях. Но никой не желае дори да ме изслуша. А и двамата много добре знаем, че ако някой не иска да те чуе, не можеш да го накараш насила.

— Не се дръжете с мен като с дете, сър — рязко каза Пирбазари. — Не съм загубил способността си да мисля рационално само защото съм се загрижил за морални въпроси.

— Извинявай. — Мислите на Форсайт препускаха бясно. Трябваше по някакъв начин да смени темата. — За секунда си въобразих, че говоря с Ронион — добави той. — Той твърдо вярва, че вселената е стриктно черно-бяла, че доброто винаги се различава от злото.

Тактиката проработи.

— Не исках да кажа, че мисля по подобен начин, сър.

— О, не, разбира се — увери го Форсайт. — Просто начинът, по който го каза... — Погледна го право в очите.

Зар, знаей, че изглежда малко странно, но ще трябва да им се довериш. Наистина правя това единствено в интерес на Емпирей.

— Зная, сър.

— Освен това — Форсайт докосна гърдите си — нали нося ангел?

Лицето на Пирбазари се отпусна. Съвсем малко, но достатъчно.

— Добре тогава — предаде се той. — Ако няма нищо друго, ще се върна към задачите си. Трябва да се обадя на Арденал за едни бройки модел 501, които се опитват да ни пробутат. Не са толкова добри като модел 601, но може да ги сложим на някой от товарните кораби.

— Добре. Дръж ме в течение.

— Да, сър. — Пирбазари си погледна часовника. — Не забравяйте съвещанието след половин час.

— Да, помня — усмихна се Форсайт. — Ще поговорим след това.

Продължи да се усмихва, докато Пирбазари излезе. След това се облегна назад и каза нещо, което никога не би си позволил да каже пред други хора.

Провал. Пълен провал. Работата, планирането, дори разходите за преоборудването на кабинета му според точните му указания — всичко щеше да отиде на вятъра, ако хората му попаднеха под влиянието на проклетия ангел. А без екип един Върховен сенатор е като гениален ум, затворен в умиращо тяло.

Още едно от нещата, които бе научил от баща си.

„Добре де, не се паникьосвай.“ Ако проблемът беше във всички ангели наоколо, нищо не можеше да направи. Но ако причината бе в неговия ангел, това беше озадачаващо...

Намръщи се към декоративния полилей, висящ над и малко пред официалното кресло за посетители. Да — сигурно беше това. Бе наредил да поставят полилея точно там, за да държи ангела колкото се може по-близо до гостите. Но очевидно беше и твърде близо и до не така официалните столове, които използваша Пирбазари и останалите, когато се стигнеше до лични разговори.

Значи трябваше да намери друго място — поне докато помощниците му бяха тук.

Издърпа долното чекмедже от лявата си страна. Отвори се лесно — инсталираният в него сейф не бе никак лек, но сервомоторът компенсираше допълнителната тежест. Набра нужната комбинация,

капакът плавно се вдигна и Форсайт отвори дървената кутия за накити, скътана сред документите и информационните цилиндри. Извади комуникатора си и тръгна към вратата, като заобиколи полилея отдалеч. Настрои комуникатора на кодирано предаване и натисна четири бутона.

Двигателите в сейфа бяха монтирани от хора, които си разбираха от работата, и работеха абсолютно безшумно. Същото не можеше да се каже за движещата се система в окачения таван — нея я беше инсталирал сам. Но бе достатъчно добра. Шумът можеше да се долови от вратата — на пет метра от него, — но само ако знаеш какво се опитваш да чуеш. Той проследи мислено движението на устройството — от центъра на полилея нагоре над окачения таван, после диагонално към съответната плочка точно над сейфа...

Плочката се отмести и проблеснаха златото и кристалът на ангелския медальон. Той увисна свободно на телескопичното мустаче и падна в сейфа с тих звън. Втори кодиран сигнал върна мустачето на скришното му място; третият затвори сейфа и чекмеджето.

Форсайт прибра комуникатора в джоба си, отиде до креслото за посетители и се качи върху него, като неумело пазеше равновесие. Плочките на тавана не бяха завинтени, а просто се подпираха на рамката. Отмести една, провря глава и погледна.

Един поглед му беше достатъчен. Най-лесно му бе да направи пряк път от полилея до бюрото, но имаше достатъчно свободно място за допълнителна линия. Така щеше да може да премества медальона чак до другия край на стаята — достатъчно далеч от помощниците си.

Щеше да се земе със задачата по-късно, след като всички си тръгнаха. Сега му предстоеше съвещание, а преди това трябваше да се погрижи за още нещо. Върна плочката на мястото ѝ, слезе от креслото, извика Ронион по комуникатора, отиде до компютъра и извика дневните отчети.

Седеше и се преструваше, че задълбочено разглежда анализа на икономическите показатели на северен Садхай. Ронион влезе в стаята.

„Викахте ме, господин Форсайт.“

„Да, Ронион — с жестове му отговори Форсайт. — Предстои ми съвещание. Искаш ли да ме придружиш?“

Лицето на Ронион светна, сякаш не бе правил това стотици пъти.

„Разбира се, господин Форсайт. Да взема ли ангела?“

„Да, ако обичаш.“

Наблюдаваше как Ронион отива към бюрото и сърнето му се сви. Едно беше да се опитваш да се състезаваш с Пирбазари и неговото новосформирано, макар и вее още мъгляво чувство за справедливост. Съвсем друго бе да продължаваш това представление пред Ронион.

А най-обезпокоително бе, че всъщност не знаеше защо това толкова го тревожи.

Пое дълбоко дъх.

„Няма значение“ — каза си твърдо. Чувствата на Ронион, неговото детинско доверие и лоялност — в огромната схема на всичко останало те можеха да се пожертват. Най-важен бе дългът му към народа на Лорелей и Емпирей като цяло. И ако в името на този дълг трябваше да излъже Ронион или някой друг, цената си заслужаваше.

Но неудобството не го напусна.

Ронион беше отворил чекмеджето и набираще кода.

„Искате отново да го нося ли?“ — попита той със свободната си ръка.

Форсайт изчака сейфа да се отвори и Ронион да погледне към него.

„Мисля, че така ще е най-добре — отвърна той. — Така никой крадец няма да се добере до истинския медальон.“

„Добре — радостно отговори Ронион и внимателно извади медальона от кутията. За момент го задържа в длан, очарован от играта на светлините по кристала. След това също толкова внимателно, колкото се отнасяше и с всичко останало, свързано с Форсайт, го пхна в джоба на дрехата си. — Тръгваме ли?“

„Винаги готов да ти достави удоволствие — горчиво си помисли Форсайт. — И в пълно неведение защо шефът му продължава тази странна игра.“

„Да, Ронион.“ — Форсайт се изправи. Всичко това можеше да се пожертва, напомни си той.

Ронион затвори сейфа и прибра чекмеджето.

„Всичко е готово, господин Форсайт — въодушевено заръкомаха той. — Какво да правя сега?“

Форсайт погледна часовника си. Въодушевен в седем вечерта, при това след като е прекарал пет часа по съвещания и дебати, които сигурно не би разбрал дори да можеше да ги чуе. Този човек беше невероятен.

„Можеш да си вървиш вкъщи — отговори той. — Аз имам да свърша някои дреболии и също си тръгвам.“ Лицето на Ронион малко помръкна. Погледът му пробяга нервно из стаята — както винаги, когато мислеше напрегнато.

„Да се обадя ли да ви донесат нещо за вечеря?“ Уморен до смърт, Форсайт все пак се насили да се усмихне. „Винаги готов...“

„Не, благодаря — отговори той. — Но ще ти бъда благодарен, ако ми сипеш чаша чай.“

Лицето на Ронион отново грейна.

„Разбира се, господин Форсайт“ — отвърна той и хукна навън.

Зачуден, Форсайт поклати глава и отново се обърна към дисплея. „Сякаш си имам дресирано двуного куче помисли си той и извика личния си файл за ангелите. Куче, което ти носи кафе и прави курабийки...“

Мисълта му замръзна по средата. На екрана, отбелязано с червени звезди по краищата, се мъдреше резюме на неотдавна публикувана статия...

„Задълбоченият теоретичен и статистически анализ на емисиите от Ангелиада показва, че през последните пет години количеството ангели се е увеличило. Значителна част от това увеличаване не може да се обясни с общите изменения в хокинговата радиация, предизвикана от постепенното намаляване на масата на самата черна дупка...“

Форсайт не дочете останалата част. Показалецът показваше името на автора — Джерико Коста. Гостуващ изследовател, Институт за проучване на Ангелиада, Сераф.

До лакътя му дискретно се появи чаша чай и малка каничка.

„Благодаря — обърна се той към Ронион. — Сега иди да си починеш. Ще се видим утре.“

„Да, господин Форсайт. Довиждане.“ — Ронион сведе глава в лек поклон и излезе.

Форсайт отпи от чая си и се обърна към дисплея. Доля си чашата два пъти от каничката и още веднъж от самовара отвън, преди да приключи с четенето.

Облегна се в креслото си, допи последните студени глътки и се загледа в екрана.

— По дяволите.

Беше толкова зле, колкото може да е само математическа статия. Ако емисиите на ангели не можеха да се обяснят от съществуващата обща теория, имаше само две възможности. Че или в теорията има пропуски, или ангелите не са естествен продукт на черната дупка.

Форсайт тихо изсъска. Знаеше, че малцина от останалите Върховни сенатори са прочели статията, да не говорим за разбирането на заключенията ѝ.

Но някои го бяха направили. Знаеше кои... и каква ще е първата им мисъл. Ако ангелите не бяха естествен продукт на черната дупка, тогава зад тях трябваше да има някакъв друг механизъм. Механизъм, който можеше и да не се нуждае от черна дупка, за да действа.

Механизъм, който би могъл да се възпроизведе и в лабораторни условия.

Форсайт остави чашата и извика биографията на автора. Беше учудващо кратка — само споменаваше, че Коста е постъпил в института преди месец и половина, след като е завършил университета Кларкстън в Кейрнгорм на Балморал. Нито дума за титли или други публикации. Най-вероятно просто наскоро завършил хлапак, извадил късмет да попадне на нещо незабелязано до този момент.

Но ако бе така, значи беше достатъчно умен, за да изолира механизма за производство на ангели...

Форсайт върна последната страница на статията. Коста се спонсорираше от фондация на Лорелей — дори да я беше чувал, той не можеше да си спомни нищо за нея. Очевидно малка фондация. Към статията имаше препратка към молба на Коста за правителствено финансиране на работата му.

Замисли се. След това извика файла с наредбите.

Петнадесет минути по-късно всичко бе свършено, Статията на Коста бе преместена от списъка с новините в затънтен научен файл, където имаше голяма вероятност да остане незабелязана от останалите Върховни сенатори. Молбата за правителствено финансиране бе

открита, представена във файла за обсъждания и отхвърлена. А следващият куриер до Сераф щеше да отнесе официални заповед до Института за проучване на Ангелиада настоящата кредитна линия на Коста да бъде прекъсната за неопределено време.

За миг се поколеба върху последното и пръстът му увисна над бутона за изпращане. Ако най-лошите му очаквания се окажеха верни — ако този Коста не бе чак толкова умен, че да представлява заплаха — тогава отрязването на финансирането му щеше да е сериозен удар за хлапето.

Но ако...

Форсайт събра кураж и натисна бутона. Не можеше да рискува. Ако работата на Коста доведеше до създаването на изкуствени ангели, Емпирей щеше да бъде зелят от тях. И ако това струваше научната му кариера... какво пък, Коста също можеше да се пожертва.

Освен ако...

Форсайт мислено се усмихна и извика друг файл. С малко късмет можеше да уцели два заека наведнъж.

„Бележка до Пирбазари: Искан неофициално проучване на Джерико Коста, понастоящем работещ в Институт за проучване на Ангелиада в Сераф. Повече внимание върху научните му способности. Особено внимание върху способностите му да решава проблеми. Докладвайте незабавно.“

С доволно сумтене той изчисти екрана и стана, като потрепна от болката в протестиращите мускули и стави, но и от напусналите го угризения. Ако Коста бе просто късметлия, щеше да възстанови кредитната си линия след не повече от седмица-две — нелошо за малко опит плюс кратка ужасяваща история за идиотизма на бюрократите, която да може да разправя на колегите и приятелите си.

А ако беше гений, щеше да се върне на Балморал или някъде другаде без средства и да остане също толкова безобиден. В крайна сметка сделката си беше съвсем честна. По-честна, отколкото би му предложил някой друг.

Вероятно по-честна, отколкото самият Форсайт би му предложил преди месец и половина.

Погледна часовника си. Беше късно и се чувстваше уморен, но трябваше да свърши още нещо преди да се прибере. Нямахте да му отнеме повече от час да монтира втората линия в тавана.

А и умората си е част от работата на един Върховен сенатор. Още едно от нещата, които бе научил от баща си.

19.

Коста прочете разпечатката два пъти. Беше смразен.

— Нищо не разбирам — промълви той.

— Аз също — призна директор Подолак. — Мога само да предположа, че някой в Ухуру е оплескал нещо. Може да са ви сбъркали с някой друг.

Коста се намръщи. Или пък *не* бяха го сбъркали. Мероятно някой на Ухуру бе проследил крехката кредитна линия до мирския компютър на Лорелей.

„Спокойно“ — нареди си той. Ако емпирейската служба за сигурност бе стигнала чак дотам, едва ли щяха да се задоволят само да му отрежат финансирането.

— Сигурно е станало точно това — съгласи се той. — И какво ще правим, докато онези на Ухуру оправят неразборията?

— Това е проблемът. Подолак сви устни. — Освен замразяването на сметката ви има нареждане да не ви се отпускат никакви държавни средства. И тъй като всички кредитни линии, с които разполагам, са правителствени...

Топката в стомаха на Коста, която бе започнала да се разтопява, отново се стегна.

— Да не искате да кажете, че съм фактически без пари? — внимателно попита той.

— Е, нещата не стоят чак толкова зле — успокои го Подолак. — Стаята ви и храната ви в института са предплатени за следващите две и половина седмици, така че поне може да не се страхувате, че ще умрете от глад. И тъй като не очакваме други хора, не виждам защо да не продължите да използвате кабинета си.

— Но без компютърно време, предполагам.

— Страхувам се, че е така. — Подолак поклати глава. — Няма да имате достъп и до лабораториите.

Коста погледна листа в ръката си.

— Нито до кораба на института?

— Нито до кораба на института — потвърди тя. — Съжалявам. Зная, че бяхте в списъка за утре.

— Нямаше да е увеселително пътуване. — Думите му прозвучаха по-рязко, отколкото му се искаше. Това бе крещящо нарушаване на етикета, но Подолак сякаш не го забеляза. — Имам да провеждам един експеримент на борда. Много важен експеримент.

— Ще трябва да се отложи — спокойно каза Подолак. Коста забеляза в очите ѝ съчувствие. Но гласът ѝ бе твърд. — Мястото на кораба се плаща от кредитната ви линия.

Коста здраво стисна разпечатката; опитваше се да потисне отчаянието си. Бе му отнело повече от месец да проектира и конструира детектор за отсяване точно на онези сегменти от спектъра на Ангелиада, които биха могли да му кажат какво всъщност се случва там. *Трябваше* да има начин да се качи на кораба.

— А ако помоля някого да плати за мястото? — попита той. — Консултирах се с доктор Кахенло — може би тя ще може да включи апаратурата в своята кредитна линия и Джайаси или някой друг да проведат експеримента. Това приемливо ли е?

— При някои обстоятелства, да — кимна Подолак. — За съжаление, кредитната линия на доктор Кахенло е от Садхай и ще ѝ трябва специално предварително разрешение да проведе чужд експеримент. Каза ми, че със сигурност няма да ѝ откажат, но ще трябва минимум двадесет и четири часа, докато разрешението пристигне по куриерската капсула. Така че пак ще пропуснете полета.

— Вече сте говорили с нея?

— И с някои други колеги. Надявах се да намеря решение преди да ви кажа за проблема. Съжалявам.

Коста тихо въздъхна.

— Благодаря ви.

— Това ми е работата. — Тя му се усмихна. — Зная, че е неприятно, но се опитайте да си спомните, че не е краят на света. Вече пратих съобщение по следващия куриер до Ухуру с молба да изяснят въпроса. Май всички тук се нуждаят от три-четири дена почивка.

— Но въпреки това пропускам полета до Ангелиада.

— Зная — съгласи се Подолак. — И зная колко е неприятно да чакате цял месец до следващия полет. Но в края на краищата това е само един месец. От гледна точка на вселената е по-малко и от миг.

Устата на Коста внезапно пресъхна при вида на искреното съчувствие, изписано на лицето ѝ.

— Благодаря за времето и усилията ви, директор Подолак — успя да промълви той, докато сгъваше листа и го пъхаше в джоба си. — Благодаря ви. Аз... надявам се, че ще си намеря някакво занимание.

— Не се съмнявам — отговори Подолак, докато той вървеше към вратата. — И ако имате нужда от помощ или съвет, аз съм насреща.

Вероятно това не бе най-учтивото сбогуване, даде си сметка Коста, докато вървеше към стълбището. Но да стои и да слуша, че един месец всъщност няма кой знае колко значение...

Ненадейно си припомни как за първи път видя „Комитаджи“. Само да можеше да знае Подолак колко значение има един месец...

Денят беше великолепен — ярка слънчева светлина и чисто синьо небе, а във въздуха се носеше някакъв пикантен аромат. Вероятно някакво екзотично местно растение. Боговете на подигравката отвърщаха на отчаянието му. Коста пъхна ръце в джобовете си и безцелно тръгна да се мотае по алеите около института.

Опита се да мисли.

В края на краищата имаше само две възможности Да остане тук и да чака бюрократите да оправят кашата, в която го бяха забъркали. Или да напусне, да се крие на Сераф или някъде другаде, да си вземе билет до Лорелей и да чака комодор Леши да направи своя ход. Втората възможност почти щеше да изчерпа наличните му пари, но на Лорелей щеше да може да се свърже с компютъра и да получи още.

Но да избяга сега означаваше да признае, че се е провалил.

Заби поглед в земята. Не. Това не бе приемлива възможност. Точка по въпроса. По-добре да го заловят, отколкото да се върне и да чуе презрителното „знаех си“ на Телторст. Значи му оставаше само едно — да се въоръжи с търпение и да чака следващия месечен полет до Ангелиада.

Естествено, стига Леши да не направеше дотогава своя ход.

Тихичко изруга. Накъдето и да се обърнеше, все попадеше в безизходни ситуации. По един или друг начин боговете на подигравката винаги го поставяха в положението на губещ.

Проблясък в небето привлече погледа му. Ловен кораб, приготвящ се за приземяване на някое от огромните полета на север.

Ако присвиеше очи, щеше да може да открие поне половин дузина подобни светлинки.

Ловни кораби...

Закова се на място. Мисълта беше напълно нелепа. Но пък в края на краищата нямаше какво да губи.

А може би — просто може би — боговете на подигравката бяха пропуснали тази възможност.

— А това — Ханан измъкна неугледно парче метал от кутията — е известно като универсален ключ. Може да се справи с всеки винт и гайка, с които ще се сблъскаш на кораба, сгъва се по седем различни начина, за да достигне до недостъпни места, и има сила на завиване, която би могла да използваш само ако имаш на разположение горила със сертификат за механик. — Той обърна светналите си очи към Чандрис. — Можеш също да махаш боя с него и върши страхотна работа, ако в отчаянието си решиш да го захвърлиш срещу някого.

Чандрис кимна. След като беше научила всичко за и върешността на „Газела“ (поне според Орнина), сега бе удостоена с честта да научи и за всичко отвън с помощта на Ханан. Съмнителна чест, по нейно мнение.

— Как успяваш да завинтиш нещо там, където не достига ръката ти? — попита тя.

— Много просто. Просто не трябва ти сама да вършиш работата. Сега ще ти покажа. — Ханан разгъна ключа на три четвърти от дължината му.

— Извинете? — разнесе се нечий глас откъм портала. Чандрис се обърна да погледне...

И замръзна.

— Ох, по дяволите! — изсъска тя.

— Какво? — попита Ханан и също се обърна. — Здравейте — махна той на посетителя, преди да получи отговор. — Влизайте.

— Благодаря — отговори гостът. Отвори малко несигурно и се насочи към тях.

Чандрис си възвърна дар слово и промърмори на Ханан:

— Разкарай го. Сериозно ти казвам. Ще си навлечем беля.

Ханан имаше време само да ѝ хвърли объркан поглед; посетителят вече бе пред тях.

— Здравейте — каза младият мъж; очите му се стрелнаха към Чандрис и бързо се отклониха настрани. — Казвам се Джерико Коста. Вие ли сте Ханан Дейвий?

— Точно така. — Ханан кимна. — А това е Чандрис.

— Да. — Коста неохотно срещна отново погледа на Чандрис. — Познаваме се.

— А — любезно отговори Ханан. Дори да беше усетил висящото във въздуха напрежение, не се издаде. — С какво мога да ви бъда полезен, господин Коста?

— Бих искал да ви попитам дали е възможно да участвам в следващия ви полет до Ангелиада — каза Коста. — Трябва да проведе един експеримент върху лъчението и много ми е нужно да отида дотам...

— Корабът на института ли се е повредил? — студено попита Чандрис.

— Не, но...

— Все още *работите* там, нали?

— Ами...

— Чандрис — Ханан постави ръка върху рамото ѝ, човекът заслужава най-малко да бъде изслушан. Моля продължете, господин Коста.

Личеше си как Коста събира кураж.

— Ако трябва да си призная — забързано заговори той, — поради някаква бюрократична неуредица ми замразиха кредитната линия и затова не ме пускат на борда на институтския кораб. До следващото пътуване ще измине цял месец, а ако трябва да чакам дотогава...

Ханан го прекъсна с вдигане на ръка.

— Колко място е необходимо за оборудването ви?

— Не много — отговори Коста с предпазлива надежда. — Някъде толкова — добави той, като обхвана около един кубически метър с ръце. — Сега не мога да ви платя много, но след като ми възстановят кредита...

— Няма проблеми — прекъсна го Ханан. — Излитаме утре в два следобед. Ако ви трябва квартира, можете да пренощувате на кораба.

Ще ви трябва ли помощ да донесете оборудването си?

Коста примигна. Не бе очаквал да го приемат толкова бързо.

— Всъщност... — Той погледна Чандрис, внезапно разбрал чия помощ му предлага Ханан. — Не, ще се справя самичък — отказа се той. — Все още разполагам със стая в института.

— Хубаво — каза Ханан. — Тогава най-добре вървете да си съберете нещата. Можем да прекараме там цяла седмица, така че вземете всичко необходимо.

Коста явно се изненада.

— Цяла седмица?

— Отиваме на лов — напомни му Ханан. — Никой не може да каже кога ще попаднем на ангел.

— Разбира се. — Коста отново погледна Чандрис. — Ясно. Просто не предполагах, че ще ви се натрапя за толкова дълго.

— Ако сте в състояние да понесете компанията ни, и ние ще понесем вашата — с тържествен тон каза Ханан. — Извинете ни, но имаме работа.

— О. Разбира се — Коста се поколеба. — Е, ще ида да си събера нещата. Благодаря ви.

И си тръгна, като внимателно затвори.

— Изглежда свестен — отбеляза Ханан, докато го наблюдаваха как забързано се отдалечава по прашната улица. — Малко непохватен, но свестен. — Той погледна Чандрис. — Нали не е онзи, който те гони?

— Не — изръмжа Чандрис. — Появи се на „Ксирус“, това е всичко. А, освен това говорих с него, когато ходих до института.

— Май не го харесваш особено.

— Не го познавам достатъчно, за да го харесвам. Просто му нямам доверие.

Ханан мълчаливо чакаше. Въпросът беше изписан на лицето му.

— Видях го на космодрума — въздъхна Чандрис. — Когато слязохме от „Ксирус“. Аз... е, в известен смисъл го праметнах да ме прекара през охраната. Разбираш ли, търсеха сама жена и реших, че ако съм с някой, ще успея да се измъкна. Както и да е, излязохме и той изведнъж се сети коя съм.

— И с пълно гърло започна да крещи за полиция?

Чандрис поклати глава.

— Точно там е работата — не го направи. Просто стоеше като истукан и гледаше как се качвам в таксито. Не ме издаде и в института.

— Интересно — промърмори Ханан. — Мислиш ли, че просто не е бил сигурен?

Чандрис изсумтя.

— В какво? Той ме *видя* арестувана. По дяволите, аз направо го съборих, докато бягах.

— Хм. — Ханан се почеса по бузата с работната част на ключа и се изцапа. — Е... може би просто е от хората, които не обичат да се забъркват в разни кашаи.

— Или самият той е забъркан в някоя каша и не иска да привлече вниманието към себе си — възрази Чандрис. — Нещо в него не е наред, Ханан. Имала съм работи с учени и преди и при него нещо не ми се връзва.

— Защото е проявил доброта ли? — вдигна вежди Ханан.

— Различно е — настоя Чандрис. — Вие с Орнина се опитвате да ме промените.

— Тогава ще те попитам друго. Мислиш ли, че е опасен?

— Просто ще ни вкара в беля. Това не е ли достатъчно?

— Е, ти би трябвало по-добре да го знаеш — укори я Ханан. — Но дали е опасен?

Чандрис пое дълбоко дъх; опитваше се да отдели мислите от чувствата си.

— Ако искаш да кажеш, че може да ни пререже гърлата докато спим... не, не мисля.

Ханан сви рамене.

— Е, тогава не виждам защо да му отказваме. А ти?

Чандрис го погледна право в очите.

— Не — измърмори тя. — Прав си.

— Добре — ведро каза Ханан. — Значи въпросът е уреден. — Той вдигна ключа и го нагласи. — Гледай сега как става.

Чандрис влезе в ролята на ученичка и правеше всичко възможно да изглежда спокойна. Значи беше истина. Беше го казала и се оказа права. Дейвий до такава степен бяха подложени на влиянието на ангела си, че наистина не бяха в състояние да опазят собствения си кораб.

Добре тогава. Щеше да се наложи тя да го направи вместо тях.

И докато наблюдаваше работата на Ханан и слушаше обясненията му, започна да гради стратегията си.

20.

— ... А това, разбира се, е контролната кабина — каза Орнина, докато въвеждаше Коста вътре.

— Здравсти — поздрави го Ханан, като му хвърли бегъл поглед и отново се съсредоточи върху уредите.

Чандрис му помагаше от своето място и дори не вдигна поглед. Но все пак се обърна така, че да го държи под око.

— Всичко наред ли е? — обади се Ханан.

— Да, благодаря — отговори Коста. — Всичко е опаковано и...

— Той говореше на Орнина — обади се Чандрис и го изгледа с престорено търпение.

Възнаградена бе с изчервяване.

— Извинете — промърмори той.

— Няма проблеми — весело отвърна Ханан. — Знаеш как е. Голям кораб, големи бъркотии. Орнина?

— Всичко е наред. — Орнина посочи на Коста едно от празните кресла отстрани. — Извинявай за шантавия хумор на брат ми, Джерико — откакто падна на главата си като бебе, вече не е същият.

— С изключение на хапването в два часа — възрази Ханан. — Още ми харесва. Особено понички и понякога кренвирш. Но не мога да накарам Орнина да...

— Ханан...

— Както и да е, закопчай си колана — невъзмутимо продължи той. — Наредихме се на опашката. Като ги гледам как вървят днес, излитаме след пет минути.

Повече от половината от тях Орнина показваше на Коста как да нагласи креслото си и да си закопчае ремъците.

— Е, Джерико — обади се Ханан, когато всичко беше наред. — Откога си в института?

— Само от няколко седмици — отговори Коста. — Всъщност аз не *работя* точно там. Гостуващ изследовател съм.

— Откъде? — попита Орнина.

— От университета Кларкстън — каза Коста. — Намира се в Кейрнгорм, на Балморал.

— Никога не съм ходил на Балморал — обади се Хапан. — Чувал съм, че било доста каменисто местенце. Разкажи ни за ангелите. Внезапната смяна на темата май го свари неподготвен.

— За какво?

— За ангелите — повтори Ханан. — Едни такива странни малки частици, по които всички са полудели.

— Да, зная какво представляват — предпазливо каза Коста. „Опитва се да прецени Ханан — реши Чандрис — и не се справя особено добре.“ Макар че доколкото можеше да се съди за него, това си беше в реда на нещата.

— Добре — каза Ханан. — Кажи ни тогава какво, опа, чакай малко. Започна се.

Без да престава да наблюдава Коста, Чандрис провери за последен път пулта си. „Газела“ се издигна във въздуха, издигна се над стартовата чиния...

— Божичко! — възкликна Коста. А лицето му...

— Май никога не си излитал от стартова чиния, а, Джерико? — каза Ханан, без да се обръща.

Погледът на Коста конвулсивно се премести от дисплея към Ханан... и за един миг лицето му остана напълно открито.

И в изражението му Чандрис прочете пълно объркване.

Моментът отмина.

— Не съм — каза той, като се опитваше да говори спокойно. — Доста е... впечатляващо.

— Свиква се. — Ханан сви рамене и внесе малка корекция в курса на кораба. — Щеше да ни разказваш за ангелите.

— Така ли? — Коста погледна към Чандрис. Изражението му внезапно бе станало предпазливо. Може би си спомни колко лесно го бе накарала да се разприказва в института. — Съмнявам се, че мога да ви кажа нещо, което не знаете...

— Разкажи им за теорията „Акчаа“ — каза Чандрис. Коста ѝ хвърли убийствен поглед. Тя му отвърна и вдигна вежди — предупреди го, че и тя може да го направи. Той разбра намека.

— „Акчаа“ е една от теориите, които днес са на мода. С две думи, тя твърди, че ангелите представляват кванти на доброто.

— На какво? — намръщи се Орнина.

— На доброто — повтори той. — Нали знаете — нещата, стоящи зад морала и справедливостта. И почтеността. — Той многозначително погледна Чандрис.

— Не върши работа — решително поклати глава Ханан. — Теорията, искам да кажа.

Чандрис си спомни, че по време на разговора им в института самият Коста не изглеждаше особено убеден в нея. Но предизвикателният тон на Ханан явно му дойде в повече.

— Не мисля, че е чак толкова очевидно — малко наежено възрази той.

— Разбира се — каза Ханан. — Но всичките черни дупки, изчезнали след Големия взрив, щяха да разпръснат ангелите из цялата вселена под формата на космически лъчения.

— Това е едната възможност. — Коста изглеждаше и изненадан, че Ханан толкова бързо е стигнал до подобна идея. — Другата е самият Голям взрив да е създал огромно количество от тях.

— Съгласен съм — каза Ханан. — Но и в двата случая щяхме да ги срещаме доста често. Нали?

— Точно така — предпазливо каза Коста.

— Чудесно. Значи се приема, че ангелите, които са попаднали на Земята, са причина за всичко онова, което се смята за добро, честно и почтено през цялата човешка история?

— Не непременно на всичко — каза Коста. — Отделните човешки същества могат да са в състояние да причинят или да изваждат от ефекта им. Така в исторически план доброто и злото може да се мести в различни райони или групи.

— Разполагате ли с работещ механизъм за това?

— Все още не — отговори Коста. — Но има поне една теория на полето, която би допуснала хората да влияят върху ангелите.

— А биохимичната страна на взаимодействието между ангел и човек?

Коста сви устни.

— Върху това също се работи.

Ханан кимна.

— Значи сме съгласни по въпроса, че има още много за научаване. Нека те попитам нещо. Когато човечеството открило

хиперпространственото пътуване и се разселило по планетите, имало ли е някаква забележима промяна в поведението му?

Той замълча, но Коста не отговори.

— Защото би трябвало да има — добави Ханан, като извъртя леко креслото си, за да погледне Коста. — Нови светове... множество недокоснати първични ангели...

— Да, разбирам въпроса — замислено каза Коста. Мисълта явно бе малко обезпокоителна, ако Чандрис разчиташе изражението му правилно. — Страхувам се, че не познавам историята достатъчно добре, за да отговоря.

— Е, аз я познавам — каза Ханан.

И за първи път откакто го бе срещнала, Чандрис усети истинска горчивина в гласа му.

— Отговорът е едно голямо, гръмко „НЕ“. Първите колонисти, пристигнали на Ухуру, кацнали и шумно провъзгласили всички благочестиви намерения за свобода, мир и равенство, за които можеш да се сетиш. Но след по-малко от тридесет години обществото им вече било разделено на класи и се радвало на същата елитарна и силова система, на която било обърнало гръб.

— Може би старите навици трудно се пречупват — предположи Коста.

— Тогава би трябвало днес да се пречупват още по трудно — убедено каза Ханан. — Но точно това става. Може би бавно и отгоре надолу, но се пречупват. — Ханан поклати глава. — Рано или късно, Джериико, вие от института ще признаете, че Ангелиада е уникална.

— Съжалявам, но не виждам как би могла да е уникална — възрази Коста. — Черните дупки имат най-ограничените свойства от всичко останало в познатата ни вселена — маса, скорост на въртене, заряд и още едно или две неща, които все още са под въпрос. Не разбирам как комбинация от тези свойства може да доведе до създаване на ангели.

— А — вдигна пръст Ханан. — Но това предполага, че ангелите са естествен феномен. Ами ако са друга форма на живот?

Коста сякаш се смали.

— Искаш да кажеш, че сме свидетели на някакво подмолно чуждопланетно нашествие ли? — предпазливо попита той.

— Ни най-малко. — Ханан поклати глава. — Всичко ли ти е известно за теорията на хиперпространствените катапулти?

Този път внезапната смяна на темата не го свари толкова неподготвен.

— Зная някои неща.

— Добре. Да предположим, че катапултирате кораб през хиперпространството и траекторията му мине през черна дупка като Ангелиада. Какво ще стане тогава?

— Никой не знае — каза Коста. — Уравненията не могат да се приложат при толкова рязка промяна на гравитацията.

— Именно. — Ханан погледна Коста право в очите. — И аз мисля, че е станало точно това. Някога в миналото някакъв кораб — човешки или не — се е опитал да премина през Ангелиада. И е оставил след себе си една или повече форми на живот, затворени отвъд събитийния хоризонт^[1].

Той замълча и Чандрис зачака неизбежното ухилване, но изражението на Ханан си остана сериозно.

— Ако смяташ, че това е по-добро от теорията „Акчаа“, не е — най-после каза Коста. — На първо място, как тази нематериална форма на живот се е превърнала в частици?

Прозвуча сигнал за изключване на двигателите.

— Предполагам, че лесно може да се обясни. — Ханан се обърна към пулта си. — Живата сила се прикрепя поради някаква причина към ангела. Или ангелите се натрупват около нея, както дъждовната капка се образува около частица прах. — Той натисна няколко клавиша и глухият рев на двигателите на „Газела“ премина в тихо мъркане.

И изведнъж на Коста сякаш му призля.

— Какво стана? — попита Чандрис.

— Добре съм — отговори той през стиснати зъби. — Май тези хапчета ми действат винаги със закъснение, нищо особено.

— Малко чай може да ти дойде добре — предложи Орнина.

— Не, благодаря — каза Коста. — Ще ми мине след малко.

— Или можем да завъртим малко кораба — продължи Орнина и погледна към Ханан. — Но не много — ще стигнем до катапулта след половин час. Но все пак вестибуларният ти апарат ще получи някакво чувство за ориентация.

— Благодаря, не е необходимо. — Коста се освободи от ремъците. — Но ако нямате нищо против, ще отида за малко до каютата.

— Разбира се — кимна Орнина.

Коста внимателно се измъкна от креслото си и погледна главния дисплей.

— Ще се върна преди да стигнем катапулта.

— Не се безпокой — каза Орнина. — Няма с какво да ни помогнеш тогава.

— Добре. — Коста предпазливо се понесе към вратата.

И правеше всичко възможно да избягва погледа на Чандрис.

Не бързаше — нямаше закъде. И тъкмо беше на половината път до кутията, която му беше определена за каюта, когато забеляза, че траекторията му леко се измества настрани към стената на коридора. Въпреки протестите му Дейвий очевидно бяха завъртели кораба.

„Типично“ — горчиво си помисли той, докато се опитваше да свикне с отново появилото се чувство за тежест. Пътуваха по-малко от час, а домакините му вече се очертаваха като доброжелателни досадници, настояващи да ти угодят на всяка цена, независимо дали го искаш, или не. Познаваше неколцина подобни на родния си свят и едва издържаше компанията им за повече от четвърт час. Единствено боговете на подигравката знаеха дали няма да полудее за една седмица.

Все пак трябваше да признае, че когато започна да усеща твърда опора под краката си, стомахът му се поуспокои. Благодарение и на хапчето, което бе глътнал преди да се качи на борда, когато стигна до каютата се чувстваше почти възстановен.

Достатъчно възстановен, че за първи път да обърне внимание на въздуха, вместо на собствения си храносмилателен тракт.

Спря пред вратата, като душеше и се мъчеше да изрови от паметта си къде е срещал подобна миризма. Може би нещо по време на обучението му? Или в университета?

Изведнъж се сети — Технически отдел триста и нещо си. Влезе в каютата и включи интеркома.

— Ханан?

— Същият — прозвуча гласът на Ханан. — По-добре ли си?

— Да, благодаря. Но въздушната ви система не е. Мисля, че някой от филтрите е започнал да сдава багажа.

— Значи това съм надушил — изсумтя Ханан. — Номер три, по всяка вероятност — неотдавна ни създаваше неприятности. Ще му хвърля един поглед след катапултирането.

— Защо не го направя аз? — предложи Коста. — И без това нямам друга работа.

Очакваше да му откажат. Според скромния му опит доброжелателните досадници съвсем не бяха така добри в приемането на помощ, колкото в натрапването ѝ.

— Разбира се — ненадейно отговори Ханан. — Инструментите са в работилницата. Включи си дисплея в каютата и ще ти надраскам една схема.

Схемата въобще не изглеждаше толкова ясна, колкото явно си мислеше Ханан, но „Газела“ беше малък кораб и на Коста му трябваша сама няколко минути, за да вземе инструментите и да открие проблемния филтър. Махна капака и надникна вътре.

Технологията на емпирейските светове се бе развивала различно от мирската вече почти двеста години — факт, който бе създал на Коста доста затруднения по време на подготовката му и при работата в института. Все пак не можеше да има кой знае колко големи различия в такова просто устройство като един въздушен филтър.

За разлика от такива екзотични неща като стартовата чиния например.

Усети неприятен хлад по гърба. Стартовата чиния. Емпирейската хиперпространствена мрежа бе достатъчно сложна, но все пак той имаше смътна представа как чрез творческо развиване на уравненията за катапултиране може да се достигне до създаването на подобно нещо. Но стартовата чиния можеше да си остане и чиста магия.

Магия, за която военните му инструктори никога не бяха споменавали. Магия, за която комодор Леши и екипажът на „Комитаджи“ може би дори не предполагаха, че съществува.

Но като се оставеха настрана теориите, самите ангели също можеха да се нарекат магия.

Ангели.

Коста стоеше пред бръмчащия филтър, а умът му се върна в контролната кабина при Ханан и странната му теория. Странна... но

колкото повече мислеше за нея, толкова по-трудно му беше просто да я изхвърли от главата си.

Защото имаше и нещо вярно. Историята не беше сред силните му предмети, но дори Коста знаеше достатъчно, за да признае, че поведението, описано от Ханан, се е повтаряло отново и отново на мирските колонии. Наистина не бе имало разцвет на културата или толерантността, когато човечеството е тръгнало сред звездите. Всъщност повечето пъти беше ставало точно обратното.

— Какво, да не чакаш само да се оправи?

Коста се обърна и рязкото движение в слабата гравитация го запрати настрани от таблото. Чандрис (естествено!) небрежно се бе облегла на рамката на вратата на три метра от него.

— Стресна ме — каза Коста и се хвана за рамката на филтъра, за да запази равновесие. Опита се да го каже обвинително, но думите му бяха по-скоро нервни.

— Ще го оправяш ли, или само ще го гледаш?

Коста премълча, ядосано отвори кутията с инструменти и се захвана за работа. После попита през рамо:

— Ти винаги ли се промъкваш зад гърба на хората?

— А ти винаги ли седиш и медитираш пред разни машинарии?

— Бях се замислил за думите на Ханан за ангелите — каза Коста.

— Особено върху онова, че Ангелиада съдържа в себе си чуждопланетна форма на живот. Дали наистина вярва в това?

— Защо не попиташ него?

Край с опитите да бъде учтив.

— Мога и сам да се оправя — изръмжа той. — Няма защо да се мотаеш тук. Освен ако ми нямаш доверие.

— Аз да нямам доверие на *теб*? — Гласът ѝ бе пропит със сарказъм. — Една доказана крадла и гратисчийка да няма доверие на порядъчен гражданин и изтъкнат учен, който си замълча и не я предаде на полицията? Ама че нелепа идея!

Коста събра кураж. Рано или късно щеше да се стигне до този въпрос.

— Не исках да се замесвам. — Помъчи се да го каже едновременно неловко и откровено и с всичка сила се надяваше, че е успял. — Бях нов на Сераф и се страхувах, че може да се забъркам в някоя каша. А и щях да загазя още повече — нали излязохме заедно.

Рискува да я погледне през рамо с надежда да разчете изражението ѝ. Спокойно можеше да си спести усилието — лицето ѝ беше непроницаема маска.

— А после? В института? — настоя тя.

— Вече беше прекалено късно да се вдига шум. А и вече веднъж те бях оставил да си вървиш. Най-безопасно бе да отговоря на въпросите ти и да те накарам да си тръгнеш, преди някой да те е познал.

— Особено след като съм била с теб?

— И това също.

— Аха. И естествено, когато ти се наложи да търсиш транспорт до Ангелиада, „Газела“ беше първият кораб, за който си помисли.

Коста потисна една ругатня.

— Не че ти влиза в работата, но „Газела“ беше петнадесетият кораб, който опитах. Повечето от останалите ме изхвърляха, без дори да си направят труда да ме изслушат. — Той се поколеба. Какво пък, заслужаваше си го. — Помислих си, че хора, които са достатъчно доверчиви, за да те наемат на работа, ще се съгласят да вземат и мен.

— Много си любезен — спокойно отговори тя. — Разкажи ми за Балморал.

— Какво? — примигна той.

— За Балморал — повтори тя. — Мястото, на което си отраснал?

— Не съм отраснал на Балморал — поправи я Коста. Усещаше как потта избива през порите на врата му. Ако започнеш да го разпитва за измислената му биография... — Израснах в един малък град, Палитейн. Това е на Лорелей. Просто отидох да уча на Балморал.

— А — коментира тя. Изобщо не се впечатли от грешката си. Ако беше грешка, разбира се. — Разкажи ми тогава за университета на Балморал.

— Какво по-точно?

— Всичко — каза тя... и в тона ѝ не можеше да има място за съмнение. — За природата, климата, университета, за хората, с които си се срещал. Всичко.

„И ако направя грешка...“ Коста пое дълбоко дъх, съсредоточи се и започна.

Трябваша му почти двадесет минути, за да оправи филтъра. През цялото време не спря да говори. Чандрис го прекъсваше от време на

време с въпроси, но основно стоеше и слушаше. И естествено, зорко следеше работата му.

Тъкмо поставяше капака на мястото му и се опитваше да опише някакви планински върхове, които бе виждал само на снимка, когато дойде избавлението.

— Чандрис? — разнесе се гласът на Орнина от интеркома. — Ще се катапултираме след няколко минути. Ще дойдеш ли да ми помогнеш?

— Идвам — отговори Чандрис. — Коста вече приключва тук.

— Добре. Благодаря ти, Джерико. Спести доста пипкава работа на Ханан.

— Няма за какво — извика Коста.

Интеркомът се изключи.

— Е, пак ще се видим. — Чандрис се обърна към вратата.

— Какво, оставяш ме тук сам-самичък? — остро отговори Коста. — Май съм минал теста.

Тя бавно се обърна към него.

— Сам го каза, Коста. Нямам ти доверие. Просто много неща при теб не са както трябва. Прекалено си умен — е, поне прекалено образован — за да си обикновен мошеник. Но не си и типичен витаещ в облаците тип.

Първата му реакция бе да възрази. Но като погледна в очите ѝ...

— От теб и Дейвий искам само да ме закарате до Ангелиада — тихо каза той. — Нищо повече.

Известно време тя не сваляше очи от него. Лицето ѝ не изразяваше нищо.

— Ще видим — най-сетне отговори тя. Обърна се отново към вратата. — Между другото, оказа се прав. Миналата нощ проверих записите на „Газела“. За последните шест месеца са били необходими средно три дни за залавянето на ангел, а ценоразписът на „Гейбриъл“ все още предполага четири дни.

Отне му секунда да схване за какво става дума.

— Интересно — промърмори той. — Може ли да се дължи на по-добро оборудване?

Тя поклати глава, все още с гръб към него.

— Не са купували нищо наистина ново повече от година. Всъщност нещата стоят още по-зле. Повечето от старите им апарати

направо плачат за подмяна. Просто реших, че ще искаш да го знаеш. — Тя се плъзна през вратата и изчезна.

Коста гледаше след нея. Отново го побиха тръпки. Значи не беше просто плод на въображението, подкрепено с няколко скалъпени статистически проучвания. Ангелиада *наистина* излъчваше повече ангели.

Преди седмица би се зарадвал на потвърждаването на изчисленията си. Но сега, с теориите на Ханан, отекващи в главата му...

— По дяволите! — изръмжа той, ядосан на самия себе си. Той беше учен и засега това си беше чисто научен проблем. За последствията щеше да се погрижи друг. Ако имаше последствия.

Отпусна се на колене във все повече отслабващата гравитация и започна да прибира инструментите. И се мъчеше да се отърси от неясните си страхове.

[1] Област от черната дупка, отвъд която не може да се изплъзне нищо, дори светлина. — Б.пр. ↑

21.

Докато Чандрис стигне до контролната кабина, гравитацията изчезна почти напълно. За нейно учудване Орнина бе сама, седнала на мястото на Ханан пред главния пулт.

— Къде е Ханан? — попита Чандрис и се насочи към креслото си.

— Не — тук, ако обичаш. — Орнина ѝ показва своето място. — Получихме сигнал за повреда на една от помпите на маневрените двигатели. Ханан отиде да види какво е станало.

Чандрис мрачно кимна. Още един признак, че „Газела“ се разпада.

— Имаме ли резервни части?

Орнина я погледна с шеговито изумление.

— Да не искаш да кажеш, че още не си научила наизуст инвентарния списък?

— Бях заета — с накърнено достойнство отвърна Чандрис. — До буквата „М“ съм — още не съм стигнала до „помпи“.

Орнина се усмихна.

— Имаме резервни части. Съвсем друг е въпросът дали ще успеем да ги монтираме преди да стигнем Ангелиада.

Чандрис сви устни.

— Е, ако се стигне дотам, можем да натоварим и Коста.

— Става ли?

— Поне знае от коя страна да хване ключа — сви рамене Чандрис.

Интеркомът иззвъня.

— Орнина? — разнесе се гласът на Ханан. — Би ли изключила хранването на верига АА-57-С? Трябва да се добера до свързващото звено и не ми се ще да се опържа.

— Дадено. — Орнина набра необходимата команда. — Готово, можеш да продължиш.

— Имаш ли нужда от помощ, Ханан? — попита Чандрис. — Мога да сляза и...

— Всичко е наред — увери я той. — Може да се оправи. Само ще отнеме малко повече време, отколкото предполагах. Като стана дума за времето, стигнахме ли катапулта?

— След няколко минути — отговори Орнина. — Имат някакъв проблем с товарните кораби за станцията и ще се забавим.

— Типично — изсумтя Ханан. — Е, дръжте ме в течение.

— И ти се обаждай, ако ти потрябва помощ — добави Чандрис.

— Няма нужда, но благодаря все пак. — Интеркомът се изключи. Чандрис се обърна към Орнина...

И остана така. Лицето ѝ...

— Добре ли си? — попита тя.

Орнина се обърна към нея. Опитваше се да изглежда спокойна както винаги.

— Чувствам се отлично.

Студена буца заседна в стомаха на Чандрис.

— Нещо не е наред с Ханан ли? Положението му влошава ли се?

— Няма друг начин — уморено поклати глава Орнина. — Болестта му е дегенеративна. Дегенеративните заболявания по дефиниция се влошават.

— Тогава не трябва да остава там самичък. — Чандрис посегна към предпазните си колани.

— Не, недей — поклати глава Орнина. — Не можеш да му помогнеш. Вече не. Ти си част от семейството.

Чандрис я зяпна.

— Не разбирам.

— Аз също — тихо каза Орнина. На лицето ѝ отново се изписа болка. Сякаш нямаше нужда да се крие, след като бе казала толкова много. — Той си е такъв, Чандрис. С лекота би приел помощ от някой непознат, но никога от семейството или близките си приятели. Гордост, или някаква странна форма на отрицание, не зная точно.

Чандрис се замисли за деня, когато за пръв път бе стъпила на борда на „Газела“, като сравняваше изражението и думите на Ханан тогава и сега, по време на неотдавнашните им уроци. Замисли се за краткия разговор преди половин час, когато Ханан с готовност позволи на Коста да поправи филтъра.

— Затова ли не продавате втория ангел? — бавно попита тя. — За да сте сигурни, че ще си осигурите постоянен приток от непознати като мен, на чиято помощ да разчитате?

Погледът ѝ се спря върху по-възрастната жена.

— С тази разлика, че аз вече не съм непозната.

— Да, не си — призна Орнина. — За нас ти си много но-ценна, отколкото може да бъде един непознат.

— Да... само дето не мога да ви бъда от полза повече отговори Чандрис. Чувстваше се безсилна. — Много ценно, няма що.

— Познаваш кораба толкова добре, колкото и ние контрира твърдо Орнина. Очите ѝ горяха от собствения и безсилен гняв. — Ти си допълнителен чифт ръце — допълнителен чифт *сръчни* ръце, — а както е тръгнало, ще имаме нужда от тях, за да може „Газела“ да продължи да лети.

— О, чудесно! — извика Чандрис. — Аз ще продължи да летя с „Газела“ и същевременно ще натиквам гордостта на Ханан още по-дълбоко в калта.

Орнина насочи пръст към нея.

— Трябва да разбереш нещо веднъж завинаги, млада госпожице. Не си отговорна за приумиците, кусурите и изблиците на фалшива гордост на Ханан. *Да*, обидно му е да се чувства зависим от другите. Но реалността е такава и отричането ѝ само прави нещата още по-трудни за него самия и за хората около него. Рано или късно ще му дойде акълът в главата и ще го разбере, но това никога няма да стане, ако хората винаги отстъпват пред него. Разбра ли?

— Да — промърмори Чандрис.

— Добре. — Орнина пое дъх и лицето ѝ се разведри. — И още едно нещо. Независимо дали ти харесва, или не, Чандрис, за нас ти си истински божи дар. Имам нужда от теб. Нещо повече — *искаме* да останеш тук. За пет години вземане-даване с разни отрепки, крадци и бегълци не сме попадали на никого, който да пасва толкова добре с нас и с кораба.

Сърцето на Чандрис трепна — обади се старият страх.

— Не мога да остана тук завинаги — каза тя. — Никога не съм казвала, че ще остана.

— Зная. — Орнина се обърна към пулта. Но не и преди Чандрис да забележи плувналите ѝ в сълзи очи. — Разбира се, можеш да си

тръгнеш, когато пожелаеш. Просто исках да разбереш какво чувстваме ние.

Пултът иззвъня.

— Май тапата се отпуши — каза Орнина. — Да се размърдаме.

— Да — измърмори Чандрис. Думата трудно премина през буцата в гърлото ѝ. Естествено че разбираше. Разбираше, че въпреки всички стари страхове и навици, които продължаваха да я преследват, не иска да напусне „Газела“. Разбираше — може би за първи път в живота си, — че е открила нещо, за което си струва да се бори.

Може вече и да не беше крадла. Но не беше забравила как да се бори.

Едва забележимо потрепване — и катапултът на Сераф се смени с паешките крака на станцията при Ангелиада.

— Траектория? — Орнина отново бе погълната от работата си.

— Изчислена — потвърди Чандрис със същия лаконичен тон. — Само че движението е доста натоварено. Може да ни се наложи да заобиколим малко по-отдалеч от обичайното.

— Добра идея — кимна Орнина и пръстите ѝ пробягаха по клавиатурата. — Да видим... да опитаме така.

Чандрис бързо прецени начертания курс.

— Изглежда добре — съгласи се тя. — Да го изпълня ли, или да се обадя на станцията?

— Аз ще се обадя. — Орнина се обърна към комуникационния пулт. — Пригответи се да тръгваме веднага след потвърждението.

Чандрис тъкмо започна да въвежда новия курс, косато вратата зад гърба ѝ изсъска. Обърна се, очаквайки да види Ханан...

— Виждам, че сме пристигнали — отбеляза Коста и се понесе навътре.

— Тихо, заети сме — изръмжа Чандрис и се обърна към пулта си.

— Извинете — театрално прошепна Коста.

Той се насочи към мястото си. Чандрис провери нововъведения курс, след това започна проверката отново, за да постигне желания резултат. Орнина приключи първа.

— Чисто е — обърна се тя към Чандрис и изключи връзката. — Действай. Здравсти, Джерико. Всичко ли е наред с апаратурата ти?

— Да, благодаря — отговори той. — Всъщност повече от наред — мислех, че ще ми се наложи да остана при нея през цялото време, но Ханан ми помогна да я свържа към спомагателната мрежа на „Газела“ и ще мога да я управлявам оттук.

Чандрис се намръщи. Коста в контролната кабина. Страхотно.

— Той трябваше да оправя помпата за гориво — възнегодува тя. — А не да се занимава с апаратурата ти.

— Виж, той настоя — отговори ѝ Коста. — Не е моя вината, че обича да предлага помощта си.

— Той си е такъв — промърмори Орнина.

Чандрис стисна зъби. Но и двамата бяха прави. Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да обвини Коста.

— Е, следващия път първо провери дали не е зает, става ли? — изръмжа тя.

— За твоя радост, няма да има следващ път — хладно отбеляза Коста. — Докато се върнем на Сераф, кредитната ми линия ще бъде възстановена и всеки ще тръгне по пътя си.

— И слава Богу — измърмори Чандрис и погледна към Орнина. И се наведе, за да я погледне по-отблизо. Жената задълбочено изучаваше дисплеите пред себе си, но на устните ѝ играеше слаба усмивка. — Какво има?

— Нищо. — Усмивката се смени с онова невинно изражение, което при Ханан винаги означаваше предстоящо влизане в капана на поредната му шега. — Трябва да ти призная, че работата ти е много интригуваща, Джерико. В какво точно се състои експериментът ти?

— Искам да направя измервания на някои честоти отлъчението на Ангелиада — каза Коста. — Надявам се това да ми даде някакъв отговор защо излъчването на ангели се е усилило през последните няколко месеца.

— Усилило ли се е? — намръщи се Орнина.

— Това показват изчисленията ми. Впрочем, вашите също. — Той погледна към Чандрис. — Чандрис не ти ли е казала?

Орнина въпросително повдигна вежди към нея.

— Не ми се стори особено важно — сви рамене Чандрис.

— Сигурно не е — съгласи се Орнина. — Но в края на краищата човек никога не може да е сигурен какво в крайна сметка се оказва важно. Хайде стига сме дрънкали. — Тя отново се обърна към Коста. — Джерико, разкажи... за себе си.

Коста пое дъх и Чандрис се подсмихна. Току-що бе минала по този път. Очертаваше се нещо много интересно.

Но нещата не тръгнаха така, както очакваше. Коста не каза нищо противоречащо си с предишните му думи, не задълба в исторически подробности или подробни описания на местата, където казваше, че е живял. Говореше достатъчно уверено, достатъчно точно и достатъчно искрено, за да изглежда, че казва само истината.

Но не беше така.

Имаше много неща, за които да се заяде — особено за някой, който бе вътре в нещата. Няколко цветисти израза, които сякаш бяха взети направо от някой туристически пътеводител за Балморал; случайно дословно повтаряне на изречение, казано долу при филтъра — нещо, което от опит знаеше, че е почти невъзможно; прецизния тон, който издаваше, че внимателно подбира всяка своя дума. Говореше пълни измислици. Подробни и добре обмислени, но все пак измислици.

Но в същото време нещо липсваше. Нещо, което всеки достатъчно добър мошеник, способен да измисли толкова подробна история, не би могъл да пропусне. Може би самоувереност, или известна доза арогантност, която е характерна за всеки експерт по измишльотини от Барио. Коста повече приличаше на актьор, който декламира научената си наизуст роля.

Което го правеше... какво?

Все още не знаеше. Но бе твърдо решена да разбере.

Стоеше пред пулта си, заслушана във всяка негова чума, а „Газела“ повече или по-малко сама се носеше към Ангелиада.

Вниманието ѝ бе така погълнато от Коста, че изобщо не долови първия признак, че е станало нещо ужасно.

— ... И за моя най-голяма изненада институтът удовлетвори молбата ми — завърши Коста. — Не им дадох време да променят решението си. Купих си билет за лайнера и... ето ме тук.

— Да, ето те тук. — Орнина поклати глава — в почуда, а не в недоверие, надяваше се Коста. — Невероятна история, Джерико. Искрено се надявам финансовите ти проблеми да се уредят по-скоро. Ужасно би било толкова обещаваща кариера да отиде по дяволите заради някаква чиновническа грешка.

— Вярвам, че ще се уредят — каза Коста и хвърли поглед към обърналата му гръб Чандрис. Усети, че напрежението започва да го напуска. Беше прекарал много часове в наизустяването на тази история, но се оказа, че си е заслужавало усилията. Не допусна нито една грешка и говореше доста самоуверено. Може би най-посло влизаше в кожата на шпионин.

И точно в този момент някъде в главата му светна предупредителна лампичка.

Замръзна, като трескаво се питаше какво точно бе казал. Дали в самия край не бе оплескал цялата си история?

Внезапно разбра. Пращането на гама-лъчите — онова проклето вездесъщо пращане — бе спряло.

Което означаваше... какво?

Тъкмо отвори уста, за да попита, когато писъкът на алармата се разнесе по целия кораб.

Подскочи на седалката си, но ремъците го задържаха. Орнина рязко се обърна към пулта си...

Воят престана също толкова внезапно, колкото се бе появил.

— Какво по дяволите беше това? — извика Чандрис във внезапно настъпилата тишина.

— Сигнал за бедствие — рязко каза Орнина. — Превключи се на радара и локализирай източника. Ще се опитам да се свържа.

Чандрис вече се беше навела над своя пулт.

— Хванах го... Не, много е слаб.

— Явно радиацията е много силна. — Пръстите на Орнина летяха над клавишите. — Да видим дали ще стане. Тук е „Газела“, викам бедстващия кораб. „Газела“ вика бедстващия кораб. Чувате ли ме?

От говорителя се разнесе невероятно пращане от гама-лъчи.

— „Газела“, тук „Небесният стрелец на Хова“ — разнесе се едва различим глас. — Попаднахме в радиационно изригване! Губим контрол над всичко! Трябва ни помощ!

— Чандрис?

— Не мога да ги засека — напрегнато отговори тя. — Радиацията заглушава сигнала.

— Имаш ли нещо поне приблизително?

— Да, но...

— Засега е достатъчно — прекъсна я Орнина. — „Небесен стрелец“, идваме. ПВП след около десет минути.

Разнесе се звук, който можеше да бъде и дума, след което връзката прекъсна.

— Какво казаха? — попита Коста.

— Казаха „побързайте“ — мрачно отговори Орнина. Двигателите на „Газела“ изреваха с пълна мощ. — Продължавай със засичането, Чандрис.

— Продължавам. — Чандрис хвърли поглед през рамо. — Коста, размърдай се малко. Извикай Ханан.

— Не си прави труда — обади се Ханан откъм вратата. — Тази сирена можеше да се чуе чак долу при помпите. Какво става?

— Радиационно изригване. — Орнина стана от креслото и Ханан се намести в него. — „Небесният стрелец на Хова“ е попаднал в него.

— По дяволите! — измърмори Ханан. Ръцете му полетяха над клавишите, докато Орнина и Чандрис заемаха обичайните си места. — Има ли други кораби наблизо?

— Не зная — каза Орнина. — Дори не съм сигурна, че някой друг е засякъл сигнала. Радиацията е много силна.

— Предупредихте ли Централата?

— Нямаше време. Ще го направя сега. — Орнина се наведе над клавиатурата.

Ускорението прикова Коста в седалката му.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита той.

— Не мисля — отвърна през рамо Ханан. — Просто стой мирно.

Коста стисна юмруци. Чудесно. Някъде там друг кораб се пържеше от радиацията — при това с пълна сила, ако онова пращане на гама-лъчите означаваше нещо — а той просто да седи мирно.

Замръзна. *Гама-лъчи?* Обърна се към клавиатурата си и извика реалновремевия дисплей на детекторите си.

Нищо.

Цяла минута гледаше втренчено резултата и не вярваше на очите си. Въпреки че бе настроен само за няколко определени честоти, трябваше да има някакви смущения. Набра команда за усиляване на сигнала...

— Коста! — извика Чандрис.

— Да? — подскочи той.

— Включи комуникатора — нареди тя. — Свържи се с „Небесен стрелец“ и им кажи, че идваме към тях, но не можем да ги засечем със сигурност. Поискай да ти дадат някакви координати.

— Да. — Коста се обърна към пулта си. Минута по късно ги откри.

— „Газела“ — разнесе се глас сред пращането. — „Газела“, чувате ли ни?

— Чуваме ви — отговори Коста. — Дръжте се, идваме. Можете ли да ни дадете някакви координати и траектория?

— Нямаме данни. — Дори през шума Коста усети ужаса на говорещия. — Целият проклет кораб се разпада! Трябва да ни помогнете!

— Опитваме се да са доберем до вас. — Тръпки лазеха по цялото му тяло. — Дръжте се...

Едно ужасно „щрак!“ го прекъсна. За миг реши, че ушите му правят номера. Но звукът бе последван от втори и трети...

— Ханан! — Той се опита да надвика рева на двигателите и пращането. — Навлизаме в радиация.

— Зная — извика му в отговор Ханан. — Нямаме избор, това е единственият възможен курс. Спокойно, корпусът ще издържи...

Останалите му думи бяха погълнати от същински взрив от гамалъчи.

След което се отприщи истински ад.

Ханан изрева — крясък от болка, който накара Коста да стисне зъби. Орнина изкрещя нещо и почна да разкопчава ремъците си. Коста стигна до Ханан първи, без да знае как точно се е освободил от креслото си.

— Какво стана? — Забеляза, че отново е в безтегловност. Двигателите на „Газела“ не работеха.

— Протезите — извика в отговор Орнина, докато се опитваше да пхне ръката си под ризата на Ханан. — От радиацията пращат силни

импулси към нервите. Трябва да изключим всичко.

Коста изруга. Мъчеше се да си спомни всичко научено досега за емпирейската електроника. Нищо от познанията му нямаше дори бегла връзка с подобна ситуация. Можеше само безпомощно да стиска изкривените от болка ръце на Ханан и да гледа какво прави Орнина. Накрая ръцете се отпуснаха и Ханан пое дълбок, треперлив дъх.

— Господи — едва чуто произнесе той. — Господи, как боли.

— Ще се справиш — напрегнато каза Орнина. — Джерико, помогни ми да го отнесем в лечебницата.

— Оставете ме — възпротиви се Ханан; опитваше се да се измъкне от ръцете им. Успя само да се стовари тежко върху рамото на Коста. — Трябва да се доберем до „Стрелеца“ преди да е станало късно.

— Млъкни! — изкрещя му Орнина. — Трябва ти помощ.

— На Хова и Рейф също...

— Ще я получат — прекъсна го Коста. — Орнина и Чандрис ще поемат управлението, а аз ще те занеса до почевницата. Така става ли?

За миг лицето на Ханан се изкриви от болка.

— Добре — процеди през зъби той.

Коста усети треперещите мускули на ръката му, докато я премяташе през рамото си.

— Имам нужда от няколко минути половин *g* или по-малко — обърна се той към Орнина, докато измъкваше тялото на Ханан и се съпротивляваше с всички сили срещу инерцията му. — Можеш ли да го направиш?

— Да, стига да имаме контрол — мрачно отговори тя, докато се наместваше на мястото на Ханан. — Знаеш ли как се работи с лечебницата?

— Аз знам — отговори Ханан преди Коста да успее да отвори уста. — Ще съм там с него, забрави ли?

— Добре тогава, изчезвайте — извика тя и хвърли поглед към брат си, преди да се обърне към пулта.

Ханан обърна помътнелите си очи към Коста и го дари с някакво подобие на усмивка.

— Към лечебницата! Ходом, марш.

Дори при гравитация половин *g* не бе лесно да го намести върху медицинската маса. Но Коста се справи и я програмира, следвайки

указанията на Ханан.

Почти беше приключил и Ханан потъваше в сън, когато пращането на гама-лъчите намаля до повече или по-малко нормално равнище.

Интеркомът не работеше. Той помисли да се върне в контролната кабина и да разбере какво става, но въпреки че Ханан изглеждаше добре, реши да не го оставя без надзор.

Така че остана в лечебницата, загледан в зелените светлини на медицинския пакет, като слушаше равномерно дишане на Ханан.

Опитваше се да мисли.

Когато се върна в контролната кабина, в креслото на Ханан седеше Чандрис.

— Как вървят нещата? — попита той.

— Прибираме се. — Тя го погледна с безизразни, мъртви очи и се върна към работата си. — Как е Ханан?

— Ще се оправи — Коста се стовари в креслото до нея. — Орнина каза, че е въвн от опасност.

— Значи ти е казала и другото.

— За „Стрелеца“ ли? — Той кимна. — Да.

Чандрис бавно поклати глава. Не можеше да повярва.

— Уби ги. Изгори цялата електроника и оптиката на кораба и просто... ги уби.

Коста отново кимна и погледна към дисплея. Имаше само звезди и едва забележимите светлилки на станцията.

— На Централата ли ще спрем, или отиваме към Сераф?

— Най-вероятно второто — отговори Чандрис. — Няма смисъл да оставаме, освен ако Ханан или „Газела“ не се нуждаят от спешна помощ. Станцията не е пригодена за продължителен престой.

— Това радиационно изригване... По начина, по който говореха Ханан и Орнина, май са попадали на подобно нещо и по-рано. А ти?

Чандрис го дари с продължителен смразяващ поглед.

— Там току-що загинаха двама души. — Гласът ѝ бе но-леден и от очите ѝ. — Много нахално ли ще е да те помоля да оставиш научното си любопитство за друг път?

— Извинявай — тихо каза Коста. — Познаваше ли ги?

— Почти не. — Чандрис заби поглед в панела. — Веднъж разговарях с единия, когато търсех работа. Точно преди да попадна на Ханан и Орнина. — Тя едва забележимо сви рамене. — Не беше много любезен. Държа се саркастично, направо гадно.

После изсумтя. Звукът можеше да е и подобие на смях.

— Знаеш ли, смешно е. Когато дойдох тук, не бих дала и пукната пара за кретен като него. Виж ме сега... — тя отново поклати глава.

Коста кимна. Не знаеше какво да каже.

— Най-малкото изглеждаш уморена. Това се брой за нещо.

Тя отново го погледна — в очите ѝ се долавяше искрица презрение.

— Това не ти е университетът, Коста. Това е истинският живот. Не очаквай специална награда за усилията си.

Той трепна от тона ѝ.

— Нямах предвид това.

— Зная — въздъхна тя. Гневът изчезна от лицето ѝ.

Няколко минути мълчаха. Коста тъкмо се чудеше дали да не се махне, когато Чандрис се размърда.

— Питаше за радиационното изригване.

— Да — кимна Коста. — Питам се...

— Помня въпроса — прекъсна го тя. — Чувала съм истории за подобни неща, но никога не ги бях виждала досега.

— Имаш ли някаква представа какво го е породило?

Тя сви рамене.

— Ти си експертът. Би трябвало аз да те питам.

— Там е проблемът. Не зная отговора. Според всичко, което зная за черните дупки случилото се е просто невъзможно.

— Как така невъзможно? — намръщи се тя.

— Ще ти покажа. Иди на моето място и ще извикам данните от моя детектор.

— Мога да ги извикам и оттук. — Тя се зае с клавиатурата и секунда по-късно колони числа изпълниха един от дисплеите. — Добре, имаш достъп — там, в онази част на пулта.

— Благодаря. — Коста извика програмата за екстраполиране и я стартира. — Сега да видим как изглежда това...

Числата изчезнаха и се смениха от назъбен розов конус, пресечен по дължината от също толкова назъбена тъмносиня линия. Коста се

втренчи в дисплея и измърмори:

— Проклет да съм!

— Какво? — попита Чандрис.

Коста посочи и една част от съзнанието му забеляза, че пръстът му трепери.

— Синята линия в средата е радиационното изригване — обясни той. — А розовият конус показва областите, където няма никакво лъчение.

— *Никакво* ли? — Чандрис го изгледа.

— Никакво. Поне не и в честотите, на които бяха настроени сензорите.

— Но...

— Има ли записи на други изригвания на борда?

— Не зная — мрачно каза Чандрис и посегна към пулта. — Да проверим.

22.

Бебето спеше, стиснало очи срещу приглушеното нощно осветление. Клепачите му се пресичаха от деликатна паяжина мънички вени. От време на време размахваше ръце или стискаше юмручета, а веднъж издаде серия тихи мляскащи звуци.

Коста седеше в затъмнената стая, отпиваше от изстиналия си чай и го наблюдаваше.

След двадесетина минути вратата внезапно се отвори.

— Доктор Ка... А, здрасти, Джерико — радостно възкликна Джайаси. — Не трябваше ли да си на Ангелиада?

— Пътуването свърши по-рано — каза Коста. — Ако търсиш доктор Кахенло, тя отиде до лабораторията.

— Не е спешно. Кой е това, Анджелика ли?

— Така ли се казва? — Коста сви устни. — Трябваше да се сетя.

Настъпи кратко мълчание.

— Добре ли си? — озадачено попита Джайаси.

— Не съвсем. — Коста посочи с чашата си към дисплея и разля няколко капки върху пръстите си. — Не мога да го разбера, Язон. Що за хора сте, че така нехайно да поставите ангел около врата на едно бебе?

— Има известен риск, прав си — съгласи се Джайаси и се доближи до креслото на Коста. — Но в никакъв случай не може да се нарече нехайност. Нито пък прибързаност. Споровете и дискусиите продължиха близо година и накрая целият институт стигна до съгласие. Директор Подолак и останалите най-накрая решиха, че трябва да го направим.

— Заради науката.

— Е, може и така да се каже. Не забравяй обаче, че не правим опита просто от студено любопитство. Имаме двадесетгодишния опит на Върховните сенатори и останалите, да не говорим за лабораторните проучвания преди това. Макар и да не сме наясно какво точно представляват ангелите, доста добре знаем какво правят.

— Ами ако не знаете? — Коста обърна гръб на екрана и го погледна. — Представи си, че не са кванти на доброто. Представи си, че са нещо повече.

— Например?

— Например, че имат свои собствени мотиви. Или че те самите биха могли да бъдат разумни.

Джайаси примигна, но миг по-късно лицето му се проясни.

— А, ясно. Така де, беше на ловен кораб, нали? Нека позная — пробутали са ти онази брадата история за чуждопланетни призраци.

Беше ред на Коста да се намръщи.

— Какво искаш да кажеш с това „пробутали са ти“? Да не би да е някаква шега?

— Не, не е никаква шега. Просто една и съща теория в един или друг вид битува сред ловците от години. Никой не гледа наистина сериозно на нея.

„Освен може би Мирът“ — мислено си напомни Коста.

— И защо? Да не би да знаеш какво се случва с кораб, който се е опитал да се катапултира през черна дупка като Ангелиада?

— Не, но не там е въпросът — отвърна Джайаси. Проблемът е, че подобна теория не прави нищо освен да ни върне крачка назад. Ако ангелите са частици от един или повече души, защо всички те са само добри? Защо нямаме смес от дяволи и ангели?

— А сигурни ли сте, че не е така? — възрази Коста. — Как можете да го докажете на практика?

— Всъщност не знам — призна Джайаси. — Но явно Върховният сенат и институтът си имат начин.

— Сигурно.

Джайаси протегна ръце с дланите нагоре.

— Джерико, в един момент ще ти се наложи да приемеш, че не можеш да продължиш, без от време на време да се доверяваш на другите.

— Може би — неохотно каза Коста. — Но това не означава, че трябва да ми харесва.

Вратата отново се отвори.

— Господин Коста?

— Тук съм, доктор Кахенло. — Коста се изправи.

— И гледате Анджелика, доколкото забелязвам — отбеляза Кахенло, докато отиваше към бюрото си. — Как е тя?

— Мисля, че сънува. — Коста изключи монитора и приближи до бюрото ѝ. — Открихте ли нещо?

— Две неща — кимна Кахенло. — Първо, данните от „Газела“ са напълно верни — наистина през последните осемнадесет месеца са засвидетелствани четиринадесет случая на радиационни изригвания. Никога не са били толкова силни, но определено ги е имало.

— Колко силни? — попита Джайаси.

— Изключително — мрачно отговори Кахенло. — Записаното от господин Коста е могло спокойно да убие екипаж на ловен кораб дори зад двойно подсигурен сандвичев корпус.

Джайаси подсвирна.

— Не твоя екипаж, надявам се — обърна се той към Коста.

— Не. — Коста потръпна от спомена. — Но се измъкнахме на косъм.

— Което довежда до второто откритие. — Кахенло чукна няколко клавиша. — Все още анализираме данните, но за момента изглежда, че коничната зона с ниска радиация е с изкуствен произход. Стигнахме до тази картина. — Тя обърна дисплея към тях.

Коста се намръщи. Централната назъбена линия още беше на мястото си, но на мястото на външния конус се мъдреше странно, почти безформено петно.

— Това не е възможно — възрази той. — Данните показаха пълна симетрия, независимо че траекторията на „Газела“ се променяше непрекъснато.

— Което очевидно е причина вашият компютър да изведе коничната форма — каза Кахенло. — При този по-задълбочен анализ взехме под внимание и факта, че пробите са силно ограничени в пространството и във времето. Освен това той пасва по-точно на сегашната теория за черните дупки.

Коста я изгледа остро.

— Какво искате да кажете с това „пасва по-точно“? Не бихте ли могли вие сами да си съберете данните и да видите докъде ще ви доведат?

— Точно това направихме — отговори тя. — Но трябва да разберете, че не може да се направи нещо особено — заради характера

на вашия експеримент и поради чиста случайност. От друга страна, ако го проведем съгласно теорията, можем да получим по-приемливо обяснение.

Коста сви устни. Трябваше да признае, че техниката си беше съвсем стандартна. Нищо повече от обикновена обработка на криви. При нормални обстоятелства той самият не би видял в нея нищо нередно.

Но въпреки това виждаше. И не знаеше защо.

— И какво ви казва това напасване с теорията? — запита той, като се мъчеше с все сили да остане непредубеден.

— Каквото очаквах. — Кахенло сви рамене и натисна няколко клавиша, за да извика колона числа. — Най-доброто предположение е, че сме свидетели на ефект на самофокусиращо се лъчение, вероятно предизвикано от внезапна промяна в гравитацията.

Коста се наведе над бюрото ѝ и се втренчи в графиките. Наистина, всичко изглеждаше достатъчно красноречиво — значителна маса, падаща към Ангелиада, би предизвикала потенциална гравитационна енергия, която да накара част от лъчението да се насочи навън от черната дупка във фокусиран лъч.

Но все пак...

— А откъде се е появила тази допълнителна маса? — попита той. — Самата Ангелиада не е достатъчно голяма, за да произведе толкова гравитационна енергия.

— Вярно — съгласи се Кахенло. — А и самият ефект на фокусирането не би продължил толкова дълго, така че сме изправени пред малко сложна задача. Предполагаме, че причината е от някой от самите ловни кораби — нещо е изпуснато или може би е изхвърлено от двигателите. Това търсим.

— Хмм. — Коста потупа долната си устна. — Не зная. Радиационното изригване продължи ужасно дълго.

— О, това несъмнено поставя теорията под изпитание — кимна Кахенло. — Но не мисля, че няма да пасне. Проблемът ще е да установим какъв е механизмът ѝ и как да не допуснем да се случи отново.

— Разполагаме ли с достатъчно данни? — попита Джайаси.

— Не зная — каза Кахенло. — В идеалния случай бихме искали да разполагаме с точното положение и действията на всеки кораб,

който е попаднал под подобно въздействие. Да се опитаме да открием нещо общо в инцидентите. Не зная дали ще успеем, особено с онези, които са се случили преди повече от месец-два. Предполагам, че ще изследваме и останките на „Небесния стрелец на Хова“, след като ЕмОт успеят да ги приберат. Това може и да ни даде някаква следа.

— А дотогава какво? — обади се Коста.

И двамата го погледнаха.

— Не разбирам какво искате да кажете — отвърна Кахенло.

„Сега се насадих.“

— Искам да кажа, няма ли да го публикувате? Поне някакво предварително съобщение. Мисля, че ловните кораби заслужават да знаят какво може да им се случи.

На лицето на Кахенло заигра лека усмивка.

— И се безпокоите, че корпорация „Гейбриъл“ ще се нахвърли срещу вас, защото нарушавате интересите ѝ, така ли?

— Защо им е да го правят? — обади се Джайаси преди Коста да успее да отвори уста. — Попаднал си на проблем, който досега не е бил забелязан. По-вероятно е да ти благодарят, че им го посочваш.

— Да бе — изсумтя Коста. — Корпорациите винаги се отнасят с благодарност към всеки, който им сложи пръчка в колелата.

— Пропускаш много важна подробност, Джерико — поклати глава Джайаси. — Става въпрос за „Гейбриъл“. Те не могат да постъпват по друг начин.

— Защо? — не се предаваше Коста. — Защото услугите им са от първостепенна важност ли?

— Не — каза Кахенло. — Защото се занимават с ангели.

Коста погледна към нея и напирещите възражения заседнаха някъде в гърлото му.

— Но самите шефове не докосват лично ангелите — успя да изрече той.

— Правят го — каза тя. — Всички. Всеки ден. Това бе едно от първите условия на Върховния сенат, когато се създаде корпорация „Гейбриъл“. Целта беше да са напълно сигурни, че обичайната гонитба на печалби при тях няма да има място. И схемата действа. „Гейбриъл“ наистина се грижи за всички свои служители, в това число и за екипажите на ловните кораби.

— Тоест — сядай и пиши — измърмори Джайаси.

Коста пое дълбоко дъх.

— Добре. Ще го напиша. Всъщност, ако нямате нищо против, ще започна още сега. Доктор Кахенло, благодаря ви, че анализирахте данните.

— Няма защо — сериозно каза Кахенло. — Ще ви държим в течение.

— Благодаря ви — повтори Коста. — Да се надяваме, че след ден-два кредитната ми линия ще бъде възстановена и ще мога сам да се заема с това.

— Сигурна съм, че ще се уреди — подкрепи го Кахенло.

„И аз вчера бях сигурен“ — напомни си Коста, докато вървеше по коридора към кабинета си. Но това бе вчера, а тогава той не разполагаше с информация, която корпорация „Гейбриъл“ не би искала да се разчуе. Интересно каква ли щеше да е реакцията им, когато прочетяха публикацията.

И какво щяха да предприемат, ако изобщо предприемеха нещо. Спрямо ловците или спрямо самия него.

23.

Ключът се отметна и се плъзна по ръба на капака, като пропусна на косъм пръстите на Чандрис.

— По дяволите! — скръцна със зъби тя, отпусна инструмента и разкърши пръсти. — Продължава да излиза.

— Защото не си го затегнала добре около конектора успокои я Ханан. — Ако го стегнеш достатъчно, няма да помръдне.

— Е, аз се предавам — изръмжа Чандрис и му подаде ключа. — Ако ти успееш, значи си гений.

— Едва ли — изсумтя Ханан. Но си личеше, че е поласкан. — Дай да ти покажа.

Чандрис отстъпи и загледа действията му, без да престава да се мръщи. Ръцете на Ханан все още не бяха възстановили напълно силата си. Но забелязваше също, че донякъде променената ѝ роля на малко безпомощно момиченце върши чудеса с духа му. С малко късмет нямаше да усети играта ѝ, докато нервната му система не се синхронизира напълно с екзопротезите.

А когато това станеше, щеше да настъпи времето да си върви.

— Ето. — Ханан отстъпи настрана и посочи със слабо треперещата си ръка дръжката на ключа. — Пробвай сега.

— Благодаря. — Чандрис натисна здраво. Този път ключът не излезе. — Сега стана.

— Едно от нещата, които се научават с времето — скромно каза Ханан. — Ще свикнеш. Ако останеш, разбира се.

— А какво друго да правя? — Чандрис не откъсваше очи от работата си.

Усети как Ханан сви рамене.

— Да продължиш да бягаш, предполагам. Когато дойде, бягаше, ако не си забравила.

Конекторът се освободи.

— Благодаря ти, но предпочитам да не бягам повече каза тя. Надяваше се тонът ѝ да пресече по-нататъшни въпроси.

Оказа се само загуба на усилия.

— Знаеш ли, никога не си ни споменавала нищо повече за лудия, от когото бягаш — отбеляза Ханан. — Трябва да е бил *съвсем* луд, за да ти се наложи да избягаш чак тук.

— Беше — късо отговори Чандрис. — Имаш ли резервен уплътнител?

— Да. — Той намери един и ѝ го подаде. — Разкажи ми.

Той едва чуто въздъхна.

— Защото може би ще успеем да ти помогнем да намериш начин да се отървеш от него. Преди да ни напуснеш.

Чандрис усети как гърлото ѝ се стяга.

— Кой казва, че ви напускам?

— Орнина. Тя е права, между другото — *наистина* имаме нужда от теб.

— Това ви е проблемът на вас двамата — изсумтя Чандрис. — Прекалено много си говорите.

— Е, тя говори, аз предимно слушам — каза Ханан с типичния си хумор. — Но съм *съвсем* сериозен, като казвам, че искаме да останеш. Кой ще ми се прави на безпомощно девойче, ако те няма?

Чандрис се намръщи. Дотук с надеждите да не забележи преструвките ѝ.

— Може би точно в това е причината — изръмжа тя. — Може би просто ми е писнало да играя роли. Да си се замислял за това?

Той замълча. Чандрис постави новия конектор, нагласи ключа на следващия и го отвинти.

— Всички бягаме от нещо, Чандрис — *съвсем* тихо се обади Ханан. — Орнина казвала ли ти е, че исках да стана хирург?

Чандрис замря наред работата.

— Не.

— Разбираш ли, хирургията е изкуство. — Гласът му звучеше странно и някак далечно. — Едно от малкото останали истински изкуства. Може би единственото, чрез което *наистина* можеш да усетиш, че правиш добро на останалите.

Чандрис чу тихото бръмчене на протезите, когато той махна с ръка.

— Докъде стигна? — попита тя.

— Бях втора година, когато родителите ни умряха каза Ханан. — Орнина тъкмо беше завършила средно образование и настоя да започне работа, за да ми плати обучението. Аз също имах възможност да работя от време на време, но тя беше човекът, който ни задържа на крака. Позволих ѝ, защото знаех, че като започна да практикувам, ще мога на свой ред да я пратя в университет. Да ѝ се отплатя за всичко. Оставаше ми половин година, когато ме повали болестта.

Чандрис примигна, за да отпъди внезапно появилите се сълзи.

— Нищо ли не можеше да се направи?

— Точно там е въпросът. — Гласът му внезапно стана глух. — Можеше.

Тя се обърна да го погледне. Очакваше да види гняв в очите му, но вместо това в тях се четеше само тъга.

— Не разбирам — внимателно каза тя.

— Можеха да ме излекуват, Чандрис — въздъхна той, втрещил поглед в треперещата си ръка. — Не просто да спрат развитието. Да ме *излекуват*. Нужни бяха само няколко неврални операции и шест месеца интензивно лечение... и около два милиона руя.

Пред очите ѝ се появи картина от Барио — Флавин, болезнено куцащ заради глезена си, който лесно можеше да се смени.

— Съжалявам — беше единствената дума, която бе в състояние да произнесе.

Ханан откъсна поглед от ръката и спомените си и ѝ и усмихна сковано.

— Аз също. Дълго време не можех да дойда на себе си. Така и не потърсих милостиня. А почти със сигурност щях да възстановя парите с цял живот работа като хирург.

Чандрис кимна.

— Богатите стават все по-богати — цитира тя старата и като света поговорка, внезапно изплувала в главата ѝ.

— А бедните раждат все повече бебета — довърши Ханан.

— Какво?

— Това е моята версия. Забрави. — Той повдигна вежди. — Твой ред е.

Стомахът ѝ се сви.

— Казва се Трилинг Вейл. Две години той беше... — Ти се поколеба, търсейки подходящата дума.

— Твой любовник? — меко подсказа Ханан.

— Да, това също. Но и нещо много повече. — Тя поклати глава. — Трябва да разбереш що за място е Черният БАрио, Ханан. Мизерия, нищета, навсякъде пълно с мошеници и пропаднали типове — сигурно като онази част на Магаска до космодрума.

— Доста мрачно звучи.

— Не беше забавно. Започнах като чирак — това е някой, който отвлича вниманието от играча — и се издигнах до положение, когато аз самата можех да съм играч.

— Сама?

— Никога не съм била истински сама — каза Чандрис. — Но и нямаше никой, който да го е грижа за мен. Повечето от хората, които ме покровителстваха, го правеха, защото бях полезна... И когато станах на четиринадесет, срещнах Трилинг.

Тя се извърна към панела — не искаше Ханан да вижда лицето ѝ.

— Отначало беше наистина мил. Грижеше се за мен, както не го бе правил никой друг. Научи ме на всички трикове, запозна ме с приятелите си, позволи ми да действам с него. — Горчиво-сладките спомени прелетяха пред очите ѝ и болезнено заседнаха в гърлото ѝ. — Какво повече? Грижеше се за мен.

Настъпи кратко мълчание.

— И какво стана? — тихо попита Ханан. — Друга жена?

— Не и Трилинг — изсумтя Чандрис. — Винаги е твърдял, че е моногамен. А и доколкото знам, никога не кръшкаше, докато ходехме. Не, просто с времето започна да се държи... странно. Искам да кажа *наистина* странно. Опитваше се да направи удари, за които не беше готов, и направо побесняваше, когато всичко се проваляше. Нахвърляше се и върху мен без абсолютно никаква причина или се затваряше в черупката си за цели дни. Изчезваше по никое, време и избухваше, когато се опитвах да го попитам къде е бил. И започна да се друса.

— Звучи, сякаш е бил на ръба на психически срив каза Ханан. — Опита ли се да поговориш с него?

— По два пъти седмично. Но той се нахвърляше върху всичко, което му казвах. А междувременно не бяха останали много хора, с които да си поговори. Повечето от приятелите му се бяха измъкнали.

Казвах, че чакал на главата му да се стовари метеорит, и не искаха да са наблизно, когато това стане.

— Приятели — промърмори Ханан.

— В Барио е така. Никой няма да си мръдне пръста за теб, ако няма изгода.

— Да, но... — Ханан се почеса по брадичката. — Извинявай, че го отбелязвам, но *ти* си останала с него. А не личи да си получавала някаква изгода от това.

— Не се опитвай да ме изкараш светица, Ханан. Чандрис сви устни. — Не съм. Но дори в най-лошите моменти Трилинг беше единствената защита, която имах. Не исках да я изгубя. Или по-скоро не исках да призная, че съм я изгубила. Много лесно е да лъжеш самия себе си на място като Барио.

— Хората непрекъснато лъжат самите себе си.

Чандрис сви рамене.

— Както и да е, накрая се стигна до положение, в което не можех да издържам повече. Реших, че трябва да се махна. — Внезапно от спомена я побиха тръпки. — И като последната глупачка отидох при него и му казах какво смятам да правя.

Ханан направи крачка към нея и я прегърна през римото.

— Нарани ли те? — тихо попита той.

Чандрис потрепери отново.

— Не ме докосна. Просто си стоеше и ме гледаше с безумните си очи. А след това ми обясни до най-малката подробност какво смята да ми направи, ако опитам. — Тя поклати глава. — Още не зная как успех да се измъкна. Предполагам, просто не е вярвал, че говоря сериозно.

Настъпи дълго мълчание. Чандрис чувстваше топлотата, силата и сигурността на прегръдката на Ханан. Усещането до известна степен ѝ напомняше за времето, когато беше с Трилинг, и същевременно бе съвсем ново. В тази прегръдка нямаше нищо сексуално, нищо от стаената жестокост на хищник, която съпътстваше всяка дума и действие на Трилинг. Докосването на Ханан бе докосване на приятел — нищо повече, но и нищо по-малко. Не ѝ трябваше нищо друго.

А това правеше предстоящата раздяла още по-трудна.

Тя махна сълзите от очите си и се изправи.

— Добре съм. Благодаря ти.

Ханан свали ръката си.

— Не винаги е благодат да имаш добра памет, а?

— Изобщо не е благодат — горчиво отговори тя. — Просто е инструмент, удобен да направиш поредния удар. Нищо повече.

А като стана дума за инструменти... Въздъхна и посегна към ключа...

И в същото време порталът внезапно издрънча.

„Трилинг!“ Чандрис подскочи, удари главата си в корпуса на „Газела“ и зарита с крака още преди да стъпи на земята. Обърна се рязко, ръката ѝ трескаво зашари в кутията за инструменти в опита си да открие — каквото и да е — оръжие. По чиста случайност попадна на някаква дълга отвертка, прецени тежестта ѝ и се опита да заобиколи Ханан...

Не беше Трилинг. Коста замръзна на прага като хванато в засада животно.

— Тъъ... Здравейте — успя да каже той. Очите му прескачаха от отвертката към лицето на Чандрис. — Май съм уцелил неподходящ момент...

— Не, не. — От сериозния тон на Ханан не бе останала и следа. — Няма нищо общо с теб. Направих си лоши шега с Чандрис и тя се опитва да ми го върне. Заповядай.

Бавно, очевидно без да е напълно уверен, Коста прекрачи прага.

— Защото ако моментът не е подходящ...

— Не, не се притеснявай — подкани го Ханан. — Чандрис, махни тази отвертка. Какво те води насам, Джерико? Пак ли искаш да пътуваш до Ангелиада?

— Кредитната му линия вече трябва да е възстановена — намеси се Чандрис още преди Коста да успее да отговори и раздражено остави отвертката на мястото ѝ. Коста я дразнеше по всяко време. А точно в този момент бе направо нетърпим.

Тя вдигна поглед точно навреме, за да види как бузата му трепна.

— Стана така, че все още не е.

— Странно — намръщи се Ханан. — Мислех, че е някаква чиновническа грешка.

— Аз също — съгласи се Коста. — Но явно е нещо по заплетено. Но не зная какво точно. Директор Подолак още не може да получи конкретен отговор.

„Май са надушили какъв удар готвиш“ — помисли си Чандрис с кисело задоволство. А сега ако Ханан го отпратеше по живо, по здраво...

— Ще летим след два дни — каза Ханан. — Ако искаш да дойдеш, добре дошъл.

Погледът на Коста се стрелна към Чандрис.

— Съмнявам се, че поканата е единодушна. Както и да е, за мен няма да има много полза от полета. Искам да потърся условията, които според теорията би трябвало да предхождат радиационните изригвания. Но докато кредитът ми е замразен, не мога да си набавя нова апаратура.

— Не можеш ли да използваш старата? — попита Ханан. — Да я промениш малко?

— Точно това се опитвам. Само че става много бавно.

— Е, ако ти трябват инструменти, спокойно можеш да използваш нашите — каза Ханан. — Съжалявам, че не можем да ти предложим друго, но и бюджетът на ловните кораби не е кой знае какъв.

— О, разбирам — побърза да каже Коста. — Благодаря за предложението. Всъщност дойдох да видя как си. — Той отново погледна Чандрис, този път по-твърдо. — Не знам защо, но не можех да се свържа по телефона.

— Нима? — Ханан изгледа Чандрис въпросително.

— Имахме проблеми с телефоните — с равен глас каза тя. — Системата прекъсваше някои от позвъняванията. Работя по въпроса.

— А. — Ханан задържа погледа си още за малко, след което се обърна към Коста. — Съжалявам. Е, както виждаш, оправям се. Достатъчно, че Орнина да ме върне на работа. За каква теория във връзка с радиационните изригвания става дума?

Бузата на Коста трепна пак.

— Така казват. Доктор Кахенло е на мнение, че това е ефект на самофокусиращо се лъчение, предизвикан от нещо, което попада в Ангелиада от някой от ловните кораби. Аз самият не съм много убеден.

— Доколкото си спомням, не си съгласен и с теорията „Акчаа“ — намеси се Чандрис. — Има ли изобщо някакви теории, които да ти допадат?

— Всъщност най-много си падам по идеята, че ангелите са преднамерено чуждопланетно нашествие — язвително каза той. — Целящо да превърне всеки емпиреец в нещо нечовешко.

— За съжаление, нямаме нужда от нечия извънземна помощ, за да се превърнем в нещо по-долно от хора — промърмори Ханан и хвърли поглед към Чандрис. — Всъщност току-що обсъждахме това.

Коста го погледна, после сви рамене.

— Както и да е, написах всичко — резултати, коментари и всички теории по въпроса. Да видим каква ще бъде реакцията. — Той се поколеба. — Между другото, дискутирах и твоята теория за чуждопланетния кораб с неколцина колеги. Според тях идеята битува от доста време.

— Не е задължително старото да е грешно — възрази Ханан. — Някой отрече ли я, или просто направиха пренебрежителните си коментари?

— Предимно второто — призна Коста. — Един от тях я сравни с древната теория за епициклично движение на планетите^[1]. Нарече я допълнително усложнение, което не обяснява нищо.

— Ти самият съгласен ли си?

— Не зная — призна Коста. — Всъщност това е една от причините, поради които дойдох. Чудех се дали бихте искали да поговорим по-подробно. Когато не сте заети, разбира се — побърза да добави той.

— С удоволствие — обади се язвително Чандрис. Потърси ни след половин година. Или по-късно, ако непрекъснато ни прекъсват.

Коста се изчерви.

— Съжалявам — каза той и понечи да си тръгне. — Не исках да прекъсвам работата ви.

— О, не обръщай внимание на Чандрис — намеси се Ханан. — Всъщност, ако имаш време, ще се радваме на още две ръце. Съгласен ли си?

— Ами... — Коста предпазливо погледна към нея. — Ами... да. Защо не?

— Добре. — Ханан отстъпи настрана. — Можеш да помогнеш на Чандрис, а аз ще ида да загрея тестера за течове.

И без да дочака отговор, се пхна под „Газела“ и изчезна в люка. Коста погледна Чандрис — явно събираше кураж.

— Добре — каза той и пристъпи напред с изражението на човек, приближаващ се до голямо куче. — С какво да ти помагам?

— С нищо — изръмжа Чандрис, обърна му гръб и се зае с поредния болт. — Сериозно говоря. Ако искаш да помагаш, иди да се мотаеш след Ханан. А най-добре си върви.

Усети, че я доближава.

— Виж какво, съжالياвам, че не ме харесваш. Ако искаш да знаеш, и аз не си падам особено по теб. Но работата е там, че Ханан и Орнина ми направиха голяма услуга и бих искал да им се отблагодаря поне с малко. Не зная дали можеш да го разбереш.

Чандрис прехапа устни до болка... но нямаше какво да каже.

— Подай ми един уплътнител — нареди тя.

Няколко минути работеха мълчаливо — Чандрис вършеше същинската работа, а Коста ѝ подаваше необходимите инструменти и части. Тъкмо затягаше последния конектор, когато закаченият за кутията за инструменти телефон иззвъня.

— Чандрис? — разнесе се гласът на Ханан.

— Да — отговори тя и провери отново конектора. — Мисля, че можем да го пробваме.

— Чудесно. Коста още ли е там?

Тя потисна желанието си да каже нещо саркастично.

— Да.

— Добре. — Чу се прещракване от прехвърляне на връзката. — Говорете, господин Джайаси.

— Джерико — чу се друг глас.

Коста сякаш се стресна.

— Язон?

— Най-послед, човече! Търсих те къде ли не. Чак в последния момент се сетих за „Газела“. Слушай, трябва да дойдеш веднага.

— Какво е станало?

Нещо в тона му накара Чандрис да обърне глава...

И да открие, че не е само в гласа му. Приличаше не просто на човек, изправил се срещу голямо куче. А срещу голямо зло куче.

— Нищо не е станало. — Язон сякаш не бе забелязал тревогата в гласа му. — Поне нищо лошо в традиционния смисъл на думата. Но трябва да дойдеш да видиш нещо.

Коста погледна Чандрис и облиза горната си устна.

— Разбира се. Тръгвам веднага.

— Добре. Стая 2205. Лабораторията на Че Крюйров.

— Ясно — Външната линия прекъсна.

— Нещо не е наред ли, Джерико? — чу се отново гласът на Ханан.

— Предполагам, че всичко е наред — все още напрегнато отговори Коста. — Но трябва да тръгвам. Съжалявам.

— Няма защо — успокой го Ханан. — Ще се видим после.

— Надявам се. — Той кимна на Чандрис. — До скоро.

След което се запъти към портала.

Чандрис гледаше след него, отново изпълнена с необяснимо предчувствие. Отново същата ситуация. Отначало изглеждаше сравнително нормално... и изведнъж, без абсолютно никаква причина, започваше да се държи съвсем странно.

Какво по дяволите му имаше на този човек?

Обърна се към панела, обзета от безсилен гняв. Не и пукаше какъв му е проблемът на Коста. Но в крайна сметка, ако започнеше да се мотае около „Газела“ (а Ханан определено го окуражаваше в тази насока), не ѝ оставаше друг избор освен и тя да остане. Каквото и да целеше Коста, нямаше начин тя да напусне и да остави двамата Дейвий да се оправят сами с него.

А ако си мислеше, че може да я свали и така да се отърве от нея... е, щеше да удари на камък. Сваляли и бяха и много по-привлекателни типове от него. Даже можеше да опита някой от парфюмите-афродизиаци, за които той сам спомена веднъж.

Намръщи се. *Парфюми афродизиаци?...*

— Чандрис? — обади се Ханан. — Готова ли си?

Чандрис с усилие насочи мислите си отново към работата.

— Да. Готова съм.

— Добре. Пускам.

От тръбите се разнесе слабото съскане на парата... и докато следеше за издайнически струйки, тя изруга.

Каквото и да ставаше, дяволите да го вземат този Коста.

Светлата точка премина през екрана, като остави след себе си най-обикновена хоризонтална линия.

— Това видя ли го? — попита Че Крюйров.

— Видях го — кимна Коста.

— Добре. Гледай сега. — Крюйров чукна два клавиша.

Точката отново започна хоризонталния си ход, но този път достигна средата и сякаш се поколеба. Внезапно пропадна надолу и очерта нещо, приличащо на парабола. След това продължи хоризонталния си ход, но по-ниско.

— Да ти изглежда познато?

— Не особено — поклати глава Коста. — А трябва ли?

— Божичко, къде си зяпал всичките тези години? — изсумтя Крюйров. — Това е резултатна крива на класическа Лантрилинова логическа верига. Чувал си за Лантрилинови логически вериги, надявам се.

Коста вдървено кимна. Наистина бе чувал за Лантрилинови логически вериги. Преди около половин столетие те бяха в основата на повечето мирски суперкомпютри и се смятаха за първата значителна крачка по пътя към изграждането на изкуствен интелект.

Но резултатна крива да се предизвика от...

— И разполагаш само с девет ангела? — Гласът му прозвуча някак кухо.

— Да. — Гласът на Крюйров също странно се промени. — Кубична решетка три на три. Ако не броиш самата решетка, разбира се.

— А тя би трябвало да е електронно инертна — вметна Джайаси.

— На теория — изсумтя Крюйров. — Но пък няма теория, според която ангелите могат да правят това. Така че кой знае?

Коста се опита да проясни главата си.

— Кога смяташ да го публикуваш?

Очите на Крюйров се разшириха.

— Дай ми шанс, Джерико — протестира той. — Открих ефекта едва тази сутрин и вероятността за случайно съвпадение бе деветдесет и осем процента. Все още дори не сме започнали за опознаваме проблема.

— Това ми е ясно — каза Коста. — Но ми се струва, че едно предварително съобщение ще...

— Ще предизвика същински пожар — довърши Джайаси. — Разбери, Джерико, в института има достатъчно хора, които не харесват

дори идеята за ангелите като за кванти на доброто. Опитай само да им кажеш, че освен това са и кванти на *разум*. Сещаш се какво ще стане.

— Освен това наблюденията ни са още в началото — добави Крюйров. — Добре. Да приемем, че решетка три на три може да предизвика Лантрилинова реакция. Ами три на две? Или четири на четири? Или три на три с един липсващ? Или сферично подреждане, или кубично с по-големи размери, или...

— Мир. — Коста вдигна ръка. — Приемам.

— Добре. — Крюйров го погледна в очите. — Надявам се да приемеш и още нещо. Единствената причина да си тук е, че Джайаси каза, че това би те заинтересувало, и ме баламоса да ти го демонстрирам. Раздрънкаш ли се преди доктор Фрашни да е дал благословията си, отивам да мия епруветките в биологическата секция.

— Ясно — каза Коста. — Бъди спокоен. Знам как да пазя тайни.

— Надявам се. — Погледът на Крюйров отново се зарея към екрана. — Е, какво ти е мнението? Ама честно.

Коста бавно поклати глава.

— Не зная — призна той. — Не мога да се отърва от мисълта, че ловците на ангели могат в края на краищата да се окажат прави.

— Да — онази история с чуждопланетния кораб кимна Крюйров и сбърчи устни. — Приемах я за доста наивна. Сега не съм сигурен.

— Е, да не задълбаваме направо в мистиката — предупреди ги Джайаси. — Няма причина ангелите едновременно да не са частици на доброто и на разума. Или може да се окаже, че такива неясни неща като морал и разум са всъщност различни аспекти на едно и също нещо.

Крюйров леко подсвирна.

— Божичко, *това* е концепция. По-скоро ще повярвам в извънземните призраци.

— Не се безпокой — насмешливо каза Джайаси. — Аз съм само експериментатор. Какво разбирам от теория?

— Не се съмнявам, че теоретиците ще излязат с още по-откачени виждания — отговори му в същия тон Крюйров. — А може и с десетина още в деня на публикуването.

— Ако са като някои теоретици, които познавам, предположението ти е доста консервативно — съгласи се Коста. —

Мога ли по някакъв начин да помогна на теб или на доктор Фрашни по въпроса?

— Сигурен съм, че имаш свои... о, да бе — прекъсна Крюйров и хвърли поглед към Джайаси. — Язон ми каза, че в момента не си зает. Ами... — той замислено се почеса по брадичката, — може и да изскочи нещо. Разбира се, трябва първо да питам доктор Фрашни.

— Предстои ти доста черна работа — напомни му Коста. — Още две ръце няма да ти дойдат зле.

— Вярно е — съгласи се Крюйров. — От друга страна обаче, доктор Фрашни може да предпочете запазването на тайната пред бързината.

— Но аз вече съм в течение — настоя Коста. — И работя добре — доктор Кахенло може да гарантира.

Джайаси го изгледа с любопитство.

— Доста разпалено искаш да се включиш в това. Има ли някаква специална причина?

Коста го погледна право в очите.

— Даже две. И и двете са моя лична работа.

— А — предпазливо каза Джайаси. — Добре.

— Отивам в кабинета си — обърна се Коста към Крюйров. — Имам няколко идеи, които искам да нахвърля. Обади ми се, когато говориш с доктор Фрашни, става ли?

— Става — също така предпазливо отговори Крюйров.

„Първи закон на шпионина — не привличай излишно внимание.“ Предупрежденията на инструкторите отекнаха в главата на Коста, докато излизаше от стаята. Но в момента не му пукаше за закони и правила. Доста се бе отклонил от основната цел на задачата си, разсеян от приятелски настроените колеги и идеалистичните разговори за квантите на доброто.

Но откритието на Крюйров поставяше нещата отново по местата им. Защото ако ангелите бяха някаква рудиментарна форма на разум, пък било то и само в определена пространствена конфигурация, значи Емпирей наистина бе подложен на нашествие. Може би добронамерено... но може би и не.

Пред очите му изникна образът на спящата Анджелика. „И греховете на бащите си личат по синовете им.“

Тихо изруга и забърза към кабинета си. Майната им на законите.

Форсайт четеше доклада внимателно, без да пропуска нито една подробност. Най-после. Най-после разполагаше с оръжие, с което да влудява самодоволните си колеги. Смъртоносни радиационни изригвания, повредили повече от дузина кораби и унищожили един — сякаш го бе поръчал.

Върна се на първата страница. По една странна ирония авторът бе Джерико Коста — човекът, чиято кариера Форсайт се бе погрижил така усърдно да прати по дяволите.

Извика основния си файл. Е, поне това можеше лесно да се оправи. Възстановяването на кредита на Коста щеше да отнеме най-много минута-две. Не беше лошо да добави малко допълнителни средства за подпомагане на работата му, стига да продължеше проучванията си в тази насока. Може би да изпрати подкрепа от свое име, или дори лично посещение...

Форсайт спря. До името на Коста примигваше връзка към друг файл. Отвори го, отбеляза си, че е бил прикачен още предишната сутрин, и започна да чете.

По средата на първата страница, посегна за комуникатора и позвъни на Пирбазари.

Когато помощникът му пристигна, беше свършил с доклада и препрочиташе основните моменти.

— Да, господин Върховен сенатор? — попита той и затвори вратата след себе си.

— Този доклад за Джерико Коста — вдигна поглед Форсайт. — Ти ли го писа?

— Да, сър — потвърди Пирбазари. — Интересно, нали?

— Ако под „интересно“ разбираш „безсмислено“, това е направо завладяващо — изсумтя Форсайт. — Как е възможно един препис просто да изчезне? Особено препис за толкова много пари?

— Не зная, сър — отговори Пирбазари. — Поне засега. Вървим по стъпките му, но засега не разполагаме с нищо. — Едната му вежда се повдигна. — Но днес по куриера от Балморал дойде нещо, което може и да бъде стъпка към изясняването на случая — тъкмо го подготвих да ви го изпратя, когато ме извикахте. От университета

Кларкстън в Кейрнгорм твърдят, че никога не са чували за човек на име Джерико Коста. Нито от Лорелей, нито от някъде другаде.

Стомахът на Форсайт се сви на топка.

— Какво?

Пирбазари мрачно кимна.

— Да, аз също си спомням, че видях преписа от дипломата в досието му. И предположих, че Институтът за проучване на Ангелиада не би го допуснал, без да види оригинала.

— Или много добър фалшификат. — Форсайт отново погледна дисплея.

— Именно — кимна Пирбазари. — Бих казал, че има голяма вероятност нашият господин Коста да подготвя някакъв удар. Направих проверка на полета му до Сераф. На борда на „Ксирус“ е имало и някакво момиче, подвизаващо се под името Чандрис Лалаша. Купила си билет от Ухуру до Лорелей, но след това успяла по някакъв начин да измами корабния компютър и останала на борда. Забелязали промяната и успели да я проследят точно преди да стигнат Сераф. Съгласно вътрешното разследване тя е измамница, действаща в Ню Мексико Сити.

— Да е посочила по някакъв начин Коста?

— Не точно — сухо каза Пирбазари. — Свалили я долу под стража, но в момента на кацането успяла да се отскубне от охраната и изчезнала сред тълпата в космодрума. Доколкото ми е известно, още не са я открили.

— Мислиш ли, че двамата с Коста са в комбина?

— Това е най-вероятното обяснение — сви рамене Пирбазари. — Трудно е да се повярва, че е успяла да напусне космодрума без чужда помощ.

Форсайт недоволно кимна. Коста в качеството си на обещаващ млад учен би бил чудесно средство да спре притока на нови ангели. Коста като мошеник бе абсолютно безполезен.

— И какво целят? Има ли нещо в института, което да си заслужава да се открадне?

— Тук ме хващате натясно — призна Пирбазари. — Институтът е претъпкан със скъпа апаратура, но тя е тясно специализирана. Цената ѝ е практически нулева. Би могло да е нещо свързано с финансирането на института, или пък някаква схема на шантаж.

Форсайт погледна отново дисплея. „Може би лично посещение...“

— Да идем и да го попитаме.

Челюстта на Пирбазари увисна.

— Какво?

— Да идем и да го попитаме — повтори Форсайт. — Е, може би не точно да го *попитаме*, поне не пряко. Но да разберем какво са намислили с тази тийнейджърка.

— Ами... — бавно произнесе Пирбазари. — Предполагам, че *бихме* могли. Но това едва ли може да се определи като подходящо занимание за един Върховен сенатор.

— Става въпрос за ангелите, Зар — твърдо заяви Форсайт. — Ангелите, института... може би за самата Ангелиада. А това вече е работа на един Върховен сенатор. Освен това един мошеник, свикнал да премята полицията, едва ли ще успее да се справи с един Върховен сенатор — по-меко продължи той. — Или с бивш командващ ЕмОт.

Пирбазари кимна с онова неутрално изражение, което напоследък все по-често се забелязваше на лицето му.

— Да, сър. С ваше разрешение ще се заема с приготовленията.

— Не прекалявай — каза след него Форсайт. — Ти, аз, Ронион, може би още някой, и екипажът. И не говори много. Не искам да се разчува.

Пирбазари спря и за момент Форсайт помисли, че ще настоява за обяснение. Но...

— Да, сър.

Вратата се затвори след него и Форсайт тихо изруга. Но Пирбазари и неговото неутрално поведение бе на последно място сред грижите му. Ключът към спирането или поне забавянето на прииждащия поток ангели беше — може би — на една ръка разстояние.

Данните на Коста можеха да се окажат жизненоважни за оцеляването на Емпирей. Дори самият Коста да не беше.

Дълбоко в пашкула роботите спряха. Задачата най-сетне беше изпълнена.

На повърхността на астероида се появи мъничък отвор — подобен на онзи, през който бе излязал корабът на Коста, но много потесен. От него излетя парче скала толкова бавно, че да остане да се носи точно пред пашкула. Ако всичко вървеше по план, следващият мирски кораб щеше да попадне в близката мрежа след шест дни, осемнадесет часа и двадесет и седем минути. И да напусне заедно със съобщението.

Пашкулът премина в режим на изчакване.

[1] Птолемеевата теория за устройството на вселената, според която Земята се намира в центъра ѝ. — Б.пр. ↑

24.

— Според жената на рецепцията — Пирбазари се наведе и погледна през десния прозорец на таксито — Коста е тръгнал към доковете на ловните кораби рано тази сутрин. Носел е кутия с апаратура.

— Интересно — отбеляза Форсайт. Да не би Коста да бе усетил накъде духа вятърът и да беше решил да изчезва? — Колко апаратура?

— Не много. Не мисля, че е решил да се омиа, ако се питате това. Жената каза, че провежда някакъв експеримент на борда на един от корабите.

— „Газела“?

— Именно — кимна Пирбазари. — Същият кораб, който е използвал и миналия път. Десет към едно, че ще открием и гратисчийката от „Ксирус“ някъде наоколо.

— И аз бих се обзаложил — съгласи се Форсайт. — Разполагаме ли с номера на дока на „Газела“?

— Да. С-33, южното поле. Собственици и пилоти са брат и сестра, Ханан и Орнина Дейвий. Искате ли да отидем и да проверим?

Форсайт погледна над рамото на Пирбазари към сградата на института и обмисли възможностите.

— Да. Но само аз и Ронион.

Лицето на Пирбазари леко се напрегна.

— Категорично съм против, господин Върховен сенатор. Не знаем с какви хора си имаме работа. Може да е опасно.

— Не мисля — успокои го Форсайт. — Поне засега. Знаем, че са умни, а умните не изпадат толкова лесно в паника. Освен това по-късно може да продължиш да го следиш тук, а те не бива да разбират, че помежду ни има връзка.

— Решението, разбира се, си е ваше — неохотно каза Пирбазари. — Но въпреки това съм против.

— Мнението ти е отбелязано. — Форсайт кимна към сградата на института. — Славис ще има ли проблеми?

— Да отвори файловете на Коста? — Пирбазари поклати глава.
— Не. Знаците на служител на Върховния сенат са доста убедителни.

— Добре. Можеш да му помогнеш, ако се наложи. Не си споменавал, че съм тук, нали?

— Не, сър. Казахме само, че сме хора от вашия екип и събираме данни. Кое то, разбира се, си е самата истина — добави той, след като поразмисли.

Форсайт потисна гримасата си. Преди няколко месеца Пирбазари не би имал никакви угризения да излъже един или два пъти в името на дълга си. Очевидно ангелите влияеха върху хората му, независимо от всичките му усилия.

— Действай. — Той се облегна назад. — Такси — ловен док С-33.

Колата потегли и след малко Форсайт усети стеснително потупване по рамото.

„Да?“ — обърна се той към спътника си.

Ронион изглеждаше разтревожен.

„Опасно ли е?“

Форсайт се усмихна.

„Не — увери го той. Седнал от лявата му страна, Ронион бе успял да разчете по устните половината от разговора — тази на Пирбазари. — Просто отиваме да посетим едни хора. Ангелът ни тук ли е?“

Ронион кимна с обичайната си енергичност.

„Да.“ — И потупа левия си джоб с огромната си ръка.

Форсайт кимна и отново се усмихна.

„Добре.“

Не случайно джобът се намираще между него и тялото на Ронион. Сред множеството чудесни качества на Ронион беше и способността буквално да изпълнява прости инструкции.

С ударение върху *прости*...

Отново погледна Ронион. Досега той не го бе подвеждал нито веднъж. Но досега всичко бе в повече или по-малко Познатите води на политиката. Този път бе различно... и при наличието на двама мошеници моментът не изглеждаше подходящ за първи провал.

„Хората, при които отиваме, са от онези, които пътуват с малки кораби и ловят ангели — обясни със знаци Форсайт. — И поради това

може да има и други хора наоколо, които да се опитват да откраднат ангел. Така че бъди много внимателен с нашия. Нали?”

Ронион тържествено кимна.

„Никой няма да разбере.“

Намираха се в района на доковете — ред след ред прашни бетонни площадки, отделени от улицата с телена ограда. На много от тях върху дълбоко набраздени участъци се издигаха ловни кораби. Гледката силно напомняше условията в доковете при Ятрус преди Форсайт да успее да прокара реформите през сената на Лорелей. Отбеляза си да провери каква част от печалбата на корпорация „Гейбриъл“ отива за основна поддръжка.

Ронион развъгнувано го потупа по рамото.

„Стигнахме, нали? С-33, нали така?”

„Да“ — потвърди Форсайт; опитваше се да се настрои войнствено и да не обръща внимание на учестените удари им сърцето си. Напомни си, че умните хора не изпадат лесно в паника.

До кораба стояха двама мъже — единият бе сакат и доста дебел, а другият — съвсем млад и изглеждаше така, сякаш наскоро е излязъл от някой университет. Следван от Ронион, Форсайт доближи до портала.

— Извинете — извика той през телената ограда.

И двамата се обърнаха.

— Здравейте — махна по-възрастният и им направи знак да се приближат. — Заповядайте, влезте.

Форсайт вдигна резето и порталът се отвори.

— Извинявайте, че ви притеснявам — каза той, докато двамата с Ронион вървяха към кораба. — Търся Джерико Коста и си помислих, че мога да го намеря тук.

Дори от това разстояние успя да забележи изненадата, пробягала по лицето на младия мъж.

— Аз съм Коста — отговори той. — А вие?

Форсайт изчака, докато ги приближи.

— Аз съм Върховен сенатор Аркин Форсайт от Лорелей — каза той, без да изпуска Коста от поглед.

Реакцията беше повече или по-малко такава, каквато бе очаквал — още една сянка на изненада, примесена с предпазливост, но нищо, което дори далеч да наподобява паника.

— Разбирам — каза Коста. — За мен е чест да се запознаем, господин Върховен сенатор.

— За мен също — сериозно отговори Форсайт. — Следя много внимателно работата ви. В нея има някои моменти, които особено ме интересуват. А вие трябва да сте Ханан Дейвий — обърна се той към по-възрастния мъж.

— Да, сър. — Ханан изглеждаше зашеметен, но бързо дойде на себе си. — За мен е голяма чест, господин Върховен сенатор.

Форсайт му кимна и отново се обърна към Коста.

— Дойдох за няколко дни на Сераф и реших, че ще е полезно да проверя как вървят нещата при вас.

— Страхувам се, че в момента вървят съвсем бавно, сър. — Гласът на Коста звучеше извинително. — По някаква неясна причина замразиха кредитната ми линия и докато нещата не се изяснят, не мога да използвам ресурсите на института. Господин Дейвий беше така любезен да ми разреши да инсталирам някои уреди на борда на „Газела“. В противен случай щях да стоя със скръстени ръце.

— Разбирам. Казвате, кредитът ви е напълно замразен?

— Да, сър. Директор Подолак се опитва да открие проблема, но засега безуспешно.

— Ще видя какво мога да направя, когато се върна на Ухуру. — Форсайт погледна извисяващия се над главите им кораб. — Казвате, че сте донесли част от апаратурата си на борда?

— Да, сър — кимна Коста. — Мога да ви я покажа, ако желаете.

— Само че много накратко. — Дейвий се чувстваше малко неудобно. — Моля да ме извините, господин Върховен сенатор, но по план излитаме към Ангелиада след по-малко от час. Влекачът ще ни вземе след двадесет минути. А правилникът ни задължава в това време всички люкове да са затворени.

— Двадесет минути са повече от достатъчни — увери го Форсайт. Ронион нервно пристъпваше от крак на крак до него. Без да вдига поглед, Форсайт му направи знак да го последва. — Водете, господин Коста.

От много години не се бе качвал на борда на работен кораб като „Газела“. Достатъчно дълго, за да забрави колко малки, тесни и неприятни са те, особено в сравнение с лайнерите и официалните правителствени кораби. Внимателно, като се опитваше да не докосва

стените повече от необходимото, той вървеше през лабиринта след Коста.

— Извинявайте за бъркотията, господин Върховен сенатор — каза Коста през рамо, когато приближиха един отсек, пълен с наполовина разглобени машини, които напълваха коридора и продължаваха надолу по тясната стълба към най-ниската част на кораба. — Дейвий са работили почти цяла нощ, за да подготвят „Газела“ за полет, но очевидно все още остават някои неща за довършване.

— Мислех, че „Гейбриъл“ би трябвало да се грижи за поддръжката на ловните кораби — каза Форсайт.

— Не зная — сви рамене Коста. — По-добре да попитате Ханан. Ето, стигнахме.

Той спря пред малка блестяща кутия, свряна между два стигащи до тавана рафта, натъпкани с прибори. От горната ѝ част излизаха половин дузина кабели, които изчезваха някъде зад рафтовете.

— Това е първичният логически модул на експеримента ми — обясни Коста. — Той събира данни от датчиците, разположени върху и непосредствено под външната обвивка, прави им предварителен анализ и изпраща резултатите на вторичния модул, инсталиран в компютърната зала.

Форсайт кимна и огледа шестте кабела. Лесно разпозна четири от тях — три стандартни лентови за предаване на данни и един нисковолтажен захранващ кабел. На другите два...

— А в какво всъщност се състои експериментът? — попита той.

— Надявам се да ми даде някаква следа за причините на тези необясними радиационни изригвания — каза Коста. — Все още не съм напълно убеден в теорията за самофокусиращата се радиация, която беше предложена.

— Да, и аз останах с такова впечатление от статията ви. — Форсайт кимна към кутията. — Разкажете ми по подробно.

Коста заговори и скоро се впусна в сложни обяснения за спектрални анализи, ядрено-спирални завихряния и реално-времеви анализ. Форсайт бе в състояние да разбере едва половината. Но и тя му бе достатъчна, за да разбере, че обясненията не се базират само на случайно заучени фрази. Който и да бе Коста — каквато и схема да следваше, — определено си беше написал домашното.

— Интересно — отбеляза Форсайт, когато Коста приключи. — И това ли е всичко, което цели експериментът?

— Не е ли достатъчно за един експеримент?

— Разбира се, че е. — Форсайт го погледна право в очите. — Любопитен съм за двете енергийни линии, прикрепени към логическия ви модул — и посочи двата кабела, привлекли вниманието му. — Нали няма да започнете да ме убеждавате, че са просто допълнителни сензори?

Тъглчето на устата на Коста трепна.

— Не, те са част от нещо съвсем друго. Един малък допълнителен тест, който искам да направя покрай основния експеримент.

— И какъв е този тест?

Коста се поколеба.

— Съжалявам, господин Върховен сенатор, но наистина не мога да говоря за това. Отнася се до откритие на друг член на института и обещах да го запазя в тайна.

— Дори от висши правителствени лица? — Форсайт си позволи една леко заплашителна нотка.

— Съжалявам — повтори Коста. — Можете да се обърнете направо към доктор Фрашни. Може би той няма да има нищо против да ви обясни подробностите. Но аз не мога.

— Ясно — каза Форсайт. Изучаваше лицето на младия мъж. Странно. Бе останал с мисълта, че един добър мошеник няма да се опитва да отклонява въпроси, когато лесно може да им измисли отговор.

Освен ако *наистина* не изпълняваше някаква задача за доктор Фрашни. Мислено си отбеляза Пирбазари да направи справка.

Сред бръмченето на машините се чува приближаващи се стъпки. Обърна се и забеляза Ханан, който изникна зад гърба на Ронион.

— Съжалявам, господин Върховен сенатор — каза той, но дойдох да ви кажа, че влекачът пристигна.

— Благодаря ви. — Форсайт погледна часовника си. Наистина бяха изминали точно двадесет минути, откакто двамата с Ронион се бяха качили на борда. Ако корпорация „Гейбриъл“ се славеше с нещо, то бе неизменната точност. — Няма да ви притеснявам повече. Успешен лов.

— Благодаря, господин Върховен сенатор — отговори Ханан. — Ако обичате, оттук, моля. Ще ви заведе до изхода. А, между другото, репортерите започнаха да пристигат.

Форсайт се закова на място.

— Репортери ли? Какво правят репортери тук?

Ханан примигна.

— Защо... Мислех, че вие сте им се обадили.

— Определено не съм! — озъби се Форсайт, измъкна телефона си и набра някакъв номер. Това пътуване трябваше да бъде *тайна*, по дяволите. И ако вината беше на Пирбазари...

— Да? — обади се Пирбазари след второто позвъняване.

— Форсайт се обажда. Какви са тези репортери около „Газела“?

За секунда настъпи пълна тишина.

— Репортери ли?

— Да, репортери. Мисля, че съвсем ясно казах, че не желая да се споменава за присъствието ми тук.

— Не сме споменавали на никого за пътуването ви, господин Върховен сенатор — възрази Пирбазари. — Единственото ми предположение е, че жената от рецепцията е стигнала до това решение на своя глава.

И е предупредила шефовете си, а те на свой ред — и медиите, събиращи се в момента, подобно на предвкусащи предстоящия пир лешояди. Да, това обясняваше нещата. За съжаление.

— Чудесно. И сега какво ще правим?

— Най-добре да останете на борда на кораба, докато не си тръгнат. Можете ли да накарате онзи Дейвий да им каже, че не сте там?

— По всяка вероятност — изръмжа Форсайт. — Само дето в плана има един малък проблем. „Газела“ отлита за Ангелиада. Не вярвам да се зарадват от гостуването ни, докато си вършат работата. Не, трябва да направиш нещо оттам. И трябва да го направиш през следващите три минути.

Недалеч от Ронион Ханан Дейвий прочисти гърлото си.

— Господин Върховен сенатор? — Той стеснително вдигна ръка.

Форсайт впери поглед в него.

— Какво?

— Ако не можете да излезете сега, с удоволствие ще ви приемем като наш гост — каза той. — Разполагаме с достатъчно пространство и

за двама ви.

Форсайт се облеци. Автоматичният любезен отказ заседна в гърлото му. Това предложение бе абсолютно нелепо.

Но пък от друга страна, защо не? Останалите Върховни сенатори говореха маса глупости за това как ангелите са бъдещето на Емпирей, но доколкото знаеше, нито един от тях не бе и припарвал до ловен кораб. За човек с неговото положение това изглеждаше като нещо съвсем в реда на нещата.

Освен това щеше да си спести неприятностите да се среща с репортерите и да отговаря на въпроси, на които точно в момента не желаше да отговаря.

— Добре, господин Дейвий — каза той. — Приемам предложението ви. Зар? Стига си се паникьосвал. Ще предприема едно пътуване до Ангелиада с „Газела“.

Този път мълчанието от другата страна продължи по-дълго.

— Шегувате се, сър. — Гласът на Пирбазари прозвуча зашеметено.

— Точно обратното — отговори Форсайт. — Защо не?

— Защо *не* ли? Това не е обичайната ви операция по събиране на данни, господин Върховен сенатор. Става въпрос за Ангелиада. Електромагнитни излъчвания, смъртоносни изригвания на твърди частици, унищожителни магнитни полета...

— Освен това става въпрос за ловен кораб, Зар — напомни му Форсайт. — Те са специално проектирани за подобни условия.

— Освен това не сте запознат със спецификациите му, сър — рязко каза Пирбазари. — Това е основното правило за безопасност. Съжалявам, но не мога да подкрепя подобно действие.

— Ясно — каза Форсайт. — Продължавай работата си. Ще ти се обадя, когато се върна.

Прекъсна връзката и пъкна телефона в джоба си.

— Е? — обърна се той към Ханан. — Моля да бъда приет на борда, капитане. Или каквото се казва в подобен случай.

— О, тук не сме толкова официални, господин Върховен сенатор. — Ханан се изчерви. — Ако ми позволите да ви покажа каютите ви...

— Остави на мен — намеси се Коста. — Така ще можеш да подготвиш кораба.

— Не би било зле... ако, разбира се, господин Върховният сенатор няма нищо против — бързо добави Ханан.

Ситуацията беше до болка позната на Форсайт — обикновен човек среща Важната клечка и моментално започва да раболепничи. За щастие знаеше как да се справи.

— Върховният сенатор би искал най-вече да се отпуснете — любезно отговори той. — Не желая никакво специално отношение към мен, нито каквото и да било, което би нарушило обичайната ви работа. Споразумяхме ли се?

— А... да, сър — отговори Ханан. — Ще опитам.

— Добре — кимна Форсайт. — Просто приемете, че съм някой, интересуваш се от лов на ангели и дошъл на борда, за да види как се правят нещата.

Ханан плахо се усмихна.

— Първата ми работа би била да ви разубедя. Прекадено много черна работа има. Благодаря ви, господин Върховен сенатор. Ще ги настаним в каюти едно и две — обърна се той към Коста. — Извикай Чандрис да ти помогне да оправите леглата.

Ханан кимна и забърза по коридора.

Форсайт усети как го обзема хлад. Чандрис. Като Чандрис Лалаша, гратисчийката от „Ксирус“. Беше предположил пред Пирбазари, че двамата с Коста работят заедно. Явно предположението се бе оказало вярно.

Тя беше на борда... и той щеше да прекара няколко чудесни дни на един кораб с тях.

Отърси се от моментната несигурност. В края на краищата тези двамата бяха само мошеници. Мошениците почти никога не са склонни към насилие.

Ронион го гледаше и лицето му също излъчваше безпокойство.

„Ще останем няколко дни на кораба — обясни му със знаци Форсайт. — Това е господин Коста — той ще ни заведе до стаите ни. Другият мъж, който беше тук, се казва господин Дейвий.“

Ронион кимна и Форсайт се обърна към Коста.

— Тръгваме, когато кажете.

— Да. — Очите на Коста се спряха за секунда повече върху Ронион.

Което означаваше, че много му се иска да попита, но не знае как.

— Ронион е глухоням — спести му напрежението Форсайт. — И е в известна степен бавноразвиващ се. Ако трябва да му кажете нещо, което не може да се предаде с прости жестове, ще трябва да се обръщате към мен.

Разбира се, това не бе изцяло вярно. Но нямаше причина Коста да го знае.

— Разбирам — каза Коста. — Ъъъ... последвайте ме, моля, каютите са натам.

Върнаха се покрай затворения вече входен люк и продължиха малко нататък по един от няколкото абсолютно еднакви коридора. Първата врата се отвори и се озоваха в малка, но уютно обзаведена каюта.

— Това е каютата на Орнина — каза Коста. — Тази ни Ханан е отсреща. Ще се обадя на Чандрис да видя къде държат чистите чаршафи.

— Добре — каза Форсайт и Коста пристъпи към интеркома. Не му допаднаше особено идеята да изхвърли Ханан и Орнина от каютите им. Но това беше същата реакция, с която се бе сблъсквал и преди, и знаеше, че ще ги накара да се чувстват много по-неудобно, ако беше настоял на нещо по-скромно от най-доброто, което могат да му предложат.

Коста приключи разговора и се обърна към тях.

— Ще дойде след няколко минути. Можете да я изчакате тук или да дойдете в контролната кабина да ви запозная с Орнина.

— Да вървим в контролната кабина — реши Форсайт. — След това сигурно ще бъдете така добър да изровите спецификациите на този кораб и да започна да се уча.

— Разбира се — каза Коста. — Оттук, моля.

Отново минаха покрай входния люк и поеха по коридора, водещ към средата на кораба. Когато завиха зад поредния ъгъл, се сблъскаха с млада жена, която носеше чаршафи.

— Чандрис — почна Коста. — Това са наши гости — Върховен сенатор Форсайт и... ъъъ...

— Казва се Ронион — подсказа Форсайт, като измери е бърз поглед момичето. Под двадесетгодишна, доколкото можеше да прецени, при това доста привлекателна по свой особен начин. Държането ѝ показваше спокойствие и самообладание. Очевидно бе

част от „Газела“ и за момент Форсайт се запита дали не е стигнал до грешни впечатления за това какво представлява тя. Погледна я повнимателно — неутрално-любезно изражение, студени пресметливи очи. Това беше преценяващото изражение на политик... или на много добър мошеник. Не, нямаше грешка. — А вие, доколкото чух, трябва да сте Чандрис — добави той.

— Да — отговори младата жена и стрелна с поглед Ронион. — За „Газела“ е чест да ѝ гостувате. Мога ли да попитам какво е довело един Върховен сенатор на борда на скромния ни кораб?

— Обстоятелствата, наред с интереса ми към работата на господин Коста — отговори ѝ Форсайт. — Ще се помъча да не ви се пречкам.

— Убедена съм, че няма да има проблеми — спокойно отговори тя. Очите ѝ се спряха върху медальона на гърдите му, сякаш искаше да се убеди, че наистина е онзи, за когото се представя. — Извинете, но трябва да се погрижа за още някои неща преди старта.

— Разбира се — кимна Форсайт и отстъпи, за да ѝ направи място. — Ако това са нашите чаршафи, просто ги дайте на Ронион. Не е необходимо лично да се занимавате с това.

— Добре. — Тя пристъпи към Ронион и му подаде чаршафите. Той въпросително погледна Форсайт.

„Отнеси ги в стаите ни — направи му знак Форсайт — Помниш ли пътя?“

„Разбира се. — Ронион взе чаршафите и ги пъкна под мишница. — Там ли да ви изчакам?“ — попита със свободната си ръка.

„Може. Ще дойда след малко.“

Чандрис все още стоеше до Ронион и го гледаше озадачено.

— Той е глухоням — обясни ѝ Форсайт. — Ако трябва да му кажете нещо, ще трябва да се обръщате към мен.

— Ясно — каза тя. — Е, по-добре да се залавям за работа. Сигурен ли сте, че Ронион ще успее да намери пътя?

— Има великолепно чувство за ориентация — увери я Форсайт.

— Ясно. Но и без това съм натам.

— Добре.

Форсайт привлече вниманието на Ронион.

„Това е Чандрис — обясни той. — Ще те заведе до стаите ни.“

Ронион кимна и двамата с Чандрис тръгнаха по коридора.

— А сега, доколкото си спомням — обърна се Форсайт към Коста, — продължаваме към контролната кабина.

Коста гледаше след отдалечаващата се двойка.

— Да. — Явно му бе нужно усилие, за да върне вниманието си към Форсайт. — Оттук, сър...

Докато крачеха, Форсайт си позволи една мрачна усмивка. Очевидно Коста и Чандрис крояха нещо. Можеше да го прочете по реакциите им толкова лесно, колкото и знаците на Ронион. Оставаше само да разбере какво точно.

И да се надява с всички сили това да не попречи на плановете му да спре наводняването с ангели.

25.

„Газела“ се разтресе и бавно започна да се движи след влекача. Ронион, все още с белъто в ръце, залитна от неочаквания тласък и се блъсна в стената на коридора.

Чандрис това и чакаше. Скочи, подхвана го за ръка и се притисна леко в него.

Имаше на разположение само две секунди преди той да възстанови равновесието си, след което трябваше да отстъпи. Не ѝ трябваше повече време. Чувствата ѝ не я бяха подлъгали по време на разговора с Коста и Върховен сенатор Форсайт преди минута.

Ронион носеше ангел.

Ангел. Мислено повтори думата, а в главата ѝ се завъртяха старите мисли и разкрилата се току-що възможност. *Ангел.* Не резервният на Дейвий, който си бе обещала да не докосва, а правителствен ангел. Един от хилядите. Един, чиято липса може би никога нямаше да бъде усетена.

Нужни били — беше ѝ казал Ханан — само няколко неврални операции и шест месеца интензивно лечение... и около два милиона рую.

„Аз съм променена“ — напомни си тя. Но думите прозвучаха кухо и безсмислено. А и никога не бе казвала, че се е променила. Единствената причина да не открадне по-късно бе, че не беше попадала на нещо, което да си заслужава.

До този момент.

Стигнаха до каютата на Ханан. Ронион влезе, остави чаршафите на масата и приветливо ѝ се усмихна.

— Искаш ли аз да оправя леглата? — Беше забравила, че не е в състояние да я чуе. Но докато обмисляше как най-добре да повтори въпроса си със знаци, Ронион поклати глава и се потупа по гърдите. След това започна да сваля старите чаршафи.

Значи можеше да разчита по устните. Интересно, че Форсайт беше пропуснал да спомене този факт. Всъщност бе наблегнал точно

на обратното — че Ронион може да общува само посредством езика на знаците.

Един дълъг миг остана на прага, загледана в широкия гръб на работещия Ронион. И старите инстинкти започнаха да се завръщат. Най-лесно бе да бръкне в джоба му, стига да знаеше в кой точно. Но не знаеше. А освен това точно сега нямаше възможност да се измъкне, без той да усети липсата му. Най-добрият начин беше да го придума някак да ѝ го даде сам. Човек с подобни явни недостатъци би бил лесна жертва.

Ронион приключи, обърна се и определено се учуди, че тя все още е в каютата. Но само се усмихна и взе втория комплект. Чандрис отвърна на усмивката му и му направи път да мине. Усмивката ѝ изчезна, когато той влезе в каютата на Орнина. Лесна мишена... с едно малко изключение.

Проблемът бе, че беше глухоням.

Чандрис прехапа устни. От години не бе чувствали подобна несигурност. Никога не ѝ се бе случвало да ограбва глухоням. И чак сега си даде сметка каква огромна част от таланта ѝ се намира в гласа ѝ. Тонът, използваните думи, цветистите фрази — те омайваха жертвата. Те ѝ придаваха повече чар дори от преструвките и езика на тялото.

Само че сега този чар го нямаше.

Интеркомът иззвъня.

— Чандрис? — обади се Орнина. — Къде си?

Тя пристъпи до масата и натисна копчето.

— В твоята стая. Помагам на Ронион да оправи леглата.

— На кого?... А, да, помощникът на господин Върховния сенатор — каза Орнина. — Искях да ти кажа, че почти стигнахме стартовата площадка.

Чандрис се намръщи.

— Идвам.

Интеркомът се изключи. Чандрис се помая още мъничко, загледана в гърба на Ронион. Трескаво обмисляше какво да предприеме през следващите шестдесет секунди. Ако оставеше този шанс да ѝ се изплъзне...

Пое дълбоко дъх. „Спокойно — твърдо си помисли ти. — Не насилвай нещата. Ще имаш достатъчно време по-нататък.“

Докосна Ронион по рамото.

— Отивам в контролната кабина — каза му тя, като се стараеше да произнася думите отчетливо. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Той погледна към оправеното наполовина легло, смръщи чело и поклати глава. Пръстите му започнаха да правят някакви знаци...

— Не разбирам този език. — Чандрис нежно посегна към ръцете му, за да го спре. — Може би по-нататък ще ме научиш. Тук ли ще останеш?

Той кимна.

— Добре — каза Чандрис, усмихна му се и излезе.

Ревът на двигателите премина в глухо буботене и усещането за тежест започна да изчезва. Коста стисна зъби, загледа се в тила на Ханан право пред себе си и се съсредоточи да не му прилошее.

— Сега сме на път към катапулта, господин Върховен сенатор. — Ханан се обърна в креслото си. — Пътуването ще ни отнеме около час. Придадох малко въртеливо движение на „Газела“ и след няколко минути ще имаме поне някаква гравитация.

— Благодаря ви — отговори Форсайт. Коста рискува да погледне към него и не откри никаква следа от прилошаване. Както обикновено, единствено той имаше проблем. — Колко време ще чакаме при катапулта?

— В идеалния случай изобщо няма да чакаме — каза Ханан. — Мястото е малко далеч за обръщане.

— Дори при положение, че три стартови чинии подхранват един катапулт? — не повярва Форсайт. — Това направо си плаче за задръстване.

— Вярно е — съгласи се Ханан. — Но колкото и да е странно, подобни неща се случват рядко. На първо място, не съществува проблемът с проверката на координатите — катапултът и Централата са свързани двупосочно. При положение, че и двата края функционират, няма къде другаде да отидете. Същото важи и за обратния път.

— А отчитането на масата?

— Данните се вземат от стартовата чиния и се предават направо на катапулта — обясни Ханан. — Именно тук обикновено се появяват

проблеми с времето — когато корабите не пристигат в същата последователност и данните за масите се объркват.

— Интересно. — Форсайт погледна към вратата. С удоволствие бих дискутирал още някои подробности, господин Дейвий, но по-късно. Преди това ще ида да намеря Ронион.

— Всъщност аз мога... не, не мога — прекъсна се Ханан. — Той не може да чуе интеркома.

— Да — отговори Форсайт. — Аз имам комуникатор, но е безполезен, щом той не знае къде се намирам.

— Оправяше леглото в каютата на Орнина — обади се Чандрис. — Да отида ли да го извикам?

Форсайт поклати глава.

— Не, благодаря.

— Няма проблем да отида...

— Казах не — повтори Форсайт и този път Коста долови в гласа му слабо раздражение. — По-добре аз...

И млъкна при звука от пулта пред Орнина. Коста досега не беше чувал подобен сигнал.

— Какво е това? — попита той.

— Сигнатура на ЕмОт. — Орнина се обърна към пулта. — Някой с висок приоритет минава през... о, Господи — съвсем тихо възкликна тя.

— Какво? — попита Коста.

— „Небесният стрелец на Хова“ — все така тихо каза тя. — Прибират го.

— Какво, чак сега ли? — намръщи се Форсайт и се наведе напред.

— Задачата не е била от лесните — каза Ханан. — Бил е много близо до Ангелиада. Наложило им се е да използват робот, за да го изтегли до влекача.

— Можем ли да го видим? — попита Коста.

— Опитвам се — каза Ханан. — Много са далеч и летят в противоположна посока. Да опитаме...

И внезапно образът се появи на всички дисплеи.

Орнина рязко пое дъх. Коста се почувства още по-зле. „Небесният стрелец“ бе развалина — корпусът му бе страшно огънат,

обшивката от прехваления емпирейски двоен сандвич беше почерняла и осеяна с пробойни.

— Трябва да е навлязъл наистина навътре, за да получи такива поражения — чу се да казва той.

— Да — съгласи се Ханан. Май и на него му бе прилошало. — Много по-навътре от допустимото. Радиационното изригване сигурно е унищожило всичките им уреди Преди... — Той млъкна.

„Преди да ги убие“ — мислено довърши Коста. С усилие отклони погледа си от разбития кораб.

За да открие, че Форсайт го наблюдава.

Устоя на погледа му и след това се извърна, като смътно се питаше какво ли става зад това безчувствено лице. Всъщност не му пукаше. В момента всичките му мисли бяха насочени към ужаса, стоварил се върху онзи кораб.

— Излизат от обхват — промърмори Ханан.

Коста отново погледна към дисплеите. Мъртвата черупка и теглещите я лъскави кораби на ЕмОт бяха стигнали до предела на телескопите на „Газела“ и образът започна да избледнява.

— Към института ли го карат?

— Вероятно най-напред в беззаразителен док — отговори Ханан. — Сигурно излъчва страшно много вторична радиация. Нали видя колко е дълъг кабелът на влекача.

Форсайт се размърда в креслото си.

— Господин Дейвий, казахте, че обикновено се получават задръствания, когато ловните кораби не пристигат в същия ред, в който са излетели. А в други случаи?

— Какво имате предвид?

— За да бъде вярна теорията на института за самофокусиращата се радиация, ловните кораби би трябвало понякога да изхвърлят известни количества материя в Ангелиада — каза Форсайт. — Ако това е така, то те би трябвало да изхвърлят маса и през останалата част от пътуването си.

— Кое би наложило рекалибриране на катапулта и съответно забавяне — кимна Ханан. — Хм. Никога не се бях замислял за това. Джерико?

— Не зная дали изобщо някой се е замислял. — Коста погледна Форсайт с известно уважение. От собствения си скромнен опит знаеше,

че управляващите не се отличават с креативно мислене. Или Форсайт бе изключение, или емпирейците бяха открили начин да привличат към управлението по-умните граждани — нещо, което бе чуждо за Мира.

Или имаше нещо общо с факта, че емпирейските политици носеха ангели.

Изведнъж се усети, че останалите продължават да чакат.

— Не зная дали математиката ще помогне в случая добави той, като отново върна вниманието си към въпроса. — Възможно е количеството необходима за пораждането на самофокусираща се радиация маса да е в рамките на толеранса на катапулта. Струва си да се провери.

— Имам списък на всички забавяния, които са ни се случили през последната година — обади се Орнина.

— Как да ги извикам? — Пръстите на Форсайт се колебаеха над разположената до креслото му клавиатура.

— Позволете на мен. — Коста се освободи от ремъци те си и внимателно доближи в ниската гравитация креслото на Форсайт. Извика ехо на екрана на Орнина и хвърли един бърз поглед. — Не виждам нищо особено.

— И аз — обади се Ханан. — Но това може и нищо да не означава. Един кораб за една година не е много представителна извадка.

— Все пак да опитаме. Ще позволите ли, господин Върховен сенатор?

— Разбира се. — Форсайт обърна клавиатурата към него.

Компютърната библиотека на „Газела“ разполагаше с два пакета за статистическа обработка. Коста ги извика и ги прегледа набързо.

— Не мисля, че някой от тях ще се справи с толкова малка извадка. — Ханан следеше ехото от един от дисплеите си.

— Така е — съгласи се Коста. — Но знам една програмка, която би могла. Само да се сетя как точно работеше.

Това беше високоспециализирана програма, която беше научил през първата година в университета. Наложил му се да я пусне два пъти, докато заработи. Накрая успя. Подаде данните на Орнина и я пусна да изчислява.

— Интересна програма — отбеляза Форсайт. — Колко време ще ѝ е нужно?

— Около две минути — отговори Коста. — Бързината не е сред преимуществата ѝ.

Зарей поглед из кабината, за да успокои напрегнатите си отизиране очи.

Креслото на Чандрис бе празно.

Сърцето му бясно заблъска в ушите му. Няваше я. Беше се измъкнала някъде през последните една-две минути, без никой да забележи.

Отвори уста, за да оповести откритието си, но не каза нищо. Може просто да беше отишла за Ронион. Или да свърши някоя също така безобидна задача.

Само че Форсайт вече ѝ бе казал да не ходи при Ронион. Ако беше намислила нещо...

Програмата оповести със звуков сигнал, че е приключила. Коста се наведе над клавиатурата и извика резултатите.

Не си заслужаваше усилията.

— Прав си — обърна се той към Ханан. — Един кораб за една година не е достатъчен.

— Катапултът обаче би трябвало да разполага с пълни данни — отбеляза Орнина. — Може би ще ги помолите да ни изпратят копие, господин Върховен сенатор.

— Със сигурност бих могъл — отговори Форсайт. — Но, както вече казах на господин Дейвий, аз съм тук инкогнито. Бих искал нещата да си останат така.

— Разбирам. — Орнина погледна Ханан и от изражението ѝ Коста разбра, че точно тази информация някак ѝ е убягнала. — Извинете. А...

— Може би институтът също може да получи копие побърза да се намеси Коста. — Когато се приберем, ще помоля Язон да направи нещо по въпроса.

— А може да има и друг начин да се доберем до тази информация — многозначително каза Ханан и чукна няколко клавиша. — Ако случайно на контролната станция обучават някой новак...

Прочисти гърлото си и вече произнасяше някаква много официално звучаща реч, когато Коста тихомълком се измъкна навън.

Първо отиде до каютите на Ханан и Орнина. Не че наистина очакваше да открие Чандрис там, просто мястото му се стори подходяща отправна точка. За свое учудване, чу приглушения звук на течаща вода. Някой в каютата на Орнина вземаше душ.

Поколеба се пред вратата. През съзнанието му миниха пет-шест възможности — някои определено смущаващи. Но ако Чандрис бе на път да направи нещо нередно, негов дълг бе да разбере. Събра кураж, отвори вратата да надникна вътре.

Нямаше никого, но на леглото лежах спретнато сгънати дрехи. Вратата на банята беше отворена.

Преградата на душа беше само частично прозрачна, но това бе достатъчно. Размерите и формата на силуета недвусмислено показваха, че вътре е Ронион. Сам.

Коста бързо изскочи в коридора. Бузите му горяха от объркване и раздразнение. Ефектът Чандрис естествено — половин час с нея и все още намери начин да се направи на глупак. Но поне не се бе опитвала да измами Ронион.

Тогава къде беше?

Дали имаше смисъл да продължава да търси? В края на краищата тя можеше да е заета с някаква съвсем невинна работа по кораба. А и нищо не пречеше Орнина или Ханан да са я изпратили някъде, докато той се мъчеше със статистическата програма.

Откъм дъното на коридора се разнесе тих стържещ звук.

Звукът се повтори още три пъти, преди да локализира източника му — работилницата. Чандрис напрегнато се беше навела над шлайфмашината.

— Какво правиш тук? — попита той и пристъпи вътре.

Тя не подскочи, не се извъртя, не направи нищо, което обикновено правят хората, когато ги хванат натясно. Но на Коста му се стори, че ѝ отне частица от секундата повече, преди да обърне глава към него.

— Какво мислиш, че правя? — спокойно попита тя. Работа.

— Сега? — Той се приближи и се наведе над шлайфмашината. Към електронните скоби беше закрепен кристал с размерите на контактна леща. — Точно преди катапултирането?

— Защо не? — сви рамене тя. — Ханан и Орнина могат да се справят спокойно и без мен. Пък и ми се видя доста пренаселено.

— И това е вярно. — Коста погледна пак кристала и се намръщи. Нещо във формата и големината му беше познато...

— Ти нямаш ли си друга работа? — прекъсна мислите му Чандрис. — Да си настройваш апаратите или нещо подобно?

— Не, всичко е готово — разсеяно отговори той. Някъде бе виждал нещо подобно, сигурен беше. При това наскоро. Само да си припомни...

— Добре тогава, по дяволите обноските — озъби се Чандрис. — Махай се оттук и ме остави да си върша работата.

— Добре де. Стига си се ежила.

Хвърли последен поглед към кристала...

И внезапно образът изплува пред очите му. Върховен сенатор Форсайт му подава ръка на площадката до „Газела“. На гърдите му, във фин златен обков, виси кристал с...

Коста впи яростен поглед в Чандрис. По лицето ѝ разбра, че се е сетила за догадката му.

— Да — изръмжа тя. — И сега какво?

— *Какво* ли? — изсъска Коста. — Ти да не си полудяла?

— Парите им трябва — каза тя. — За кораба. И особено за Ханан. Страда от дегенеративно нервно разстройство, ако не си забелязал.

— Това беше нечестно — студено отвърна Коста. — Аз бях онзи, който го отнесе в лечебницата, ако не си забелязала.

Тя го погледна за момент... и за негово учудване кимна.

— Прав си — призна. — Това беше евтин номер.

— Да, така е — кимна Коста. Част от яда му се беше изпарила. — Виж какво, мъчно ми е за Ханан. И на мен би ми се искало да го видя здрав. Но не това е начинът.

Тя го изгледа спокойно.

— И как смяташ да ме спреш? Имам предвид, без да ме накиснеш?

Коста се намръщи. Значи си мислеше, че се опитва да не въввлече в неприятности нея? Само да знаеше...

— Ще кажа на Дейвий. — Той се обърна към вратата — Те със сигурност ще намерят начин да ти отнемат ангела на Форсайт.

— Форсайт не носи ангел — каза след него Чандрис. — У Ронион е.

— Какво искаш да кажеш? — обърна се Коста. — Ронион не носи ангел.

— Носи го в джоба си — отговори тя. — Затова разлях машинно масло върху него и го пратих под душа. Така успях да го взема и да го огледам по-отблизо.

Коста се намръщи. Нима и помощниците на Върховните сенатори носеха ангели? Не... нелепо беше.

— Не дават ангели на помощниците — каза той. — Носят ги само Върховните сенатори.

— Е, в такъв случай у него е ангелът на Форсайт — настоя тя. — Може и *той* да го е откраднал.

— Но Форсайт носи...

— Носи фалшификат. — Тя посочи недовършения кристал. — Също като този.

Студени тръпки преминаха по гърба на Коста. Върховен сенатор да носи фалшификат?

— Сигурно има някаква грешка. — Устата му внезапно бе пресъхнала.

— Няма начин — отсече Чандрис. — Познавам усещането от ангела.

Коста се сети за собствения си контакт с ангел в института. Не беше почувствал нищо, колкото и да се мъчеше.

— Не знаех, че ангелите могат да се почувстват по някакъв начин.

— Някои хора не могат да различават вкуса на различните видове гъби — язвително каза Чандрис. — Не мога да ти обясня защо знам, че тук има ангел. Просто го знам. Върховният сенатор носи менте. Точка.

Погледът на Коста се отклони от лицето ѝ. В основата на цялата му задача лежеше предпоставката на Мира, че емпирейските лидери се намират под влияние на чуждопланетен разум. Но ако не бе вярно... ако всъщност се окажеше, че Върховните сенатори не носят ангели... тогава заплахата не съществуваше.

Освен ако Форсайт не бе взел сам подобно решение. В такъв случай той нарушаваше емпирейските закони заради някакви лични цели. Може би имаше особено мнение за ангелите?

Както и да е, и в двата случая трябваше да различи нещата. Което за съжаление означаваше, че отново трябва да бие отбой.

— Няма да кажа на Дейвий — каза той, великолепно осъзнавайки, че Чандрис ще го разбере погрешно. — Поне засега. Но ще държа Ронион под око. И ако му свиеш ангела, няма да ти се размине.

Обърна ѝ гръб и излезе.

Чандрис гледаше след него, за момент забравила за кристала. Отново се случи. Коста я хвана в крачка как прави нещо незаконно... и просто си тръгна, вместо да се намеси.

Сега разбираше, че това не е просто защото не иска да се забърква. Имаше нещо по-особено. Това беше опит да избягва ситуации, в които би привлякъл вниманието към себе си.

И по-точно, в които би привлякъл вниманието на *властите* към себе си.

Бавно се завъртя към кристала. Коста не бе онзи, за когото се преставаше — това беше ясно още от първия път, когато стъпи на „Газела“. Не беше и обикновен мошеник.

Тогава?

Облегна се и замислено впери поглед в тавана. Преди много време бе споменал нещо — някаква надменна забележка, която за момента ѝ прозвуча странно, но тя така и не намери време да ѝ обърне внимание.

Онова шантаво подхвърляне за парфюми афродизиаци.

Посегна към компютърния терминал. Но в същия момент интеркомът иззвъня.

— Чандрис? Къде си? — попита Орнина.

За част от секундата Чандрис се поколеба дали да не измисли някаква прибързана и убедителна лъжа. Отказа се.

— В работилницата.

— Ще се катапултираме след три минути — каза Орнина. Дори и да се беше зачудила какво може да прави в работилницата, не се издаде. — Ще дойдеш ли?

— Разбира се. Идвам.

— Благодаря.

Чандрис се изключи и започна да сваля недовършения кристал от скобите. Беше се надявала да е готови преди да стигнат Ангелиада и останалите да започнат да се мотаят отново из кораба. Но нищо. Имаше много време преди „Газела“ да се върне на Сераф.

А ако на Коста не му изнасяше, да скочи от кораба.

Добра се до контролната кабина за не повече от двадесет секунди. Коста вече бе там — седеше със стиснат устни в креслото на Форсайт и правеше всичко възможно да не ѝ обръща внимание. Самият Върховен сенатор не се виждаше никакъв.

— Всички системи наред ли са? — попита тя и включи панела си.

— Работят изправно като никога — отговори Ханан. — Върховен сенатор Форсайт отиде преди няколко минути да намери Ронион.

— Сигурно е още под душа — каза Чандрис. — Развеждах го из кораба и без да искам, разлях отгоре му малко машинно масло.

— Как, за Бога, успя да направиш пък това? — намръщи се Орнина.

Предупредителният сигнал и започналото обратни броене спестиха на Чандрис нуждата да отговаря. Очите ѝ пробягаха по пулта — всичко беше наред. И след обичайното почти недоловимо трепване на дисплея изникна Централа Ангелиада.

Вратата се отвори и влезе Форсайт.

— Всичко наред ли е, господин Върховен сенатор? — попита Ханан.

— Да, благодаря. — Форсайт погледна Коста и бившето си място и за миг Чандрис се запита дали няма да се опита да го изхвърли. Вместо това той пристъпи към едно от другите кресла. — Открих Ронион под душа — добави той, докато се закопчаваше. — Залял се с някакво машинно масло.

Тонът му бе пренебрежителен — също като погледа, който отправи към Чандрис. Но за някой, който разчиташе човешките лица от толкова дълго като нея, това бе повече от достатъчно.

Форсайт отлично знаеше коя е тя. И какво представлява.

Обърна се с разтуптяно сърце към пулта си. Беше се случило точно това, което предполагаше, че някой ден ще стане. Прилъгана от топлината и удобството у Дейвий, тя си бе позволила да вярва, че може да остане завинаги.

И сега вкарваше в беда не само себе си, но и тях.

— Надявам се да свърши бързо — отбеляза Ханан. — Скоро ще ни се наложи да спрем въртенето на кораба.

— Вече е свършил — каза Форсайт. — Тъкмо се преобличаше. Позволих му да облече една от вашите ризи — надявам се да нямате нищо против.

— Не, няма проблем — увери го Ханан. — Струва ми се, ясно дадох да се разбере, че всичко на „Газела“ е на ваше разположение.

— Да, напълно — каза Форсайт. — Както и аз се надявам, че ясно дадох да се разбере, че не желая нашето присъствие да нарушава нормалната ви работа. Имате ли вече някакви резултати, господин Коста?

— Да, но предимно отрицателни. — Коста изучаваше нещо на дисплея. — Имало е няколко забавяния при катапулта поради разлики в масите, но те се дължат на грешки при стартовата чиния. Нито едно от тях не изглежда да се дължи на маса, изхвърлена от кораба по време на път.

— Но и това може да не означава нищо — отбеляза Орнина. — Както ти самият каза, катапултът може да е програмиран със значителен толеранс.

— Да. — Коста поклати глава. — Колкото повече се замислям, толкова по-малко ми харесва цялата теория. Ангелиада просто не е достатъчно голяма, за да може да изпусне толкова много гравитационна енергия от няколко изхвърлени чипа или нещо подобно.

Вратата зад Чандрис отново се отвори и нахълта Ронион. Развълнувано правеше някакви знаци.

На лицето му беше изписан ужас.

— Какво е станало? — попита Чандрис.

— Уплашен е от нещо — отговори Форсайт и също направи някакви знаци. Ронион отговори. — Нищо не мога да разбера. — Гласът на Форсайт започна да звучи разтревожено. — Просто казва, че е уплашен.

— Да не би да е от ниската гравитация? — попита Орнина, докато се разкопчаваше. Разнесоха се две последователни изпращявания на гама-лъчи и Чандрис подскочи. — Ако никога досега не е попадал в безтегловност...

— Бил е стотици пъти — кратко отговори Форсайт. Беше праметнал едната си ръка през рамото на Ронион и продължаваше да прави знаци с другата. — Абсолютно нищо не разбирам.

— Май ще е най-добре да отиде в каютата — предложи Орнина. Вече бе отишла до Ронион, стискаше го успокоително за ръката и го гледаше в лицето.

Още няколко жеста, последвани от енергично поклащане на глава...

— Не иска — преведе Форсайт. — Казва, че се страхува да остане сам.

— Имаме ли някакви успокоителни в аптекката? — попита Чандрис.

— Би трябвало. Знаеш ли как да се справиш с нея?

Тя кимна и започна да се разкопчава.

— Веднага се връщам.

Отне ѝ известно време, докато се добере до лечебницата, намери съответната ампула и се върне. Междувременно останалите бяха закопчали Ронион в креслото на Коста, но иначе нещата си бяха същите — той изглеждаше ужасно нещастен.

— Благодаря, Чандрис. — Орнина взе успокоителното и посегна към ръката на Ронион.

Той дръпна ръката си и очите му френетично се впиха във Форсайт.

„Всичко е наред — каза му Върховният сенатор. Това само ще ти помогне да се успокоиш.“

Ронион неохотно протегна ръка. Орнина допря ампулата до кожата и окуражаващо му се усмихна.

— След няколко минути ще се почувстваш по-добре. Върховен сенатор Форсайт и аз ще останем тук до теб.

Ронион кимна — вече изглеждаше малко по-отпуснат. Чандрис ги заобиколи и седна в креслото на Орнина. За времето, през което бе ходила до лечебницата, пращането на гама-лъчите се бе превърнало в тих, но постоянен ромон. Направи проверка на местоположението.

Резултатът се появи. Тя го погледна и се намръщи.

— Точен е — тихо се обади Ханан.

Тя рязко вдигна глава към него и започна да я завладява ужас.

— Сигурен ли си? — попита, като се опитваше да говори тихо.

— Проверих го три пъти за последните петнадесет минути. Няма грешка.

Чандрис се обърна към пулта. Ужасът ѝ се засили. Ако наистина се намираха толкова далеч от Ангелиада...

— Радиацията се засилва — промърмори тя. Хвърли поглед към Коста, който наблюдаваше как Форсайт и Орнина се носят около Ронион. — Точно както каза Коста.

— Да — каза Ханан. — Само се моля корпусът на „Газела“ да издържи допълнителното...

Млъкна и ехото от последните му думи изчезна в тишината.

В пълна тишина...

— Коста? — Чандрис рязко се обърна към него.

— Знам — мрачно отговори той. Вече бе скочил от креслото си и се носеше към мястото на Чандрис. — Гама-лъчението спря.

Стомахът на Чандрис се сви. През съзнанието ѝ прелетя спомен — някой в Барио разказваше история как веднъж огромна вълна се надигнала от морето и помела голяма част от главния пристанищен град на Ухуру. А преди вълната цялото море се отдръпнало, сякаш се готвело да удари.

— Ханан, включи радиото — каза Коста. — Предупреди всички за предстоящо радиационно изригване.

— Да. — Ханан посегна към комуникационната секция на пулта си.

Не успя. Без никакво предупреждение зловещата тишина беше разкъсана от взрив.

Вълната удари... и „Газела“ се озова в центъра ѝ.

26.

Ханан крещеше, но агонизиращият му писък едва се чуваше над яростната градушка на гама-лъчението, което изпълваше кабината.

— Какво става? — надвика Форсайт шума.

— Радиационно изригване! — изкрещя в отговор Чандрис. Орнина беше до Ханан и се мъчеше да изключи протезите му. Чандрис посегна към ремъците си...

— Чандрис, дай въртеливо движение! — извика Коста. — Иначе корпусът ще се изпече!

Орнина намери превключвателя и Ханан се разтrese в креслото си.

— Прав е, Чандрис! — изкрещя тя. — Действай!

Чандрис изруга и набра командата. Дисплеите бяха нечетивни поради внезапно появилите се многобройни снежинки и за миг тя не беше сигурна дали е набрала командата вярно.

— Успя ли? — изкрещя Коста.

— Млъкни де! — изкрещя му и тя, докато се мъчеше да разчете дисплеите. Все още не успяваше, но почувствм как тежестта ѝ започна да се увеличава. — Добре. Въртенето се ускорява.

Обърна се към Ханан. Орнина и Форсайт го бяха измъкнали от креслото му и го поддържаха от двете страни. А лицето на Орнина...

— Орнина?

Тя обърна преbledнялото си лице към Чандрис.

— Много е зле. — Гласът ѝ почти се губеше в заобикалящия ги трясък. — Трябва веднага да го отнесем в лечебницата.

— Ще ви помогна. — Чандрис понечи да стане.

— Не! — рязко каза Форсайт. — Ще се справим. Вие двамата с Коста ни измъкнете оттук.

— Но...

— Недейте да спорите! — изрева Върховният сенатор. — Да не искате да свършим като онзи кораб?

Чандрис преглътна при спомена за останките от „Небесния стрелец“.

— Ще опитаме. Коста, идвай тука.

— Да. — Коста се промуши покрай останалите и седна в креслото на Ханан. — Какво все още работи?

— Предполагам, че основните линии са в изправност.

Чандрис превключваше между отделните сензори на „Газела“. — Те са многократно подсигурени и имат допълнително екраниране. Но не получавам нищо от сензорите.

— Изпържени — изръмжа Коста. — Или трасето е изключило.

— Трябва да е трасето — съгласи се Чандрис. — Нямам отговор и от резервните модули.

— Не ти трябва, за да подкараш кораба! — нетърпеливо извика Коста. — Щом основните линии още работят, пали двигателите и да изчезваме.

— Да, ама има само още един проблем — озъби се Чандрис. Гърлото започваше да я боли от непрестанните опити да надвика ужасното пращане. — Не знам къде се намира Ангелиада.

— Какъв е проблемът? Нали повече или по-малко се насочвахме към нея. Просто обърни.

— Да, но без сензори не можем да определим кога сме завили на сто и осемдесет градуса! — Може би гърлото не я болеше само от викането. А просто се бе стегнало от страх. — Ти самият каза, че „Стрелецът“ се е приближил прекалено много.

Една дълга минута единственият звук в кабината беше бурята от гама-лъчи. Чандрис продължаваше да превключва между сензорите, търсейки нещо — каквото и да е, — което все още работи. Само снежинки.

— Ами вътрешните уреди за навигация? — попита Коста. — Имат ли външен дисплей?

Умът на Чандрис препусна през спецификациите на „Газела“.

— Да, но трябва да се свали панелът, за да се стигне до него. Нямаме достатъчно време.

С крайчеца на околото си забеляза Коста да се навежда над панела на Ханан.

— Чакай малко — извика той. — Имам една идея, Погледни дисплей ВК-5.

Извика го. Същите разноцветни снежинки, както на всички останали.

— Е, и?

— Продължавай да гледаш. Шумът трябва да се засилва и да отслабва на около половин минута.

Взираше се в дисплея и се чудеше що за игра играе Коста. Оказа се прав. Трудно се забелязваше, но цикълът определено съществуваше.

— Добре, има го. И какво от това?

— Това са данните от моя експериментален пакет — каза Коста. — Закрепен е за една от командните линии и затова все още можем да получаваме данни от него. И когато шумът е най-силен, сензорите са насочени към Ангелиада...

— Не става — поклати глава тя. — Не е достатъчно. Може да се движим с кърмата към Ангелиада.

— Задръж малко, не съм свършил. — Очевидно Кости измисляше всичко, докато говореше. — Така. Вече се въртим около надлъжната си ос. Значи трябва да накараме кораба да се завърта бавно и около напречната и да наблюдаваме дисплея. Поставил съм сензорите на носа. Това означава, че единственият стабилен шум ще се наблюдава, когато носът не е към Ангелиада. Прав ли съм?

Чандрис се замисли.

— За това ще ни трябва време. Не зная дали разполагаме с толкова.

— Или това, или рискуваме да се приближим още повече — възрази Коста. — Да имаш по-добра идея?

— Ако ми хрумне, ще ти се обадя — озъби се Чандрис и даде команда за напречно въртене. — Добре, започна се. Продължавай да гледаш.

Усети промяната на въртенето на „Газела“ от налягането в тъпанчетата. На дисплея шумът продължаваше едва забележимо да се засилва и да отслабва. Някак отсъстващо се чудеше дали имат изобщо някакъв шанс, или лъченията на Ангелиада ще изгорят контролните линии — и самите тях — преди да разберат коя е правилната посока.

Чудеше се дали Ангелиада вече не е убила Ханан.

— Май започва да се стабилизира — извика Коста.

Чандрис се взираше в дисплея. Очите я боляха. Може би. Но при целия страничен шум почти нищо не можеше да каже. Само да имаше

някакъв начин да блокира част от радиацията, проникваща през обшивката...

А може би имаше. Пресегна се към панела и набра една команда.
— Продължавай да гледаш — нареди на Коста.

Отначало не се случи нищо. Но секунди по-късно шумът от дисплеите малко намаля. Конфигурацията, която се опитваше да види, се появи пред очите ѝ...

— Това е! — изкрещя Коста. — Давай!

Чандрис удари клавишите и към пращането от гама-лъчите се прибави ревът на двигателите.

— Сигурен ли си? — изкрещя тя.

— Да — извика в отговор той. — Успях да зърна и числата при намаляването на шума. Как успях?

— Изхвърлих цялата питейна вода и половината гориво — отговори Чандрис. — Помислих, че може и да блокира гама-лъчите.

— Не би трябвало — каза Коста. — Масата не е достатъчна, за да се забележи с просто око. Но не мога да споря срещу резултата.

При последната му дума вълната изчезна също така внезапно, както бе започнала.

Известно време Чандрис само гледаше Коста; ушите ѝ звъняха от неочакваната тишина. Един заблуден гама-лъч изпраща във високоговорителя — почти приятелски в сравнение с ада, през който бяха преминали.

— Не вярвах, че ще успеем — най-сетне проговори Коста.

— И аз — призна Чандрис, смътно учудена от желанието си да сподели подобно нещо пред Коста.

Коста задържа погледа си върху нея. След това — изглеждаше почти смутен — се извърна към дисплеите си.

— Някакви щети?

Чандрис се бе обърнала наполовина към панела си, когато мисълта ги сполетя едновременно.

— Ханан! — Чандрис успя да проговори първа.

Коста вече безуспешно се мъчеше да включи интеркома.

— Не работи — рязко каза той. — Отивай. Аз ще наглеждам нещата тук.

— Добре. — Чандрис се освободи от ремъците и се измъкна от креслото си.

И се закова на място. Форсайт стоеше до вратата и я гледаше мрачно.

— Трябва веднага да се свържете по радиото. — Той и подаде информационен цилиндър. — Свържете се с Централата и им кажете, че имаме спешен случай ЕмОт синьо-три — тук са оторизиращите кодове. Ще ви дадат приоритетно катапултиране до Сераф.

Сърцето на Чандрис прескочи.

— Ханан?

Форсайт кимна.

— Още е жив, но едва диша. Нещо свързано с екзопротезите, не зная какво точно. Орнина казва, че е абсолютно наложително да го закараме в болница колкото се може по-скоро.

„Само не Ханан! — безмълвно се помоли тя. — Само не Ханан!“

— Как е радиовръзката?

— Започва да се възстановява. — Коста взе цилиндъра. Гласът му беше толкова мрачен, колкото и на Форсайт. — Отивай. Ще се свържа веднага щом успея.

— Добре. — Тя пое дъх, размърда внезапно омекналите си крака и тръгна към вратата.

— Синьо-три — напомни Форсайт на Коста, когато Чандрис се изравни с него. Погледът му за секунда срещна нейния. — И ако изникнат проблеми, споменете името ми. Ясно?

После отново погледна към Чандрис.

— Да вървим. Ще ви заведе при него.

Алармата иззвъня.

— Катапулт, изстрелване при първа възможност нареди комодор Леша. Паракондуктурния метал под обшивката нададе обичайния си протест. И внезапно звездите изчезнаха от екраните.

След всички тези месеци в средата на нищото „Комитаджи“ се връщаше вкъщи.

Леша направи бърза справки с дисплеите си — по-скоро по навик. „Комитаджи“ бе готов за този полет от дълго време.

— Прехвърляне след пет секунди — обяви щурманът. — Три, две, една...

Звездите се появиха отново.

— Проверка на местоположението — нареди Леши.

— Местоположение изчислено, комодор — минута по-късно се обади навигаторът. — Намираме се на малко по-малко от три милиона километра от Сцинтара.

Леши кимна. При положение че бяха тръгнали от почти седемстотин светлинни години разстояние през фактически неизпробван катапулт, подобно отклонение можеше да се смята за нищо.

— Изчислете курса към Сцинтара — каза той. — Тръгваме щом сме готови. И установете лазерна връзка с планетата. Нека знаят, че сме тук.

— Вече знаят, господин комодор — обади се свързочният офицер. — Пристига съобщение.

Леши натисна няколко клавиша на конзолата си. Минута по-късно на екрана се появи познато лице.

— Говори капитан Хорвак от мирски кораб „Баланики“. Повтарям: капитан Хорвак вика комодор Лeши.

— Изпратихме потвърждение, господин комодор — каза свързочният офицер.

Леши кимна, докато мислено броеше двадесетте секунди, необходими на сигнала да достигне целта си. Беше стигнал до двадесет и едно, когато лицето на Хорвак се промени.

— Добре дошли, господин комодор — енергично каза той. — Вие пристигате последни — останалата част от флота се събра преди почти седмица. Всичко върви по план. Преди два дни получихме капсула от „Скийн“ с потвърждение, че пашкулт е изградил хиперпространствена мрежа. Или поне мисли така — поправи се той. — Не можем да разберем със сигурност, докато не я изпробваме. Получихме последна зелена светлина от Висшия съвет вчера, наред с обичайните промени на плана в последния момент. Нищо съществено — ще ви изпратя копие.

Устните му се свиха.

— Капсулите на Страшния съд също са в готовност, на далечна орбита под усилена охрана. Направиха ни страшно популярни сред населението на Сцинтара. Приключвам, стига да нямате въпроси. Ако сте в състояние да ни кажете вашето ПВП, ще започнем обратно броене.

— Навигатор?

— ПВП след малко повече от тридесет часа, сър отговори офицерът. — Плюс около час за влизане в орбита. Нямаме достатъчно гориво за ускорение над една десета g .

Леши погледна към изчисления курс.

— Колко време ще спестим, ако от Сцинтара изпратят кораб-цистерна?

Телторст се раздвижи от другия край на балкона.

— Не е необходимо, комодор — каза той. — Нямаме сметка да викаме цистерна заради няколко часа спестено време.

Леши го изгледа яростно. Първо онова глупаво демонстриране на власт с преместването на катапулта, сега пък това.

— Чухте капитан Хорвак — каза той колкото можеше по-спокойно. — Останалият флот чака. При това от една седмица.

— В такъв случай няколко часа повече или по-малко едва ли са от голямо значение за тях — студено отбеляза Телторст.

Леши се извърна от това изпито лице и потисна порива да устрои страхотна разправия. Би трябвало да очаква подобна реакция от страна на Телторст след споменаването за четирите капсули на Страшния съд. Всяка капсула, натъпкана с двеста килограма скъпоструваща антимаатерия (експлозив с теоретична мощност в рамките на гигатонове), беше сериозно перо в мирския бюджет. Но друг начин нямаше. Ако искаха тази атака изобщо да постигне нещо, и четирите хиперпространствени мрежи, затварящи всички подстъпи към Лорелей, трябваше да бъдат извадени от строя.

А предвид сандвичевата конструкция на емпирейските обшивки, експертите бяха единодушни, че това е единственият възможен метод.

Несъмнено Телторст не виждаше нещата по този начин. Докато не видеше с очите си придобивките от Емпирей, единственото важно нещо за него щеше да си остане цената на операцията.

Вероятно дори не си даваше сметка каква опасност представляват капсулите за населението на Сцинтара. Може би с изключение на средствата, които щяха да бъдат необходими за възстановяването на щетите при една случайна детонация.

— Уведомете „Баланики“, че ще достигнем Сцинтара след около тридесет часа — спокойно нареди Леши на свързочния офицер. — Акцията ще започне тогава.

— Слушам, сър. — Свързочният офицер се обърна към пулта.

Леши се облегна в креслото си. „Ще дойде ден — каза си наум той, — когато Адюторите ще прекалят. Ще направят една-единствена погрешна стъпка и гневът на целия Мир ще се стовари върху главите им.“

Оставаше му само да се моли да доживее до този ден.

27.

Докато „Газела“ се прибираше, катапултът на Сераф беше оповестил събитията. Когато Чандрис приземи кораба на пистата, там вече ги чакаше линейка. И цял куп репортери.

— Уф! — промърмори Коста.

— Какво? — озъби се Чандрис. За първи път приземяваше „Газела“ сама. Но какъвто и ужас да бе изпитала по време на кацането, Коста не бе могъл да разгадае лицето ѝ. Тогава, както и сега, тревожната мисъл за състоянието на Ханан не оставяше място за нищо друго освен за обикновена нервност.

— Репортерите — каза Коста. — Върховният сенатор не искаше никой да знае, че е тук.

— Майната му на Върховния сенатор — отсече Чандрис и разкопча ремъците. — Стой тук и наглеждай уредите. Отивам да отворя люка.

Понесе се към коридора и почти се сблъска с Форсайт, който тъкмо влизаше в контролната кабина. Промърмори нещо, което наподобяваше извинение, и изчезна.

— Как е Ханан? — попита Коста.

— Зле. — Форсайт отиде до освободеното от Чандрис кресло и се настани в него. Изглеждаше уморен. Все пак положението му започна да се стабилизира.

— Какво му е точно?

— Реакция на нервната система заради екзопротезите му. Но по-нататък нямам никаква представа.

— Познато чувство — горчиво кимна Коста. — О, вашият цилиндър е още тук. Благодаря ви.

— Няма за какво. — Форсайт извади цилиндъра от комуникационния панел и го прибра в джоба си. — Значи нямате представа какво причинява тези радиационни изригвания?

Коста поклати глава.

— Случващото се там е теоретически невъзможно. Поне според всички познати ми теории. И става все по лошо.

— Искате да кажете, че изригванията стават все по силни? —
Върховният сенатор наблюдаваше на екрана как медиците трескаво подготвят оборудването си.

— Искам да кажа, че всичко се влошава и от теоретична гледна точка. — Коста се чудеше дали трябва да каже това на Форсайт. Числата, до които беше стигнал, бяха все още предварителен резултат. Още повече че бяха записани от центъра на изригването.

Но ако бяха верни...

— Помните ли, че когато видяхме „Небесния стрелец“, аз споменах, че трябва да се е доближил твърда близко до Ангелиада, за да получи такива повреди?

— И Ханан се съгласи с вас.

— Да. Извиках записите от вътрешните навигационни системи на „Газела“ и ги сравних с данните за местоположението ни от маяците на Централата. Между тях има фрапиращо несъответствие.

— Значи вътрешните данни са грешни.

— Де да беше толкова просто — каза Коста. — Проблемът е, че според маяците по време на изригването сме се приближавали към Ангелиада, а според вътрешните датчици сме се *отдалечавали* от нея. Погрешно включване на двигателя не може да причини подобно нещо. Нито пък маневриращите тласкачи или слънчевият вятър.

— Какво остава в такъв случай?

— Сещам се за едно-единствено нещо. Гравитацията.

— Не схванах — намръщи се Форсайт.

— И аз не съм съвсем сигурен — призна Коста. — Но това е единственият възможен сценарий, при който данните застават по местата си. Малките тестващи маси във вътрешната навигационна система биха реагирали много но-бързо на едно внезапно увеличаване на гравитацията на Ангелиада, отколкото самата „Газела“. И тъй като тестващите маси са се движели към Ангелиада, системата е отчела движение в *обратна* посока.

Форсайт впи поглед в него.

— Разбирате ли какво казвате?

Коста кимна.

— Че радиационното изригване е било съпроводено с подобно изригване в гравитационното поле.

— А то, предполагам, е теоретично невъзможно?

— Точно така. — Коста кимна отново.

Форсайт задържа за малко погледа си върху него, после се обърна към външния дисплей. Чандрис и Орнина стояха безпомощно отстрани, докато лекарите товареха носилката на Ханан в линейката.

— Има ли някакъв начин да получите независими данни?

— Така мисля — каза Коста. — Ако гравитационното поле на Ангелиада по някакъв начин се е поляризирило в посока към „Газела“, тогава ловните кораби в района би трябвало да регистрират гравитационен спад при тях. Не много голям — масата на „Газела“ е незначителна. Но въпреки това ще има несъответствие между техните вътрешни навигационни системи и маяците. А то може да се измери.

— Ще успеете ли да получите копия на тези записи?

— Да, но не веднага — отговори Коста. — Повечето от корабите ще останат там най-малко още два дни, а институтът няма да получи записите преди да са стигнали до Сераф.

— Може би Централата ще може да ги получи по-бързо. Може пряко да се свърже с корабите, да изиска данните и да ги препрати тук.

— Да, няма да загубим, ако ги попитаме — съгласи се Коста.

— Ще видя какво може да направи правителственият център — каза Форсайт. — В института ли ще бъдете?

— А... да. — Коста се намръщи. От онова, което Върховният сенатор бе казал по-рано... основната причина поради която бе останал на „Газела“...

— Вече няма начин да запазя в тайна присъствието си тук — каза Форсайт. — Освен всичко друго трябва да заведа Ронион в болницата да го прегледат.

Коста се почувства виновен. Погълнат от мисли първо за „Газела“, а после и за Ханан, съвсем беше забравил за ужаса на Ронион преди да започне целият онзи ад.

— Да... Ронион. Той как е?

— Лежи в каютата си — отговори Форсайт. — Изглежда, е преодолял пристъпа на паника, но може просто още да е под влияние на успокоителното. Ще го взема и тръгваме.

Вратата се отвори и влезе Чандрис.

— Той как е? — попита Коста, докато гледаше на дисплея отдалечаващата се линейка.

— Засега добре — уморено каза тя. — Но още не могат да кажат дали състоянието му ще остане стабилно. Трябва да изведе кораба от пистата и да го закарам до дока.

— Добре, няма да ви преча. — Форсайт се надигна, хвърли поглед към дисплея — репортерите бяха изчезнали — и тръгна към вратата. — Ще ви потърся в института, господин Коста.

Излезе и вратата се плъзна след него.

— За какво ставаше дума? — попита Чандрис, докато изключваше една по една системите на „Газела“.

— С Ангелиада става нещо странно — каза Коста. — Не мога да говоря за това в момента.

— Няма проблем. — Мислите на Чандрис очевидно бяха някъде другаде. — По късно пак ли ще се срещате?

Коста отвори уста... и я затвори. Абсолютно невинен въпрос, зададен по абсолютно невинен начин. Но това беше Чандрис, а той вече бавно бе започнал да се научава, че при Чандрис винаги трябва да следиш какво дебне под повърхността. А в този случай под повърхността...

— Още ли си се прицелила в онзи ангел?

Тя се обърна към него. Погледът ѝ внезапно бе станал твърд и студен и тя изглеждаше много по-възрастна.

— Не ми се изпречвай на пътя, Коста — тихо каза тя. — Говоря сериозно.

— Кражбата на ангела на Форсайт няма да реши нищо. Само ще ти докара беля.

— Само ако ме хванат — контрира тя. — Пък и на *теб* какво ти пука дали ще си докарам беля?

— Не зная — рязко ѝ отговори той. — Може би ми пука, че ще насадиш със себе си и Ханан и Орнина, а не искам и те да пострадат. Не това е причината да съм тук.

Един дълъг миг Чандрис просто го наблюдаваше с безизразно лице.

— Виж какво — проговори тя най-сетне. — Те имат нужда от пари. Отчаяна нужда от пари. Какво искаш от мен, да седя тук и да ги гледам как затъват ли?

— Разбира се, че не — отговори Коста. — Но трябва да има друг начин да се намерят пари, а не като се краде ангелът на Форсайт.

— Какъв? — настоятелно запита Чандрис. — Като продадат нещо ли? Я се огледай. Тук няма нищо ценно. Освен... няма значение.

— Освен какво?

— Имат втори ангел в складовото помещение — въздъхна тя. — Но не им го споменавай. Никой не трябва да знае за това.

— Имат втори ангел? — намръщи се Коста. — Защо не са го продали?

— Може би им помага да поддържат добри взаимоотношения помежду си. — Чандрис сви рамене. — Веднъж те питах дали ангелите могат да правят такива неща, помниш ли?

Когато за първи път се сблъскаха в института.

— Да — промърмори Коста. Мислите му препускаха. Втори ангел... — От колко време го имат?

— Най-малко от две години. Защо?

Коста поклати глава.

— Просто питам.

Някъде отпред се разнесе глух удар.

— Влекачът. — Чандрис се обърна към пулта. — Имаш около две минути да се измъкнеш, освен ако не искаш да те откарат до доковете.

Коста се отърси от мислите си.

— Да. — Той стана. — Ще се обадя.

— Ще съм в болницата, ако ти потрябвам — разсеяно отговори тя, погълната от работата си.

— Добре. — Той спря при вратата и се обърна да я погледне. Втори ангел. Нещо повече — втори ангел, прекарал доста дълго време след улавянето си в близост до Ангелиада. — Поздрави Ханан и Орнина — добави той и се измъкна в коридора.

Нищо чудно да не успееше да се отбие в болницата довечера. Всъщност почти сигурно беше, че няма да успее.

Сервизният док на „Газела“ беше тъмен, за разлика от няколко съседни дока, които ярко светеха — екипажите подготвяха корабите си за сутрешния полет. Самата „Газела“ беше затворена, но това не беше

проблем — Орнина му бе дала кодовете за външния люк още когато дойде за първи път.

Вътре беше още по-тъмно. Единствено призрачната светлина от панелите осветяваше потъналите в мрак коридори. Коста прекара една дълга минута до самия вход, вслушвайки се за някакви признаци на живот. Нищо. Очевидно Чандрис и Дейвий още бяха в болницата.

Сам или не, подготовката му включваше определени действия при подобни промъквания. Измъкна зашеметителя от джоба си, настрои го на широк обхват и го скри в лявата си ръка с пръст на спусъка. В другата си ръка държеше кутия за пренасяне на ангели, която бе отмъкнал от института. Запромъква се към складовия отсек в кърмата на кораба; надяваше се ударите на сърцето му да не се чуват прекалено силно.

Но пристъпът на адреналин бе ненужен. Не се сблъска с никого по пътя си, не чу никакъв подозрителен шум и стигна до склада без премеждия. Както и в останалата част на кораба, тук бяха включени само нощните панели и светлината им пораждаше тъмни мъгливи сенки из помещението. Остави кутията на пода и посегна към ключа за осветлението...

— Не си прави труда — обади се Чандрис от лявата му страна.

... и когато той се обърна, в очите го удари заслепяваща светлина.

Той стисна клепачи и машинално вдигна лявата си ръка, за да се предпази.

— Чандрис? Стига, аз съм. Джерико.

— Зная — ледено отговори тя. — Очаквах те. Знаех си, че историята за допълнителния ангел ще те накара да се издадеш.

Коста трепна. Пак го беше направил. Великият мирски шпионин отново бе сгазил лука.

И естествено отново заради Чандрис.

— Не съм дошъл да крада ангела — колкото можеше по-спокойно каза той. — Искях само да го взема за няколко теста.

— Какво, да не би институтът да е останал без антени? — саркастично попита тя.

— Техните не стават — каза Коста. — Трябва ми ангел, прекарал повече време до Ангелиада.

— Всички са такива. Произлизат оттам, забрави ли?

— Нямам предвид това — настоя Коста. — Виж, не можем ли да седнем и да ти обясня?

— Само да си помръднал — рязко отговори тя. — Държа лазерно фенерче и няма да се поколебая да го използвам. Едно движение и ще те разполовя.

Коста се намръщи към сянката зад светлината.

— Чандрис, какво ти става за Бога? Хайде стига. Познаваш ме.

— Нима? Или по-скоро познавам ролята, която Мирът ти е казал да играеш?

Край. Моментът, от който Коста се ужасяваше още откакто пашкулът излетя от товарния отсек на „Комитаджи“ в космоса на Емпирей, настъпи.

— Не е роля — каза той. Част от съзнанието му с учудване забеляза, че се чувства неочаквано спокойно. След всички преживени притеснения и кошмари самото събитие му се стори някак си незначително. — Наистина съм изследовател. Просто стана така, че ме насочиха към тази работа.

— Това пък какво ще рече?

— Ще рече, че един ден просто дойдоха и ме измъкнаха от училище — каза Коста. — Заявиха ми, че им трябва някой с моите знания да разбере какво представляват ангелите и по какъв начин влияят върху хората на Емпирей. Казаха, че ангелите представляват чуждопланетно нашествие и че ако не го спрем, и Емпирей, и Мирът ще бъдат победени и унищожени. Е, и успяха да ме убедят, щом съм тук. — Той неловко сви рамене. — А може и аз самият да съм се убедил.

— И още ли вярваш в това? — попита Чандрис. Искам да кажа, в нашествието?

— Не зная — призна Коста. — Преди седмица бих казал „не“. Сега... сега не зная. — Той посочи кутията. Точно затова ми трябва ангелът на Дейвий.

— Този твой тест важен ли е?

— Много. Може да е дори жизненоважен.

— Тогава защо просто не ме застреляш и не го вземеш?

Стомахът на Коста се сви. Съвсем беше забравил за зашеметителя.

— Не предполагам, че можеш да го видиш оттам. Гърлото му внезапно пресъхна.

— Зная как изглежда една ръка, когато държи скрито оръжие — каза Чандрис. — Не отговори на въпроса ми.

Коста преглътна. Разбра, че тя е права. От това разстояние зашеметителят без проблем щеше да се справи с фенерчето и със самата Чандрис.

Едно съвсем леко докосване на копчето и щеше да е свободен. Щеше да вземе ангела, да направи тестовете и след това да избяга на Лорелей. Там щеше да се скрие. И когато „Комитаджи“ се върнеше, щеше да го посрещне с резултати, многократно по-големи от очакваните. Може би дори щеше да успее да изтрие презрителното изражение от физиономията на Телторст.

Примижа към светлината, зад която мълчаливо чакаше Чандрис. Можеше да задейства фенерчето, но не го беше направила... и едва сега той разбра, че тя самата провежда свой собствен тест. Също толкова жизненоважен, колкото и неговият.

— Не съм дошъл в Емпирей, за да убивам хора, Чандрис — тихо каза той и спусна предпазителя. След това пусна зашеметителя на пода и го ритна към нея. — Тук съм, за да помогна.

За минута настъпи мълчание. След това, за учудване на Коста, заслепяващият лъч угасна.

— Ключът за осветлението е до вратата.

Коста го откри и включи лампите. Чандрис стоеше до отсрещната стена. Не се виждаше никакво лазерно фенерче.

— Що за тест искаш да проведеш? — попита тя.

Коста погледна надолу. Зашеметителят още лежеше там, където го беше запратил.

— Искам да измеря масата му — отговори той. — Предполагам, че така ще мога да разбера какво става с Ангелиада.

— Имаш предвид онези изригвания ли?

— Изригванията и една теоретически невъзможна промяна в гравитационното поле — каза Коста. — За това разтворихме с Върховен сенатор Форсайт след казането.

— Знаеш ли какво се случва?

— Имам една идея — мрачно каза Коста. — Надявам се да греша.

Известно време тя напрегнато го изучаваше. След това внезапно кимна.

— Добре. Но трябва да ми обещаеш, че нищо няма да се случи на ангела.

— Няма такава опасност — увери я Коста. — Никой от тестовете няма да му повлияе по някакъв начин.

— И аз ще съм до него през цялото време. — Чандрис се наведе, вдигна зашеметителя и му го хвърли. — Дръж... разкарай това нещо някъде.

За малко да го изпусне от изненада.

— Няма ли да го задържиш? — попита той. — Като допълнителна гаранция за доброто ми поведение?

Тя изсумтя.

— Ако мислиш, че ще рискувам да ме пипнат с мирско оръжие в себе си, значи си съвсем луд. Да вървим. — Тя мина покрай него. — Ангелът е в моята стая. Имаш на разположение три часа.

28.

На екрана приятелят на Коста Джайаси се изправи до голямата блестяща кутия и набра нещо на вградената клавиатура. Постоян загледан още няколко мига, след което вдигна палци към камерата и излезе от обхвати ѝ.

— Добре, започна се — развълнувано каза Коста. След няколко минути ще имаме резултата.

Чандрис кимна, загледана в голямата кутия в центъра на екрана и струпаното около нея оборудване. И всичко това само за да се измери масата на един мъничък ангел.

— Колко по-малък мислиш, че ще бъде в сравнение с останалите?

— Не зная — въздъхна той. — Според всичко, което знаем от квантовата теория, не би трябвало да има *никаква* загуба на маса. По дефиниция квантът е възможно най-малката частица. Освен ако теорията на доктор Кахенло за ангелите като съвкупност не е вярна. Но никога не съм харесвал математическата ѝ обосновка.

— А кой е решил, че ангелът е квант?

— Той е частица с маса квадриليونни части от атомното тегло — каза Коста. — Нищо с подобно тегло не може да остане стабилно, освен ако просто вече няма на какво да се разпада.

— Но кой е решил, че поведението му трябва да е подобно на всички останали частици? — настоя Чандрис. — И само не ми минавай с номера „ако беше експерт“.

— Нямам такова намерение — каза Коста, без да откъсва съсредоточения си поглед от екрана. — Искан ми се да зная, Чандрис. Но не зная. Вече не съм сигурен в абсолютно нищо.

Тя се замисли над думите му, после каза:

— Шефовете ти май няма да са много доволни от теб.

Той изсумтя пренебрежително. Но смътните демони, пробягващи през лицето му, сякаш за малко отстъпиха.

— Не ми пука какво мислят за мен. Какво ме издаде, ако не възразяваш на въпроса ми?

Тя също изсумтя.

— Какво те е *издало* ли? Със същия успех би могъл да си окачиш табела на гърдите, на която с големи букви да пише, че не си тукашен. Историята, която издрънка пред Ханан и Орнина, също е част от това. Прекалено вярна и прекалено добре научена за аматьор, но без зрънцето професионализъм за изпечен мошеник.

Коста кимна.

— Знаех си, че нещо в нея те е притеснило. Май инструкторите ми не са предполагали, че ще попадна на някой с твоя опит.

— Но най-вече те издаде онази издънка с парфюмите афродизиаци — продължи Чандрис. — Никога не бях чукала за тях, но успях да направя справка едва тази вечер. Оказа се, че не съществуват. Поне не и в Емпирей.

— Парфюми афродизиаци! — изстена Коста. — Дори не си спомням да съм споменавал подобно нещо.

— Спомена. Вярвай ми.

— О, вярвам ти, разбира се. Но не съм и кой знае колко изненадан. Прекалено много неща бяха на първо място в списъците на инструкторите ми. Какъвто съм си, нямаше начин да не направя възможно най-аматьорската грешка.

Чандрис все още се мъчеше да намери отговор, който да не звучи прекалено саркастично, когато вратата се отвори и влезе Джайаси.

— Някакви резултати? — кимна той към дисплея.

— Засега не. — Коста чукна някакъв клавиш. — Още прави основните измервания.

— Този детектор на маса винаги е бил малко бавничък. — Джайаси се намести до Коста. — Докато чакаш, можеш да хвърлиш едно око на пакета, който току-що пристигна за теб.

Коста се надигна от стола си.

— Данните от Върховен сенатор Форсайт ли?

— Не обърнах внимание — каза Джайаси. — Изпращачът обаче е Централа Ангелиада. Не знаех дали файловете ти ще са достъпни предвид кредитната ти линия, затова ги копирах при своите. Искаш ли да ги извикам?

— Ако нямаш нищо против.

Джайаси придърпа клавиатурата към себе си и набра командата.

— Значи е от Върховен сенатор, а? Кълна се, Джерико, откакто ти замразиха кредита, започна да правиш страхотни открития.

— Изобщо си нямаш представа. — Коста се наведе напред към дисплея. — Започна се.

Чандрис се намръщи към екрана. На него бавно се въртеше около вертикалната си ос някаква мъхната топка, съставена от къси многоцветни векторни линии, излизащи от центъра ѝ.

— Прав бях — тихо каза Коста. — Мамка му, прав бях!

— За какво? — попита Чандрис. Някакво тревожно предчувствие запълзя по гърба ѝ. Май демоните на Коста бяха заразни.

— Това е глобална векторна карта на гравитационните измествания на Ангелиада по време на последното радиационно изригване — каза Коста. — Изместванията явно са в посока към кораба.

— Не мога да повярвам! — Джайаси беше поразен. — Виж онази скала. Спадът достига на места до една десета от процента.

През главата на Чандрис премина разговорът на борда на „Газела“.

— Не може ли да е нещо статистическо? — попита тя. — Спомена, че „Газела“ не ти дава достатъчно изходни данни.

— Тези данни са повече от достатъчни — каза Коста. — Но няма грешка. Нито повреда или...

— Чакай малко — прекъсна го Джайаси и чукна екрана. — Какво става там?

При завъртането на изображението от центъра изникна тесен яркочервен конус с тънка бяла линия в центъра.

Внезапно нещо в стомаха на Чандрис сякаш подскочи.

— Това е същият образ. — Гласът ѝ прозвуча някак странно в собствените ѝ уши. — Същият, който ти изкара при изригването, което уби „Небесния стрелец“. Абсолютно същата картина.

— Е, поне прилича — предпазливо каза Джайаси. — Трмбва да направим допълнителни сравнения, за да сме сигурни.

— Няма смисъл — каза Коста. Чандрис разсеяно забеляза, че гласът му леко трепери. — Щом Чандрис казва, че е същата, значи е същата. А ето там... там, да. Онази синя точка, през която минава бялата линия. Там беше „Газела“.

Джайаси поклати глава.

— Това е лудост, Джерико — настоя той. — Черната дупка няма никаква структура. Никаква. Какъв теоретически механизъм е в състояние да обясни подобно нещо?

— Ангелиада не е нормална черна дупка — каза Коста. — Вече не.

Чандрис го погледна изпитателно. В очите му се четеше напрежение, лицето му бе мрачно.

— Какво искаш да кажеш?

Един мускул на челюстта на Коста трепна:

— Имам една теория. Но няма да ви хареса.

— След невъзможните гравитационни промени? — контрира Джайаси. — Давай, да я чуем.

Коста се поколеба, но накрая поклати глава.

— Нека да изчакаме резултатите. Толкова е луда, че... не, нека изчакаме.

— Мразя да чакам — заяви Джайаси и се изправи. — Отивам да проверя детектора.

И излезе.

— И как се надяваш да тръгнат нещата? — попита Чандрис.

Коста разтърка очите си.

— Аз съм учен, Чандрис — напомни ѝ той. — От нас не се очаква да се надяваме нещата да тръгнат в една или друга посока.

— Да бе — изсумтя тя.

— Пък и вече дори не вярвам, че има някакво значение — призна той. — Независимо дали ангелите са обикновени кванти или съвкупността на доктор Кахенло, с Ангелиада определено става нещо много странно.

Той махна към редицата терминали, наредени по дългата маса.

— Искат ми се да можех да вляза във файловете и да проверя някои подробности от теорията ѝ. Зная, че тя и предполага известна загуба на маса, но не знам колко.

— Не можеш ли сам да направиш изчисленията?

— Това не е като да измериш масата на водороден атом или да изчислиш посоката на силата — каза той. — Математическите уравнения са прекалено сложни, за да се решат на ръка. А с моя замразен кредит нямам достъп до системата.

Чандрис погледна към терминалите.

— Искаш ли да те вкарам?

Той я погледна стреснато. Явно изведнъж се досети с какъв човек разговаря.

— Можеш ли?

— По всяка вероятност — каза тя и придърпа най-близкия терминал. — Да опитам ли?

Няколко мига той гледаше ръцете ѝ, надвиснали над клавиатурата. На лицето му се водеше истинска битка. Тя чакаше...

— Не — тихо каза той, пресегна се и хвана едната и ръка. — Не можем да рискуваме да ни хванат. Не и сега.

Ръката му бе студена и непреклонна. Чандрис я задържа и погледна в очите му. В тези чуждоземни очи, и мрачното напрежение зад тях...

По-рано, докато чакаше в мрака на складовото помещение на „Газела“, тя сериозно се питаше дали е разумно да се изправи сама срещу един мирски шпионин. Тогава той успя да я убеди, че си е заслужавало, но все още бе готова да се измъкне в мига, в който Коста реши да покаже истинските си намерения.

Сега внезапно разбра, че всичките ѝ приготовления са били напразни. Коста не кроеше никакви зловещи планове, защото беше точно онова, за което се представяше — един обикновен учен, хвърлен в клетка с разярени тигри.

— Не се безпокой — каза му тя. — Няма да те натопя.

Той поклати глава и погледът му се плъзна някъде настрани.

— Не се безпокоя за себе си, Чандрис.

— А за какво?

В същия момент вратата се отвори и Джайаси се върна.

— Е? — попита Коста и пусна ръката на Чандрис.

— Трябва вече да е приключил. — Джайаси тръгна към тях. — Да видим с какво разполагаме.

— Да. — Коста посегна към клавиатурата, а Джайаси се настани до него. Появиха се числа...

Джайаси тихо възкликна.

— Ето го. Пак излезе прав, Джерико!

— Изгубил ли е маса? — Погледът на Чандрис пробяга през колоните числа, но не можа да извлече нищо смислено от тях.

— Маса и заряд — напрегнато каза Коста. — Почти по три процента от двете.

— И ги е изгубил през външната обвивка — добави Джайаси. — Разбираш ли, ако ангелът се разпада, загубата на маса би трябвало да се установи чрез изтичането на високоенергийни частици от обвивката. Я да видя дали няма свободен детектор...

— Не си прави труда — каза Коста. — Това не е спонтанно разпадане. Пораженията са стари.

— Да — промърмори Чандрис, докато се взираше в числата. Нещо я бодна в сърцето. Опитваше се с все сили да убеди сама себе си, че мирното съвместно съществуване на Ханан и Орнина през всичките тези години не се е дължало на присъствието на ангела. Очевидно надеждите ѝ се бяха оказали напразни.

— Чандрис?

Тя пропъди мислите си. Коста се мръщеше насреща ѝ.

— Какво?

— Това не е работа на Дейвий — тихо каза той.

„Да съм казвала нещо подобно?“ — автоматично се надигна отбранителният ѝ отговор. Но за нейно учудване, той заседна в гърлото ѝ.

— Тогава кой? — попита тя. — Ти? Аз?

— Не — каза Коста. — Ангелиада.

Тя си помисли, че това е просто някаква тъпа шега. Но изражението му беше ужасно сериозно.

— Как така Ангелиада? Какво общо има Ангелиада с него?

— Тя е източникът на ангели — каза Коста. — Хокингова радиация, забрави ли? На събитийния хоризонт се образуват двойки частица-античастица. Едната пропада вътре, а другата се излъчва навън.

— Но антиангели не съществуват — протестира Джайаси.

— Напротив, съществуват. — Гласът на Коста бе твърд и също толкова сериозен, колкото лицето му. — Просто още не сме ги открили. Но ги има.

Той махна към дисплея.

— Този ангел го доказва, що се касае до мен. Теорията на доктор Кахенло допуска квантово множествено и полеви ефект, нали? Ангелиада притежава огромно поле — и това се доказва от

пораженията върху ангела на Дейвий. Ако това поле не е породено от също толкова огромна маса антиангели вътре в черната дупка, тогава откъде се е взело?

— Може би от Дейвий? — предложи Джайаси. — Не познавам тези хора. Може би те са... — Той безпомощни махна с ръка.

— Какво, въплътеното зло? — подигра му се Коста. — Стига, Язон. Както и да е, има лесен начин да го проверим. Спомняш ли си онзи сериен убиец, когото държиш в една килия с ангел? Кога ангелът му е бил проверявам за последен път?

Джайаси го погледна объркано.

— Проверките се правят на всеки шест седмици каза накрая той. — Прав си. Ако имаше някаква промяна, целият институт щеше да гръмне. Но ако съществуват антиангели, защо никой не ги вижда?

— Не зная — призна Коста. — Но да погледнем на нещата така. Ангелът има силен отрицателен заряд, което означава, че веднага след създаването си той започва да привлича към себе си положително заредени частици.

— Които създават външната му обвива — съгласи се Джайаси.

— Да — кимна Коста. — И най-често срещаните положително заредени частици там са протоните и ядрата на хелия от слънчевия вятър, плюс някои по-тежки частици от самата Ангелиада.

— Разбира се. Ама разбира се! — възкликна Джайаси.

— Какво се разбира? — намеси се Чандрис, като местеше поглед от единия върху другия.

— Антиангелите би трябвало да имат положителен заряд — заобяснява Джайаси с тон на човек, хванал се на детска хитрина. — Това означава, че те ще привличат предимно електрони. А електроните ще се прикрепват към тях много по-бързо, тъй като са много по-леки от протоните.

— Което означава, че антиангелът се неутрализира толкова бързо, че обикновен ловен кораб не е в състояние да го засече — заключи Коста.

— Толкова е просто! — Джайаси поклати глава. — Ти каза, че имаш теория за Ангелиада. Нещо общо с наличието на някаква структура ли?

— Не зная — каза Коста. — Може би.

— Добре де, изплюй камъчето.

Коста събра кураж.

— Какво ще си помислиш, ако ти кажа, че Ангелиада е станала разумна?

Цяла минута единственият шум в стаята беше бръмченето на вентилаторите на компютрите.

— Най-вероятно ще си помисля, че си прекалил с работата — най-накрая проговори Джайаси. — Джерико, та това е *черна дупка*. Дори един ябълков пай има по-големи изгледи да развие разум.

— Така ли? — контрира Коста. — Забравяш Че и неговите девет ангела.

— Леко — предупреди го Джайаси и кимна към Чандрис. — Засега си мълчим, забрави ли?

— За какво си мълчите? — обади се Чандрис.

— Че Крюйров откри, че кубична конфигурация от девет ангела наподобява Лантрилинова логическа верига — каза Коста. — Това е система, за която навремето са смятали, че ще е в основата на бъдещ разумен компютър.

Чандрис примигна.

— Значи вашите кванти на доброто са се превърнали в кванти на разума?

— Не знаем какво означава. — Джайаси изглеждаше огорчен. — Но съм сигурен, че *не можем* само от една Лантрилинова логическа верига направо да скочим към заключението за разумна черна дупка.

— Тя напада ловните кораби — каза Коста. — Направи го на два пъти срещу движещи се мишени.

— А може би и повече от два пъти. — Чандрис гледеше бялата линия на бавно въртящото се на екрана изображение. — Казваш, че е имало и други изригвания преди онова, което унищожи „Небесния стрелец“. Всички ли са били насочени към ловни кораби?

— Не зная — мрачно каза Коста. — Ще трябва да проверим. И следователно Ангелиада трябва да е изменила вътрешната си структура и дори гравитационното си поле, за да направи това.

— Една черна дупка *няма* вътрешна структура — рязко се сопна Джайаси.

— Тогава е променила средата на събитийния си хоризонт — каза Коста. — Не знам какво по дяволите става там, нито как става. Но не можеш да отречеш, че нещо *става*.

Джайаси изсумтя.

— Следващото нещо, което ще ми кажеш, е, че има нещо общо с изчисленото от теб увеличаване на броя ангели.

— Всъщност сигурен съм, че има — каза Коста. — Хокинговата радиация се поражда от силни приливни вълни на събитийния хоризонт. Увеличаването на брой на ангелите може съвсем спокойно да е страничен ефект от гравитационните и радиационните изригвания на Ангелиада.

Джайаси шумно издиша, загледан във въртящата се векторна карта. Коста се размърда, сякаш се готвеше да каже нещо. Чандрис докосна предупредително ръката му и той се отказа.

— И какво ще правим сега? — запита най-накрая Джайаси. — Ще пуснем нещо такова в мрежата и ще изкараме акъла на всичко живо?

— Съгласен — каза Коста. — Мислех да кажа на директор Подолак и на неколцина други. На доктор Кахенло със сигурност, както и вероятно на Че и доктор Фрашни.

— Какво ще използваш като изходни данни? — попита Чандрис.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се Коста. — Ангела, разбира се.

— Ангелът на Дейвий ли? — многозначително отбеляза тя. — Който те нямат право да притежават?

— Да, ангела... — Коста се сепна. — Няма право ли?

— Чаках удобен момент да ти го кажа — обясни Чандрис. — Законът задължава ловците да предават всеки уловен ангел.

— Разбира се, но в този случай... — нетърпеливо махна с ръка Джайаси.

— Не — хладно каза Чандрис.

— Тя е права — подкрепи я Коста. — Имат си достатъчно неприятности. Ханан е в болницата, а корабът им е наполовина разбит. — Той погледна Чандрис. — Освен това обещах да върнем ангела след провеждането на тестовете.

— Тогава какво ще правим? — попита Джайаси.

— Ще изровим други данни — каза Коста. — Да започнем с намирането на данни за наличието на антиангели.

Той посегна към клавиатурата, но спря и промърмори една ругатня.

— Язон, би ли се заел? Провери вместо мен кога за последно някой е търсел антиангел.

— Направихме пълен биохимичен анализ на господин Ронион — каза облеченият изцяло в бяло доктор, докато натискаше клавишите на компютъра. — Все още има остатъци от породени от стреса химикали, но не можем да открием нищо, което да е породило самия стрес. Все още чакаме резултатите от сканирането на нервната система, но не очаквам нищо особено. — Той направи едва забележима пауза. — Освен обичайните за мозък като неговия отклонения, разбира се.

— Тогава каква е причината? — попита Форсайт.

— Страхувам се, че не мога да ви кажа — призна докторът. — Макар че за човек с вродени дефекти като господин Ронион мога да допусна, че подобни неща просто се случват.

— Не — ледено каза Форсайт. — Не се случват.

Докторът го погледна в очите и примигна. Онова, което видя в тях, го накара да се свие.

— Моите извинения, господин Върховен сенатор побърза да каже той. — Нямах предвид това.

— Стресът не е породен от физическите или умствените му недостатъци — продължи със същия леден тон Форсайт. — Нещо се е случило с него. Искам да зная какво.

Докторът нервно кимна.

— Разбира се, господин Върховен сенатор, разбира се. Ще направим всичко по силите си.

— Не очаквам нищо друго. — С периферното си зрение Форсайт забеляза как жената, ръководеща сестринското крило, потъва в креслото си, сякаш иска да стане невидима. — Кога ще мога да го посетя?

— А... страхувам се, че едва утре сутринта — каза докторът. — Искам да кажа, можете да го видите още сега, но няма да се събуди дотогава. Скенерът на нервната система изисква обектът да е в пълен покой...

— Разбрах — прекъсна го Форсайт. — Ще дойда утре сутринта. Докторът преглътна.

— Разбира се. В такъв случай, до утре. — Той се обърна и забърза по коридора към стаята на Ронион. Форсайт го проследи с поглед, като мислеше не особено вежливи неща по негов адрес. Докторът изчезна през вратата, Форсайт се обърна...

— Бяхте малко рязък с него — отбеляза Пирбазари.

— Нямам намерение да стоя тук и да слушам идиотските му обяснения за вродени обременености — каза ядосано Форсайт и тръгна към изхода. — Нищо подобно не му се е случвало преди. Искам обяснение.

— Не съм присъствал, така че не мога да кажа — дипломатично каза Пирбазари. — Просто отбелязах, че едва ли ще помогне, ако стиснете доктора за гърлото.

— Страхът от Бог кара някои хора да вършат истински чудеса — изръмжа Форсайт.

— Или да замръзнат на място.

— Това е моя грижа — отсече Форсайт. — Какво стана с гравитационните данни за Ангелиада?

— Събрани, компилирани и изпратени на Коста. Гласът на Пирбазари стана малко по-мрачен. — Не съм експерт, но дори аз виждам, че там става нещо странно. Ще ви пратя копие, ако искате да му хвърлите един поглед.

— По-късно. А другата работа?

Пирбазари се огледа, за да се увери, че наблизо няма други хора.

— Славис прерови местните полицейски записи за последните няколко месеца — тихо каза той. — Няма регистрирани измами, в които да са въвлечени хора с описания като техните.

— Интересно — промърмори Форсайт. — Особено за момичето.

— Мислите ли, че се е поправила?

— А ти?

Пирбазари несигурно сви рамене.

— Имала е вземане-даване с ангели.

— Тигрите не менят окраската си, Зар — твърдо каза Форсайт. — Мошеник веднъж, мошеник завинаги. Щом не се е забъркала в нищо, откакто е пристигнала на Сераф, значи има някакъв дългосрочен план.

— В комбина с Коста?

— Логично предположение — съгласи се Форсайт. — Проблемът е каква е целта им? Нещо във връзка с института? Тогава защо не се

отказаха и не се измъкнаха, когато отрязяхме квитанцията на Коста?

— Може би има нещо общо с ловния кораб — предположи Пирбазари. — С „Газела“.

Форсайт поклати глава.

— Това е по-безсмислено и от версията с института. Бях на този кораб и мога да ти кажа, че там няма нищо, което да заслужава да бъде откраднато. Най-малкото нищо, за което да не са достатъчни шперц и такси.

Спря, закован на място от внезапно споходилата го мисъл. След това се обърна на токовете си и тръгна обратно към рецепцията.

— Да, господин Върховен сенатор? — попита дежурната сестра.

— Бих искал да видя данните на Ханан Дейвий — каза той. — Пристигна по едно и също време с помощника ми Ронион.

— Да, гледахме по новините — измърмори сестрата, докато натискаше клавишите. — Ужасна случка... ето ги. Има големи поражения от екзопротезите върху нервната система. В момента е стабилен, но слаб.

— Прогноза?

Тъглчетата на устните ѝ се свиха, докато прегледждаше списъка.

— Ще се наложи присаждане на гръбначен мозък. Степента на възстановяване ще зависи от това колко работа ще могат да свършат.

— Какви са ограничителните фактори? — попита Пирбазари.

Устата ѝ се напрегна още повече.

— Ако трябва да го кажа направо, парите. Операцията е сложна и скъпа. Просто степента на възстановяването ще зависи пряко от средствата, които може да си позволи.

— Мислех, че „Гейбриъл“ поема разходите за трудови злополуки — каза Пирбазари.

— За някои от тях — да. Например целият му болничен престой ще бъде платен. Но уврежданията на нервната му система са вродени, не са свързани с работата му и затова не са покрити.

— Благодаря ви. — Форсайт хвана Пирбазари за лакътя и го отведе настрана.

— Интересно — отбеляза той, докато отново вървяха към изхода. — Може и да се окажеш отчасти прав, Зар. Тигърът може и да не си мени окраската, но от време на време се търкаля и мърка.

Пирбазари поклати глава.

— Не ви разбрах.

— Нашият приятел господин Дейвий — Форсайт кимна към рецепцията — се нуждае от значителна сума, за да се оперира. Нашата приятелка Чандрис Лалаша е дама, чиято професия е да разделя хората от значителни суми. Съвпадение?

Пирбазари се намръщи.

— Да не искате да кажете, че Дейвий са я наели, за да краде за тях?

— Или се е заела да го направи от милосърдие — каза Форсайт. — И в двата случая трябва да я държим под око.

— Добре. — Пирбазари не изглеждаше много убеден. — Искате ли да пусна полицията след нея?

Форсайт сви устни.

— Засега не. Може да има начини да разбира какво смята да предприеме полицията. Нека просто да я наблюдаваме ден-два.

— И двамата ли?

— Да — каза Форсайт. — Аз вече съм във връзка с тези хора. Ти си външен човек, когото те не познават. Така няма да могат да се измъкнат.

— Значи смятате да останете тук, така ли? — попита Пирбазари. — Чака ви доста работа на Ухуру.

— Тук мога да свърша още повече — отговори Форсайт. — Но ще се опитам да се върна за речта си. Ще върна Славис да си води бележки на заседанията.

— Той не може да гласува от ваше име.

— Поне за следващите две седмици не предстои нищо важно — твърдо каза Форсайт. — Да не споменавам, че Ронион няма да е в състояние да пътува още поне два дни. А без него не тръгвам никъде.

Хвърли поглед към пустия салон, през който минаваха, и към мрака навън.

— Освен това — добави тихо той, — независимо какво целят Лалаша и Коста, не те са причина за онова, което се случва с Ангелиада. Там става нещо странно. Няма да тръгна, преди да разбере какво.

29.

Списъкът с оборудването се появи и запълзя по екрана. Джайаси подсвирна.

— Мили Боже, Джерико! Ще ни е необходимо всичко *това*?

— Така излиза. — Стомахът на Коста се сви, докато преглеждаше списъка. Може би щеше да успее да измъкне за няколко дни някои от нещата, без никой да се усети. Но не и всички. Нямаше начин.

— Какво, това списъкът с оборудването ли е? — Чандрис надигна глава от терминала, на който работеше.

— Именно — потвърди Джайаси. — И само той е достатъчен да ти обясни защо никой досега не е виждал антиангел. Половината от оборудването дори не е съществувало по времето на последното търсене.

— Съвсем спокойно би могло да не съществува и сега, поне що се касае до нас — горчиво добави Коста. — Никога няма да успеем да съберем всичко.

— Някой да ти е казал, че се отказваш много лесно? — скастри го Чандрис, доближи се до него и се наведе пред дисплея. — Големият въпрос е дали ще успеем да натъпчем всичко това в „Газела“.

— Да не би „Газела“ да е в състояние скоро да полети? — възрази Коста.

— Преценката на пораженията почти приключи каза тя. — Ремонтът няма да е от най-леките, но няма нещо, с което един добър екип монтьори да не е в състояние да се справи.

— Естествено, но колко време ще е необходимо?

— Виж, това вече е проблем — неохотно призна Чандрис. — Ремонтът все още не е дори насрочен. А като знам колко е натоварен сегашният им график, май няма да започне още поне месец. А може и повече.

Коста потръпна.

— Не можем да си позволим да чакаме толкова дълго — каза той. — Дотогава ще пострадат още хора.

— Тогава другата възможност е да сключим договор с външна страна — каза Чандрис. — Да възложим ремонта на някоя частна фирма.

— Можеш ли да го направиш? — попита Джайаси. — Мислех, че „Гейбриъл“ се занимава с цялата поддръжка.

— Официално — да. Но на практика никой няма да се оплаче, ако ние самите решим да поправим нещо и да им спестим разходите.

— И колко високи ще бъдат тези разходи? — попита Коста.

— Достатъчно — сви устни Чандрис.

— *Колко?*

— Това е моя грижа. — Тя посочи списъка. — А твоя грижа е да измислиш как да измъкнем всичко това оттук.

Коста се намръщи към нея, внезапно обхванат от подозрение. Ангелът на Върховния сенатор...

— Казах, че това е моя грижа — с предупредителен тон повтори Чандрис. Беше разбрала погледа му.

Джайаси прочисти гърлото си.

— Мисля да отида до лабораторията и да видя с какво оборудване разполага доктор Кахенло — каза той и побърза да се измъкне.

— Не можеш да откраднеш ангела на Форсайт — изръмжа Коста и се обърна, за да вижда по-добре лицето ѝ.

— Защо не? — не му остана дължна Чандрис. — Да не би един ангел да е по-ценен от живота на хората, които Ангелиада ще убие през следващите два месеца?

— Разбира се, че не — озъби се Коста. — Но ако те пипнат, всичко отива на вятъра и те пак ще загинат.

Той се поколеба.

— И пак ще имаш неприятности.

Устните ѝ се извиха сардонично.

— Не мислех, че ти пука.

Първата реакция на Коста беше да се извърне — както бе постъпвал винаги. Но, за свое учудване, не го направи.

— Разбира се, че ми пука — тихо каза той. — Както и за Ханан и Орнина. И двамата рискуваха заради нас. Не можем да ги предадем.

Чандрис стана.

— Няма да ги предадем — решително каза тя. — Колко време ще ти трябва да събереш оборудването?

— Не зная. — Коста отново погледна списъка — Може би два дни.

— Добре — каза Чандрис. — Нека бъдат три. Дотогава „Газела“ ще е в състояние да лети.

Коста отново я погледна.

— Внимавай.

— Ще внимавам — обеща тя. — Не се безпокой. Знам какво правя.

Тя тръгна към вратата.

— Да вървим да вземем ангела. Трябва да тръгвам, а май ще се наложи ти да ме извеждаш оттук.

Чандрис проговори отново едва навън, докато чакаха таксито.

— Сещам се за още нещо. — Лицето ѝ се губеше зад разпиляната от вятъра коса. — Ти спомена, че увеличеното количество ангели може да е случайност, страничен ефект от радиационните изригвания. Мислиш ли, че може и да е преднамерено?

Гърлото на Коста се стегна.

— Да нямаш предвид, че колкото повече ангели изхвърля Ангелиада, толкова повече антиангели поглъща и съответно става по-умна?

Тя се сви.

— Значи и ти си го помислил. Това не е добър знак.

— Зная — сериозно каза Коста. — Но може просто и двамата да грешим.

— Или и двамата да сме прави — каза тя. — По-добре да побързаме.

Коста погледна към пламтящите в нощното небе звезди.

— Да — каза той. — Да побързаме.

За трети път днес новините повтаряха едно и също. Но Трилинг нямаше нищо против. Гледаше, долепил пръсти до студеното стъкло на дисплея, намалил звука, за да не събуди спящото зад него момиче.

Камерата даде в близък план линейката и носилката, която лекарите търкаляха към нея.

Там стоеше тя, прегърнала през рамо някаква стара дебела жена, и гледаше минаващата носилка. Красива, крехка и безпомощна като винаги.

Чандрис.

Трилинг притисна пръсти в стъклото, като жадно я изпиваше с поглед. Беше я проследил до Сераф направо блестящо. Но тук следата изчезна. Никой от онези, с които говори, не призна да е работил с нея, да я е виждал, и дори да е чувал за нея, независимо колко силно ги натискаше. Една от отрепките накрая призна, че знае къде се намира. Но след като умря, Трилинг откри, че просто го е излъгал, за да го накара да спре. Мразеше, когато му погаждаха подобни номера.

Но вече нямаше значение. Тя беше тук. От другата страна на планетата, но разстоянието нямаше значение. Тя беше *тук*, той беше *тук* и веднага след като намереше начин да се добере до Магаска, двамата отново щяха да са заедно. И щяха да останат тук, или да се върнат на Ухуру, или пък да заминат където решат. Отново заедно. Също както в доброто старо време.

Новините свършиха и той изключи приемника. Тихо се прокрадна в тъмната стая, заслушан в дълбокото дишане на момичето, и събра нещата си. Не му отне много време — нямаше голям багаж, а и по пътя можеше да свие всичко, от което имаше нужда. Парите бяха друг въпрос, затова взе всичко, което успя да намери, без да пропусне да прерови и джобовете на джинсите ѝ, преметнати през стоящия до леглото стол.

Най-после беше готов. Съмняваше се, че по това време на нощта има някакъв превоз до Магаска, но до депото имаше доста ходене, а и не го свърташе на едно място. Скоро двамата с Чандрис отново щяха да са заедно.

Затвори ципа на сака си и пристъпи към леглото. Изведнъж си даде сметка, че момичето хърка ужасно и че просто повече не е в състояние да понася миризмата ѝ. Не бяха заедно от много време — бяха изминали около две седмици, откакто попадна на нея на улицата и започна да я учи на занаята. С лъчезарното ѝ лице и звънък глас в нея имаше доста потенциал и той неведнъж си повтаряше, че няма да е зле да я задържи около себе си, докато не открие Чандрис.

Но, разбира се, вече всичко бе свършило. Той остави сака на пода, наведе се над момичето и го стисна за гърлото.

Наистина спеше много дълбоко. Дори не успя да се събуди.

Трилинг вдигна сака и пристъпи към вратата. Малко съжаляваше. Но нямаше друг избор. Той беше мъж на една жена, Чандрис бе жена на един мъж и сега, след като я беше открил, никой не можеше да застане помежду им. Нямаше друг избор.

Отвори вратата и потъна в нощта, без да се обърне назад.

30.

— Сигнал от контролния център на катапулта Сцинтара, господин комодор — обади се свързочният офицер. — Имаме зелена светлина.

— Разбрано — каза Леши. Изведнъж си даде сметка, че ставащото е почти точно повторение на ситуацията преди няколко месеца. Същата точка на прехвърляне, същата крайна цел, същият враг.

С тази разлика, че предишната акция беше само едно бързо проникване във вражеската територия, колкото да пусне фалшивия астероид и, съвсем между другото, да хвърли младия учен Джерико Коста на вълците.

Този път „Комитаджи“ отиваше на война.

Това беше разлика, която съвсем ясно се разбираше от четирите яркооранжеви сфери на опашката за катапулта пред него, всяка предпазливо насочвана от влекачите към центъра. Капсулите на Страшния съд, натъпкани с взрив с мощност много гигатонове, неуморно носещ се в магнитната си бутилка.

— Проверка на целта — нареди той.

Навигационният дисплей проблесна и показа схематично изображение на системата на Лорелей с четирите емпирейски мрежи в астероидния пояс, отбелязани с червени точки. Мирската мрежа примигна в жълто. Спотайващите се дълбоко в сърцето на астероида машини чакаха взрива от светлина и радиация, за да се активират.

Няколко мига Леши втречено гледаше мигащата жълта светлина. Въпреки че бяха изминали няколко месеца, новосъздадената мрежа се намираше обезпокоително близо до мрежата, в чийто център след няколко минути щеше да се взриви Капсула Три. Ако взривът се окажеше достатъчно силен и я повредеше, цялата операция щеше да стане изключително проблематична. Мирските кораби все още щяха да могат да проникнат в системата, но нищо нямаше да е в състояние да спре силите на ЕмОт от всички пет системи да се нахвърлят върху тях

като разярени стършели. Формацията на „Комитаджи“ не беше подготвена за подобни дефанзивни действия.

— Ставаме малко нервни ли, комодор Леши? — жлъчно се обади Телторст от мястото си. — Не сме сигурни вече във великата си стратегия, така ли?

— Готови за изстрелване на Капсула Едно — нареди Леши, без да му обръща внимание.

Телторст обаче явно не бе настроен да го пренебрегват.

— Попитах ви нещо, комодор. — Гласът му все още бе тих, но заплашваше да се повиши и скандалът да напусне уединението на балкона и да бъде чул из цялата командна зала. — Според опита ми хората, които са сигурни в това, с което са се захванали, не проверяват отново и отново едни и същи неща.

— Според моя опит онези, които не го правят, са глупаци — отсече Леши. — СтаТО?

— Всички са на линия, господин комодор — потвърди Камбъл. — Корабът и екипажът са в пълна бойна готовност.

— Комодор...

— Господин Телторст, готвим се за битка — срязва го Леши. — Или млъквайте, или ще ви пратя в каютата ви.

Телторст му хвърли изпепеляващ поглед и се обърна към пулта си.

— Състояние на флота?

— „Баланики“ и „Македония“ са се пристроили зад нас — докладва офицерът. — Поддържащите кораби са в готовност. Всички кораби са на линия.

Леши кимна. Според учебниците стандартната процедура изискваше преди в системата да навлязат основните сили, да се изпрати вълна изтребители, бомбардировачи и чистачи на мини, за да отслабят съпротивата и да изградят пълна картина на тактическата обстановка, готова да се прехвърли незабавно на флагманския кораб, който винаги се появява последен.

Но това бе „Комитаджи“, а „Комитаджи“ не се криеше зад поддържащи кораби. След като капсулите на Страшния съд си свършеха работата, той щеше да поведе атаката.

Прозвуча предупредителен сигнал — първата капсула бе достигнала до елипсоида на катапулта и влекачите бързо и

организирано се отдалечаваха.

— Капсула Едно готова — обяви Камбъл.

Капсулата проблесна и изчезна.

— Капсула Две в готовност — нареди Леши и хвърли поглед на хронометъра. — Деветдесет секунди.

Екипажите на влекачите си знаеха работата. По-малко от седемдесет секунди след изчезването на Капсула Едно, Капсула Две зае позицията пред катапулта. Двадесет секунди по-късно изчезна. След три минути беше последвана и от останалите две.

Първата фаза приключи. Настъпи моментът да видят дали цялото време и усилия — а, и безценните пари на Телторст — наистина са осигурили на Мира достъп до жадуваните емпирейски територии.

— Приближете ни, щурман. — Леши следеше едновременно хронометъра и навигационния дисплей. Ако Капсула Три се бе взривила навреме, първата и втората ударна вълна в момента минаваха през мирския астероид. Сензорите регистрираха събитието...

Мигащата на дисплея жълта светлина стана зелена.

— Мрежата активирана — обяви Камбъл.

Леши насочи цялото си внимание към хронометъра. Мрежата се беше активирала, поне теоретично. Дали това бе станало на практика, щяха да разберат едва когато се окажеха в космоса на Лорелей.

— Комодор, мрежата е зелена — обади се Телторст.

— Благодаря, чух.

— Ударната вълна е отминала — продължи да настоява Телторст, този път по-рязко. — Не искаме да им дадем време да се окопитят.

— Запознат съм с тактическите съображения. — Леши продължи да брой секундите. Първата ударна вълна наистина вече отдавна трябваше да е отминала астероида, но сега следваше дъжд от все още опасни отломки. Даде му още няколко секунди, след което кимна към свързочния офицер.

— Катапулт Сцинтара, действайте.

Звездите изчезнаха.

Напрегнал докрай мускули, Леши автоматично отброяваше секундите. Ако схемата не бе проработила, „Комитаджи“ скоро щеше да се окаже отново на път към нищото. Звездите се появиха пак...

Схемата бе проработила. Вместо пирамидата емпирейски катапултиращи кораби, която ги бе посрещнала предишния път, зад

кърмата им се носеше единство фалшивият астероид, носещ тяхната собствена мрежа.

— Към нас! — извика Камбъл.

Леши впи поглед в тактическия дисплей и в същия миг се разнесе сигнал за предстоящ сблъсък. Не беше атака от оцелели след взрива кораби, установи той след като рефлексите му отново заработиха. Небето бе осеяно с отломъци от астероид, подобни на панически оттеглящи се бойци. Три от тях се носеха право към „Комитаджи“.

Беше много късно грамадният кораб да направи някаква защитна маневра. Леши стисна зъби. Металът затрептя, парчетата се удариха в корпуса и се разбиха на дребни камъчета.

— Докладвайте пораженията — нареди той, докато се взираше в монитора към рикоширащите останки. Не беше обезпокоен. „Комитаджи“ беше върховният боен кораб със съответната върховна броня. Дори сблъсък с летящ астероид не би оставил нищо друго освен драскотина по корпуса. — И локализирайте най-близката точка на взривяване. Сканирайте за вражески кораби или бази.

— Данни за пораженията, господин комодор — докладва свързочният офицер. — Частично огъване на обшивка номер едно на три места в сектори А-22 и А-31. Няма пробойни. Леки повреди на обшивка номер две в същите сектори. Няма структурни нарушения. Обшивка номер три недокосната. Четири датчика извън строя. Леки повреди от сътресение на няколко уреда в доковете за акостиране.

— Разбрано — отговори Леши и погледна към тила на Телторст. — В края на краищата се оказа, че не сме останали достатъчно дълго на Сцинтара.

Телторст не отговори и дори не си направи труда да се обърне.

— Все пак — не можа да се стърпи Леши — не е зле да се уверим, че парите за проектирането на корпуса не са били хвърлени на вятъра.

— Открих точката на взривяване, сър — докладва отговарящият за датчиците офицер.

Леши на няколко пъти бе виждал компютърна симулация на експлодираща капсула на Страшния съд. За последно по време на подготовката на това нахлуване. Но никога досега не се бе сблъсквал със същинските резултати от експлозията.

Гледката на взрива и касапницата на повърхността на планета сигурно би била невероятна — стратегическа водородна бомба, умножена по хиляда. Тук, в средата на астероидния пояс, резултатите бяха по-неясни, но не по-малко реални.

И по свой начин също толкова ужасяващи.

На хиляди километри наоколо, там, където преди беше емпирейската мрежа, космосът бе празен. Напълно и тотално празен. Всеки твърд предмет в тази сфера, било астероид, брониран боен кораб или крехко човешко тяло, се беше дезинтегрирал на атоми. Извън този район сякаш всичко се движеше — дребни парчета, носещи си навън, и дори големи астероиди, отдалечаващи се от центъра на взрива. Всеки от астероидите, които успяваха да уловят телескопите, изглеждаше частично разбит или наполовина раздробен на пясък.

— Изкарайте ни от обхвата на мрежата. — На Леши му призля. — Какво е положението с лорелейските скоростни катапулти?

— Имаше по един във всяка мрежа — отвърна Камбъл. — Звучеше също толкова ужасен, колкото се чувстваше и самият Леши, въпреки че не проявяваше признаци на безпокойство. — И още един до самата Лорелей.

Тактическият дисплей проектира схематично изображение на планетата и малкия катапулт във висока орбита около полюса. Успоредно, един от телескопите показваше малко мъглав реалновремени образ.

— Светлината от най-близката експлозия ще достигне Лорелей след около три минути — продължи Камбъл. — За тях това ще е първият сигнал за атаката.

И първата реакция на врага щеше да е да пратят съобщение за тревога по куриерска капсула през този катапулт.

— Проверка на местоположението на скоростния катапулт — нареди Леши. На един от кърмовите дисплеи в мирската мрежа се материализира „Баланики“. — Какво е положението с основния катапулт?

— В орбита от другата страна на планетата до най-близката точка на Лагранж — каза Камбъл. — Разстоянието е много голямо. Няма да успеят да изпратят много бързо кораб дотам.

При положение, че нямаше кораби, които вече да са на път. Но по този въпрос не можеше да се направи нищо. А и при положение, че единствената врата към системата на Лорелей в момента бе мрежата на Мира, забавянето на сигнала за нападението не беше жизненоважно.

И все пак, колкото повече време имаха за прегрупиране, толкова по-добре. Леши включи директната си връзка с „Баланики“.

— Капитан Хорвак?

— Да, сър — енергично отговори Хорвак. — Тъндърхед е заредена и очаква вашите заповеди. Ако емпирейците действат според нашите преценки, последната им куриерска капсула е тръгнала преди половин час.

Което означаваше, че ако успеят да свалят скоростния катапулт, ще разполагат с още пет часа и половина преди останалите емпирейски системи да започнат да подозират нещо нередно.

Ако.

— Получихте ли данните от датчиците ни?

— Данните получени и калибрирани — потвърди Хорвак. — Готови сме за действие.

— Добре. — Леши премести поглед към дисплея, изобразяващ „Баланики“. — Стреляйте при първа готовност.

— Слушам, сър. Огън!

Нямаше много за гледане — проблясък на прага на усещането точно пред кръга предупредителни светлини около отвора на носа на „Баланики“. Но сензорният дисплей показва онова, за което човешките очи бяха прекадено бавни — тънката черна ракета, задвижена от изстрелващите електромагнити на „Баланики“, премина през цялата му дължина и се нахвърли срещу далечната планета. Леши отново се обърна към основния дисплей, като отброяваше наум секундите. И внезапно собствените двигатели на ракетата запламтяха с невероятна жестокост и ѝ придадоха допълнително ускорение, което моментално би унищожило всеки човешки екипаж.

На „Комитаджи“ щяха да са му необходими два дни за да стигне до Лорелей. Останките от ракетата щяха дя изминат същото разстояние за по-малко от час.

И ако компютърните изчисления бяха верни, бойната глава щеше да се разпадне в облак стограмови ултрабързи частици, които щяха да

пометат лорелейския скоростен катапулт и да отрежат последния начин на емпирейците да установят връзка с останалата вселена.

Леши знаеше, че на един мирски свят изстрелването на предупредителна куриерска капсула щеше да се забави най-малко час. Никой не знаеше дали на един свят, намиращ се под ангелски контрол, целта ще бъде поразена навреме.

Нито пък дали изобщо ракетата ще успее да намери целта си. Ако прицелването беше погрешно или гравитационните сили или слънчевият вятър я отклоняха дори съвсем малко, тези стограмови отломки щяха да се врежат в самата планета със скорост само няколко пъти по малка от скоростта на светлината.

И пораженията върху населението щяха да са хилядократно по-големи от щетите, нанесени от капсулите ни Страшния съд върху няколкото кораба на ЕМОТ.

Върху невинни хора. Хората, чието спасение бе основната причина за тази акция.

— Губим време, комодор — нетърпеливо се обади Телторст.

За съжаление, този път дребосъкът бе прав. Ракетата и Лорелей сега се намираха в ръцете на съдбата. Независимо дали бяха изпратили предупреждение, или не, следващата задача на „Комитаджи“ си оставаше същата — да постави под контрол основния катапулт.

За предпочитане преди правителството на Лорелей да успее да се окопити и да изпрати през него кораб. Но така или иначе трябваше да се действа.

— Пълен напред — нареди Леши. — Поемаме по възможно най-краткия курс към Лорелей.

И докато предупредителните сигнали звъняха и огромният кораб се раздвижи, се питаше какво ли е станало с Коста.

Коридорът на болницата бе тих, осветлението — леко приглушено, и Чандрис незабелязано се промъкна през летящата врата. По-важно беше, че този район изглеждаше съвсем пуст.

Не, не съвсем. В нишата по-нататък осветлението бе малко по-силно и след като вратата се затвори след нея, тя можеше да чуе тихия звук от местещи се крака и шумолене на хартия.

Все пак, ако останеше в този край — и ако никоя от дежурните сестри не решише да подаде глава през прозорчето на рецепцията, — щеше да се справи без проблеми. Колкото се може по-тихо тя тръгна по коридора, като се притискаше до стената и се опитваше да гледа едновременно във всички посоки. Това бе работа, по-подходяща за обирджия, отколкото за скромен мошеник, и когато стигна нужната ѝ врата, вече беше започнала да се поти от напрежение. Отвори я и се промъкна вътре.

Осветлението беше изключено. Единствено индикаторите и различните медицински монитори очертаваха едва-едва едрият мъж, лежащ неподвижно под завивките. Беше прекосила стаята наполовина, внимавайки да не се блъсне в нещо, когато забеляза втората фигура в стола до леглото. Очевидно спеше. Поколеба се само за миг, след което заобиколи леглото и посегна към рамото на спящата фигура.

— Орнина?

Жената се стресна.

— Какво...

— Шшш, всичко е наред — побърза да я успокои Чандрис. — Аз съм, Чандрис.

Орнина уморено се отпусна в стола.

— Ох, Чандрис, изкара ми акъла — въздъхна тя. — Чакай, ей сега ще запала лампите.

— Не, недей. Не искам да събуждаме Ханан.

— Няма нищо — разнесе се гласът на Ханан от леглото. — Вече съм буден.

Чандрис направи кисела физиономия.

— Извинявай — каза тя. Орнина пипнешком стигна до малката нощна лампа на масата и я включи. Осветлението беше слабо, но Чандрис примигна няколко пъти, докато очите ѝ се приспособят. — Опитвах се да съм колкото се може по-безшумна.

— И се справи направо великолепно. — Гласът на Ханан беше весел както винаги. Но лицето му на слабата светлина изглеждаше изпито и ужасно бледо. — Просто не спя добре в болници. Сигурно е от храната.

— Чакахме те по-рано тази вечер. Часовете за свиждане... — Орнина погледна часовника си. — Не са ли свършили вече?

— Отдавна — призна Чандрис и се почувства още по неудобно от нахълтването си. — Нямахте да ви безпокоя толкова късно, обаче... вижте, имам нужда от съвет.

— Значи си дошла на подходящо място. — Ханан кимна към другия стол до стената. Чандрис с мъка забеляза, че не направи жест с ръка, както обикновено. Лош знак. — Взимай онзи стол и разказвай.

Чандрис пое дълбоко дъх.

— Причината, поради която не дойдох по-рано...

Млъкна внезапно. Вратата зад нея безшумно се отвори и някаква тъмна фигура се промъкна вътре. Чандрис се обърна, готова да засипе дежурната сестра с някакви безумни обяснения...

— А... — неуверено каза Коста. На лицето му се четеше пълно объркване. — Аз такава...

— Да няма купон? — Ханан се ухили за още по-голямо неудобство на Коста. — Страшно си падам по купоните.

— Какво правиш тук? — нахвърли се срещу него Чандрис.

— Извинявайте — огорчен и объркан смутолеви Коста. — Махам се.

— Не, моля те — спря го Орнина и стана от мястото си. — Заповядай, седни.

— Не, не — заотстъпва Коста. — Тръгвам си. Просто си помислих...

Изведнъж всичко дойде на мястото си.

— Помислил си, че съм дошла за ангела на Ронион, така ли? — обвини го Чандрис. — Проследил си ме от института.

Дори на слабата светлина лицето на Коста почервения.

— Да не би да ме обвиняваш? — контрира той. — Казваш ми да ти се доверя. И след това тръгваш право към болницата. Какво друго мога да си помисля?

— Ей, я чакайте малко — прекъсна ги Ханан. — Можем ли да получим малко разяснения по тази кавга? Като за начало, какво искате да кажете с това „ангела на Ронион“? Да нямате предвид ангела на Върховен сенатор Форсайт?

— Форсайт не носи ангел — каза Чандрис. — У Ронион е. Реших, че тъй като всичко е така и така незаконно, едното престъпление оправдава другото.

— Или с други думи, планираше да го открадне — обади се Коста. — Още на „Газела“.

— О, Чандрис! — Горчивината и разочарованието в гласа на Орнина се забиха като нож в стомаха ѝ. — Моля те. Недей.

— Просто исках да намеря начин Ханан да се оправи — умолително каза Чандрис. Чувстваше се странно от чуждия за нея тон. — Парите му трябва повече от всякога.

— Ще се оправя — увери я Ханан. — Честна дума. „Гейбриъл“ плаща всички сметки и докторите казват, че дългосрочната прогноза е обещаваща.

— Не искам да е обещаваща — горчиво каза Чандрис. — Искам да те видя здрав.

— Зная — тъжно се усмихна Ханан. — И съм ти благодарен повече, отколкото можеш да си представиш, Чандрис. Но не е това начинът.

— Може би не е — промърмори Чандрис. Още не беше готова да остави шансът да ѝ се изплъзне, но вече нямаше смисъл да влиза в обяснения. — А междувременно — тя многозначително погледна Коста — станаха още някои неща.

— Да не сте се сгодили? — с надежда попита Ханан.

Чандрис изсумтя.

— Едва ли — каза Коста. — Господин и госпожа Дейвий...

— Ханан и Орнина — меко го поправи Орнина.

— Господин и госпожа Дейвий — упорито повтори Коста, — трябва да ви съобщя, че съм шпионин на Мира изпратен тук да изучава Ангелиада и ангелите.

— Сериозно? — каза Ханан. — А тя е права, между другото — ние сме Ханан и Орнина.

Коста се намръщи.

— Чухте ли ме изобщо?

— Разбира се — каза Ханан и въпросително погледна Орнина. — Мирски шпионин, дошъл тук да изучава Ангелиада.

— Май и аз чух същото — кимна Орнина. — Откри ли нещо интересно?

Напълно изкаран от релси, Коста се обърна към Чандрис.

— Не ме гледай — сви рамене тя. — Това са същите хора, които ме взеха на работа и вече знаеха, че бягам от ченгетата. Не се шашкат

лесно.

— Имаме си тайно оръжие срещу шашкане. — Ханан се ухили заговорнически. Усмивката му, помисли си Чандрис, изглеждаше пресилена на измъченото му лице — Хайде разказвай. Какво откри за тези наши ангели?

31.

Бяха на път към Лорелей вече от четири часа, когато се появиха първите признаци на съпротива.

— Приличат на миньорски кораби, сър. — Старшият сензорен офицер Далгрен се взираше в дисплеите си. — Около тридесет на брой. Движат се по собствени вектори на прехващане. Най-близките започнаха да се прицелват. Изглежда, разполагат с някакви нискокачествени системи за прицелване, вероятно нещо адаптирано от сензорния пакет на минното оборудване.

— Въръжение? — попита Леши.

— Минимално — отговори другият. — Най-доброто, с което разполагат, са лазери със среден фокус, вероятно също адаптирани от стандартното оборудване, както и някакви сондажни с малки и примитивни бойни глави.

— Колко примитивни?

Далгрен сви рамене.

— Не са ядрени, просто няколко килограма силен експлозив. Всъщност, сър, изглеждат като ръчна изработка.

Леши и Камбъл се спогледаха намръщено.

— Какво си мислят, че правят, за Бога? — обади се Камбъл.

— Може би се опитват да отвлекат вниманието ни — намеси се Телторст.

Леши се обърна към Далгрен.

— Лейтенант?

— Не са засечени други кораби в близък или далечен обхват — каза Далгрен. — Освен това се намираме в края на астероидния пояс и не им остават много места за криене. Предполагам, че са минирали някои от астероидите пред нас, но дори и в този случай зарядите са слаби.

— И само обикновени експлозивни?

— Датчиците не показват ядрено оръжие.

— Това не ми харесва — изръмжа Телторст. — Не могат просто да жертват хора и кораби по този начин. Настоявам да пратим изтребители и да ги посрещнем на безопасно разстояние от „Комитаджи“.

Леши и Камбъл отново се спогледаха — този път едва сдържаха търпението си.

— Не е необходимо, господин Телторст — каза Леши. — Защитните системи на „Комитаджи“ спокойно ще се справят с подобна заплаха.

— Освен ако не е някакъв номер.

— Не е номер — търпението Леши започна да го напуска. — Това е тактика на отчаянието. Нищо повече. Емпирейците хвърлят срещу нас всичко, което могат, само и само да ни забавят и да успеят да прехвърлят в системата истински бойни кораби.

— Освен това почти със сигурност не знаят, че в системата е останала една мрежа и тя е под наш контрол — добави Камбъл. — Разчитат на защитните сили от другите четири системи. Затова всеки опит да ни забавят на всяка цена им се струва разумен.

— Във всеки случай изпращането и събирането на изтребителите ще отнеме време, което не искам да губя — заключи Леши.

— Защо ни е да бързае? — попита Телторст. — Сам казахте, че емпирейците не могат да направят нищо — очите му се свиха подозрително. — Или може би е свързано с лайнера, който напусна Лорелей веднага след поразяването на скоростния катапулт?

Леши силно се беше надявал, че Телторст не го е забелязал.

— Да, лайнерът е част от плана — потвърди той, като се стараеше гласът му да звучи твърдо. — Естествено, искаме да го отрежем от катапулта преди да се е прехвърлил.

— Защо? — не отстъпваше Телторст. — При сегашното им ускорение ще им е необходимо почти толкова време да стигнат дотам, колкото и на нас. Много преди това отсъствието на куриерски капсули ще е предупредило врага за присъствието ни. Какво ви интересува, че ще напуснат Лорелей и само ще потвърдят, че „Комитаджи“ се намира в системата на Лорелей? — Веждите му се вдигнаха. — Разбира се, освен ако нямате някакъв друг план за лайнера. Или за „Комитаджи“.

Този човек определено бе по-умен, отколкото изглеждаше.

— И какви биха могли да бъдат тези планове? — попита Леши.

— Никакви, надявам се — мрачно каза Телторст. Защото, сигурен съм, вашите *заповеди* са да превземете и задържите системата на Лорелей.

— Моите *заповеди* са да поставя световите на Емпирей под властта на Мира — каза Леши, като внимателно произнасяше всяка дума. — Моите първоначални стратегически инструкции са да превзема и задържа системата на Лорелей.

— За да се използва като плацдарм за по-нататъшни действия срещу Емпирей — рязко каза Телторст. — Това означава да останете тук и да се консолидирате.

— Групата на „Баланики“ вече контролира мрежата възрази Леши. — Когато групата на „Македония“ стигне Лорелей, ще установи контрол върху полетите около планетата. В заповедите ми не се споменава нищо за оставане тук.

— Разбирам. — Гласът на Телторст бе станал заплашително тих. — С други думи, победата е спечелена. Честито. И какво смятате да правите сега?

Леши го погледна право в очите.

— Висшият съвет определи тази кампания като спасителна операция. Основната ни цел е да спасим народите на Емпирей от продължаващата инвазия на ангелите.

— И?

— Затова единствено правилното решение е да прехвърлим атаката в територията на истинските ни врагове. Ето защо смятам да прехвърля „Комитаджи“ при Ангелиада.

Телторст беше зашеметен.

— Какво? — извика той. — Ако си мислите, че можете...

Преглътна останалата част от изречението.

— Това е лудост — продължи той. Гласът му беше все още напрегнат, но вече се владееше. — Видяхте какво ни се случи при първото ни идване тук. Когато се появите в Сераф, още същата минута ще бъдете изхвърлен.

— Зная. — Леши посочи дисплея. — Точно затова ми трябва лайнерът.

— Обяснете.

— Не вие командвате тук, Адютор — заяви Леши. — Ще видите, когато стигнем.

В погледа на Телторст се четеше чиста ненавист.

— *Бих* могъл да давам заповеди на този кораб, *комодор* — тихо каза той. — Мога да ви обвиня в некомпетентност и да поема командването. Независимо от очевидното ви презрение към Адюторите, аз *разполагам* с тази власт.

— Може би. Но само ако успеете да убедите всички на борда да ви повярват. *И* да докажете моята некомпетентност.

Цяла минута единственият звук бе приглушеният шум от разговорите в командната зала под тях. Никой на балкона не продумваше нито дума и Леши изпита странното чувство, че всички са затаили дъх. А можеше и да е така.

— След два дни няма да има нужда да доказвам некомпетентността ви — най-накрая се обади Телторст — Вече ще сте я доказали сам.

— Може би — каза Лeши. — До онзи момент обаче аз все още командвам този кораб.

Очите на Телторст се стрелнаха към тактическия дисплей.

— И какво ще реши командващият по отношение на приближаващите вражески кораби?

— Вече ви казах. Командир Камбъл?

— Харпиите са готови за поразяване на приближаващите цели — енергично (и с нотка на облекчение, забеляза Лeши) докладва Камбъл.

— Изстреляйте Харпиите — нареди комодорът, без да сваля очи от Телторст.

— Харпиите изстреляни, сър.

— Кой би повярвал? — промърмори Орнина и поклати глава.

— Аз самият все още не вярвам — призна Коста, като търсеше в лицата им някаква следа какво наистина мислят за всичко това. — Но дори и интерпретацията ми да не е вярна, фактите са си факти.

— А аз вярвам. — Измъченото лице на Ханан изглеждаше замислено. — Толкова много други неща изведнъж намират обяснението си.

— Като ужаса на Ронион, когато навлязохме в системата — каза Чандрис. — Успял е да го почувства по някакъв начин.

— Да, Ронион — каза Ханан. — И други неща. Орнина, спомняш ли си какъв беше Джаар Хова, когато започна да лети?

— Беше много приятен човек — кимна Орнина. — Малко груб, наистина, но по душа свестен.

— Не ми се стори особено приятен, когато потърсих работа при него — промърмори Чандрис.

— Не, накрая изобщо не беше приятен — съгласи се Ханан. — Повечето от останалите също станаха отвратителни. Или просто неприятни или необщителни. Винаги съм си мислил, че е от стреса и напрегнатата работа. А може би е просто защото са прекарвали толкова много време близо до Ангелиада. Близо до цялото онова зло... — Той потръпна. — Е, какво ще правим?

— Първата ни стъпка е да докажем, че наистина съществуват такива неща като антиангели — каза Коста. — Да открием следи от тях, или още по-добре — да уловим някой.

— Ами пораженията върху нашия ангел? — попита Ханан. — Не можете ли да го използвате като доказателство?

— Не го използваме — каза Чандрис.

— Но...

— Не го използваме. — С тона си Чандрис категорично показва, че не приема никакви аргументи.

— Права е — подкрепи я Коста, леко учуден, че е заел нейна страна. От погледа, който му хвърли, си личеше, че и тя е учудена. — Освен всичко останало, той само доказва, че там *нещо* се случва. Трябва ни антиангел, за да покажем какво е това нещо.

— Добре — с внезапна решителност каза Орнина. — С какво можем да ви помогнем?

— Аз ще осигуря оборудването — каза Коста. — Поне така мисля. Но ми трябва кораб, за да го пренеса до Ангелиада.

— Това означава „Газела“ — каза Чандрис. — Така че искаме да започнете ремонта колкото е възможно по-скоро.

Орнина сви устни.

— Ще се опитам — колебливо каза тя. — Но стриктният ремонтен график на „Гейбриъл“ винаги е бил в рамките на фантастиката.

— Не ни трябва „Гейбриъл“. Ще се обърнете към някоя частна фирма. Аз ще осигуря парите.

Орнина я погледна. Премести погледа си върху Коста. После отново към Чандрис.

— И мога ли да попитам как?

— Напълно законно — увери я Чандрис. — Повече няма нужда да знаеш.

— Разбира се, че ще бъде законно — каза Ханан. — Знаем това. Добре де, това е твоята част. Ами аз?

— *Ти* ли? — намръщи се Орнина.

— Ами да, каква е моята задача?

— Да пазиш леглото и да се оправяш — каза Коста.

Ханан се надигна, или поне от врата нагоре. Останалата част от тялото му остана неподвижна.

— Я вижте какво — с пресилено достойнство заяви той. — Аз съм капитанът на „Газела“. А един капитан никога не се излежава, когато корабът му е натоварен е изпълнение на задача.

— Ханан... — почна Орнина.

— Предлагам компромис — побърза да се намеси Коста. — Имаме най-малко два дни работа по кораба преди да можем да тръгнем. Ханан, ако — *ако* — бъдеш добро момче и останеш тук да се лекуваш, ще си помислим дали да не те вземем с нас. Става ли?

— Така е по-добре — поуспокои се Ханан. — Нали знаете — мъдър стар капитан и прочее. Извор на знания и мъдри съвети...

— И допълнителен баласт — въздъхна Орнина. — Добре. Ще сключа договор с някой сервиз веднага щом започне работният ден.

— И ги накарай да се размърдат здравата — каза Чандрис. — Да използват всичките си работници. Ще се погрижа да им се плати всичко, което поискат.

— Чандрис...

— Там вече умират хора, Орнина — тихо каза Чандрис. — Трябва да спрем това. На всяка цена.

Ханан прочисти гърлото си.

— Всички ние? И ти ли, Джерико?

Коста събра кураж. Очакваше този въпрос от момента, когато им разкри кой е.

— Ако мислиш, че ще помогне, смятам да участвам и аз.

С крайчеца на окото си забеляза, че Чандрис трепна.

— Чакай малко — протестира тя. — Не можеш да го караш да постъпва така.

— Защо? — попита Ханан.

— Защото... — Колебанието ѝ продължи само част от секундата. — Защото ще накисне и нас, затова. Ще проследят връзката му с „Газела“ и никога няма да успеем да излетим.

— А може би ако се предам, всичко ще е наред — предложи Коста. — Ако успея да ги убедя за опасността, може да назначат официално проучване. С всичките си ресурси институтът ще открие антиангелите много по-бързо от нас.

— Ако ти повярват — възрази Чандрис. — Ти би ли повярвал на един саморазкрил се шпионин?

— Ако има доказателства, да. — Коста се чудеше защо ли продължава да спори в свой собствен ущърб.

Внезапно му хрумна нещо.

— Виж какво, няма нужда да го правя веднага. Мога да задържа още ден-два. Достатъчно време, за да успееш да се измъкнеш.

Изречението ѝ беше такова, сякаш току-що е получила незаслужена плесница.

— Това ли си мислиш? — тихо попита тя. — Че просто ме е страх за себе си?

Коста трепна и засрамено замълча. Едва сега за първи път, откакто я познаваше, видя в нея не мошеник, а една обикновена млада жена, която се мъчи да оцелее в един враждебен свят.

— Не, разбира се, че не. Само си помислих...

Безпомощно погледна към Ханан.

— Хайде, извор на мъдри съвети — изръмжа Коста. — Малко помощ?

— О, не знам — замисли се Ханан. — Вие двамата сте много поучителна гледка. Както и да е, няма да ви предлагам да вървите отгук право в полицията. Както съвсем правилно отбеляза Чандрис, последното ни желание е да потънем в бумащини и бюрократични неразбории. *Но!* — Веждите му се вдигнаха. — Когато всичко това свърши и разполагаме с доказателството, ти наистина *ще* трябва да се разкриеш. Няма друг начин.

— Разбирам — каза Коста. — Искате ли да напиша самопризнанията си още сега?

— Не — каза Ханан и с явно усилие протегна ръка. — Но можеш да ми предадеш оръжието си.

Коста се изненада.

— Как успя да разбереш? — попита той, докато вадеше зашеметителя от джоба си и го поставяше на дланта му.

— Защото съм стар и мъдър капитан, разбира се — невъзмутимо отговори Ханан.

— Не му обръщай внимание, Джерико — намеси се Орнина и несигурно заразглежда оръжието. — Просто предполагаме. Колко опасно е това нещо?

— Предпазителят е спуснат. — Коста им посочи малкия превключвател. — Освен това е настроен на минимална мощност. Дори и да успеете неволно да стреляте, най-много да пораздрусате целта си.

— Добре. — Ханан се прозя. — Приключихме ли зи тази нощ?

— Поне що се отнася до мен — Коста погледна Чандрис. — Има ли още нещо?

Тя поклати глава.

— Предстои ми натоварен ден. По-добре да се върна на кораба и да поспя.

— Спи бързо — предупреди я Орнина. — Корабните сервизи отварят в шест сутринта и се надявам да докарам хора на „Газела“ в седем. Между другото, успя ли да направиш списък на повредите?

— Мога да ти го пратя тук.

— Да, ако обичаш. Ще спести време, ако им кажа какво точно трябва да се прави. — Погледът ѝ се плъзна изпитателно по лицето на Чандрис. — Знаеш ли, може и да успеем да намерим парите отнякъде другаде.

— Казах, че това е моя грижа. Ти само се погрижи да поправят кораба.

— Добре, скъпа — каза Орнина и се усмихна определено пресилено. — И умната. И за теб се отнася, Джерико.

— Обещаваме — каза Коста. — Хайде, Чандрис. Да действаме.

— Господин Върховен сенатор?

Форсайт се събуди със сепване и мускулите на врата му изкрещяха от болка. С известно неудобство откри, че се е излегнал на един от диваните на чакалнята на петия етаж на болницата и очевидно е заспал.

— Стресна ме, Зар — сърдито измърмори той и примигна, за да се събуди. Хоризонтът започваше да просветлява. Май беше проспал последните пет часа.

— Съжалявам, сър — извини се Пирбазари. — Добре ли сте?

— Разбира се — каза Форсайт и се намръщи, като забеляза напрегнатото лице на помощника си. — Какво е станало? Ронион?

Пирбазари поклати глава.

— Току-що пристигна приоритетно съобщение от Ухуру. Лорелей не отговаря.

Нещо сграбчи Форсайт за гърлото.

— Как така „не отговаря“?

— Изминали са дванадесет часа от изстрелването на последния куриер — каза Пирбазари. — Това означава, че следващият закъснява с шест часа.

А в системата имаше пет куриерски катапулта, всеки от които при необходимост би могъл да изстреля куриерските капсули.

— Възможно ли е планетарният катапулт да се е повредил и да не са могли да се свържат с останалите в астероидните пояси?

— Не е много вероятно — каза Пирбазари. — Съществуват шест отделни държавни предавателни системи до астероидите, плюс всички търговски и частни канали, които правителството може да използва при нужда. А стандартната процедура изисква да се прати *каквото и да било* в определеното време, пък било то и само съобщение, че системите са временно извън строя.

— Което означава, че всички катапулти са унищожени — изсъска Форсайт.

— Така изглежда — призна Пирбазари. — И то толкова бързо, че никой не е успял да изпрати предупреждение.

— Колко време означава това?

— Не повече от час. Може би час и половина, в зависимост от това колко напечена е била ситуацията.

— „Ситуацията“ ли? — озъби се Форсайт. — Това ли е приетият от ЕмОт термин за мирско нашествие?

— Не знаем дали това *наистина* е нашествие, сър — предупреди го Пирбазари. — Нито дали Мирът има нещо общо. Доникъде няма да стигнете с такива прибързани заключения пред командването на ЕМОт.

— Това е дело на Мира, не се и съмнявай — мрачно каза Форсайт. — Не зная как са го направили, но това е тяхна работа. Ако от ЕМОт още не са се сетили, значи са си сбъркали професията. Какво се предприема в момента?

— Ухуру е изпратил куриер до Лорелей преди четири часа да провери нещата — каза Пирбазари. — При последната ми проверка още нямаше вести от него.

— А когато отговори, съобщението пак ще отиде до Ухуру. — Форсайт вдигна сакото си от съседния стол и го навлече. — Къде е местният щаб на ЕМОт?

— В източния край на ловните докове. — Пирбазари тръгна на крачка след Форсайт към изхода. — От другата страна на стартовите чинии.

— Добре. — Форсайт бутна вратата и забърза по тихия коридор. — Искам още сега да изпратиш до Лорелей наш собствен куриер със сглобяем куриерски катапулт на борда.

— Мислите ли, че идеята е добра? — предпазливо попита Пирбазари. — За да унищожи куриерските катапулти, Мирът трябва да е успял да преодолее защитните ни сили. Районите сигурно гъмжат от мирски кораби.

— Така е — каза Форсайт. — Но помисли по-внимателно. Щом са унищожили защитата на мрежите, нищо не пречи да са унищожили и самите мрежи.

— Което означава, че цялата система е отворена за техните кораби — отбеляза Пирбазари.

— Както и за нашите — напомни му Форсайт. — Ако успеем да внедрим в системата нещо малко, на голямо разстояние от всичко, което би представлявало интерес за Мира...

— Ще успеем тихомълком да изградим куриерския катапулт, без да бъдем забелязани — довърши Пирбазари и за първи път на лицето му се появи нещо като надежда. — Може и да проработи. Но ако има работеща мрежа?

— Тогава ще изгубим един куриер — каза Форсайт. — Надали си струва да го броим, след като сме изгубили цяла система.

— Прав сте — промърмори Пирбазари.

Форсайт му хвърли един поглед.

— Има ли нещо?

— Просто се чудех — бавно каза Пирбазари. — Всички онези кораби, които въоръжихме...

— Какво?

— Снабдихме ги със системи за прицелване — каза Пирбазари.

— Но никога не сме им давали никакви тактически инструкции. Надявам се да са започнали някакъв вид партизанска война в астероидите, вместо да се нахвърлят открито върху корабите на Мира;

— Да се надяваме, че освен смели са и умни — с кисела физиономия каза Форсайт. — А междувременно да се опитаме да разберем какво става там.

32.

Чандрис отвори тежката врата и стъпи върху огромния сив килим. Администраторката на етаж на директорите на „Стардъст Метълс“ седеше зад величествено бюро с размерите на работилницата на „Газела“ и съсредоточено работеше на малкия терминал. Страничният наблюдател би останал с впечатление, че жената е изцяло погълната от заниманията си и изобщо не е забелязала приближаването на новодошлата.

Но за тренираното око на Чандрис беше повече от ясно, че това е само игра. Администраторката отлично знаеше за присъствието ѝ и си личеше, че се чуди коя е тази натрапница.

Или какво. Чандрис все още не бе усвоила стила на обличане на висшата класа, а откакто се намираще на Сераф, бе разполагала с много по-малко време за това, отколкото на „Ксирус“. Макар и облечена в най-доброто, което бе успяла да събере, сигурно продължаваше да изглежда ужасно.

Но нямаше време за приготовления. Освен това не възнамеряваше да играе ролята на изтънчена изкусителка. Този път се целеше в една много по-основна човешка мотивация.

Алчността.

Намираще се на три крачки от бюрото, когато администраторката най-после вдигна очи.

— Добро утро — каза тя. Гласът ѝ звучеше достатъчно любезно, но върху лицето ѝ се мярна леко презрение, когато плъзна поглед по дрехите на Чандрис — Какво обичате?

Чандрис кимна към петте врати в извиващия се коридор зад рецепцията. Поне беше усвоила достатъчно добре тона и жестовете на висшата класа и администраторката за момент се смути.

— Моля да съобщите на господин Амберсън Тумес, че Чандрис Адриеса желае да се види с него. Срегнахме се по време на последното му пътуване от Лорелей на борда на „Ксирус“.

За секунда си помисли, че жената ще ѝ откаже или най-малкото ще настоява да ѝ бъдат представени някакви документи. Но очевидно маниерите на висшата класа пробудиха стандартните ѝ бизнес-рефлекси, защото тя послушно вдигна слушалката и натисна едно копче.

— Госпожица Чандрис Адриеса желае да ви види, господин Тумес.

Около една минута мълчаливо слушаше, като от време на време стрелкаше с поглед Чандрис. Тя ѝ отговаряше с най-невъзмутимото си изражение, като същевременно обмисляше най-добрите пътища за измъкване — в случай че се наложеше. Ако Тумес в момента звънеше на полицията...

Администраторката затвори телефона.

— Ще ви приеме веднага, госпожице Адриеса — хладно каза тя. — Централната врата зад мен.

— Благодаря. — Чандрис заобиколи бюрото и се насочи към необозначената врата. Това не доказваше нищо. Може Тумес просто да искаше да я забави, докато ченгетата успеят да се доберат дотук.

Когато я доближи, вратата се отвори сама. Вдигнала високо брадичка, Чандрис пристъпи вътре.

Тумес стоеше до дебело тапицирано кресло зад работно бюро, изпълващо ниша около два пъти по-голяма от рецепцията. Самата ниша се намиреше в стая, в сравнение с която бюрото изглеждаше незначително малко.

— Здравей, Чандрис — каза той. — Доста време мина, а?

— Радвам се да те видя, Амберсън — Докато приближаваше бюрото, Чандрис внимателно го изучаваше. Изглеждаше точно така, както го помнеше от „Ксирус“, само дето беше трезвен. Същият спокоен чар, същото усещане за егоизъм, същата хищническа усмивка, прицелена в нея.

А може би не. Всички външни белези бяха налице. Но когато се приближи, усети под тях предпазливостта и напрежението, които ги нямаше предишния път. Може би защото се намиреше в офиса си, обграден от колеги, вместо в относителната анонимност на космическия лайнер?

Или защото последния път, когато я видя, тя беше ескортирана от охрана?

— Така. — Той заобиколи бюрото и се промъкна между него и огромния дисплей с многобройните монитори по него. Беше изчислил времето перфектно — оказа се пред бюрото в един и същи момент с нея. — Какво ново при теб?

За миг се запита дали не очаква от нея да го целуне. Но нещо я предупреди да не го прави.

— Тичах нагоре-надолу — отговори тя, като хвърли поглед към диваните и креслата покрай стената.

Тумес разбра намека.

— Какво ще кажеш да се настаним по-удобно? — Той посочи един дълъг диван, който изглеждаше изцяло покрит с бели пера. — И ще ми разкажеш.

Хиляди мисли препуснаха през главата ѝ по време на дългото вървене до дивана. Да не би да очакваше онова, което си мислеше, че е получил на „Ксирус“? Или просто си играеше с нея като котка с мишка, докато чакаше да пристигне полицията?

Стигнаха до дивана и тя се настани в края му. За нейно учудване, Тумес не седна до нея.

— Надявам се, че си разрешила онзи малък проблем с митницата? — попита той и избра едно от креслата насреща ѝ.

Очевидна покана за лъжа. *Прекалено* очевидна.

— Много добре знаеш какво стана — меко го укори тя. — Нямах нищо общо с митницата. Аз бях наполовина гратисчийка.

— „Наполовина“?

— Имах билет до Лорелей. — Чандрис изучаваше лицето му. Не можа да забележи и следа от учудване. Несъмнено се бе запознал с официалната версия на станалото. — За втора класа. Реших да продължа до Сераф.

— Защо?

В доброто старо време веднага щеше да започне да разказва някаква захаросана история.

— Бягах. Имаше един човек, от когото трябваше да се махна. Нямах достатъчно пари, за да успея.

— И *успя* ли да избягаш?

— Така мисля. — Чандрис неволно потрепери при мисълта за Трилинг Вейл, дебнещ в някоя сянка зад гърбя ѝ. — Тук не е място, където ще тръгне да ме търси.

Тумес вдигна вежди.

— Предполагам, че нямаш предвид точно това — предупреди я той. — Офисът ми не е пригоден за живеене.

— Под „тук“ нямах предвид това място — каза Чандрис. — Имам предвид Шикари Сити като цяло.

— А! — В гласа на Тумес се долови облекчение, но изражението му не отговаряше на тона му. — Така значи. Какво искаш?

Дотук с надеждите да е запазил някакви романтични чувства по неин адрес.

— Дойдох да ти предложа сделка — каза тя.

За първи път лицето му трепна.

— Нима? И каква сделка?

— Ти ми даваш пари. Аз ти давам информация — каза Чандрис. — Информация, която бизнесмен като теб ще намери за изключително полезна.

— И за какво точно се отнася тази информация? Той сви устни.

— За Ангелиада. Това е всичко, което мога да ти кажа засега.

— Наистина ли? — отбеляза той, облегна се назад и метна крак върху крак. — Учудваш ме, Чандрис. Един добър бизнес-стратег никога не дава нещо безплатно.

— Значи може би не съм добър бизнес-стратег — безстрастно каза Чандрис.

Тумес се усмихна.

— Като се има предвид как ме изигра на няколко пъти, не бих споделил подобно мнение.

Чандрис леко кимна в знак, че оценява забележката му.

— В такъв случай приемам, че ще стане по-ясно, ако разбереш в какво се състои твоята част от сделката.

— Това звучи по-обещаващо — съгласи се той. — Слушам те.

— Летя на един ловен кораб, който получи сериозни повреди — каза тя. — Трябва да го поправа.

Усмивката на Тумес внезапно изчезна.

— „Газела“?

— Именно.

Той се намръщи насреща ѝ и в очите му Чандрис можеше направо да види повторение на новините за катастрофата. Пораженията върху „Газела“, пораженията върху Ханан...

И Върховен сенатор Аркин Форсайт, изпъкващ сред целия хаос наоколо.

— Хм — най-накрая каза той. — Интересно, наистина. Но винаги съм предполагал, че с поправките на ловните кораби се занимава „Гейбриъл“.

— „Гейбриъл“ работи с бюрокралична мудност — каза Чандрис. — Трябва ни оправен още сега.

— „Ни“?

Чандрис се поколеба за част от секундата. Но Тумес нямаше да ѝ даде каквото искаше, без да изкопчи още нещо.

— Работя с един изследовател от Института за проучване на Ангелиада — каза тя. — Казва се Джерико Коста.

— Коста — повтори Тумес, без да откъсва поглед от нея. — Ще му се обадя, разбира се.

Чандрис направи подканващ жест към бюрото.

— Ако искаш, звъни още сега. Ще изчакам.

В продължение на няколко секунди се страхуваше, че ще приеме предложението ѝ. Нямаше проблем. Но ако се обадеше така ненадейно, наивният шпионин Коста като едното нищо щеше да му издрънка всичко, което знаеше и подозираше за Ангелиада. Много информация срещу никакви пари и нищо чудно Тумес да реши, че повече не му и трябва.

Със закъснение ѝ се прииска да бе казала на Коста какво е намислила и да го подготви донякъде. Но той бе толкова уверен, че тя ще направи нещо незаконно, че беше решила да го остави за известно време да понася последиците от собствените си глупости.

Но Тумес само сви рамене.

— По-късно. Направо на въпроса — колко ще струва ремонтът?

Чандрис събра кураж. Орнина ѝ бе пратила предполагаемата сума, назована от шефа на сервиза, точно когато се намираще пред входа на „Стардъст Метълс“. Новината нямаше да го зарадва особено.

— Сто и осемдесет хиляди рую.

Веждите на Тумес отново се вдигнаха. Поне не см изсмя на глас.

— Това са много пари. Какво те кара да мислиш, че твоята информация ще е чак толкова ценна?

— Тя е много по-ценна — каза Чандрис. — Няма дн преувелича, ако кажа, че има потенциал да промени цялостно икономиката на

цялата система на Сераф. А може би на целия Емпирей.

— Нима? — каза Тумес. — Нещо толкова важно, и ти предлагаш да го задържим за себе си?

— Разбира се, че не — каза Чандрис. — Не можем да го запазим в тайна дори и да искаме. Единственото, което ти обещавам, е да получиш доклада един ден преди всички останали.

— Вътрешна информация — каза той. — Предложението ти е на самия ръб на закона.

— Ти ни правиш услуга — възрази Чандрис. — Това те прави наш партньор. Според мен няма нищо нередно да разполагаш с данните веднага щом ние разполагаме с тях.

— И разбира се, всички други ще трябва да изчакат, докато съставим подходящо официално съобщение — каза той. — Напълно естествено е подобни неща да се споменават много внимателно. Предполагам, че ще са нужни поне три дни преди да намерим подходящия начин на изразяване.

Чандрис усети как сърцето ѝ заби по-бързо. Тумес се хващаше на въдицата. Той се пазареше с нея, опитваше се да спечели колкото се може повече време за евентуалните борсови операции, които щеше да му се наложи да предприеме с оглед вътрешната информация, с която ще разполага.

— Не зная — малко колебливо каза тя. — Коста пише доста добре. Не мисля, че ще ни е нужен повече от ден.

— Не е нужно да се бърза — предупреди я Тумес. — Ако си права, това ще е новина номер едно в цял Емпирей. А публикацията ще се цитира дословно в историческите текстове поколения наред. Изказът ще бъде невероятно важен. Трябва да отнеме три дни.

— Разбира се, прав си за историческото значение — съгласи се Чандрис. — Но дори в този случай няма да са необходими повече от два дни. Най-много.

Той дълго не свали поглед от нея.

— Добре. Два дни — каза накрая и вдигна многозначително пръст. — *Плюс*.

Тя се намръщи. В очите му проблясваше неприятно пламъче.

— Плюс какво?

— Платежното нареждане ще бъде готово утре в пет и половина следобед — каза Тумес. — Сто и осемдесет хиляди руй. И тогава... —

той вдигна вежди, — тогава ние двамата ще го направим.

Чандрис усети как кръвта ѝ се смразява.

— „Го“?

— Именно. Виждаш ли, за цялото време, което прекарахме на „Ксирус“, все някак не мога да си спомня наистина да сме правили нещо *лично*. Чудя се дали изобщо сме го правили.

— Ти пиеше ужасно много. — Гърлото на Чандрис внезапно се стегна. О, не! Не! Не и това!

— Да, така е — каза той. — И все се чудя защо.

— Не аз ти поръчвах питиетата.

— Не. Но може би си ме окуражавала някак. Няма значение. — Той махна с ръка. — Важното е, че станало или не на „Ксирус“, то ще се повтори утре следобед.

Тумес се изправи.

— Служителите си тръгват в пет — каза той. — Ела в пет и половина и ще си получиш парите.

Чандрис също се изправи.

— Ще дойда — като не го изпускате от очи, отговори тя. Изведнъж разбра, че усмивката му не е усмивка мм хищник. А на наранена гордост, която има шанс да получи заслуженото си възмездие. — Довиждане, Амберсън.

Деловодството на „Стардъст Метълс“ се намираше три етажа по-надолу — същински лабиринт от малки офиси и големи, запълнени с бюра пространства. Беше претъпкано със сновящи нагоре-надолу хора и във въздуха витаеше характерното усещане за контролиран хаос, така характерен за всяка бюрократична машина, с която се бе сблъсквала.

При цялото това гъмжило нямаше начин някой да не остави ръчния си компютър някъде. Пък било и за малко.

За две минути откри един и се оттегли с плячката си в дамската тоалетна. На „Ксирус“ ѝ се бе наложило да изпържи идентификационния регистър, за да не могат да я засекат. Тук изобщо не ѝ се наложи да използва такива засукани номера. Трябваша ѝ само няколко минути насаме с централния компютър на фирмата.

Бързо откри, че защитната система е много по-слаба от онази, с която се бе справила на „Ксирус“. И нямаше причина да не е така —

точно този компютър имаше достъп единствено до най-основните домакински програми на „Стардъст“.

А на нея ѝ трябваша точно тези програми. Прост работен ордер, записан в определено време — и това беше всичко. Порови се из менютата, откри един неочакван бонус сред по-обикновените зони и записа в него друг ордер. Още едно кратко потопяване в чиновническия хаос — и компютърът бе върнат на мястото му.

Слезе до входното фоайе, откри уединено място и се обади на Орнина.

— Готово. Ще имам парите утре следобед.

— Добре — отговори Орнина. Но в гласа ѝ нямаше и следа от облекчение. — Чандрис...

— Всичко е наред — каза Чандрис. — Наистина. Най-обикновена търговия — законна, етична ѝ без подкупи.

— И с какво точно търгуваме?

— С нищо, без което да не можем — увери я Чандрис.

— Ммм. Джерико се тревожи за теб. Тревожи се, че ще си продадеш душата заради нас, както се изрази.

— Не, не душата — въздъхна Чандрис. — Довери ми се, Орнина. Моля те.

— Знаеш, че ти вярвам, скъпа — каза Орнина. — Просто не искам да понесеш повече, отколкото ти се полага.

— Прибирам се — каза Чандрис. — Как върви ремонтът?

— Както би се изразил Ханан, работят, сякаш са им се подпалили гащите — отговори Орнина. — Шефът твърди, че с достатъчно хора ще свършат за три дни. А ако направим едно-две чудеса — за два и половина.

— Затова им плащаме — напомни Чандрис. — Да искаш да взема нещо по пътя?

Орнина се поколеба. Чандрис можеше да си представи лицето ѝ, гъсто набраздено от годините, грижите и притесненията. Част от тези грижи и притеснения беше и самата Чандрис.

— Не, няма какво. Освен ако не желаш да минеш през болницата и да видиш как е Ханан.

— Мога — каза Чандрис. — Но мислех да те сменя и ти да идеш при него.

— Много мило — призна Орнина. — Стига да нямаш нищо против.

— Разбира се, че нямам нищо против. Пригответе се. Тръгвам веднага.

— Добре. Благодаря ти, Чандрис.

— Идвам — каза Чандрис и затвори. Набра номера на такситата, прекоси фоайето и излезе на улицата.

Разбира се, че можеше да смени Орнина. Даже трябваше. Орнина бе първокласен пилот и капитан на кораб и освен това великолепна и мила жена. Но не разполагаше с онази изтънченост и непочтено твърдоглавие, необходими да накараш едни монтьори да работят възможно най-добре и най-бързо.

Чандрис ги имаше. И с чудеса или не, корабът щеше да бъде готов след два и половина дни.

Беше стояла и гледала как двама души умират до Ангелиада. Никой повече нямаше да умре по такъв начин. Не и ако тя можеше да помогне.

Трилинг обикаляше улиците на Шикари Сити от часове. И тъкмо бе на път да се откаже до утре сутринта, когато я откри.

Сърцето му трепна и гърлото му се стегна от вълнение. Беше облечена в някакъв чудат тоалет, който я караше да изглежда като малко момиченце, което изпробва дрехите на майка си. Косата ѝ бе сплетена на префърцунени плитки и кокове, каквито винаги бе мразила. Но нямаше никакво съмнение — това беше тя, на половин пряка нататък по улицата. Би я познал навсякъде.

Единствената истинска любов в живота му. Беше я намерил.

Загледана в улицата, тя май все още не го забелязваше. Ухилен като приятелски настроен тигър, той предпазливо тръгна към нея. Реши да остане от тази страна на улицата и да изчака да стигне точно срещу нея преди да пресече. Така щеше да може ясно да види лицето ѝ и вълнението ѝ, когато разбере, че отново са заедно.

Почти беше стигнал, когато едно такси отби и спря до нея. Чандрис влезе вътре и колата потегли.

— Не! — невярващо възкликна Трилинг. Да я изгуби отново, тук, сега, точно когато отново щяха да бъдат заедно? — Не! — изкрещя той

и се хвърли напред. Някакъв възрастен пешеходец се изпречи на пътя му. Без изобщо да се замисля, Трилинг го запрати настрани. Цялото му внимание бе насочено към набиращото скорост такси. Трябваше да го настигне. Трябваше!

Но нямаше начин. Беше прекалено далеч, а компютърният мозък на таксито — прекалено тъп, за да разбере истинската любов. Колата набра скорост и изчезна зад ъгъла.

Тя изчезна.

Постепенно, без никакво желание, Трилинг забави крачка, докато съвсем не спря. След всичкото това време...

Погледна през улицата. Това беше сградата, от която бе излязла Чандрис. На бронзовата плоча до входа пишеше Корпорация „Стардъст Метълс“. Вероятно една от онези префърцунени корпорации, притежаващи много повече пари, отколкото имат право.

Но какво правеше Чандрис тук?

Усмихна се. Не, не я бе изгубил отново. Разбира се, че не. Хич даже. Дрехите ѝ показваха, че готви тук някакъв удар. Ако още не бе приключила, щеше да се върне.

И тогава двамата отново щяха да са заедно. Щяха да избягат с парите от удара и повече никога нямаше да се разделят. Всъщност може би тя точно това е била замислила. Да направи удар точно тук и сега, за да могат да избягат заедно.

Винаги е била съобразителна. Това просто доказваше колко много го обича.

Огледа се и тръгна към тесната пътека между две сгради, откъдето се виждаше ъгълът на кофа за боклук. Да, тя щеше да се върне. Трябваше само да си намери място, където да се настани и да чака.

И после отново ще бъдат заедно. Завинаги.

33.

— ПВП до катапулта — пет минути — обяви Камбъл.

— Скоростта намалена на двадесет и едно-сто. Изглежда, сме получили малко гравитационно ускорение.

— Прието — каза Леши, като хвърли поглед върху собствения си пулт. — Всичко беше готово, всички системи — в изправност. През последните два дни „Комитаджи“ следваше стандартен курс към отдалечения катапулт, с константно ускорение през първата половина на пътя и със същото забавяне — през втората. Опитваше се да изпревари по-бавния космически лайнер.

Беше дълга и трудна надпревара, в която победителят щеше да бъде излъчен след фотофиниш. Но Леши беше проверил всички числа и „Комитаджи“ щеше да спечели.

— Комодор Леши!

Леши потисна първите думи, които му дойдоха наум.

— Да, господин Телторст?

— Какво става тук, за Бога? — озъби се Адюторът, докато тромаво се мъчеше да спре в ниската гравитация на бавно въртящия се „Комитаджи“. — Трябва да бързаеме към катапулта.

— Точно това правим. Нашето ПВП е след по-малко от пет минути.

— Тогава защо сме в режим на свободен полет? — настоя Телторст. — Относителната ни скорост спрямо катапулта — той хвърли бърз поглед към пулта на Леши — е над две хиляди километра в час. Трябва да забавяме — трябва да забавяме през цялото време! — Той обвинително сръга с пръст тактическия дисплей. — Сега сме прекалено близко. Вероятно не можем да убием достатъчно скорост.

— Не можем — съгласи се Леши. — А и нямам подобно намерение.

— Нима? — ледено отбеляза Телторст. — Мога ли да запитам в такъв случай какви *точно* са вашите намерения? Да помахаме на станцията, докато профучаваме покрай нея ли?

Леши посочи тактическия дисплей.

— Космическият лайнер има ПВП до катапулта деветнадесет минути. При стандартен курс на ускорение и забавяне щяхме да пристигнем приблизително десет минути след него.

— Емпирейците вече знаят, че сме тук, комодор — рязко каза Телторст. — Пратиха куриерски кораб в системата, не помните ли?

— Всъщност цели два — поправи го Леши. — Вторият куриер попадна в мрежата преди около осем часа, докато вие спяхте.

Очите на Телторст се присвиха.

— Защо не ми е било съобщено?

— Не беше необходимо — каза Леши. — „Баланики“ го залови без никакви проблеми — също като първия. Капитан Хорвак в момента разпитва екипажа. Ако беше научил нещо, щеше да ми изпрати съобщение.

— А вие, разбира се, да го препратите на мен?

— Разбира се. — Леши сви устни. — Не се безпокойте, вторият кораб също е заловен, без да му бъдат нанесени повреди — не се стърпя да добави той.

Известно време Телторст просто го гледаше.

— Да подминем засега този въпрос, комодор. Вие трябва да ме държите изцяло — *изцяло* — в течение за всички аспекти на тази операция. Но засега ще оставим този въпрос — той отново сръга тактическия дисплей. — Она, което *няма* да подминем, е, че цялата тази гоненица е разхищение от самото начало. Разхищение на време *и* на гориво, каквото не можем да си позволим. Не струва и пукнат грош, ако този лайнер се измъкне. А сега се оказва, че дори не възнамерявате да спечелите този пукнат грош.

— Тъкмо напротив. Може и да има голямо значение. А лайнерът няма да се измъкне.

— Нима? — Телторст погледна основния дисплей, който сега изобразяваше носещия се към кърмата им катапулт. — Тогава по-добре се пригответе да им помахате още по-усърдно. Защото след няколко минути за първи и последен път ще го видите отблизо.

— Запознат съм със сроковете, благодаря — каза Леши. — СтаТО?

— Всичко е на линия, господин комодор — бодро докладва Камбъл. — Дългите тръби са готови за изстрелване.

— *Дългите* тръби? — повтори Телторст с изражение, сякаш някой току-що го е ударил през лицето. — Ще хабите ядрени ракети срещу един *космически лайнер*?

— Едва ли — леко се подсмихна Леши. — Ядрените ракети не са единствените неща на един боен кораб, които могат да се изстрелват през дългите тръби.

На лицето на Телторст вече бе изписано пълно объркване.

— За какво става дума, по дяволите?

— Просто гледайте — посъветва го Леши. Таймерът отброи до нула. — Изтребители — старт!

Изстрелващите електромагнити се активираха и от тръбите по дължината на кораба се разнесе глух рев, който по-скоро можеше да се усети, отколкото да се чуе. Леши мислено си представи изтребителите, понесли се по магнитната вълна, да се ускоряват през сърцевината на „Комитаджи“ до убийствените десет *g* и да излитат от носа на кораба с две хиляди и сто километра в час.

Всъщност излетяха със скорост двадесет и едно-сто спрямо „Комитаджи“. И тъй като „Комитаджи“ летеше със същата скорост назад, изтребителите увиснаха неподвижно между катапулта и приближаващия космически лайнер.

— Пълно спиране — нареди Леши. — Изтребители?

— Заемат позиции за прехващане — докладва командващият изтребителите офицер, докато двигателите на „Комитаджи“ разтърсваха командната зала.

— Лазерите на катапулта откриват огън — извести Камбъл с известно презрение. — Приличат на лазери за елементарна метеоритна защита. Жалка гледка.

— Но са достатъчно мощни, за да нанесат щети — не пропусна да се намеси Телторст. — Изтребителите също не са евтини.

— Наредете на изтребителите да вземат всички възможни предпазни мерки — каза Леши. Майната му на Телторст и вездесъщите му пари. Не искаше да губи първокласни пилоти. — Имаме достатъчно време да се справим със защитата на катапулта, след като спрем и се върнем до станцията.

— И после? — предизвикателно попита Телторст.

Леши се усмихна.

— После мога и да ви дам печалбата си от един пукнат грош.

— Изключихме всички мрежи с изключение на тази. — Генерал Ахмед посочи едно петънце на тактическия дисплей. — Така ще се наложи да защитаваме само една входна точка. Разрушителите ни са разгърнати по съответния начин — той кимна към зелените триъгълници, висящи над всеки от четирите катапултиращи кораба — зедно с поддържащи кораби и изстребители. Стандартна тройна защита, способна да устои достатъчно дълго, за да успеем да изхвърлим всеки нашественик.

— А ловните мрежи на Сераф и Централата? — попита Пирбазари.

— Свързани са само помежду си — отговори Ахмед. — Изобщо не влизат в сметките.

— Това не ми харесва — поклати глава Форсайт.

Ахмед учтиво вдигна вежди.

— Извинете, господин Върховен сенатор?

— Стандартният подход на съержане може и да е подходящ срещу отделни мирски военни сондирания — каза Форсайт и посочи схемата. — Но в случая става въпрос за нахлуване. Мирът може и да реши да не играе по вашите правила.

Пирбазари прочисти гърлото си.

— Не става въпрос за игри, сър. Мрежите са единственият път към системата. Ако не успеят да се измъкнат от мрежата навреме, ще бъдат изхвърлени. Нищо не могат да направят.

— Тогава как успяха да се справят с Лорелей? — възрази Форсайт. — Защото те са там, Зар. Куриерът, който изпратихме, не отговаря вече двадесет часа. Колко време е необходимо да се сглоби един скоростен катапулт?

Пирбазари сви устни.

— Десет часа — призна той. — Най-много дванадесет.

— Значи са имали достатъчно време да се огледат и да напишат доклада си. Щом не се обаждат, значи някой им е затворил устата. Имаш ли други кандидати в списъка освен Мира?

— Моите уважения, господин Върховен сенатор — любезно се намеси Ахмед, — но какво повече искате от нас?

— Като за начало, защо не започнете да въоръжавате ловните кораби? — Форсайт извика друг списък. — Имат най-добрата броня в цял Емпирей.

— Но са проектирани за райони с висока радиация, сър, а не за битки — възрази Пирбазари. — Мирските лазери и плазмените оръдия може и да не им направят нищо, но не бих разчитал на същия ефект срещу експлозивни.

— Глупости — отсече Форсайт. — Експлозивите са просто висока енергия в силно ограничено пространство. Всяка нещца, способно да оцелее сред лъченията на Ангелиада, ще се справи с няколко бойни глави. Сложете им малки оръжия на борда и ще разполагаме с още една отбранителна линия.

Ахмед и Пирбазари се спогледаха.

— Сър... — колебливо започна Пирбазари.

— Какво? — рязко се извърна Форсайт, като местеше поглед от единия към другия. — Не ви харесва идеята да бъдем подготвени ли?

— Не е това, сър — каза Пирбазари. — Просто... просто и двамата сме на мнение, че малко преувеличавате.

Форсайт пое дълбоко дъх и се приготви да изстреля една ехидна забележка, подобно на ракета от силов.

Но когато погледна отново Ахмед, усети как кръвта му се смразява.

Беше забравил, че би трябвало да носи ангел.

Забележката и безсилният му гняв изчезнаха във внезапния пристъп на паника, когато погледът му се плъзна по медальона около шията на Ахмед. Това беше много лошо подхлъзване. Може би фатално. От носещите ангели политици не се очакваше толкова бързо да започнат да защитават насилието, пък било то и като средство за самозащита. Те бяха кротки, спокойни и уверени — три качества, които Форсайт определено не показваше в този момент. Ако Ахмед заподозреше — ако настоеше Върховният сенатор да предостави медальона си за обстоен преглед — с Форсайт бе свършено. Щеше да последва скандал и отстраняване от поста му, а вероятно и съдебно преследване.

И в разгара на всичко това Мирът щеше да нахлуе с корабите си в Емпирей и да го унищожи.

— Какво искаш да кажеш? — напрегнато попита той.

— Искам да кажа, че знаем каква е мирската гледна точка — отговори Пирбазари. — За тях всичко е или печалба, или загуба. Дори и да успеят по някакъв начин да преодолеят защитата и катапултиращите кораби, надали ще си позволят да опустошат Сераф.

— Което означава, че каквото и да стане, разполагаме с време — добави Ахмед. — Време за преговори и политически маневри. — Погледът му се стрелна към медальона на Форсайт. — Или за битки, ако се наложи.

— Предполагам — промърмори Форсайт, като внимателно наблюдаваше лицето му. Но дори да се беше сетил, лицето на Ахмед не показваше нищо. — Е, тогава ще оставя нещата във ваши ръце.

— Мисля, че това би било най-добре, господин Върховен сенатор — съгласи се Ахмед облекчено. Очевидно дори за генерал от ЕМОТ беше трудно да се изправи лице в лице в равностойна битка срещу един Върховен сенатор.

Което означаваше, че Форсайт може би наистина е преувеличил. Не за мирското нападение естествено, а за възможността Ахмед да е заподозрял, че не носи ангел. Умствената нагласа, дело на неговия собствен ангел, би могла дори да работи в полза на Форсайт — да прави подобно подозрение недопустимо.

— Добре, тогава най-добре да ви оставя на мира. — Форсайт се отдалечи от дисплея и протегна ръка на Ахмед. — Незабавно ме уведовете, ако има някакви новини.

— Непременно, господин Върховен сенатор — обеща Ахмед. — Не се безпокойте, сър. Доста по-костелив орех сме, отколкото си мисли Мирът.

„Надявам се да е така — мислеше си Форсайт, докато двамата с Пирбазари напуснаха сградата. — Искрено се надявам.“

— Почти свърших. — Джайаси надникна над кутията, която затваряше. — А ти?

— Също — каза Коста и отново провери дали предпазната пяна е обхванала от всички страни чувствителния спектрометър, преди да затвори капака на контейнера. — Просто не вярвам, че успяхме да съберем всичко необходимо.

— Показва какво означава да си прибран човек — насмешливо отбеляза Джайаси, постави кутията върху останалите и се зае с последните закопчалки. — Добре. Готов съм.

Стовари се на стола до купчината оборудване и започна енергично да си прави вятър с ръка. Жестът беше необичаен за Джайаси. Коста никога не го бе забелязвал да прави така.

И тъй като беше достатъчно необичаен, за да привлече цялото му внимание, забеляза как той бегло, почти крадешком поглежда към китката си.

Към часовника си.

Коста се наведе над контейнера си, внезапно обзет от несигурност. Разбира се, действието му можеше да е и съвсем невинно. Може би Джайаси просто се чудеше колко време са работили или колко е минало от обедната почивка.

Но можеше да бъде и също толкова подозрително, подобно на параноичен кошмар. Половината от оборудването около тях беше измъкнато незаконно, безсрамно заето или наполовина откраднато от лаборатории, в които нито Коста, нито Джайаси имаха някаква причина да влизат.

Джайаси не се възпротиви на техния малък личен лов. Всъщност даже доста ентусиазирано се включи в него и с бодро настървение се впусна в търсенето на различните уреди. Толкова бодро и настървено, че в някои моменти Коста дори се замисляше на шега дали да не му издаде диплома за професионален крадец.

Проблемът беше, че Язон Джайаси бе прекарал доста време с ангели.

Дали очакваше някого? Полицията или хора от контрашпионажа на Емпирейските служби за сигурност? Дали не им помагаше да хванат Коста на местопрестъплението?

Или Коста просто го мъчеха угризения на съвестта? Той също беше прекарал доста време сред ангели.

Вдигна контейнера и го постави на мястото му.

— Готово. Вече можем да повикаме транспикап и да започнем пренасянето.

— Да — каза Джайаси, без да помръдне от мястото си. — Как върви ремонтът?

— По-добре от очакваното. — По кожата на Коста преминаха неприятни тръпки. Джайаси не можеше да е чак толкова уморен. Значи протакеше и чакаше нещо. — Чандрис има дарбата да кара хората да правят каквото иска.

— Не се и съмнявам. Кога ще приключат?

— Утре по някое време — каза Коста. — Днес следобед трябва да вземе платежното нареждане.

— Ти така и не ми каза по какъв начин е успяла да го измъкне.

— Тя така и не ми каза как е успяла — възрази Коста. — Но Орнина провери фирмата след като Тумес ми се обади. Бизнесът ѝ е съвсем законен, дори планът на Чандрис да не е бил такъв. Хайде, дай да разкараме това оттук.

Лицето на Джайаси трепна.

— Ами всъщност...

Изглежда, нямаше намерение да довърши изречението. А и стана така, че не се оказа и нужно.

Вратата се отвори. Коста се обърна към нея и плъзна ръка в джоба си, преди със закъснение да се сети, че е дал зашеметителя на Ханан.

— Здравейте, господин Коста. — Директор Подолак пристъпи в стаята. — Виждам, че сте зает.

Директор Подолак! По-лошо и от полицията. По-лошо дори от Службата за сигурност. Срещу тях би могъл да се съпротивлява, може би дори с известен успех.

Но не и срещу Подолак. Не и срещу жената, която бе направила толкова много неща за него през последните няколко месеца. Жената, която всеотдайно подкрепяше всяка негова крачка.

Жената, която му вярваше.

— Учудена съм, че все още е останало нещо от института — сухо отбеляза Подолак, като хвърли поглед към купчината апаратура. Несъмнено правеше и мислена инвентаризация — сигурно знаеше с колко точно епруветки и маркери разполага всяка лаборатория. — Сякаш половината от него е събрана тук.

— Трябва да проведе един експеримент — каза Коста. За негово учудване, гласът му бе съвсем ясен и той изобщо не се запъна. Нищо общо с непохватния, лесно податлив на паника шпионин аматьор, какъвто беше в началото. — Кредитната ми линия е все още

блокирана. Не исках да губим време да заобикаляме всички бюрократични спънки.

— Разбирам. — Подолак отмести погледа си към Джайаси. — Господин Джайаси, бихте ли ни извинили за момент?

Без да каже нито дума, Джайаси стана, хвърли за последен път поглед към Коста и излезе.

— Много ме разочаровахте, господин Коста — отбеляза Подолак, докато се настаняваше в току-що освободения стол. — Мислех си, че вече трябва да сте разбрали, че при подобни проблеми бихте могли да се обърнете към мен.

— Да, зная. — Коста се чувстваше ужасно засрамен. Не можеше да открие нито следа от гняв в гласа ѝ, но в тихото ѝ спокойствие се долавяше и зрънце обида. — Не исках да ви забърквам. Идеята беше моя. Рискът също. Не исках никой да си навлече неприятности, ако се окаже, че греша.

— А господин Джайаси?

— Включително и него, но той настояваше... — Коста разпери ръце. — А пък и вече знаеше.

— За онази ваша теория, че Ангелиада се е превърнала в средоточие на злото?

Коста направи кисела физиономия. Естествено Джайаси бе издрънкарал всичко.

— Зная, че звучи безумно — призна той. — Но вече открих признаци, че нещо в или близо до Ангелиада оказва разрушително влияние върху ангелите.

— Но без сигурно доказателство?

Коста си помисли за ангела на Дейвий и за обещанието да запази съществуването му в тайна.

— Не, нищо, което да мога да използвам. Точно затова ми е нужно цялото това оборудване. Да се опитам да откроя антиангел, еквивалентния квант на злото.

Подолак поклати глава.

— Няма кванти на злото — тихо произнесе тя. — Както самите ангели не са кванти на доброто.

Коста се намръщи.

— Мислех, че теорията „Акчаа“ се радва на голяма популярност на това място.

— Популярността ѝ не е означава, че е вярна — каза Подолак. — Не зная какво представляват ангелите, нито пък по какъв точно начин влияят на хората, които се намират в контакт с тях. Но идеята, че са градивните частици на нещо толкова смътно и неопределимо като понятието „добро“, просто не върши работа.

— Защо?

— Защото те всъщност не карат хората да вършат добри дела — каза Подолак. — Не винаги.

Коста внимателно се вгледа в лицето ѝ. Погледът на Подолак беше спокоен, но в угълчетата на устата ѝ се долавяше напрежение.

— Какво е онова, което останалите не знаят? — предпазливо попита Коста.

Устните ѝ се напрегнаха още повече.

— Че през последните десет години, въпреки че ангелската програма вече бе напълно установена, не по-малко от седем Върховни сенатори са били уличени в присвояване, измама или злоупотреба с власт.

Коста усети как челюстта му увисва. Изобщо не бе предполагал, че тя ще му каже такава очевидна тайна.

— Шегувате ли се?

— За същия този срок — продължи тя — най-малко петдесет други носещи ангели лица са прекрачили границите на закона.

— И сте успели да запазите всичко това в тайна?

— Върховният сенат успяваше много умело да прикрие проблемите — каза тя. — И усилията бяха съвсем оправдани — оказа се, че повечето от замесените хора са имали сериозни умствени или емоционални проблеми, които са успели да прикрият по един или друг начин.

— Дори така да е — протестира Коста. — Нима хората нямат право да го знаят?

— Имат — призна тя. — И ако зависеше от мен, щяха да го знаят.

— Тогава *от кого* зависи? От Върховния сенат ли?

— Дори повечето от Върховните сенатори са в неведение. Запознати са само лидерите му, както и някои висши офицери от ЕМОТ. Според тях седем случая трудно могат да се нарекат катастрофален провал.

Коста изсумтя.

— Най-вероятно просто се крият, след като са говорили на хората през всичките тези години колко благотворно влияят ангелите.

— Не, не съм съгласна — каза Подолак. — Проблемът е, че ангелите *наистина* действат, поне в повечето случай. Благодарение на тях Върховният сенат работи по-гладко и ефикасно, а и нивото на престъпност се понижи драстично.

— Колко драстично?

— Много. За двадесет години преди въвеждането на ангелите над сто Върховни сенатори са били подведени под отговорност, порицани или отстранени от постовете им заради незаконни деяния.

— Наистина драстично — съгласи се Коста.

— Същите резултати са валидни за ЕМОТ и за местните правителства. Вече можете да разберете доводите им да не се вдига шум точно сега.

— Но вие не сте съгласна с тях.

Подолак въздъхна.

— Прав сте, ангелите карат хората да се чувстват в безопасност. Проблемът е обаче, че се чувстват *прекалено много* в безопасност. Обичайната бдителност, която хората трябва да проявяват при избирането на свои представители, е приспана, ако не и напълно елиминирана. Дори и да работеха перфектно, само този ефект не е никак здравословен. Всъщност в този си вид е направо опасен за обществото.

Коста усети, че нещо го стяга за гърлото.

— Да не говорим за Мира. Единствената причина, поради която непрекъснато ни притискат, е, че Върховният сенат ги е убедил напълно, че ангелите представляват непреодолима чуждопланетна инвазия.

— Може би. И все пак, ако не беше този предлог, щеше да се намери някакъв друг. Мирът просто обича да завладява.

Коста огледа купчината оборудване и попита:

— И какво искате да направя?

— Онова, което би искал всеки добър учен — каза Подолак. — Да намерите истината.

— А след това?

— Да оставите политическите и социалните проблеми да си намерят мястото. — Подолак се изправи. — Добре. Предполагам, че двамата с господин Джайаси трябва да тръгвате. За съжаление, нито един от двама ви не може да излезе с толкова много оборудване наведнъж. — Тя леко се усмихна. — Което означава, че ще трябва да ви изпратя до изхода. Най-добре повикайте количките за багаж. Ще ви потрябват.

34.

Когато Чандрис се приближи да вратата на офиса на Амберсън Тумес и почука, беше точно пет и тридесет и по-голямата част от сградата на „Стардъст Метълс“ бе потънала в тишина. Вратата незабавно се плъзна встрани — Тумес очевидно беше готов и я чакаше. Чандрис изправи рамене и влезе.

Наистина я чакаше, разположил се в дивана с белите пера, облечен в сложно бродирана роба, която стигаше до глезените му. Чандрис не можеше да каже дали под робата носи нещо друго. Но по всичко изглеждаше, че скоро ще разбере.

— Много си точна — поздрави я той с неизменната си хищническа усмивка. — Това ми харесва.

Махна с комуникатора си и вратата зад гърба ѝ се затвори.

— Радвам се, че това ти допада — каза тя, докато вървеше към него. На края на бюрото му имаше малка кутия за дрехи. Направи се, че не я забелязва. — Както виждам, си готов.

— Да — отговори той. — Но ти не си. На бюрото ми има кутия. Отвори я.

Тя пристъпи към бюрото. Сега забеляза, че кутията е по-малка, отколкото ѝ се бе сторило от вратата. Ако в нея имаше роба като на Тумес, надали бе използван кой знае колко материал.

Отвори я. Не беше роба, а пълен комплект — сутиен, бикини, чорапи и нещо като наметка с яркочервени връзки.

Но за количеството материал се оказа права.

— Предполагам, че искаш да облека това — каза тя, загледана в прозрачната материя.

— Ако нямаш нищо против.

— А парите?

— Вдигни дрехите — посочи Тумес.

Чандрис се подчини. Обещаното платежно нареждане лежеше на дъното на кутията. Сто и осемдесет хиляди рую, както се бяха уговорили.

— Остави го засега там — нареди Тумес и се наведе, за да остави комуникатора на пода до дивана. Робата му леко се разтвори. Под нея не носеше нищо. Поне от кръста нагоре. — Можеш да го вземеш на тръгване.

За секунда Чандрис обмисляше възможността просто да грабне нареждането и да избяга. Парите бяха тук и Тумес не можеше да направи нищо, за да спре превода.

Но Тумес със сигурност не бе такъв глупак. Вратата най-вероятно бе заключена и можеше да се отвори единствено чрез комуникатора. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да премине през всичко това.

Или поне през част от него.

— Добре — каза тя.

— Можеш да се преоблечеш в банята. — Тумес посочи вратата в най-отдалечения край на офиса. — Не се бави прекалено много.

Банята беше в отсрещния край на офиса, на половин стая от парите и на цяла стая от комуникатора.

— Звучи добре — каза тя, като пусна разсеяно наметката върху бюрото до кутията. — Само че няма да е необходимо.

— Защо не? — попита Тумес. — Мислех, че искаш да бъдеш мила с мен.

Думата неприятно отекна в ушите на Чандрис. Мила. *Мила*.

Не. Онова, което имаше предвид Тумес, не беше определение на „мил“. Мили бяха Ханан и Орнина, когато тя се довлече до кораба им, измръзнала и гладна, без да има къде да иде. Мил бе начинът, по който се отнесоха към Джерико Коста. Мил беше Форсайт със своя винаги приветливо усмихнат Ронион.

Дори Трилинг бе мил с нея в началото.

Би ли поискал от нея Трилинг нещо подобно? Разбира се, че не. Наистина, той я научи как да използва лицето и тялото си. Как да отвлича вниманието на мъжете, да ги разсее или да изтръгне някаква информация от тях. Но никога не я бе карал да стига до край. Единствено с него имаше тази специална близост.

А сега, след като през всички тези месеци бе живяла при Дейвий и техния ангел, беше още по-малко склонна да позволи на Тумес да я докосне. Да иска това от нея беше неправилно — просто неправилно. Той щеше да получи своя дял срещу парите — информацията на Коста

за Ангелиада струваше много повече от някакви си сто и осемдесет хиляди руя. Тумес бе просто едно отмъстително, дребнаво и хищно човече.

И също толкова неправилно бе Чандрис да му позволи да го направи.

— Разбира се, че искам да съм мила — прелъстително се усмихна тя. — Но мога да го направя и по свой начин. Нека опитам. — И бавно тръгна към него, като поклащаше бедрата си.

Хищната усмивка си остана на мястото, но в нея вече се долавяше предпазливост. Човек като Тумес обаче никога не би признал, че се страхува да не остане изигран. Не и отново.

— Добре. — Той плъзна преценяващ поглед по тялото ѝ. — Съгласен съм. Да видим на какво си способна.

Тя бавно прекоси стаята, като смъкваше ципа на блузата си. Спря на една ръка разстояние от него и я разтвори. Сутиенът ѝ изобщо не можеше да се сравнява с онзи на бюрото, но щеше да свърши работа. Тумес все още изглеждаше неуверен, но явно бе намерил гледката за достатъчно привлекателна, за да я остави да продължи още малко.

Надяваше се да е достатъчно дълго. Не смееше да погледне към окачения на стената часовник. Той със сигурност щеше да забележи, а тя не можеше да си позволи да го накара да заподозре нещо. Но разполагаше с доста добър усет за времето и не вярваше това представление да продължи повече от две минути.

Това бяха двете най-дълги минути в живота ѝ, може би с изключение на един ужасен случай, когато се криеше в сенките и гледаше как гневните полицаи профучават покрай нея. Тумес не откъсваше немигащите си очи от нея, докато тя се освобождаваше от дрехата си, и от време на време облизваше устни. Приличаше на гладен тигър, който си играе с агнето, преди да скочи и да го убие.

Чандрис играеше колкото се може по-бавно и чувствено. Никога преди не бе правила подобно нещо, но някои от мадамите на приятелите на Трилинг веднъж направиха едно импровизирано състезание на някакъв купон. Наложиха ѝ се да изрови от паметта си този леко отвращаващ спомен.

Но независимо колко бавно и чувствено играеше, ставаше ясно, че времето ѝ изтича. Дишането на Тумес стана учестено и накъсано, мускулите му видимо трепереха, докато наблюдаваше шоуто. Усети

дъха на алкохола, който явно още повече разпалваше въображението му. Беше възбуден и готов за действие и нямаше да мине много време преди нетърпението и страстта да надделеят над и без това замъгления му ум.

И точно в този момент...

Трябваше да направи онова, което се искаше от нея. Независимо дали бе правилно или не, независимо дали беше крайно отблъскващо или просто неприятно, просто трябваше да го направи. Ханан и Орнина разчитаха на нея.

А при Ангелиада умираха хора.

Беше се съблякла до кръста и бавно смъкваше гащетата си надолу по бедрата, когато пожарната аларма, програмирана през домакинската система, най-сетне се включи.

— Какво е това? — възкликна тя, обърна се и едва не изгуби равновесие, когато случайно стъпи в една от обувките си. — Амберсън... това е полицията!

— Не, не! — Гласът на Тумес бе почти неузнаваем. — Просто пожарната аларма. Някой идиот сигурно...

— Пожар? — Чандрис трепна така, сякаш я е улучил куршум. — *Пожар?*

— Само алармата — настоя Тумес. — Просто... чакай!

Твърде късно. Чандрис вече бе вдигнала блузата си от пода — заедно с нея и комуникатора — и с все сили тичаше към бюрото.

— Чакай! — извика отново Тумес и се хвърли след нея. Чандрис дори не спря при бюрото — просто грабна платежното нареждане и се метна към вратата. — Хей! Връщай се веднага! — Гласът му прозвуча странно грозно заради неудовлетворената страст. Тичаше и се опитваше да ѝ пресече пътя към вратата.

Но Чандрис вече беше набрала скорост. Вратата приветливо иззвъня и се отвори и тя изхвърча навън. Водеше го с три крачки. Усети движението на въздуха върху голия си гръб, когато той неуспешно се опита да я сграбчи, и в следващия миг вече тичаше през приемната на етаж.

Тумес тичаше след нея, ругаеше, увещаваше и молеше. Чандрис бе по-млада и по-лека, но Тумес се поддържаше в отлична форма и когато тя стигна до вратата на залата, все още я следваше по петите.

Без никакви признаци на умора или отказване. Беше платил много пари за тази възможност и нямаше намерение да се откаже доброволно. И след кратко преследване сред врати, коридори и асансьори щеше да я отведе обратно до покрития с бели пера диван. За косата, ако се наложи.

Външната врата на приемната се отваряше навън. Тя я удари с рамо и я отвори, но изгуби няколко ценни мига. Тумес я настигна и с триумфиращ вик я хвана за гащетата.

— *Хванах те, малка...*

Тя така и не чу продължението. Той се закова ужасен на място и пръстите му пуснаха гащетата ѝ, сякаш горяха.

Ако се съдеше по израженията им, осемте мъже и жени на скелето от двете страни на коридора изглеждаха също толкова стреснати и изненадани да видят Тумес, колкото и самият той. Стояха втрещени, забравили четките и кофите си с боя, докато Тумес трескаво се опитваше да прикрие с робата си малкото останало му достойнство.

Чандрис изобщо не си направи труда да се притеснява. Притиснала небрежно блузата пред гърдите си, профуча покрай двете редици хора, като продължаваше да крещи за някакъв пожар.

Никой не се опита да я спре. Никой не направи нито движение, освен може би да проследи с очи спринта ѝ към асансьорите. Срещу тях имаше стълбище и с последни сили тя изчезна надолу по него.

Два етажа по-долу излезе на площадката и се вмъкна в дамската тоалетна. Дрехите, които бе оставила тук, бяха недокоснати и след няколко минути тя отново заслиза по стълбището, облечена в типични дрехи на чистачка.

За разлика от бясното тичане в началото, втората част бе полесна. Хванат в неподходящ момент с полуголо момиче на една трета от неговата възраст, Тумес нямаше скоро да е в състояние да продължи да я преследва.

Разбира се, в един прекрасен момент щеше да започне да се чуди кой по дяволите е наредил коридорът да се боядиса точно този следобед. За предпочитане не преди Чандрис да се окаже далеч от сградата.

И въпреки всичко тя изпита угризения на съвестта, докато влизаше в таксито. Според нея в действията ѝ нямаше никаква измама,

но Ханан и Орнина може и да не споделяхя гледната ѝ точка. Най-добре бе да спести подробностите за себе си.

И естествено нямаше нищо на света, което да я накара да разкаже на Коста. По никакъв начин.

Както можеше да се очаква, Коста я чакаше при портала.

— Как мина? — може би по-загрижено, отколкото би му се искало, попита той.

— По-добре, отколкото очаквах. — Чандрис му подаде нареждането и хвърли бърз поглед към „Газела“. Не се виждаше нито един от работниците. — Как върви ремонтът?

— Все така — каза той, погледна цифрите и внимателно прибра бележката в джоба си. — Започнаха автоматично подсилване срещу радиация на новата електроника на носа и кърмата. През това време не могат да вършат нищо друго там, но шефът им каза, че щяло да отнеме само още два часа. Отидоха да вечерят.

— Доста приятна и дълга вечеря се очертава — каза Чандрис и посочи дупките в корпуса на „Газела“, където се бяха намирали повредените плочки. — Ами онова там? Казах им, че го искам готово до довечера.

— Ще бъде почти готово — увери я Коста. — Свалиха всички стари плочки и в момента произвеждат новите. Каза, че ще бъдат готови през нощта и утре ще започнат да ги поставят.

— Могат да започнат още през нощта — гневно възрази Чандрис. — Какво е това „утре“! Имат още хора. Къде е този шеф, и той ли е отишъл да вечеря?

— Всъщност... — Коста се поколеба. — Мисля, че Орнина им каза, че могат да оставят останалата част от обшивката за утре. Всичко е наред — припряно добави той. — И без това няма да мога да инсталирам цялата апаратура дотогава.

— Не ми пука дали ще успееш да си инсталираш апаратурата и за цяла седмица — изръмжа Чандрис. — Казах му, че искам да си свърши работата възможно най-бързо. Това *не* означава утре.

— Зная. Но...

Някакво движение зад Чандрис привлече вниманието му.

— Да, какво има?

Чандрис се обърна; очакваше да види някой от работниците.

И замръзна.

— Приятно ми е — жизнерадостно каза Трилинг Вейл, усмихваше се безумно. — Казвам се Трилинг. Дойдох да си прибера момичето.

35.

В първия момент Коста не схвана. Името не означаваше нищо за него, а усмивката на лицето на непознатия бе достатъчно приветлива.

И тогава, със странно тихо изхленчване, Чандрис се притисна силно в него... и той внезапно разбра.

Чандрие бягаше още от първия ден, когато я бе срещнал в ресторанта на „Ксирус“. А усмихващият се насреща му мъж беше причината за това бягство.

Хвана успокоително Чандрис за раменете и я премести зад себе си, така че се озова между нея и приближаващия непознат.

— Мисля, че бъркате кораба — каза той.

Трилинг не престана да се усмихва. Но бръчките около очите му станаха по-дълбоки и резки.

А в самите му очи Коста видя пламъчето на лудостта.

— Значи ти си новият, а? — спокойно отбеляза Трилинг. Продължаваше да се приближава и небрежно пъкна ръка в джоба си. Дали беше въоръжен? По всяка вероятност. Нож или пистолет. Нямаше значение. Трилинг изглеждаше като човек, който еднакво добре си служи и с едното, и с другото.

— Не е новият, Трилинг — заговори Чандрис. Гласът ѝ все още беше напрегнат и дрезгав, но първоначалният ѝ шок, изглежда, бе отминал.

— Значи типът от засуканата сграда?

— Не е и той — каза Чандрие. — Няма нов.

— Не ми разправяй небивалици! — изръмжа Трилинг. — Влизаш там облечена в едни дрехи, излизаш в други и ще ми разправяш, че не те е изчукал?

— Не, не е. Наистина не е, Трилинг. Той беше просто шаран. Смотаняк. Трябваше да го омая някак. Няма нов.

Лудостта в очите на Трилинг сякаш изчезна в почти детска радост.

— Наистина ли *няма* нов? — с надежда попита той. — Искаш да кажеш, всичко си е както преди? Ти и аз заедно?

Чандрис все още беше притисната в гърба на Коста и той усети как тялото ѝ се напряга.

— Какво искате? — намеси се той преди някой да успее да отвори уста.

Трилинг го погледна, сякаш го забелязваше едва сега. Гледката очевидно не му хареса.

— Да не си глух? Или си просто глупак? Чандрис е моето момиче. Винаги е била. И винаги ще бъде.

— Ами ако тя... — Коста млькна, „... не пожелае да тръгне с теб?“ Но като погледна в очите му, реши, че идеята да го произнесе на глас не е никак добра. — Тя ни трябва. Предстои важен научен експеримент и имаме нужда от помощта ѝ.

Трилинг изсумтя и сумтенето му премина в мрачен смях.

— Сега пък си мислиш, че *аз* съм глупак — каза той, като продължи да се смее.

Смехът изведнъж секна.

— Не обичам хора, които ме смятат за глупак — каза той с треперещ от ярост глас. — Аз не съм глупак.

— Знаем, Трилинг — опита се да го успокои Чандрис. Нейният глас също трепереше. — Не те смятаме за глупак.

— Защото трябва да сте ме взели за пълен глупак, ако сте решили, че ще се вържа на такава идиотщина — продължи той и ги изгледа гневно.

— Не е никаква идиотщина — настоя Чандрис. — Джерико трябва да направи експеримента си, а аз съм му нужна да управлявам кораба.

— Ти? — посочи я с пръст Трилинг. — *Ти?* Да управляваш *това*?

— Да — каза Чандрис. — Мога. Честно.

Трилинг отново изсумтя.

— А пък аз ям камъни на закуска — подигра се той. — Ако можеш да управляваш това нещо...

— Колко, Трилинг? — прекъсна го Коста, внезапно спомнил си за парите в джоба си. Сто и осемдесет хиляди руя. Чисти.

Чандрис май мислеше същото.

— Не — настоятелно промърмори тя и стисна здраво ръката му.
— Не. Не можем.

— Млъкни — промърмори ѝ в отговор Коста, без да изпуска Трилинг от очи. Ставаше дума за живота на Чандрис. — Трилинг, питам колко искаш, за да се обърнеш и да си вървиш по пътя?

Беше си мислил, че преди малко го е видял разгневен. Сега разбра, че онова е било само загаряване. Трилинг направи още една крачка към него. Лицето му почервения и вените по челото му запулсираха, сякаш всеки момент щеше да получи удар. Пръстите на Чандрис се впиха в ръката на Коста и за един безкраен миг той беше сигурен, че ще умре.

— Не ми казвай подобно нещо — предупреди го Трилинг с глас като сух лед. — *Никога* не ми казвай подобни неща. Чу ли ме? Никога.

— Добре, Трилинг — меко каза Чандрис. — Ще бъдем отново заедно, щом искаш.

— Да, добре — каза Трилинг и сви рамене, сякаш това изведнъж беше престанало да има значение за него. — Ами този? — добави той и кимна към Коста.

— Той има нещо, което ще вземем с нас — каза Чандрис. — Не е нужно да започваме без пукната пара, нали?

Очите на Трилинг блеснаха.

— Мангизи ли има?

— Не, нещо също така добро — тихо и убедително каза Чандрис.
— Нещо, което ще можем да продадем за много пари. Ангел.

Коста усети как сърцето му се свива. Разбра какво цели — да вкара Трилинг в близост до ангела на Дейвий с надеждата, че влиянието му ще го промени.

Само дето ангелите не правеха това.

Но Чандрис не го знаеше.

— Чандрис...

— Млъквай — прекъсна го Трилинг с презрителен поглед. — Тези ангели са доста скъпи, а?

— Целият този кораб е построен само за да ги търси — каза Чандрис и посочи грамадата на „Газела“, която се извисяваше зад тях. — Ще влезем вътре и ще вземем ангела, и после ще си тръгнем. Само ние двамата. Става ли?

Трилинг погледна Коста и на лицето му се изписа лека усмивка.

— Разбира се. Както кажеш.

Коста мъчително преглътна. Не му беше трудно да прочете мислите му. Разбира се, че щяха да си тръгнат. Но не и преди Трилинг да се погрижи да не оставя нежелани свидетели на кражбата.

— Джерико? — несигурно каза Чандрис.

За миг му се прииска просто да я хване за ръката и да избягат. Но дори и да успееш, Трилинг можеше да реши да се помотае из „Газела“.

А вътре беше Орнина. Сама.

Пое дълбоко дъх. Беше обучен, макар и съвсем бегло, на ръкопашен бой. Вътре, в по-тясно пространство, може би щеше да има повече шанс.

— Добре — каза той и посочи люка. — Да вървим. Ще ви заведе при ангела.

— Чандрис ще ни води — каза Трилинг и чак сега извади ръката си от джоба. Нож. С късо и отвратително назъбено острие. — Ти ще останеш с мен.

Корабът беше необичайно тих. Чандрис ги водеше по коридорите. Коста вървеше след нея, следван неотстъпно от Трилинг. Върхът на ножа случайно одраска ризата му и гърбът на Коста изтръпна.

Стигнаха до каютата на Чандрис и тя извади кутията с ангела изпод леглото си.

— Ето го — каза Чандрис и подаде кутията на Трилинг.

— Отвори я — нареди той, без да мръдне от мястото си зад Коста.

— Не тук — поклати глава тя. — Опасно е. Ангелът е много малък и трябва да внимаваме да не го изгубим.

Дълго време Трилинг не каза нищо. Коста следеше очите на Чандрис и се чудеше дали тя ще успее да го предупреди по някакъв начин, ако Трилинг замахне, за да го наръга.

— Чудесно — най-сетне каза Трилинг. — А складът? Има ли склад някъде тука?

Чандрис стрелна Коста с поглед и той усети как гърлото му се стяга. Значи Трилинг искаше да го направи там. Не в каютата, а на някакво по-закътанно място, където ще мине повече време преди да се натъкнат на мъртвото му тяло.

В един момент му се прииска да се обърне и да приключи всичко още сега. Но ножът на Трилинг засега не се опираше в гърба му. А това означаваше, че не знае къде точно се намира. За специалист по бойните изкуства това не би представлявало проблем. За Коста обаче разликата бе разлика между смъртта и поне някаква надежда за живот.

Трябваше да изчака и да се надява, че ще му се удаде по-добра възможност.

Слизаха по тясната стълба и почти бяха стигнали долната палуба, когато чуха тихо пеене.

— Стойте — изсъска Трилинг, обви ръката си около гърлото на Коста и ги накара да замръзнат на място. — Кой е това?

— Орнина Дейвий — прошепна Чандрис и се извърна. Лицето ѝ отново бе напрегнато. Очевидно не бе очаквала, че Орнина ще е долу. — Корабът е неин.

Трилинг някак си неохотно освободи хватката си.

— Добре. — Ножът отново престана да опира в гърба на Коста. — Да вървим. Но вече наистина внимателно.

Чандрис леко се прегърби и продължи напред. Коста я последва. Чувстваше горещия дъх на Трилинг върху врата си.

Орнина бе коленичила до контейнера за събиране на ангели. До нея лежеше комплект прецизни инструменти.

— Здравсти, Чандрис — каза тя, когато тримата влязоха. — Здравсти, Джерико. А... кой е приятелят ви?

— Не е точно приятел — каза Коста, като следеше лицето ѝ. Трилинг се мръдна леко и показа ножа. Очите на Орнина се стрелнаха към оръжието, но изражението ѝ остана непроменено.

— Казва се Трилинг — продължи Коста. — Дошъл е да отведе Чандрис.

— А — спокойно каза Орнина и погледна Чандрис. — А също и ангела, доколкото разбирам — каза тя и кимна към малкия контейнер под мишницата на Чандрис. — Добре дошъл на „Газела“, Трилинг. Искаш ли чай?

— Много смешно — каза Трилинг и така блъсна Коста, че той залитна и на свой ред се блъсна в Чандрис. — Не е кой знае какво за склад.

— Нямаме много неща за складиране — каза Орнина. — Използваме го предимно за ангелите. Всъщност предложението за чая

си беше сериозно. Или ако искаш можеш да вземеш ангела от Чандрис и тя ще се качи горе да направи.

— Много смешно — повтори Трилинг. — Добре. Ти... Коста... отивай при нея.

— Трилинг, не трябва да го правиш — меко и умолително заговори Чандрис, докато Коста отиваше към Орнина. — Моля те. Ще тръгна с теб само ако ги оставиш на мира.

Трилинг насочи безумните си очи към нея.

— Разбира се, че ще тръгнеш с мен — изненадано каза той. — Ние сме създадени един за друг.

— Трилинг, моля те — повтори Чандрис.

— Чандрис, какво ти става? Какво толкова означават тези смотаняци за теб?

Погледът на Коста препускаше из помещението в търсене на някакво вдъхновение. През ума му бясно премина картина от онази нощ, когато Чандрис го изненада и заслепи точно тук, заплашвайки да го убие с лазерното фенерче. Ако наистина бе имала фенерче и то все още беше тук...

Но онова беше блъф. Инструментите на Орнина? Прекалено малки, за да се използват като оръжие. Свалени тръби или някой капак на контейнер? Не виждаше нищо, което да не е здраво закрепено на мястото си.

— Стига! — изкреця Трилинг и отново привлече вниманието на Коста към спора. Но той, независимо на каква тема, вече беше свършил. И Чандрис бе изгубила.

— Щом не искаш да гледаш, можеш да излезеш — продължи Трилинг, погледна Коста и вдигна ножа. — Ще отнеме само секунда.

Зад гърба си Коста усети как пръстите на Орнина търсят ръката му. Хвана ръката ѝ и я стисна. Не от паника, нито дори от страх, а просто приятелско ръкостискане. И може би прощаване.

И тогава тя пусна ръката му. Оставяше го свободен да предприеме онова, което беше решил. Каквото и да бе то.

Внезапен прилив на решимост премина през Коста, подобно на гореща глътка чай със садра. Орнина разчиташе на него за живота си. Чандрис разчиташе на него за свободата си от този човек.

За нищо на света нямаше да ги предаде.

— Добре — смирено каза Чандрис. Погледът ѝ се спря за миг върху него, преди тя да тръгне към вратата. Трилинг вдигна ножа и с блеснали очи направи крачка напред.

Коста сви колене и извъртя тялото си, както го бяха учили. Така противникът му имаше по-малка мишена. Ръцете му все още висяха отпуснати, но можеше да си представи как вдига лявата и избива ножа настрани. Тялото на Трилинг щеше да остане за миг открито и той щеше да го изрита с всичка сила в коляното, след това и корема...

И точно в този миг Чандрис се завъртя безшумно на един крак зад Трилинг и с все сила стовари контейнера върху главата му.

Трилинг нададе бесен крясък, тръсна глава и рязко се обърна към предателката. Изби с лявата си ръка контейнера от ръката ѝ и я блъсна назад. Ножът проблесна в ръката му, той замахна да нанесе убийствен удар...

И с втори крясък загуби равновесие, защото Коста го изрита в сгъвката на десния крак.

Трилинг падна и се превъртя по гръб с пъргавината на котка. Коста понечи да се хвърли върху него, но в последния миг успя да се изнесе настрани — Трилинг все още държеше ножа.

Прекадено късно, прекалено близко. Трилинг замахна коварно нагоре към гърдите му. Коста усети как ризата му се разпаря — и точно тогава глезенът му поддаде и той също рухна по гръб на пода.

Трилинг моментално се изправи. Чандрис се хвърли към него. Почти без да се обръща, той рязко замахна, за да я задържи на разстояние, след което отново се обърна към Коста. В изражението му не бе останало нищо човешко. Коста заотстъпва рачешката с приковани в ножа очи — отчаяно се мъчеше да се отдалечи достатъчно от Трилинг, за да може да се изправи.

Но Трилинг очевидно нямаше никакво намерение да му дава подобна възможност. Оголил зъби, той продължи да пристъпва напред. Отнякъде се разнесе тихо бръмчене...

И изведнъж Трилинг трепна, сякаш бе настъпил медуза. Побеснялата маска на лицето му се смени с някакво странно смущение, ножът увисна в отпуснатата му ръка.

— Пак! — изкрещя Коста и скочи. Вляво, с широко разтворени очи, стоеше Орнина и държеше зашеметителя. — Стреляй пак!

Тя стисна оръжието. Разнесе се второ бръмчене и Трилинг отново потрепери.

— Пак! — извика Коста, като тронаво се мъчеше да се измъкне от обхвата на размахващия се нож. Зашеметителят все още бе нагласен на минимална мощност и нямаше да задържи Трилинг много дълго. Ако Коста успееше да се добере до Орнина и да го нагласи на по-висока мощност...

И изведнъж Трилинг нададе странен клокочещ рев и се хвърли срещу него.

Ако имаше пълен контрол над мускулите си, Коста щеше да умре. Но двата удара от зашеметителя, макар и на най-ниска мощност, бяха разстроили нервната му система точно колкото трябваше. Коста отскочи назад и острието на ножа разсече левия му ръкав, вместо да се забие в гърдите му. Съвсем инстинктивно той удари ръката на Трилинг с дясната си длан и за негово най-голямо учудване ножът отлетя настрана и падна сред тръбите и проводниците покрай стената.

За част от секундата Коста видя собствената си изненада, отразена в очите на другия. След това Трилинг изкрещя някаква ругатня и отново се хвърли към него.

Коста се опита да избие ръцете, които сега се насочваха към гърлото му, но Трилинг вече се беше отърсил от последствията от шока и блокирането не успя. Миг по-късно ръцете достигнаха целта си — едната се впи в гърлото му, а другата стисна лявата му мишница.

Вълна от агонизираща болка премина през кожата и мускулите му. Имаше време само конвулсивно да си поеме дъх...

И се удари с гръб в стената достатъчно силно, за да изкара въздуха от дробовете си. Хватката около гърлото му се стегна и Трилинг започна да удря главата му в студения метал.

Зрението на Коста започна да се замъглява, мъглата се сменяше с искри при всеки удар. Той опита да ритне с коляно Трилинг в слабините, но тялото му сякаш бе станало от памук. Смъртно долавяше, че някой крещи, но не можеше да разбере думите. Направи опит да хване стискащата го за гърлото ръка, но силите го бяха напуснали.

Изведнъж ударите спряха. Докато се чудеше дали това не е просто халюцинация на умиращия мозък, усети как хватката около гърлото му отслабва — а после изчезна. Главата му започна да се

прояснява. Той се свлече до стената, давейки се за глътка въздух. Ужасна болка пронизваше лявата му ръка.

Чандрис се озова до него и го хвана за дясната ръка.

— Всичко е наред — проговори тя. Дишането ѝ бе някак задавено. — Просто седни, а? Просто седни.

— Нищо ми няма — каза той, докато тя му помагаше да седне и да опре гръб в стената. Думите излязоха от гърлото му болезнено.

— Ето аптекката — обади се Орнина. — Можеш ли да му свалиш ризата?

— Разбира се.

Тя внимателно започна да сваля ризата му. Коста трепна, когато една болезнена линия премина през гърдите му и се сля с агонията в лявата му ръка. За своя изненада той чак сега забеляза, че ризата му е пропита с кръв. Явно онзи първи удар се бе оказал по-успешен, отколкото му се бе сторило. Странно, но досега не беше усетил никаква болка.

Вдигна очи от кръвта на гърдите си и видя Трилинг.

Лежеше проснат на пода зад Чандрис. Дясната му ръка, с която беше държал порязаната ръка на Коста, беше оплискана с кръв.

От гърба му стърчеше дръжката на собствения му нож.

Коста погледна Чандрис. Чак сега видя, че по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Чандрис? — тихо попита той.

— Трябваше. — Гласът ѝ бе толкова тих, че едва го чу. — Щеше да те убие. Щеше да убие и двама ви. Не ми оставаше нищо друго.

— Зная. — Коста трепна, когато Орнина внимателно сложи марля върху гърдите му. — Аз...

— Не, недей — прекъсна го тя и измъчено го погледна с премрежените си от сълзи очи. — Недей.

Сведе очи и кимна към лежащото зад нея тяло.

— Някога той беше мой приятел — изхлипа Чандрис. Тялото ѝ се тресеше. — Той беше всичко, което имах. Той се грижеше за мен. Пазеше ме.

Сведе глава и затвори очи.

— Обичаше ме.

Коста гледаше профила ѝ. Тя открито плачеше.

За него вече не съществуваше място за съмнения. Чандрис беше в състояние да защити приятелите си и да плаче за онова, което трябваше да направи. Тя можеше да прави жертви и същевременно да запази гордостта и достойнството си. Можеше да изпитва гняв, мъка, можеше да съжалява и да обича.

Пропагандата на Мира беше погрешна. Ангелите не превръщаха гражданите на Емпирей в нещо по-низше от човешки същества. Ако не друго, те позволяваха на хора като Чандрис да станат по-човечни, отколкото са били. По-човечни, отколкото изобщо са посмявали да бъдат.

Орнина вече превързваше ръката му. Погледите им се срещнаха и той разбра посланието в очите ѝ. Пресегна се със здравата си ръка, прегърна Чандрис през раменете и нежно я придърпа към себе си.

Това сякаш пречупи и последната бариера. Тя зарови лице в гърдите му и се разплака като дете. Каквото по един или друг начин винаги си бе оставала.

Или може би като дете, на което никога не са позволявали да изживее детството си.

36.

— Съжалявам, господин Върховен сенатор. — Погледът на доктора беше забит в ръчния му компютър. — Все още не знаем какво се е случило с господин Ронион.

— Но сега е добре, така ли? — Форсайт погледна помощника си. Ронион грижливо връзваше обувките си с онази напрегната концентрация, с която се отнасяше и към най-незначителната работа.

— Да, доколкото можем да кажем. Ако желаете да остане тук още няколко дни, можем и да попаднем на нещо.

— Искате да кажете, че ще измислите някакви нови изследвания, за които никой досега не си е и помислял?

Докторът смутено сви рамене.

— Ако се наложи да стигнем дотам, да.

— Да — повтори Форсайт. — Оценявам загрижеността ви, но мисля да се въздържим.

Ронион приключи с обувките и се изправи.

„Тръгваме ли?“ — направи знак към Форсайт. Изглеждаше обнадяден и нервен.

„Да“ — увери го Форсайт. От разговора им по-рано беше установил, че Ронион се чувства много нещастен на такова странно място, да лежи на странно легло и непрекъснато да бъде мушкан, ръган и намръщено оглеждан от цяла армия мъже и жени, които непрекъснато го разнасят от стая в стая. Нямахме смисъл да го кара да продължава да страда, още повече че лекарите бяха изчерпали всичките си идеи.

Казано честно, и самият Форсайт жадуваше час по-скоро Ронион отново да бъде при него. Напрежението и неизвестността какво става на Лорелей започваше да му се отразява и той беше станал мрачен и избухлив. И всички — от Пирбазари до временно прикрепения към него екип от правителството на Сераф — знаеха това. Колкото по-бързо Ронион се окажеше близо до него, толкова по-добре.

— Е, желая ви късмет — каза докторът. — Ако получи нов пристъп, моля ви незабавно да ме уведомяте. Довиждане, господин Ронион.

„У дома ли се прибираме?“ — попита Ронион, докато двамата с Форсайт крачеха към рецепцията, където Пирбазари приключваше с документите по изписването.

„Още не“ — отговори му Форсайт, като с всички сили се мъчеше лицето му да остане спокойно. По всичко личеше, че може би дори не им е останал дом, в който да се приберат.

Но, разбира се, Ронион не знаеше нищо за това. И най-добре беше засега нещата да си останат така.

„Отиваме в правителствения дом в Магаска — добави той. — Там имаме временен кабинет.“

„О. — Ронион направи пауза и се намръщи малко повече. — Защо не се прибираме вкъщи?“

„Още не можем да тръгнем“ — каза Форсайт и го погледна. За страничен наблюдател Ронион, изглежда, напълно се беше възстановил от онова, което му се бе случило при Ангелиада.

Но Форсайт го познаваше от много отдавна и беше сигурен, че под повърхността все още се таи нещо. Около очите на Ронион се бяха появили нови бръчки и върху изражението му, подобно на прозрачен воал, лежеше тънък отпечатък сериозност.

Може би щеше да изчезне, когато споменът за онова пътуване избледнееше. Форсайт се надяваше да е така.

„Все още остават някои неща за довършване тук.“

„Като Ханан, Орнина и Чандрис ли? — попита Ронион. — Ханан добре ли е?“

За свое смущение, Форсайт едва сега си даде сметка, че не е проверил как е Ханан Дейвий от момента, когато се бе уверил, че състоянието му се е стабилизирало.

„Мисля, че да — отговори той. — Ако искаш, можем да проверим как е преди да си тръгнем.“

Някои от новите бръчки на Ронион сякаш се изгладиха.

„Наистина ли?“ — възбудено попита той.

„Разбира се — усмихна се Форсайт. — Сигурен съм, че Ханан ще се зарадва да те види...“

— Господин Върховен сенатор?

Форсайт погледна напред. Пирбазари бързаше по коридора към тях с телефон в ръка.

„Ела“ — направи знак той на Ронион, като се мъчеше да се успокои. Сърцето му заблъска в гърдите му. Може би най-последно имаше новини от Лорелей?

Срещнаха се по средата на коридора.

— Току-що се обади от ЕМОТ. — Пирбазари хвана Форсайт за ръката и го отведе настрана. — Няма да повярвате.

Форсайт събра целия си кураж. Започна се.

— Превзели са Лорелей?

Пирбазари поклати глава.

— Не. Искам да кажа, не знам. Все още нямаме вест оттам. — Той посочи телефона. — Ангелиада. Това нещо се движи.

Форсайт погледна към Ронион.

— Как така се движи? Накъде?

— Слиза на по-ниска орбита — каза Пирбазари. Придвижва се към слънцето. Засега съвсем малко, но промяна определено има.

— Каква е причината?

— Тук вече ме хващате натясно — отговори Пирбазари. — Всъщност хващате натясно всички. Никой в ЕМОТ или в института няма ни най-малка представа.

Форсайт се намръщи.

— Зар, не съществуват кой знае колко възможности. За да смени нещо орбитата си, трябва да му се приложи сила. Откъде идва тази сила?

Пирбазари безпомощно сви рамене.

— Провериха слънчевия вятър, магнитните аномалии, струпванията от прах, дори търсеха тъмни маси, които биха могли да ѝ повлияят. Засега нищо.

Форсайт се почеса по брадичката си. Опитваше се да си представи картината. От лекциите по физика помнеше, че промяната на орбитата навътре означава увеличаване на орбиталната скорост. А Централата Ангелиада бе на същата орбита пред нея...

— Придвижва се към станцията — промърмори той.

— Да, но не много бързо — каза Пирбазари. — А и Централата е много добре защитена. При скоростта на придвижване на Ангелиада ще изминат най-малко две седмици преди радиацията да стане опасно

висока. А ако орбитата продължава да се понижава, дотогава ще стане прекалено ниска, за да заплаши станцията.

— Не бих заложил на подобно нещо — каза Форсайт. — Още повече че на първо място не знаем какво, как и защо причинява това понижаване. Най-добре станцията да се подготви за евакуация, просто за всеки случай. Има ли някакви кораби там?

— ЕмОт може да изпрати транспортен кораб дотам за двадесет минути. Също така разполагат с двоен обръч спасителни капсули около тръбата, свързваща катапулта и мрежата. Капсулите са снабдени с двигатели с управляеми дюзи, гориво за два часа непрекъснато използване и животоподдържащи системи, способни да издържат две седмици.

— Защита?

— Сандвичев корпус клас ловен кораб — увери го Пирбазари. — Всъщност самите капсули са основната защита на свързващата тръба.

— Добре — каза Форсайт. — Като стана въпрос за ловни кораби, какво е положението с онези в района?

— Предупредени са — каза Пирбазари.

— Само това ли?

— Ами... — Пирбазари за момент се запъна. — Орбитата се е променила съвсем малко. Със сигурност могат да компенсират промяната.

— Само ако тя остане малка — кисело каза Форсайт. — А тъй като не знаем какво я причинява, малко трудно ще е да се дават каквито и да било гаранции. Наредете на всички да се върнат на Сераф.

Пирбазари изглеждаше изненадан.

— Наистина ли смятате, че е необходимо?

— Необяснени радиационни изригвания, а сега и невъзможни промени в орбитата? — контрира Форсайт. — Мисля, че леко сме прекрачили границата между необходимо и наложително.

Устните на Пирбазари се свиха.

— Добре — неохотно каза той. — Ще говоря с ЕмОт.

— При това високо и твърдо — каза Форсайт. — И междувременно провери дали няма някакъв начин да се премести Централата на по-висока орбита. Онова, което влияе върху Ангелиада,

може да се стовари и върху станцията, а не ми се иска орбитата ѝ да се промени тъкмо навреме, за да бъде погълната от черната дупка.

— Ще проверя — каза Пирбазари. — Зная, че събират оборудване за астероидните миньори, които от време на време се отбиват там. Може би разполагат с няколко допълнителни ускорителя.

Форсайт се намръщи. Няколко ускорителя нямаше да са достатъчни, за да преместят нещо с масата на Централата.

— Просто евакуационният кораб да бъде в готовност.

— Той е — каза Пирбазари. — От ЕмОт ми казаха...

Ронион внезапно сграбчи Форсайт за рамото. Форсайт вдигна поглед и го видя да сочи възбудено към коридора.

„Орнина! — развълнувано направи знак той. — И Чандрис!“

Форсайт погледна нататък, очаквайки да види двете жени да вървят към отделението на Ханан.

Вместо това ги забеляза да следват количка, бутана от двама служители на спешната помощ. В количката седеше окървавен мъж.

— Прилича на Коста — каза Пирбазари. — Какво е станало пък с него?

— Сигурно някакъв инцидент — каза Форсайт и стомахът му се сви. — Да видим.

Настигнаха групата точно при асансьорите. Наистина беше Коста, стоически стиснал зъби.

— Какво се е случило? — попита Форсайт.

— О, господин Върховен сенатор — поздрави го Орнина. Лицето ѝ бе напрегнато, но жената се владееше. — Случи се... ами...

— Един човек, когото познавах, дойде на „Газела“ — заговори Чандрис. — Имаше нож.

— И доколкото виждам, е демонстрирал уменията си върху господин Коста — отбеляза Форсайт. Също като Коста и Орнина, Чандрис се стараеше да се владее.

Но докато продължаваше да се взира в лицето ѝ, Форсайт забеляза, че се е състарила. Може би с десет години в сравнение с първата им среща.

— Той искаше да ме отведе — тихо каза тя. Очите ѝ за миг се затвориха. И когато ги отвори, изглеждаше остаряла с още десет години. — Коста спаси живота ми.

— Всъщност стана точно обратното — промърмори Коста.

— Пази си силите, Джерико — меко му каза Орнина и се обърна към Върховния сенатор. — Превръзките ни не успяха да спрат кръвенето, а лечебницата е изключена, както и повечето от уредите на кораба.

Вратата на асансьора се отвори.

— Не е нужно да обяснявате — увери я Форсайт. — Вървете.

— Да, сър — каза Орнина, докато санитарите вкарваха количката в кабината. — Благодаря ви, господин Върховен сенатор.

Двете жени влязоха в асансьора и вратата се затвори.

— Лявата ръка и гърдите — коментира Пирбазари. — Порезни рани, а не намушкване. Би трябвало да се оправи бързо, стига да не е изгубил прекалено много кръв.

— Сигурен съм, че ще се оправи. — Форсайт продължаваше да гледа вратата на асансьора, без да я вижда. Всички въпросителни около Коста започнаха отново да се връщат. Тайнственият източник на доходите му, неясното минало, аномалиите в маниерите и говора...

Всичко това на фона на мирското нахлуване в системата на Лорелей.

Внезапно парчетата застанаха по местата си.

— Той е шпионин! — възкликна Форсайт. — Мирски шпионин.

С крайчеца на окото си видя как челюстта на Пирбазари увисва. Но когато се обърна към него, изненадата на помощника му започна да се сменя с разбиране.

— Проклет да съм — тихо каза той. — Сигурен ли сте?

Форсайт се поколеба. Да, сигурен беше. Но не разполагаше с никакви доказателства.

А в края на краищата Пирбазари питаше тъкмо това.

— Още не. Но скоро ще бъда — Хвърли поглед към Ронион, който объркано се мъчеше да следи разговора им. — Ще отведе Ронион в офиса. Искам да ми доведеш Коста веднага щом го закърпят.

— Добре — каза Пирбазари. — И останалите ли?

— Само Коста. И не го изпускай от очи, Зар. Не го изпускай от очи.

— Не се безпокойте — каза Пирбазари.

Звездите се появиха от нищото. „Хармоничен“ пристигна.

— ЕмОт до лайнера — разнесе се остър глас от високоговорителя. — Идентифицирайте се.

Капитан Джуаби завъртя глава към главния екран на мостика, където на дисплей, подобен на тактически, бяха изобразени мрежата и катапултиращите кораби. До всеки от тях се носеха три или четири бойни кораба на ЕмОт в пълна бойна готовност.

— Тук капитан Джуаби от лайнера „Хармоничен“ — напрегнато каза той.

Прекалено напрегнато за вкуса на Леши. От мястото си, внимателно подбрано така, че да не влиза в ползрението на камерата, комодорът вдигна предупредително пръст. Устните на Джуаби едва забележимо потрепнаха и той леко кимна.

Разбира се, че ще сътрудничи. Не че имаше много голям избор. Всички командни секции на лайнера се намираха под мирски контрол и Джуаби можеше единствено да изпълнява нарежданията на Леши. Най-малкото, ако ценеше живота на екипажа и пътниците.

Джуаби леко се размърда в креслото си и златният медальон и верижката около врата му слабо проблеснаха. Телторст питаше — доста настоятелно при това — дали броят човешки животи ще е от значение за някой, който носи ангел.

Може би скоро щеше да разбере отговора.

— Отправна точка? — попита командването на Сераф.

— Балморал — отговори Джуаби. Очевидно човек с ангел на гърдите все още можеше да лъже, най-малкото когато е поставен под заплаха.

— Моля прехвърлете документите си — наредиха от ЕмОт.

Джуаби кимна към мъжа на комуникационния пулт. Мирският офицер се залови за работа, като съвсем леко се забавяше от непознатата клавиатура.

Леши бавно търкаше палеца в показалеца си, като се мъчеше да намали поне част от обхваналото го напрежение. Всичко зависеше от този момент, а точно в него не можеше да направи нищо друго освен да гледа и да чака. Документите от Балморал, които офицерът в момента изпращаше, бяха най-доброто, което можеха да направят от шифровъчния отдел на „Комитаджи“. Но нищо не е идеално. Ако командването на Сераф бе особено бдително или ако разполагаха с

много добре програмиран компютър, целият план щеше да се срути като къщичка от карти.

А заедно с него и цялата операция. Плюс, във всякакво съмнение, и по-нататъшната му кариера. Телторст щеше да се погрижи за това.

Може би за около половин минута не се случи нищо. Леши се взираше в основния екран, наблюдаваше бавното движение на катапултиращите кораби и се чудеше с какво разполагат ескортиращите ги кораби на ЕмОт. Защитниците бяха с размерите на разрушители — малки, но много добре бронирани и несъмнено тежко въоръжени.

В този случай Леши не разполагаше с капсули на Страшния съд. И все пак тези кораби не биха могли да издържат срещу мощта на „Комитаджи“.

Един от далечните кораби за момент промени посоката си, за да продължи да държи „Хармоничен“ във фокуса на катапулта. Игра на бдителност. Леши предпазливо поемаше дъх. Независимо от изхода, никога не би си позволил да изпусне нервите си пред емпирейците.

— „Хармоничен“, можете да продължите към Сераф — разнесе се гласът. — Попътен вятър.

— Благодаря — отговори капитан Джуаби, докосна едно копче и прекъсна връзката. — Инструкции, господин комодор?

— Чухте човека — каза Леши. — Стандартен курс към Сераф.

Разнесе се отдалеченият рев на двигателите и „Хармоничен“ започна да ускорява. Леши продължи да гледа главния екран, докато лайнерът се отдалечаваше от фокуса на катапулта, и следеше за някакъв признак на подозрителност от страна на разрушителите на ЕмОт.

Но те просто останаха на обозначените си места недалеч от катапултиращите кораби. В пълно неведение за онова, което току-що бяха допуснали.

Той даде на „Хармоничен“ още пет минути преднина, след което кимна към Джуаби.

— Достатъчно. Отворете спасителните докове.

— Отваряне на спасителните докове, слушам — уставно отговори капитанът и посочи съответната конзола. — Изпълнете.

— Доковете отворени — изръмжа офицерът зад конзолата. За разлика от своя капитан, човекът изобщо не си направи труда да прикрие яростта си и чувството си за безсилие. Но пък той не носеше ангел. — Всички докове са отворени.

Джуаби отново погледна към Леши.

— Вие сте на ход, господин комодор.

— Благодаря. — Леши вдигна ръчния си комуникатор. — Първа вълна — старт.

Външният корпус на „Хармоничен“ изригна в пламъци, когато сто малки космически кораба излетяха, подобно на спорите на цъфтящо растение, използвайки въртенето на лайнера за допълнително ускоряване.

Не бяха спасителни капсули. Те бяха разтоварени на Лорелей.

Вместо тях натовариха мирски изстребители клас „Влад“.

— До всички изстребители. План за атака Алфа — нареди Леши. Корабите на ЕмОт маневрираха, за да пресрещнат врага. — Не забравяйте целите си. Не разрушителите, а катапултните кораби.

Командирите на ескадрилите потвърдиха незабавно заповедта... и докато наблюдаваше главния екран, Леши усети как лека усмивка докосва ъгълчетата на устата му. Планът продължаваше да балансира на ръба на острието, но с чакането беше свършено. Сега вече имаше поне някакъв контрол над положението.

Той пое дълбоко дъх, пригответи комуникатора си и загледа как изстребителите се готвят за атака.

37.

— Появили са се от спасителните докове на „Хармоничен“ — съобщил Пирбазари на Форсайт, докато държеше отворена вратата на заседателната зала в Правителствения дом. — Охранителните кораби на ЕмОт са влезли в бой.

Заседателната зала беше учудващо пълна, особено за осем часа вечерта, когато всичко отдавна би трябвало да е затворено, а висшите правителствени функционери — по домовете си. Но или всички те бяха работили до късно, или вестта за атаката се бе разпространила достатъчно бързо, за да ги накара да се върнат, за да имат свежи новини пряко от ЕмОт.

Някои от хората оживено говореха по телефоните си. Други разговаряха напрегнато помежду си или просто мълчаливо стояха и зашеметени гледаха главния екран на стената. Екранът показваше множество различни изгледи от отделните кораби и мониторните сателити в района на мрежата и им даваше пълна представа за развиващото се сражение.

— Тактическа ситуация? — тихо попита Форсайт, докато двамата с Пирбазари си пробиваха път между групичките разговарящи. В идеалния случай на един Върховен сенатор щяха незабавно и с необходимата почит да му предложат най-доброто място в стаята. Фактът, че на практика никой не го забеляза, беше показателен за изненадата и шока, които очевидно царяха тук.

— Изглежда, непосредствените им цели са двата най-близки катапултиращи кораба — каза Пирбазари. — Номера Едно и Три. Първата им цел ще е да извадят от строя катапулта, така че да отворят място за останалите си сили.

— Или за да не можем да изхвърлим изстребителите — отбеляза Форсайт. — Или може би не искат да изхвърлим лайнера?

Пирбазари поклати глава.

— Ще се наложи сериозно прегрупиране на катапултиращите кораби, за да уловят лайнера. Виждате, че „Хармоничен“ е бил

достатъчно предпазлив, за да излезе от центъра на пирамидата, преди да изстреля изстребителите.

— Но тогава защо се връща? — попита една дребна жена. — Искам да кажа, ако всички изстребители вече са излетели?

Форсайт се намръщи. Жената беше права — лайнерът бе променил курса си и ускоряваше по вектор, който щеше да го отведе близо до кораб Номер Две.

— Зар?

— Явно Мирът все още го контролира — каза Пирбазари. — Един капитан на лайнер би направил всичко възможно, за да изведе кораба си колкото се може по-бързо и по-далеч от района на битката.

— Несъмнено — каза Форсайт. — Но какво всъщност прави той?

— Не зная — призна Пирбазари. — ЕмОт преброи сто изстребителя, а това са всички спасителни докове за кораб с такива размери. Освен това изстребителите са прекалено големи, за да имат и допълнителни подкрепления.

Форсайт почеса брадичката си.

— Ами други оръжия? Възможно ли е да са успели да натоварят лазери или ракети?

— Къде биха могли да ги инсталират? — възрази Пирбазари. — Лайнерите не разполагат с бойни секции или капсули. Снабдени са с два противометеоритни лазери, но те са прекалено слаби, за да им се обръща внимание.

— Очевидно от ЕмОт им обръщат сериозно внимание — обади се някакъв друг човек. — Вижте — посочи той.

Разрушителите, пазеци номер Две, наистина се бяха раздвижили. Само един остана в непосредствена близост до катапултиращия кораб. Останалите се разгръщаха, за да пресрещнат приближавания лайнер.

— Финт? — предположи Форсайт.

— Бих казал — финт, зад който се крие нещо — напрегнато се съгласи Пирбазари. — Достатъчно им е да унищожат само два от корабите, за да извадят от строя целия катапулт. А сега заплашват три.

А с оглед на превъзходящите ги сили, командирът на мирските кораби не би трябвало да разпокъсва силите си повече от абсолютно необходимото.

— Може би просто искат да се презастраховат.

— Или, както казахте, един от тях е финт. Целящ или да отвлече вниманието, или да задържи част от защитата. — Пирбазари кимна към екрана. — Въпросът е кой от трите?

Сраженията за Номера Едно и Три вече бяха ожесточени и противниковите кораби се осветяваха от слабите проблясъци на лазерните и плазмените оръжия или от по-ярките експлозии на ракетите. Разрушителите на ЕмОт бяха много по-големи и бронята им, подобна на защитата на ловните кораби, бе несъмнено по-дебела. В открит двубой дори най-модерните мирски изстребители не биха имали никакъв шанс срещу тях.

Но вражеският командир беше достатъчно умен, за да избягва подобен сблъсък. Неговите изстребители бяха много по-маневрени от разрушителите и той използваше докрай преимуществото си. Подобно на оси, мирските кораби непрекъснато проникваха сред защитата на ЕмОт и бързо се оттегляха, нанасяха удари срещу разрушителите, караха ги да се въртят един срещу друг и използваха момента, за да изстрелват множество малки ракети срещу двата катапултиращи кораба.

Повечето от ракетите не улучваха, биваха пресрещани от разрушителите или унищожавани от преградния огън. Но някои успяваха. Прекалено много.

И докато слушаше течащия коментар на командването на ЕмОт, Форсайт разбираше, че ситуацията бързо започва да става напечена.

Мирските изстребители също понасяха жертви. Един по един, понякога и в двойка, те избухваха в ослепителни проблясъци.

Но не достатъчно бързо. Далеч не достатъчно бързо. През червената мъгла на гнева, отчаянието и страха Форсайт гледаше как катапултиращите кораби поемат удар след удар.

И изведнъж работният край на Номер Едно избухна в сиво-бяла светлина.

— Какво стана? — изскимтя някой.

— Удариха го — каза Пирбазари. — Не целия кораб. Само онази част, която има значение.

Някой друг изруга.

— Защо тогава не се махат? Вижте ги само! Не им ли стига, че унищожиха катапулта? Какво сега, ще избият всички на борда ли?

Форсайт безпомощно стисна зъби. Мъжът беше прав — вместо да се измъкнат, мирските изтребители продължаваха да кръжат около повредения катапултиращ кораб.

— Искат да си отмъстят — промърмори той.

— Не мисля — колебливо каза Пирбазари. — Отмъщение в разгара на битката е проява на краен непрофесионализъм. А ако не друго, онези са професионалисти. Предполагам, че просто продължават да отвличат вниманието на разрушителите.

— За да успеят другарите им да свалят Номер Три изръмжа Форсайт.

Очевидно ЕмОт стигна до същото заключение. Внезапно разрушителите, охраняващи четвъртия и незаплашван катапултиращ кораб, напуснаха позициите си и се понесоха към обкръжения Номер Три.

— Най-накрая малко подкрепление — обади се някой от предните редици. — Тъкмо навреме.

Очите на Форсайт се свиха. Разбира се, подкреплението бе добре дошло... но в същото време Номер Четири оставаше напълно безпомощен.

— Зар, какво правят те, по дяволите?

— Рискуват — мрачно отговори Пирбазари. — След края на Номер Едно не могат да си позволят загубата на никой друг. В противен случай няма да са в състояние да изхвърлят никой мирски кораб от мрежата. Не смятат, че „Хармоничен“ е истинска заплаха за Номер Две, а Номер Четири е достатъчно отдалечен и разполагат с достатъчно време да го предупредят, ако някой от изтребителите внезапно реши да тръгне натам. Затова съсредоточават отбраната си при Номер Три.

— Звучи адски рисковано.

— То е адски рисковано — съгласи се Пирбазари. Но планът е достатъчно обоснован. Разрушителите могат бързо да се върнат при Номер Четири, а и самият катапултиращ кораб не е съвсем беззащитен. — Той посочи екрана. — Но не съм склонен да приема, че „Хармоничен“ не представлява заплаха за Номер Две.

Форсайт погледна към съответната част на екрана. Разрушителите от Номер Две бяха обградили големия пътнически кораб. Той се съсредоточи върху тази част от звуковия съпровод и чу

как командирът на емпирейската ескадрила нарежда на „Хармоничен“ да отвори въздушните шлюзове и да се приготви за абордаж.

— Нарездат на лайнера да се предаде вече от няколко минути — каза Пирбазари. — До този момент капитанът не отговаря.

Форсайт хвърли бърз поглед към Номер Три. Напусналите Номер Четири разрушители почти бяха навлезли в обхвата на битката и предните кораби вече стреляха с лазерите си срещу нашествениците.

Но мирските изстребители сякаш не ги забелязваха. Като продължаваха да избягват ударите на защитниците, те продължаваха да атакуват катапултирания кораб.

Погледна отново към лайнера и настръхна. Мирските изстребители не обръщаха внимание на приближаващите разрушители; лайнерът, все още контролиран от врага, стоеше неподвижно; катапултирац Номер Четири бе напълно открит за атака; Номер Три беше почти също толкова безпомощен.

И все още нищо не се случваше. Защо нищо не се случваше?

И изведнъж разбра.

— Обади се на ЕмОт! — Форсайт сграбчи Пирбазари за ръката. — Кажи им да изключат мрежата.

Пирбазари примигна.

— Господин Върховен сенатор, не могат да го направят. Това е единствената работеща мрежа.

— Зная — каза Форсайт. Всеки момент. Щеше да се случи всеки момент. — Обади се и им предай заповедта.

— Но ако го направим, цялата система ще остане открита — възрази Пирбазари. — Останалите мирски кораби могат да се появят навсякъде!

— Те не искат да се появят някъде другаде! — извика Форсайт. — Не разбираш ли? Искат подкрепленията им да пристигнат *точно там!* Там, където ще могат да предотвратят унищожаването на предните си сили!

— Но тогава...

— Защо чакат? — Форсайт заби пръст в екрана. — Чакат да изтече времето. Знаят, че в мига, в който унищожат катапулта, ЕмОт ще изключи мрежата. Може би им остава само половин минута.

Пирбазари прехапа устни. Очите му трескаво обикаляха екрана. Форсайт забеляза, че цялата зала внезапно е притихнала. Чуваха се

единствено гласовете от предаването.

Пирбазари трепна и посегна към телефона си.

— Да — каза той, докато набираше номера. — Прав сте. Мамка му!

Но вече бе прекадено късно. Докато набираше последната цифра и вдигаше телефона към ухото си, „Хармоничен“ направи своя ход.

От средната част на корпуса се разнесе блясък и дим, който се превърна в пламтяща опашка на ракета. Последва го втори блясък при завъртането на лайнера и следващата ракета подгони първата по петите. След това още един и още един, и още един на всяко завъртане на кораба. Ракетите се нареждаха една след друга, като патета, следващи майка си.

Пирбазари тихо изруга.

— Въздушните шлюзове. Разбира се. Няма оръжейни инсталации или бойни капсули, затова просто са натоварили ракетите си във въздушните шлюзове.

Обкръжаващите лайнера разрушители се опитаха да реагират — защитните им установки откриха стрелба срещу отдалечаващите се ракети. Но се намираха прекалено близо до лайнера, противоракетните им системи бяха твърде бавни, а самите разрушители — прекалено далеч, за да пресекат траекториите им и да поемат ударите върху себе си.

Внезапно Форсайт разбра защо. Разрушителите съвсем предвидливо се бяха разгърнали в отбранителна формация между „Хармоничен“ и катапултирац кораб Номер Две — най-близката и най-вероятната цел на лайнера.

Но вместо към него, ракетите се носеха към далечния Номер Четири.

Към кораба, чиито защитници се намираха при Номер Три.

Командващият ЕмОт явно беше видял това едновременно с Форсайт. Бяха дадени заповеди и след секунди защитниците на Номер Четири започнаха да обръщат и да се оттеглят.

Всъщност опитваха се да се оттеглят. Но капанът вече беше хлопнал, мирските изстребители зарязаха атаките си срещу повредения катапултирац кораб и се нахвърлиха върху разрушителите. Дори след като корабите на ЕмОт се насочиха към Номер Четири, изстребителите продължаваха да ги атакуват.

Внезапен проблясък привлече погледа на Форсайт. Защитните лазери на Номер Четири откриха огън и първата ракета беше превърната в прах. Форсайт затаи дъх...

Не. Мирският командващ също беше очаквал това. Първата ракета бе унищожена, но облакът прах и отломки продължаваше да се движи по първоначалната траектория.

И докато лазерите на Номер Четири продължаваха да стрелят, Форсайт разбра, че отломките всъщност защитават следващите ракети от атаките.

Командващият на ЕМОт отново се оказа на нужната висота. Друга серия заповеди — и от Номер Четири излетяха два снопа защитни ракети. Първата група премина през прашния облак и се насочи към втората мирска ракета...

Този път взривът беше достатъчно ярък, за да накара лещите на телескопа да се поляризират и да изобразят краткотрайното смъртоносно петно.

Но то не бе кръгло, както можеше да се очаква от обикновена експлозия. Беше триъгълно и единият му връх се протягаше натам, където до неотдавна се намираще бойната глава. Миг по-късно втората мирска ракета изчезна.

Както и двете вълни защитни ракети на ЕМОт.

— Проклет да съм — по-скоро със страхопочитание, отколкото с гняв, изруга Пирбазари. — Оформен заряд. Бойната глава беше с оформен заряд.

Лазерите на Номер Четири отново откриха огън и третата вълна противоракетна защита пое по пътя си.

— Не бях забелязвал да са използвали подобно нещо досега.

— Не са — мрачно потвърди Пирбазари. — Явно командирът им е прекарал доста време в изучаване и предвиждане на защитните ни прийоми.

Форсайт сви юмруци. Лазерите на Номер Четири уцелиха третата мирска ракета, но триъгълната ѝ експлозия унищожиха приближаващата вълна.

— Няма да успеят, Зар — тихо каза той. — Няма да имат време да унищожат всичките.

Пирбазари тихо въздъхна.

— Зная.

— Корабът е брониран — отчаяно каза някой от другия край на залата. — Може би това ще е достатъчно.

— Няма. — Пирбазари посочи екрана. — Видяхте ли обозначението на последната ракета? Клас Адски огън. Субядрена бойна глава, бронебойна, силно електромагнитно заглушаване. Ако уцели, с катапулта е свършено. Както и с останалата част от кораба.

— Тогава защо не се измъква оттам? — изграчи някой друг. — Защо, по дяволите, не се измъква оттам?

— Млъкнете! — извика Форсайт. — Не виждате ли, че се опитва?

Двигателят на Номер Четири се бе включил на пълна мощност и го задвижи перпендикулярно на приближаващите мирски ракети. Форсайт откри, че е затаил дъх, докато катапултиращият кораб набираше скорост. Ако електронните заглушители на кораба проработеха... ако мирските ракети пропуснеха факта, че целта им се с преместила...

— Не! — възкликна Пирбазари. — Не!

— Какво? — Форсайт трескаво затърси нова заплаха, но не успя да открие нищо. — Какво?

— Извън позиция е — посочи Пирбазари. Беше прибрал телефона си, докато следяха събитията. Сега той отново се появи в ръката му. — Не виждате ли? Сега фокусът на катапулта попада извън района на мрежата!

Някаква леденостудена ръка сграбчи сърцето на Форсайт.

— И ако нещо пристигне...

— Няма да могат да го изхвърлят — яростно довърши Пирбазари и притисна телефона към ухото си. — Хайде, отговори. Отговори!

Но отново бе прекалено късно. Докато поредната ракета изчезваше в пламъци, в центъра на мрежата се появи мирски кораб.

Не просто някакъв мирски кораб. Нещото беше огромно. По-голямо от всеки звездолет, за който Емпирей би могъл дори да мечтае. По-голям дори от заселническите кораби, с които прадедите им бяха пристигнали на тези светове. Дълъг, черен, чудовищен кораб, отрупан с оръжия като с четина. Всичко в него крещеше за арогантност, сила и смърт.

„Комитаджи“ бе пристигнал.

Някой задавено изруга с изпълнен с ужас глас. Огромният кораб вече се движеше, отдалечавайки се все повече от фокуса на катапулта в посока към „Хармоничен“ и обграждащите го разрушители на ЕмОт.

И разбира се, към катапултиращ кораб Номер Две.

Естествено разрушителите бяха забелязали опасността. Но въпреки че разваляха строя си и се мъчеха да се прегрупират срещу новата заплаха, Форсайт разбра, че ЕмОт са изгубили. През следващите няколко минути, докато разрушителите заемаха новите си позиции, между Номер Две и „Комитаджи“ нямаше да съществува нищо освен собствената броня и защитните системи на катапултирацията кораб.

На „Комитаджи“ не му трябваше толкова много време. Десет секунди по-късно около носа на кораба проблеснаха високоенергийни лазери, насочени с хирургическа точност към катапултирацията възел. Той изчезна сред кълбяща се маса разтопен метал и синьо-бял пламък.

А заедно с него — и целият катапулт.

— Това е — промърмори Пирбазари. — „Комитаджи“ остава тук.

— Трябва да го спрем. — Сърцето на Форсайт бясно удряше в гърлото му. — Трябва да атакуваме. Да го забавим, да пратим още катапултиращи кораби...

Млъкна, загледан невярващо в екрана. Вместо да атакуват, корабите на ЕмОт се отдалечаваха от „Комитаджи“. Не само катапултиращите кораби, но и самите разрушители. Всички се отдалечаваха.

Бягаха.

— Какво е това? — извика Форсайт. — Какво правят?

— Отстъпват — каза Пирбазари. — Заповедта току-що...

— Заповедта? — невярващо повтори Форсайт. — Каква заповед?

Дай ми този телефон.

— Сър...

Форсайт грабна телефона от ръката му.

— Говори Върховен сенатор Форсайт — рязко каза той. — Какво става?

— Силите на ЕмОт се оттеглят, господин Върховен сенатор — отговори му гласът на някаква млада жена.

— Виждам! — рязко каза Форсайт. — Върнете ги. Всичките.

— Сър?

— Чухте ме! Върнете ги и им наредете да атакуват.

Никой не отговори.

— Чувате ли ме?

— Господин Върховен сенатор, тук е генерал Рошманов — обади се друг глас. — Някакъв проблем ли има?

— Да, има! — изръмжа Форсайт. — Защо силите ви бягат пред лицето на врага?

— Сър, разрушителите нямат никакъв шанс срещу кораб с подобни размери — каза Рошманов. — Би било чисто самоубийство.

— Би било война! — настоятелно каза Форсайт. — Нали тъкмо заради това съществуват ЕмОт? За да рискуват и да са готови да пожертват живота си за защитата на Ем пирей!

— Да дадат живота си в битка — да, господин Върховен сенатор — отговори Рошманов. — Но не и да го пожертват за нищо.

— А откъде знаете, че ще бъде за нищо? — контрира Форсайт. Смътно усещаше, че повишава тон, но точно в момента не му пукаше. — Как можете да знаете, без да сте се опитали?

— Сър, ако само погледнете размерите на онова нещо...

— Добре, голямо е — озъби се Форсайт. — И какво от това? Винаги ли сте готови да се откажете и да се предадете, само защото сте уверени, че не можете да победите?

Пирбазари го дърпаше за ръкава. Форсайт гневно измъкна ръката си.

— Чуйте ме, генерале. Ще атакувате, и ще атакувате още *сега!* Обърнете корабите и го ударете.

— Съжалявам, господин Върховен сенатор — с леден глас отвърна Рошманов. — Това е работа на ЕмОт и решението зависи от ЕмОт. Няма да наредя на своите хора да жертват живота си напразно.

— Генерале...

— Сър! — настоятелно каза Пирбазари и го дръпна още по-силно за ръкава. Форсайт го погледна свирепо...

И онова, което видя, го накара да спре. Пирбазари го гледаше с присвити очи и леко отворена уста. Мускулите на гърлото му бяха обтегнати. Гледаше го така, сякаш вижда непознат.

— Сър — дрезгаво прошепна той и направи лек знак с глава.

Форсайт с усилие откъсна поглед от него и се огледа.

Всички бяха вперили погледи в него. Всички. Всички правителствени лица го зяпаха втрещено, невярващо или направо уплашено.

И внезапно усети, че не всички гледат точно в лицето му. Някои смутено гледаха към гърдите му, където проблясваше ангелският медальон.

Всъщност фалшивият ангелски медальон.

Бавно, с върховно усилие, Форсайт свали телефона. Пирбазари побърза да го вземе и да го прибере.

— Всичко е наред, сър — каза той. — Това е просто оттегляне. Не означава, че сме загубили войната.

Форсайт пое дълбоко дъх и издиша на пресекулки.

— Зная — каза той. Гласът му вече беше поставен под контрол. — След колко време ще стигнат дотук?

— От такова разстояние? — Пирбазари погледна към екрана. — За по-малко от ден, ако се напрегнат с всички сили. За не повече от три, ако нямат особена причина да бързат.

— Имат — мрачно каза Форсайт. — Вярвай ми.

— Ще знаем със сигурност след около час, в зависимост каква траектория изберат. — Пирбазари се поколеба. — Кое то поражда въпроса как ще огласим ставащото.

Форсайт погледна към екрана.

— Няма да го огласяваме.

Из залата се разнесе шепот.

— Сър, не мисля, че можем да го направим — предпазливо каза Пирбазари. — Искам да кажа, всички от ЕмОт вече знаят...

— ЕмОт би трябвало и да знаят как да си държат устата затворени — прекъсна го Форсайт. — Ако действаме бързо, ще можем да блокираме всички канали от орбиталните станции и научните платформи.

— А какво ще кажем, когато това нещо увисне над главите ни? — обади се някой. — Стига, господин Върховен сенатор, бъдете реалист. Трябва да ги предупредим.

— Аз съм реалист — отсече Форсайт. — И съм на мнение, че ако съобщим сега, ще предизвикаме паника из цялата планета.

— Хората имат право да знаят — възрази другият.

— И какво ще стане? — попита Форсайт. — Какво ще започне да прави всеки през оставащите дванадесет или двадесет часа? Ще грабне пушка и ще се прицели в небето? Ще хвърли семейството си в някое такси и ще се опита да се измъкне извън града? Наистина ли смятате, че подобен хаос ще доведе до нещо добро?

— Може би господин Върховният сенатор е загрижен за собственото си измъкване — обади се друг глас.

Форсайт дори не си направи труда да се обърне към него.

— Ще направим всичко по силите си, за да подготвим подходящ военен отпор срещу нашествениците — тихо каза той. — Всичко, което може да събере ЕмОт, ще очаква тяхното пристигане. *Всичко*. Не искам нито един човек от ЕмОт да се отвлича, за да контролира тълпи или да предотвратява погроми. — Той отново погледна Пирбазари. — Нищо не може да се направи, за да се помогне на хората. Поне ще прекарат една последна спокойна нощ.

Пирбазари нервно облиза устни.

— Да, сър.

Не беше особено щастлив от подобно решение, Форсайт го знаеше. Но също така можеше да каже, че помощникът му разбира, че решението е разумно.

— Вярвам, че искате колкото се може по-скоро да отидете в Генералния щаб и да наглеждате подготовката на защитата — продължи Пирбазари. — Но точно в момента имате посетител в офиса.

Трябваше му секунда, докато разбере за какво става дума. Да — Пирбазари трябваше да доведе Коста от болницата. В цялата бъркотия Форсайт съвсем беше забравил за него.

— Да. Разбира се.

Понечи да тръгне към вратата, но внезапно една мисъл го накара да се обърне.

— Какво стана с Номер Четири? — попита той, докато се опитваше да го открие на екрана.

— На път към Сераф заедно с останалите — каза Пирбазари. — Мирските изстребители прекратиха атаките си веднага щом започнахме да отстъпваме.

— Изстребителите нямат значение — намръщи се Форсайт. — Ами последната ракета?

— Самоунищожи се — отговори Пирбазари. — Няколко секунди след като „Комитаджи“ унищожи катапулта на Номер Две.

Форсайт сви устни.

— Предполагам, че не желаят да повредят повече военни трофеи, отколкото им е нужно.

— Да, сър, най-вероятно сте прав — съгласи се Пирбазари. — Ще тръгваме ли?

Форсайт мълчаливо го последва през тълпата, измъчван от горчивина и чувство за вина. Може би Пирбазари вярваше в тези приказки за алчността на Мира. Както сигурно и всички наоколо. А може би наистина беше вярно.

Но не можеше да не си даде трезво сметка, че докато той беше готов да заповяда на собствените си хора да се хвърлят в една самоубийствена атака, мирският командващ съвсем преднамерено беше унищожил една от собствените си ракети, вместо да погуби емпирейски живот.

А онзи командващ дори не носеше ангел. Какво говореше това за ангелите?

И най-вече за самия Форсайт?

38.

Двамата пазачи, поставени да охраняват Коста, бяха едри, с презрителни физиономии и определено не в настроение за разговори. Всъщност, като се изключеше едно нареждане да спре да се върти и да си затваря устата, нито един от тях не бе продумал нито дума, откакто Пирбазари забързано го закопча с белезниците за стола и тичешком излезе от стаята.

Така изминаха около два часа и Пирбазари най-после се появи отново.

С изненадващ спътник.

— Господин Коста — каза Върховен сенатор Форсайт. — Радвам се да ви видя пак. Предполагам, че сте се възстановили от раните си?

— Да, сър, почти — отговори Коста. Първоначалното облекчение бързо се смени с несигурност. Доколкото можеше да забележи, в изражението на Форсайт нямаше нищо приятелско, нито дори онова неясно другарство, което беше нормално да се очаква между двама души, изправяли се един до друг пред лицето на смъртта. Очите на Върховния сенатор бяха враждебни, бръчките по лицето му — резки. — Благодаря за загрижеността ви добави той.

— Моля — каза Форсайт. Отговорът бе формално учтив. Но тонът му бе леден и мрачен като зимно утро. — Зар, изведи охраната и изчакай отвън в приемната.

Пирбазари хвърли поглед към Коста.

— Сър, мога ли...

— Казах отвън.

Пирбазари за миг стисна устни. Но въпреки това направи знак на стражите и тримата напуснаха стаята.

Форсайт изчака вратата да се затвори. След това, без да бърза, отиде до бюрото си, отмести някакви листа и седна на края му с лице към Коста.

— Ето ви тук — каза най-после той, като отново впи враждебния си поглед в лицето му. — Като в някакъв трилър в тиха вечер, а?

Коста поклати глава.

— Съжалявам, но не ви разбирам.

— О, стига, господин Коста — студено отрони Форсайт. — Емпирейски Върховен сенатор... и мирски шпионин?

Коста сви устни. Трябваше да се досети.

— О. Това ли.

Нещо премина по лицето на Форсайт и остави върху него още по-твърди линии. Очевидно не беше напълно сигурен в думите си.

— Значи не го отричате.

— В никакъв случай — каза Коста. — Всъщност още преди два дни бях готов да се предам.

— Хайде де! — изсумтя Форсайт.

— Наистина — настоятелно каза Коста. — Не го направих единствено заради Ангелиада. Нещо става там, господин Върховен сенатор. Нещо много опасно. Трябва да открием какво, и то бързо. Преди да загинат още хора.

— Аха. — Форсайт скръсти ръце на гърдите си. — Значи много държите на живота на емпирейците, така ли?

Коста се намръщи. Нещо се вълнуваше под това лице, нещо много по-важно от простия факт, че е разконспириран един незначителен шпионин.

— Да, държа — каза той. — Не съм вашият типичен шпионин от трилърите, господин Върховен сенатор. Не бях изпратен тук да извършвам саботажи, да крада информация или нещо подобно. А да изучавам Ангелиада и ангелите. Това е всичко, с което съм се занимавал.

— Разбира се — язвително отбеляза Форсайт. — И предполагам, че в заповедите ви не се е споменавало нито дума за подготовка на военна операция.

— Не, нито дума — каза Коста. — Мирът вярва, че ангелите са извънземно нашествие... — Той млъкна. — Каква военна операция? Какво се е случило?

За един безкраен момент Форсайт просто го гледаше. После каза:

— Вие сте великолепен актьор, господин Коста. Или това, или наистина не знаете.

Стомахът на Коста се сви на студена твърда топка.

— Кажете. Моля ви.

Последва ново продължително мълчание. След това Форсайт се размърда.

— Добре. Загубихме всякаква връзка с Лорелей. Нещо е изключило всички комуникационни линии. И същото това нещо е погълнало два куриерски кораба. — Той мрачно се усмихна. — Кажете ми отново онова за извънземните нашественици.

— Лорелей — промърмори Коста и си спомни инфарктното си влизане в системата и прекалено големия астероид, в който бяха напъхали малкия му кораб. — Оттам проникнах в Емпирей. Скрит във вътрешността на фалшив астероид.

— Колко други имаше с вас?

Коста поклати глава.

— Казаха ми, че съм само аз. Но астероидът беше прекалено голям. Може да е имало... може да е имало и други.

— Само вашия астероид ли изхвърлиха?

— Пак ви повтарям — така ми казаха. Но всъщност не зная.

— С други думи, биха могли да оставят цял взвод командоси заедно с вас, а вие не сте усетили — мрачно заключи Форсайт. — Това ли твърдите?

— Нищо чудно — призна Коста. Парчетата от мозайката започнаха да се съединяват, но картината не беше от приятните. — Интересно. През последните месеци няколко пъти се чудех защо изобщо изпратиха мен. Не съм професионален шпионин, не знаех почти нищо за емпирейската култура и изобщо не ме бива в общуването с хората. А обучението ми продължи само няколко седмици.

— Тогава *защо* са ви изпратили?

Коста преглътна.

— Може би са очаквали да ме заловят бързо — каза той. — Вероятно са предполагали, че ако хванат един шпионин, това ще обясни присъствието на „Комитаджи“ в системата на Лорелей и ще разсеят всякакви подозрения.

— Докато останалите командоси успеят да превземат или унищожат мрежите?

— Не зная какви са били другите им планове.

Известно време Форсайт мълчеше.

— Предполагам, че наистина не знаете — накрая каза той. — Жертвеното агне не присъства на обсъждането на стратегията на вълците, нали?

На вратата колебливо се почука и Пирбазари пъкна главата си вътре.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, господин Върховен сенатор — каза той. — Но искахте да ви държа в течение със ставащото при Ангелиада.

— Казвай. — Форсайт не откъсваше поглед от Коста.

— Орбитата ѝ се е променила още повече. Последните изчисления показват, че след малко повече от четири дни ще постави под заплаха Централата.

— Четири дни? — намръщено повтори Форсайт. — Нали преди спомена за две седмици.

— Придвижила се е още навътре — обясни Пирбазари. — Това означава, че скоростта ѝ се е увеличила.

— Това също означава, че може да се придвижи прекалено навътре, за да представлява опасност — отбеляза Форсайт.

— Може би. А може би не. — Пирбазари беше неспокоен. — Въпросът е, че промяната в орбитата не е постоянна. Астрономите твърдят, че всъщност малко се е придвижила навън.

— *Навън ли?*

— Да, сър. Малко е трудно да се каже със сигурност — имало е ново радиационно изригване, което е объркало част от показанията на уредите им. Но са доста сигурни в преценката си.

— В каква посока е било изригването? — попита Коста.

— Не се намесвайте. — Форсайт го изгледа свирепо.

— Само си помислих, че ако изригването е насочено навътре към слънцето, то би могло да обясни движението навън — каза Коста. — Ангелиада може да се е научила как да фокусира лъчението си и да го използва като реактивен двигател.

Форсайт бавно се обърна към него.

— Какво искате да кажете с това „научила се е да фокусира лъчението си“?

— Едно особено подреждане на ангели показва сигурни черти на протоинтелект — каза Коста. — По-специално, показва резултантна крива на класическа Лантрилинова логическа верига. Можете да се

убедите, като се запознаете с работата на Че Крюйров и доктор Фрашни в института.

— Какви ги говорите? — попита Пирбазари. — Какви са тези логически вериги?

— Някога се е смятало, че те са първата крачка към създаването на разумни компютри — обясни Коста. — Важното е, че група ангели показва определени признаци на разум. А през последните няколко години сте отнели хиляди ангели от Ангелиада. Ако сте оставили също толкова антиангели, следва, че...

— Момент — прекъсна го Форсайт. — Какви антиангели?

— Античастицата на ангела — каза Коста.

— Никога не съм чувал за тях.

— Никой не е. Но съм убеден, че съществуват. — Кос а направи знак с глава някъде към тавана. — И ако съм прав — ако антиангелите имат същия потенциал за разум като ангелите, — тогава самата Ангелиада може да е започнала да става разумна.

— Това е нелепо — възкликна Пирбазари. — Става дума за черна дупка, а не за двегодишно дете или добре обучено шимпанзе. Как е възможно да стане разумна?

— Зная, че звучи като лудост — призна Коста. — Но поведението на Ангелиада вече противоречи на всички известни теории за черните дупки. Тази промяна на орбитата е само поредният пример.

— И как смятате да го докажете? — попита Форсайт.

— На първо място, трябва да се докаже съществуването на антиангелите — каза Коста. — Събрах оборудване, с чиято помощ се надявам да ги засека и да уловя някой от тях. Докато правя това, екипът на доктор Фрашни трябва да се заеме с изучаването на по-големи групи ангели.

— Ясно — промърмори Форсайт. — Е, по втората част със сигурност ще ангажираме доктор Фрашни. Що се касае до първата... — той леко наклони глава настрани, — ще видим кого ще ни препоръча институтът.

Нещо стегна Коста за гърлото.

— Сър, вече съм подготвил оборудването. Ще са им необходими дни, за да могат да проектират и сглобят друга версия.

— Защо да не ползват вашето?

Коста се опита да махне с ръка, но белезниците не му позволиха.

— По-голямата част от плановете и процедурите са в главата ми. Нямах време да запиша нищо. Ще ми отнеме толкова време да разясня техниката на някой друг, колкото ако започнат от нулата.

— Тогава ще започнат от нулата — обяви Форсайт и се изправи. — Зар, всяко нещо по реда си. Обади се на ЕмОт да пратят транспортния кораб до Централата. Станцията разполага с три часа за евакуация.

— Да, сър — каза Пирбазари. Изражението му беше странно. — Сър, при дадените обстоятелства...

— Трябва да евакуираме станцията — настоя Форсайт. — Няма причина да не накараме и института да се задейства по въпроса.

Пирбазари направи кисела физиономия, но кимна.

— Добре. Да оставим ли включена мрежата на Централата?

— Да — каза Форсайт. — Както предлага господин Коста, може да се наложи да пратим някого да провери ситуацията.

— Господин Върховен сенатор, моля ви — тихо каза Коста. — Не можем да си позволим да губим време.

— Ще се погрижа да спомена това на директор Подолак — каза Форсайт. — Зар, като свършиш с това, заедно със стражите можеш да отведеш господин Коста във военния затвор на ЕмОт. Приключих с него.

— Да, сър.

Пирбазари излезе.

— Не е ли иронично — проговори Форсайт, наполовина на Коста, наполовина на самия себе си. — От месеци търся начин да спра разпространението на ангелите в Емпирей. Всъщност за известно време дори вярвах, че вашите проучвания могат да ми дадат ключа, който ми трябва.

Поклати глава.

— И вие ми давате този ключ. Точно в момента, когато Мирът започна своето нахлуване. Не е ли странно колко бързо могат да се сменят приоритетите?

Форсайт се изправи.

— Давам ви един шанс. Кажете ми кои са тайните поддръжници на Мира в Емпирей и ще помоля ЕмОт да проявят снизходителност към вас.

— Бих искал да зная, сър — каза Коста. — Бих искал тази война да не се беше случвала не по-малко от вас. Мога да ви кажа местоположението на автоматичната сонда на Лорелей, откъдето взех документите си. Но това е всичко, което ми е известно.

— Много лошо — отбеляза Форсайт. — При нормални обстоятелства съдът най-вероятно би се произнесъл за доживотен затвор. Но тъй като сме в състояние на война, предполагам, че присъдата ще бъде смърт.

Той се обърна и тръгна към вратата.

„Странно е — помисли си разсеяно Коста — да чуеш как произнасят смъртната ти присъда.“ Странно, защото точно в този момент животът му сякаш нямаше особено значение за него. Виждаше в мислите си как бясната фурия на Ангелиада се отклонява по невъзможен начин от орбитата си и заплашва ловните кораби и космическата станция.

А може би и самия Сераф.

Дали Ангелиада бе разумна? Данните на Крюйров недвусмислено сочеха в тази посока. Дали беше зло? Разполагаха единствено с реакцията на ужас на Ронион и убийствените атаки срещу ловните кораби. Но щом ангелите — дори повредените — предизвикваха добро, тогава какво би трябвало да правят антиангелите?

Нямаше никакви отговори. Но едно бе сигурно — че не разполагат с много време. Не и след като Ангелиада бе на четири дни от Централата. Не и с бюрократичните спънки, които неизбежно щяха да забавят намирането на каквито и да било решения, дори и да се докажеше съществуването на антиангелите.

Не и с военната машина на Мира, стоварила се върху Лорелей.

Никой в института нямаше да може да разработи нужната процедура достатъчно бързо. Нужно бе оборудването на Коста и ловният кораб на Дейвий. А той нямаше как да проведе експериментите си от килията на ЕмОт.

Форсайт беше стигнал до вратата.

— Вие не носите ангел, господин Върховен сенатор каза Коста.

Форсайт се обърна. Изглеждаше объркан.

— Какви ги говорите? — попита той и докосна златната верижка и медальона около врата си. — Какво мислите, че е това?

— Фалшификат — каза Коста, без да откъсва поглед от лицето на Форсайт. Наистина беше великолепен актьор. — Истинският е у Ронион.

Коста го гледаше право в очите и го чакаше да вземе решение.

— Стига глупости — най-сетне каза Форсайт. — Опитват се да се хванете за сламка.

— Не искам да ви изобличавам, господин Върховен сенатор — тихо каза Коста. — Предполагам, че това ще доведе до вашия импийчмънт или както там го наричате. Но не ми пука за това. Единственото, което искам, е да ми се позволи да отида при Ангелиада и да открия какво става там. Пуснете ме и ви давам думата си, че ще се върна и ще се предам самичък.

Устата на Форсайт се сви.

— Как ли пък не.

— Наистина — настоя Коста. За свое учудване откри, че говори искрено. — Трябва да разберем какво прави Ангелиада...

— Единственото, което искате, е да ме отстраните — рязко го прекъсна Форсайт. — Аз съм единственият сред това стадо овце, който все още мисли и съзнанието му не се е превърнало в каша от тези ангели. Ако ме унищожите, никой няма да може да се противопостави на Мира.

— Господин Върховен сенатор...

— Забравете — каза Форсайт. — Няма да стане. Няма да го допусна.

Вратата се отвори и влезе Пирбазари, следван от двамата стражи.

— Евакуацията започна, сър. Идваме да отведем задържания.

— Промених решението си. — В гласа на Форсайт нямаше и следа от яростта и параноята отпреди пет секунди. — Ще го задържим тази нощ тук.

Пирбазари примигна.

— Моля?

— Така ще има време да си помисли дали да не ни сътрудничи — каза Форсайт. — И ако откаже, утре сутринта ще го предадем на ЕМОТ.

Пирбазари бързо погледна към Коста, после отново към Форсайт.

— Да, сър — каза той, все още напълно объркан. — А... така закопчан за стола ли ще си остане?

Форсайт погледна часовника си. Беше почти десет.

— Някой да донесе походно легло. Прекъснете всички комуникационни линии и компютърния терминал и опразнете сейфа на бюрото. Намери някой да обърне ключалката, за да се заключва само отвън, и постави двама стражи пред вратата. — Той погледна Коста. — И след това го разкопчайте. Тук няма какво да направи.

Коста пое дъх.

— Господин Върховен сенатор...

— Имате време до утре сутринта, господин Коста спокойно изрече Форсайт. — Съветвам ви здравата да помислите, докато спите.

39.

Всички в командната зала гръмко приветстваха комодор Леши, докато вървеше към спускателната платформа под балкона. Той отговаряше на поздравите със спокойни кимвания и леки усмивки. Разбираше психологическата им нужда от празнуването, но същевременно съвсем ясно си даваше сметка, че войната съвсем не е свършила. Подобно на всички останали бунтовни колонии, отхвърлящи управлението на Мира в продължение на години, Емпирей щеше да се съпротивлява докрай.

Като командващ негово задължение бе да ги доведе до този край колкото се може по-бързо.

Както и предполагаше, Телторст го очакваше.

— Планът проработи според предвижданията ви, господин комодор — каза той, когато платформата стигна балкона. Лeши забеляза, че гласът и изражението му са подчертано неутрални. — Моите поздравления.

— Благодаря — отговори му Лeши, сякаш Телторст говореше съвсем искрено. — Камбъл?

— Емпирейските кораби се разпръснаха, сър — бодро доложи офицерът. — Повечето се оттеглят към Сераф. Някои от по-силно засегнатите са се насочили към малка наблюдателна станция на няколко часа по-близо.

— А „Хармоничен“?

— Потегли към Сераф незабавно след като вашата част напусна — отговори Камбъл.

— Сигурно можем да го настигнем, ако се наложи — измърмори Телторст.

— Несъмнено — отговори Лeши, пристъпи покрай него към тактическия дисплей и преднамерено обърна гръб на Адютора. Телторст яростно се бе съпротивлявал срещу плана му „Троянски кон“. А сега, след успеха му, също така яростно възразяваше срещу решението на Лeши да пусне лайнера и да се лиши от евентуални

заложници. Нищо не можеше да задоволи този човек. — Някакви признаци на съпротива?

— Все още не — каза Камбъл. — Комуникационният трафик около планетата е много натоварен, но засега нищо не се отнася към движението на корабите.

— С изключение на онзи — многозначително се обади Телторст.

— За какво става дума? — попита Леши.

Камбъл изгледа Телторст.

— Основният катапулт на системата е отгатык Сераф — каза той и чукна един клавиш. На тактическия дисплей се появи мигаща жълта точка, следваща орбитата на планетата. — Досега не сме засекли никаква сериозна активност в онзи район.

— Положението със сигурност ще се промени през следващите няколко часа — намеси се Телторст. — Те със сигурност ще се опитат да евакуират от системата част от лидерите и ценностите си. Настоятелно препоръчвам да се изпрати ескадрила изстребители, които да пресекат подобни опити.

— Препоръката е отбелязана — каза Леши и мислено я прати директно в дезинтегратора. Беше видял на какво са способни емпирейските бойни кораби и нямаше никакво намерение да изпраща и един изстребител на подобна идиотска акция далеч отвъд защитата на „Комитаджи“. Що се отнасяше до него, ако лидерите на Сераф решаха да се откажат и да избягат — да бягат.

И ако решаха да натъпчат джобовете си на тръгване — какво пък, тяхна си работа. Не са много нещата, които да действат по-деморализиращо върху, населението от бягството на водачите му по време на криза. Особено на лидери, които задигат и държавната хазна преди да си плюят на петите. А Леши знаеше от опит, че едно деморализирано население означава по-бързо и безусловно предаване.

— По-нататък.

— Това е основният катапулт — продължи Камбъл и чукна още няколко клавиша. Мигащата жълта точка изчезна и се смени с две зелени — едната точно до кръга, обозначаващ Сераф, втората — много по-далеч навън в системата. — Там също няма никаква активност. Но открихме и втора, по-малка система от мрежа и катапулт недалеч от орбитата на Сераф. Не сме съвсем сигурни — сигналите са странни, —

но развойният отдел предполага, че е двупосочна връзка с подобна система от мрежа и катапулт при Ангелиада.

Двупосочна връзка между мрежа и катапулт? Ама че конфигурация.

— И сте забелязали някакъв кораб да тръгва натам?

— Да, сър, преди около петнадесет минути — каза Камбъл. — Ангелиада се намира на двадесет и две светлинни минути от сегашното ни местоположение, така че ако корабът наистина е тръгнал натам, ще се появи на другия край след седем минути. Следя го с телескоп. Той погледна към Телторст. — Адютор Телторст е на мнение, че целта му е да саботира мрежата на Ангелиада.

— Така ли? — Леши се намръщи на Телторст. — И с каква цел?

— Очевидно за да ни задържат настрана от нея напрегнато каза Телторст. — Вече знаем, че най-добрата им защита е двойният сандвичев корпус, а корабите им за лов на ангели са снабдени именно с такива.

— И предполагате, че събират ударна сила от ловни кораби около Ангелиада? — благо попита Леши.

— Толкова нелепа ли е подобна идея? — рязко каза Телторст. — Или вече сте забравили онези въоръжени миньорски кораби, които се нахвърлиха срещу нас в системата на Лорелей?

— Макар и не особено ефективно, доколкото си спомням — отбеляза Леши. Въпреки това трябваше да признае, че идеята не е толкова нелепа, колкото изглежда. Емпирейските отбранителни сили като нищо можеше да вярват, че група въоръжени кораби, изскочили в мрежата на ниска орбита около Сераф, са в състояние да изненадат „Комитаджи“. — Камбъл?

— Претърсихме района за кораби — отговори Камбъл. — Засега не сме открили никакви признаци, че там изобщо има *нещо*, да не говорим за организиране на ударна група.

— Но вие самият признахте, че лъченията размиват образа — контрира Телторст. — Продължавам да твърдя, че не изглежда невероятно да са разположили поне *няколко* кораба.

— Покажете ми — нареди Леши, отиде до конзолата си и седна. Обърна креслото си към главния екран точно в мига, когато Камбъл извика телескопичното изображение на Ангелиада.

Гледката бе толкова грандиозна, колкото очакваше. Беше виждал черна дупка и по-рано при едно от своите пътувания. Много по-голяма, много по-спокойна, дебнеща тихо в космоса подобно на невидим паяк в невидимата си паяжина, задоволяваща се да привлича материята в спирали около себе си и да я засмуква в бездната отвъд събитийния си хоризонт.

Ангелиада беше точно обратното. Съвсем незначителен отвор в тъканта на пространството, тя изригваше светлина, радиация и частици с цялата ярост и сила на една малка звезда. Лъчението ѝ отхвърляше всяка материя или слънчев вятър, които се приближаваха прекалено близо и йонизираха частиците още по-далеч. През слънчевите филтри, блокиращи най-ярката област при ядрото, визуалният ефект беше като огромен взрив в космоса, заобиколен от широка лента призрачна светлина. Подобно на пръстените на Сатурн или Демолиън.

Или като ореол. Ореол около Ангелиада.

Леши с усилие отклони мислите си от поетичните образи към суровата реалност на войната. Камбъл беше прав — там нямаше никакви следи от кораби.

За съжаление, Телторст също беше прав. Блясъкът на ореола от йонизиран газ бе достатъчно силен, за да скрие от сензорите кораби с размерите на изстребител.

За щастие, решението беше достатъчно просто.

— Разполагате ли с орбиталните данни на катапулта при Сераф?

— Разполагаме с общите данни — каза Камбъл. — Екваториална орбита, на двеста клика височина. Ще получим повече подробности, когато се приближим.

— Направете го — нареди Леши. — Когато пристигнем, заемаме позиция точно зад него, колкото се може по-далеч, но без да губим визуален контакт. Това приемливо ли е, Адютор? — добави той и се завъртя към Телторст.

— Мисля, че да — каза Телторст. — Поне засега.

Леши и Камбъл се спогледаха и комодорът забеляза лекото стягане на устните на офицера си. Камбъл също разбираше — нищо не бе в състояние да задоволи Телторст.

— СтаГО, върнете тактическия дисплей. Да тръгваме.

Когато Чандрис пристигна пред Правителствения дом, беше почти 10:30 и звездите слабо мъждукаха през светлините на Магаска.

Изкачи петнадесетте мраморни стъпала към главния вход, като тихо проклинаше на всяко от тях. Бяха минали повече от два часа, откакто Коста бе изчезнал от болницата, и дългият и изнурителен процес на предположения и тяхното последователно елиминиране най-сетне я доведе тук. Ако не се намираше в тази сграда, просто не знаеше къде да го търси.

Но имаше някакво чувство, че е вътре. Много лошо чувство. Коста, благородният идеалист и глупак, вече беше споменавал, че иска да се предаде. А сега, все още изцапан с кръвта от нападението на Трилинг, явно бе предприел решителната крачка.

И всичко това, за да защити нея, Ханан и Орнина, несъмнено. Нищо, че всички стигнаха до решението, че засега трябва да си затваря устата. Нищо, че заплахата от Ангелиада далеч надхвърляше всичко, което би направил Мирът чрез него.

„Ако нещо е останало от него след като Форсайт е приключил“ — мрачно си помисли Чандрис.

В този час външната врата естествено беше заключена. Още една досада в списъка. Тя я отвори за тридесет секунди и се вмъкна вътре. Вратата към основната част на сградата зад рецепцията също се оказа заключена. Справи се с нея още по-бързо.

Очакваше да е тъмно и пусто. За нейна изненада лампите светеха и доста хора сновяха из залите и кабинетите. Всички бързаха или разговаряха с тревожни, приглушени гласове. Някои правеха и двете наведнъж.

Беше много объркващо — все едно да влезеш в банка с фенерче и инструменти за разбиване на каса и да откриеш, че полицията е решила да си направи събрание вътре. Но старите навици бързо се задействаха и ѝ придадоха вида на арогантна и заета млада жена. Подобна роля я беше допускала на хиляди места, където не би трябвало да бъде, покрай хора, които би трябвало да се усетят. Бърз поглед в движение върху указателя — и вече се изкачваше към петия етаж, където се намираха временните офиси на Форсайт.

Дълбоко в себе си все още се надяваше, че Коста някак си е успял навреме да овладее чувствата си и да запази тайната за себе си.

Но покрай колкото повече служители минаваше, колкото повече откъси от разговори чуваше, толкова по-ясно ставаше, че хората не са тук просто за да получат възнаграждение за извънреден труд. Те бяха гневни, разтревожени и уплашени.

И непрекъснато се чуваше думичката „Мир“.

Което означаваше, че е дошла много късно. Коста наистина се бе предал. И нищо чудно вече да беше преместен на сигурно място в някой затвор. Тази малка разходка май се очертаваше чиста загуба на време — също като двата часа преди нея.

Но тъй като така или иначе беше тук, нищо не пречеше да продължи. В краен случай би могла да изкопчи малко информация от някой наивен чиновник. Стигна крилото на Форсайт и пристъпи към стъклената стена, която го отделяше от коридора.

Очакваше да се озове в центъра на събитията — в края на краищата, залавянето на мирски шпионин не бе нещо, което се случваше всеки ден, пък било то и на един Върховен сенатор. Форсайт беше политик и дори да беше съвсем некадърен, би трябвало да изстиска всичко от подобно събитие.

Но очакванията ѝ отново се оказаха погрешни. Крилото беше съвсем слабо осветено и почти съвсем празно.

Погледна през стъклото. Крилото донякъде приличаше по разположение на етаж на Амберсън Тумес — обширно външно пространство с няколко врати, водещи вероятно към лични офиси. Но докато приемната на Тумес се заемаше единствено от администраторката и рецепцията, помещението тук беше пълно с поне десетина бюра и работни станции. Значи това бе общото работно помещение. За миг тя се запита каква част от него заема Форсайт и каква се контролира от местните правителствени агенции. На всяка от вратите в задната стена имаше табела с име, но заради разстоянието и слабото осветление тя не можеше да ги разчете.

В помещението имаше само трима души. Двама стояха до една от вътрешните врати и по позите и кобурите им личеше, че са стражи. Чандрис не ги беше виждала никога, но емблемите на куртките им показваха, че са служители от охраната на местното правителство.

Третият човек обаче имаше много познато лице. Седеше леко прегърбен зад едно от бюрата. Светлината от компютърния дисплей хвърляше сенки върху разтревожената му физиономия.

Това беше помощникът на Форсайт, Ронион.

Нямаше начин да се справи с ключалката — не и пред погледите на двама отегчени стражи, наблюдаващи всяко нейно движение. За щастие, нямаше и нужда да го прави. Понечи да почука на стъклото, сети се навреме, че Ронион е глух, и размаха ръка.

Ронион усети движението. Вдигна поглед и изведнъж загрижените бръчки по лицето му се изчистиха в някаква нетърпелива надежда. Скочи на крака — тромаво движение за човек с неговите размери, — забърза към вратата и отвори, като възбудено жестикулираше.

— Чакай малко — каза Чандрис и задържа ръката му, докато прекриваше прага. — Не толкова бързо — добави тя, като се стараеше да произнася ясно думите.

Знаеше, че Ронион може да чете по устните, но не бе сигурна колко добре ще се справи в полумрака.

Със сигурност се справяше по-добре, отколкото тя — с жестовете му. Беше прелистила набързо речника за глухонеми преди два дни, докато седеше в склада на „Газела“ и чакаше Коста да дойде и да открадне ангела, но не бе запомнила всички знаци. Но знаенето на всички думи на един език не означава задължително, че можеш да разбереш говора на някой. Очевидно процесът на обучение беше дълъг.

— Ела, нека да седнем — подкани го тя, хвана го за ръката и го помъкна навътре, по-далеч от вратата.

„Добре“ — направи знак той и се остави да бъде заведен до най-близкото бюро. Чандрис би предпочела да отиде до неговото бюро и да види какво е чел на компютъра, но то се намираще прекадено близко до стражите. Дори да не разбираха езика на Ронион, те със сигурност щяха да подслушат нейната половина от разговора.

А не искаше да бъде подслушван точно този разговор.

Настани Ронион зад бюрото и придърпа един стол и за себе си, като го постави така, че да е с гръб към стражите.

— Добре. Само че бавно, моля те. Кажи ми какво е станало.

„Господин Пирбазари доведе Джерико преди известно време — каза Ронион, като движеше ръцете си послушно и подчертано бавно. — Каза, че бил шпионин!“

Чандрис потисна гримасата си. Значи се бе оказала права.

— Каза ли ти как са разбрали?

„Не зная. Предполагам, че господин Форсайт се е досетил. Той е много умен.“

— Да, зная — съгласи се Чандрис. Значи беше права само наполовина. Коста не се беше предал сам.

В такъв случай всички благородни изявления за нея и Дейвий като за потенциални невинни жертви отиваха на вятъра. Ако Форсайт се покажеше от онзи кабинет и я видеше, най-вероятно щеше да стигне до абсолютно погрешно заключение.

— Той вътре с господин Форсайт ли е? — попита тя колкото се може по-невинно.

Ронион се намръщи.

„Не, господин Форсайт не е тук — направи знак той. — Само Джерико.“

Дойде ред и на Чандрис да се намръщи.

— Сам? — повтори тя, като се съпротивляваше на порива да се обърне и да погледне към вратата. Форсайт да заключи един мирски шпионин в собствения си кабинет и да си тръгне, като го остави самичък през цялата нощ?

Но Ронион кимна.

„Господин Форсайт разговаря с него, после дойде господин Пирбазари, донесоха походно легло и храна, след което си тръгнаха. И един техник дойде и обърна ключалката.“ — Лицето му за момент просветна от интересния спомен.

Споменът избледня и изражението му отново стана загрижено.

„Какво ще правят с Джерико? Нещо лошо ли?“

— Не зная — отговори Чандрис, без да спира да мисли за кабинета. Значи онези двамата пазеха затворник, а не просто чакаха, докато свърши разпитът му.

Но това беше безсмислено. Магаска със сигурност разполагаше с достатъчно затвори и арести за един такъв важен престъпник като мирски шпионин. Нямаше причина Форсайт да превърне кабинета си във временна килия.

Освен ако Върховният сенатор не искаше Коста да не разговаря с никого другого.

Внезапно всичко си дойде на мястото. Разбира се! Коста не би искал да отиде в затвора — целта му бе Ангелиада, а той не би могъл

да стигне дотам, ако бъде обвинен официално. Би направил всичко възможно да убеди Форсайт да отложи официалния арест, докато направи експеримента си, като вероятно благородно бе обещавал, че след като се върне, ще се предаде доброволно.

И когато не бе успял, сигурно беше изиграл последния си коз.

Фактът, че Форсайт не носи ангел.

— Значи господин Форсайт е говорил с Джерико. Той каза ли ти нещо, когато излезе?

„Нареди ми да не казвам на никого за Джерико. — Още докато правеше знаците си, изражението на Ронион започна да става несигурно. — Охо. Май не трябваше и на теб да ти казвам.“

— Всичко е наред — побърза да каже Чандрис. — Сигурна съм, че е имал предвид да не казваш на хора, които все още не знаят.

Ронион примигна.

„Нима ти знаеш?“

Чандрис затаи дъх, предусетила капана, в който можеше да се натика сама. Ако признаеше пред Ронион, че знае за Коста, щеше да го накара да говори по-свободно, но можеше да си навлече и обвинение в съучастничество, ако Ронион повтореше разговора пред Форсайт.

Но нямаше друг избор. Не и ако искаше да помогне на Коста.

— Да, зная. Каза ми преди два дни, когато обсъждахме какво да правим с Ангелиада.

Ронион потрепери и приведе раменете си, сякаш искаше да се смали.

„Онова място е лошо. — Очите му бяха като на подгонено животно. — Изплаши ме много.“

— Мен също ме плаши — увери го Чандрис. — Плаши и Джерико, и много други хора. — Тя леко се наведе към него. — Затова Джерико и аз трябва да идем там. Трябва да разберем някои неща за него, за да не плаши никого повече. Можеш ли да ни помогнеш?

Той се намръщи още повече.

„Не зная. — От вълнението жестовете му ставаха по-бързи. — Господин Форсайт ми каза да не казвам на никого, а сега ще се наложи. Ако ти помогна, страшно ще ми се ядоса.“

— Повече ще се ядоса на мен — опита се да го успокои Чандрис. — Ако загазиш, ще му кажа, че вината е моя и че ти нямаш нищо общо.

Той сведе поглед към ръцете си. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще заплаче.

„Но това няма да е вярно. Ти не ме караш да правя нещо. Господин Форсайт казва, че който направи нещо лошо, сам трябва да си поеме последствията.“

— Прав е — призна Чандрис. Но прави изключение за самия себе си, добави мислено тя, като си помисли за фалшивия медальон. Но нямаше смисъл да го споменава. Ронион очевидно бе доброволен съучастник в измамата, което означаваше, че Форсайт му е казал някаква глупост, за да го убеди, че в нея няма нищо нередно. Ако се опиташе да оспори подобно виждане, само щеше да го смути.

„Искам да помогна — продължи Ронион толкова бързо, че тя едва успяваше да следи пръстите му. — Ти и Джерико много ми помогнахте, когато бяхме на кораба и се изплаших. Но господин Форсайт ми каза да не казвам на никого...“

— Да, зная. — Чандрис докосна ръката му, за да го успокои. — Аз съм виновна. Не трябваше да те моля. Извинявай.

Той примигна.

„Няма за какво да ми се извиняваш. Не съм ти ядосан. Харесваш ми.“

Тя се усмихна.

— И ти ми харесваш, Ронион. — Думите ѝ бяха съвсем искрени. В тази неподправена, почти детска невинност имаше нещо, което затрогваше някаква струна дълбоко в нея. Би предпочела да изтърпи всичко друго, но не и да го нарани. — Не се безпокой, ще се оправя. И двамата ще се оправим.

„И Джерико ли?“

— И Джерико.

Очите му изучаваха лицето ѝ. След това бръчките се изгладиха и Ронион се усмихна.

„Добре. Вярвам ти.“

— Добре. — Чандрис се чувстваше виновна. „Брои ли се за лъжа — измъчено се питаше тя, — ако си с най-добри намерения, но същевременно нямаш ни най-малка представа как да изпълниш обещанията си?“ — Знаеш ли кога утре ще дойде господин Форсайт?

„Каза, че в девет — отговори Ронион. — Искаш да говориш с него за Джерико ли?“

Тя се пресегна и хвана ръцете му.
— Благодаря ти — тихо каза и ги стисна. — Ще се видим утре.
Той ѝ се усмихна — също като дете, на което са му казали, че е послушно.

„Лека нощ, Чандрис. Щастливи сънища.“

Тя преглътна.

— И на теб, Ронион.

Продължи да се усмихва и след като си беше тръгнала.

Когато присъствието на Форсайт на Сераф стана известно след почти фаталното сблъскване на „Газела“ с Ангелиада, губернаторът предложи на видните гости първокласни лични стаи и временни офиси в Правителствения дом. Форсайт прие само кабинетите. Корабът му беше снабден с всички удобства, с които можеше да се похвали и Правителственият дом, освен това така беше по-лесно да стои настрана от любопитните очи на медиите.

Седеше сам в командната стая на кораба с питие в ръка и разсеяно гледаше пистата на космодрума и блестящите в небето звезди. Наближаваше три сутринта, а той беше уморен, както никога.

И също толкова уплашен, въпреки че за нищо на света не би го признал.

ЕмОт правеха всичко по силите си — трябваше да им го признае. За седемте часа от началото на нападението на Мира успяха да съберат огромен брой изстребители, въоръжени патрулни кораби и дори използваха няколко научни станции и водоснабдяващи сателити, на които биха могли да се инсталират оръжейни платформи. Много преди „Комитаджи“ да достигне Сераф всички защитни сили щяха да бъдат в пълна готовност.

И никоя от тях нямаше да е в състояние да го спре.

Форсайт въздъхна — мрачен и самотен звук в празната стая. „Комитаджи“ беше твърде огромен, твърде мощен, твърде неразрушим. ЕмОт можеха да хвърлят всичките си сили срещу него и пак нямаше да успеят да намалят чувствително нападателните му възможности. Когато димът се разсееше, „Комитаджи“ щеше да продължи да е на мястото си.

В орбита над един напълно безпомощен свят.

Форсайт отпи от питието си, без да усеща вкуса му, и си представи мрачния сценарий. По време на битката при мрежата командирът на „Комитаджи“ беше предпочел да унищожи собствената си ракета, вместо непредставяващия вече заплаха катапултиращ кораб. Дали щеше да прояви такава сдържаност и снизхождение към една завладяна планета, пълна с цивилно население?

Или сдържаността му щеше да зависи от това колко бързо ще се предадат победените? Дали желанието за мъст щеше да се увеличава пропорционално с всяка драскотина, която ЕмОт нанесеше върху корпуса на „Комитаджи“?

Форсайт бе наредил населението на Сераф да не бъде информирано за предстоящата атака, като изтъкна, че така поне ще прекарат една последна спокойна нощ. Дали хората щяха да приемат доводите му през приближаващия следобед, когато грозната истина изведнъж се изправеше пред тях?

Дали мъжете и жените от ЕмОт щяха да го разберат, ако изведнъж хвърлеше цялата им усилена работа на вятъра и предадеше Сераф на Мира без нито един изстрел?

Какво му повеляваше дългът на Върховен сенатор в такава ситуация? Да задоволи гордостта, като допусне и двете страни да понесат колкото се може повече загуби? Да дари обожествяващия парите Мир с една Пирова победа, като го накара да унищожи по-голямата част от онова, което ще завладее?

Или да приеме неизбежното — да предаде в ръцете на врага един непокътнат свят и да запази живота на хората, на които се е заклек да служи?

Докосна медальона на гърдите си и се замисли за онези събрания на Върховния сенат, на които беше участвал на Ухуру. За раздразнението, което изпитваше, когато виждаше колко спокойни и уверени са неговите носещи ангели колеги. Твърдо убедени, че методите им са правилни, че резултатите от действията им са най-добрите за хората на Емпирей.

Дали това спокойствие бе просто илюзия? Страничен ефект от овчедушната нагласа, която създаваха ангелите?

Или в него имаше нещо повече? Дали ангелите всъщност не правеха носителите си по-мъдри?

Форсайт не знаеше. И изглеждаше все по-сигурно, че никога няма да узнае. Дори да вземеше ангела от Ронион още сега, ефектът — какъвто и да бе той — нямаше да е достатъчно бърз, за да се прояви преди пристигането на „Комитаджи“.

Но поне щеше да може да се измъкне от всичко, което би казал Коста.

Изсумтя пренебрежително. Кого всъщност се опитваше да залъже? Нищо не бе в състояние да затвори устата на Коста. Хлапето имаше свои собствени задачи — мирски задачи — и в мига, в който се окажеше пред публика, всичко щеше да излезе наяве. Че Върховен сенатор Аркин Форсайт, висш емпирейски служител, напълно преднамерено е престъпил закона.

Нямаше начин да скрие подобно нещо. Нямаше начин да доведе нещата дотам неговите думи да се изправят срещу думите на Коста. Ронион знаеше всичко за схемата. И независимо от всички усилия, които Форсайт бе положил, за да му даде някакво разумно изглеждащо обяснение, след започването на разпитите всичко щеше да излезе наяве. Ронион беше прекалено честен и простодушен, за да се впусне в извинения, измислици и увъртания. Просто и ясно щеше да каже цялата истина.

Какво щеше да си помисли народът на Сераф, когато я разбереше? Какво щеше да си помисли Пирбазари? А всички онези офицери и войници от ЕмОт, които в момента даваха всичко от себе си?

За съжаление, той много добре знаеше какво. Преди месеци заради подобно разкритие биха поискали незабавно прекратяване на кариерата му. Но сега последиците щяха да са много по-лоши.

Каквито и заповеди да дадеше сега, утре те щяха да бъдат разглеждани като манипулации на един корумпиран политик с цел лична полза. Предаване без бой? Продад се е на Мира срещу осигуряването на непокътнат емпирейски свят. Борба до последния човек? Подкупен да погуби силите на ЕмОт, като ги хвърля срещу оченидно непобедимия мирски кораб. И в двата случая разгласяването щеше да доведе до несигурност и объркване сред хората и да породя подозрителност и враждебност спрямо техните лидери.

И независимо дали Сераф щеше да се предаде с или без бой, същото това подозрение най-вероятно щеше да доведе до създаването

на стотици партизански групи. Мъже и жени щяха да насочат гнева, отчаянието и срама си от Форсайт към окупаторите, това щеше да доведе до проливането на повече и повече кръв, докато накрая Мирът не решише, че Сераф не си струва разходите и е по-целесъобразно да бъде унищожен.

И всичко това само защото Коста по някакъв начин се беше добрал до тайната му.

Ако обаче Форсайт му позволише да я разкрие.

„Най-голямото добро за най-голямото мнозинство“, сети се той за древната мярка. Ако Коста беше заплаха само за него, нещата щяха да стоят по друг начин. Форсайт беше взел своето решение и с готовност би поел последиците от действията си. Ако баща му го бе научил на нещо, то бе именно това.

Но не ставаше дума само за него. Коста се бе превърнал в заплаха за народа на Сераф и за цял Емпирей. За народа, който Форсайт се бе заклел да защитава.

А като доказан мирски шпионин във военно време, Коста вече бе заложил живота си.

Откъм кабинета му се разнесе тих мелодичен — звън древният часовник на баща му отмери три часа. „Ще стане лесно“ — помисли си Форсайт. Мислите изглеждаха толкова далечни, сякаш принадлежаха на някой друг. Утре щеше да отиде в Правителствения дом в девет, както бе казал на Пирбазари и Ронион. Щеше да влезе сам, скрил пистолета на Пирбазари под сакото си, за да разпита Коста. Внезапен вик, заповед да стои на място, един изстрел — и всичко щеше да свърши. Етажът щеше да гъмжи от чиновници и сътрудници и всички с готовност щяха да свидетелстват за онова, което са чули.

А може би щеше да извади късмет. Може би Коста наистина щеше да се нахвърли върху него. Така нещата щяха да станат още по-лесни.

Тежко се изправи и се повлече към кърмата, за да поспи няколко часа. В 9:05 всичко щеше да е приключило. Коста щеше да замълчи завинаги и той щеше да посрещне „Комитаджи“ с бистър ум. Най-голямото добро за най-голямото мнозинство.

По пътя към каютата допи остатъка от пиетието. Все още нямаше вкус.

40.

— Успокой се, момиче. — Ханан леко се беше задъхал по стъпалата на Правителствения дом. Върхът на свития му чадър потропваше ритмично по мрамора и отмерваше крачките им. — Знаеш целия трик и имаш на разположение вроден талант. Всичко ще мине като по мед и масло.

— Надявам се — промърмори Чандрис и го погледна. Не се тревожеше за плана на Ханан, а за самия него. Въпреки гръмките му декларации, че е напълно готов за една малка разходка, беше готова да се закълне, че всяка крачка му причинява болка.

Но никога не би допуснала подобно нещо, ако трябваше да съди само по приказките му.

— Всичко ще мине като по мед и масло — успокояващо повтори той. — Щом си видяла имената им в указателя, няма начин да не успеем. Десет минути максимум и всичко ще е готово.

Чандрис леко се беше прегърбила от непривичната тежест на късото, но тежко палто, което беше навлякла.

— Щом казваш.

— Казвам. Просто се успокой.

Влязоха в сградата и приближиха рецепцията, където седеше жена на средна възраст.

— Моите почитания — тежко каза Ханан и ѝ подаде една от засуканите визитни картички, които Чандрис и Орнина бяха измислили и отпечатали на „Газела“ преди по-малко от два часа. — Аз съм доктор Грайдли Фаулер, психиатър. Това е помощничката ми Ясинта Тин. Трябва незабавно да се срещнем с главен секретар Симтраск в офиса на инспектор Дамад.

— А... разбира се. — Администраторката се взираше във визитката. — Ще се обадя на господин Симтраск и...

— Незабавно, уважаема госпожо, незабавно — настоя Ханан, заобиколи бюрото ѝ и се насочи към вратата, водеща в същинската част на сградата.

Направи три стъпки преди жената от рецепцията да проумее какво става.

— Чакайте! Трябва да съобщя за вас в...

— Офиса на инспектор Дамад — каза през рамо Ханан и насочи заповеднически чадъра си към нея. — Незабавно.

— Но...

Продължението на протеста ѝ заглъхна, щом Ханан отвори вратата и продължи. Чандрис го следваше по петите.

— Свърши работа — промърмори Ханан, докато вървяха по коридора. — Накъде?

— Асансьорът е ей там. Трябва ни пети етаж.

— А Дамад?

— На втори. Ще се разминем с главния секретар.

— Да направим нещата съвсем сигурни. — Ханан забави крачка. — Не искаме да се сблъскаме с него по стълбите.

Приближиха небрежно асансьора и натиснаха копчето. Вратата се отвори и двамата влязоха в празната кабина. Чандрис натисна копчето за пети етаж и потеглиха.

Разнесе се отдалечаващото се тропане по вратата, придружено от възмутени възгласи. „Това си е чист удар — твърдо си каза тя. — Никой няма просто да ни се смее, ако ни пипнат.“ Пое дълбоко дъх и се приготви да изиграе ролята си.

Нищо учудващо, че крилото на Форсайт беше много по-населено, отколкото през нощта. Ронион не се виждаше никъде, но двамата стражи все още стояха пред вратата. Всъщност бяха нови — явно през последните няколко часа бе имало смяна. Това беше добре — последното нещо, което ѝ се искаше, бе някой да я познае. Дръпна вратата и я задържа, докато Ханан пристъпи вътре с изражението на сериозния, арогантен и доста неприятен доктор Грайдли Фаулер.

Секретарката седеше точно до вратата и подреждаше новодошлата поща. Ханан тръгна направо към бюрото ѝ.

— Аз съм доктор Фаулер — обяви той и за повече тежест чукна с чадъра в пода. Докато жената вдигаше поглед, той погледна надолу към пода до нея и се наведе. Успя незабелязано да събори един дебел плик и незабавно го вдигна. — Ето... изпуснахте това — добави той и хвърли небрежно плика върху останалата купчина. — Имам спешна и

неотложна среща с господин Симтраск. Бъдете така добра да ме заведете при него.

Секретарката примигна.

— Господин Симтраск не е тук — объркано каза тя. — Той е разбрал, че трябва да се срещне с вас в офиса на инспектор Дамад.

— На инспектор Дамад? — изръмжа Ханан. — Онази мърла на рецепцията е объркала всичко! Господин Симтраск и инспектор Дамад трябваше да се срещнат с мен *тук*! Идете да ги извикате!

Секретарката се намуси.

— Сър...

Чандрис не изчака да изслуша останалата част от разправията. Повече от сигурно беше, че Ханан ще излезе победител. Промъкна се зад двамата към едно временно освободено бюро, тайно извади от ръкава си един плик и го остави на бюрото. Хвърли поглед върху табелата — човекът се казваше Булунга — и продължи към един по-възрастен мъж, който намръщено се бореше с компютъра си няколко бюра по-нататък. Табелата го идентифицираше като господин Самак, министерство на земеделието.

— Извинете? — неуверено се обади тя.

Мъжът раздражено вдигна очи.

— Да?

— Имате писмо, господин Самак. — Тя извади от джоба на палтото си плик и му го подаде.

Той навъсено погледна плика.

— Няма обратен адрес. Няма марки. Откъде е?

Чандрис разпери ръце.

— Откъде да знам? Съвсем отскоро работя тук. Дори не знаех къде да го отнеса, докато той не ми каза.

— Дал ви е *моето* име?

— Откъде иначе ще го знам? — попита Чандрис. — На плика няма дори адрес. Просто ми посочи вратата, каза ми името ви и ми нареди да ви го предам.

— Значи е от някой, който е в сградата? — Самак подозрително разглеждаше плика. Човек без никакво чувство за хумор, реши Чандрис, който през всички години винаги е бил в края на опашката за професионални шеги. Инстинктите не ѝ бяха изневерили — беше избрала идеалната жертва. — Как изглежда?

— О, момент — каза Чандрис и хвърли бърз поглед назад. Господин Булунга се беше върнал на бюрото си и се мръщеше, докато отваряше своя плик. — С къса тъмна коса, тъмни очи и кръгло лице — продължи тя, описвайки Булунга колкото се може по-точно, но не така, че да стане прекадено очевидно. — С късо тъмносиньо сако и сива вратовръзка. Май имаше някаква червена шарка по вратовръзката, не си спомням каква точно.

— Хммм — изръмжа Самак и започна да разрязва плика с ножчето за писма. — Добре. Свободна сте.

— Да, сър — покорно каза Чандрис и отстъпи назад. Взе някакви листа от съседното празно бюро и продължи нататък, като се преструваше, че задълбочено ги изучава, докато чакаше началото на фойерверките.

Чакането не продължи особено дълго. Самак се намусваше все повече и повече, докато четеше скалъпеното от Ханан писмо; лицето му застрашително почервения. Четири бюра по-нататък Булунга претърпяваше подобна трансформация — в неговия случай от леко раздражение в пълно изумление и гняв; пръстите му побеляха от стискане на хартията.

Самак изригна първи. Трескавият му поглед фиксира Булунга, той скочи от стола си и отиде до бюрото му.

— Ти ли ми прати това? — И пхна листа пред носа му.

Булунга имаше вид на човек, който в нормални ситуации е доста кротък. Но точно в този момент изобщо не беше в миролюбиво настроение.

— Разкарай това нещо от лицето ми! — изръмжа той и го изгледа яростно. — Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Сива вратовръзка с червена шарка — обвиняващо заяви Самак, посегна към вратовръзката на Булунга и я измъкна над сакото му. — Значи си бил ти!

— Изобщо не знам какви ги дрънкаш! — рязко отвърна Булунга и издърпа вратовръзката си от ръцете на Самак. — А като става дума за писма, какво е *това*? — извика той и размаха своя лист пред Самак.

— Какво става тук, за Бога? — промърмори от съседното бюро някакъв мъж в сив костюм.

Чандрис хвърли поглед към табелата му — Войховиц.

— Страхувах се, че ще стане така — с леко треперещ глас му каза тя. — Онзи човек там... господин Самак... е избягал луд.

— Самак? — невярващо възкликна Войховиц. — Но той работи тук от... ами, вече почти пет години!

— Това е в стила му. — Чандрис леко повиши глас, за да може Войховиц да я чува сред разгорещавания се спор. Доколкото можеше да се съди по вида им, Самак и Булунга бяха на крачка да се сбият, а целият офис беше зарязал работата си и ги наблюдаваше потресено. — Крие се за известно време някъде и изглежда съвсем нормален. И изведнъж побеснява.

Войховиц хвърли поглед към двамата стражи.

— Някой трябва да направи нещо. Защо всички стоят?

— Чакаме съответните органи — каза му Чандрис. Забеляза как в другия край на стаята Ханан шепне потайно на друг шокиран служител. Същата история, само че в неговата версия избягалият луд беше Булунга, а не Самак. Погледите им се срещнаха... — Освен... ами да! Идете да поговорите с него.

— Аз? — Войховиц изглеждаше така, сякаш му предлагаша да поплува в басейн, пълен с крокодили. — Шегувате се.

— Аз съм психиатър, господин Войховид — строго му напомни Чандрис. — Никога не се шегувам. Вие сте негов колега и сте един от малцината, на които той има доверие. Вие сте човек, когото той ще изслуша.

— Не, не! — запротестира Войховид. — Не аз. Та той почти не говори с мен.

— Недейте да спорите — непреклонно каза Чандрис. — Познавам този човек. И независимо дали го разбирате, или не, той ви уважава. Хайде, поговорете с него. Ще ви се развика — той винаги крещи, когато е в такова състояние. Но, повярвайте ми, ще ви послуша.

— Но...

— Или отивате още сега, или ще се наложи да чакаме органите. Няма да ги послуша така, както би го направил с вас, и може би ще прибегнат до физическа сили или дори ще използват газ, за да го укротят. Да не искате това да се случи само защото не искате да бъдете герой?

Не беше сигурна дали споменаването на газ свърши работа, или магическата думичка „герой“. Но резултатът бе налице. Войховиц

изправи рамене, бутна стола си назад и стана.

— Добре. Вие сте психиатърът — каза той и тръгна напред. В другия край на стаята шаранът на Ханан внезапно взе решение, кимна и също се насочи към свадата.

— Какво става тук? — прогърмя нечий глас достатъчно силно и властно, за да се чуе дори през виковете в средата на стаята. До самата врата стоеше белокос мъж. Очевидно главният секретар Симтраск се беше върнал от напразното препускане към офиса на инспектор Дамад.

Ханан беше готов и още щом мъжът направи една крачка, се озова до него, хвана го под ръка и започна настоятелно и тихо да му говори. Междувременно свадата в центъра продължаваше, без никой от вече четиримата участници да обръща и най-малко внимание на Симтраск.

Нещата вече достигаха точката на кипене. Като се държеше плътно до стената, Чандрис се промъкна близо до двамата стражи, които все още стояха до вратата на Форсайт. Както всички останали в стаята, те наблюдаваха надигащата се буря с нарастващо напрежение. Още само една капка...

Симтраск гневно дръпна ръката си от Ханан и тръгна към спорещите. Ханан окуражаващо го тупна по рамото и кимна на Чандрис.

Чандрис бързо се доближи до по-близкия страж и го сграбчи за ръката.

— Внимавайте — изсъска тя. — Онзи със сивия костюм — Войховиц — каза, че имал нож!

В същия миг Симтраск стигна до групичката, сграбчи ръката на Самак и се обърна на една страна...

И пред стражите изникна един чудесен профил със стърчащата дръжка на нож, която Ханан бе залепил за сакото му.

Стражът до Чандрис изруга и се хвърли напред. Другият вече беше извадил телефона си и набираше номера за спешни случаи.

— Лекарска помощ в крило 501!

Първият страж стигна до Симтраск, обърна го...

И с приглушен трясък димната граната в плика, който Ханан бе сложил върху бюрото на секретарката, се взриви. Гъст бял облак запълзя към тавана.

Някой изпищя. Противопожарната система на помещението реагира по-трезво. В момента, в който димът стигна сензорите, пожарогасителите се включиха.

Стаята се превърна в хаос от викове, писъци и панически бяг към изхода. Вторият страж тръгна напред, като крещеше на всички да запазят спокойствие.

— Бързо! — надвика Ханан шума и пъкна чадъра си в ръцете на секретарката. — Вземете! Пазете бюрото си!

Тя автоматично го взе, автоматично го вдигна и натисна копчето, за да запази безценните си хартийки от ситния дъжд, който се сипеше върху тях.

И нададе писък, който заглуши всичко останало, защото четири ярко оцветени гущерчета изскочиха от върха на чадъра и затичаха из помещението.

Чандрис не изчака продължението, а отвори вратата на офиса на Форсайт и се вмъкна вътре.

Почти се сблъска с Коста, който стоеше точно до вратата и слушаше шума отвън с растящо безпокойство.

— Чандрис! — възкликна той. — Какво става?

— Измъкваме те — каза му тя и смъкна палтото си. — Имаш ли нещо за взимане?

— Не. — Очите му се разшириха при вида на лекарската престилка, която Чандрис носеше под палтото. Как по...

— Идват лекари и се носят слухове за бой с ножове каза тя. Обърна палтото наопаки — от едната му страна имаше яркочервено петно. — Ти си една от жертвите. Обличай се.

— Не мога да повярвам — клатеше глава той, докато навличаше палтото. — Как по дяволите успя да направиш всичко това?

— Постъпих на работа на един кораб в качеството на лудия шут на капитана. — Тя бързо огледа положението навън и отвори вратата. — Не забравяй, ти си намушкан.

Излязоха — Чандрис придържаше Коста през кръста, а той притискаше кървавото петно и залиташе. Пандемониумът отвън не бе стихнал ни най-малко; всъщност с пристигането на още двама от охраната и на трима лекари положението се влошаваше. Чандрис поведе Коста към вратата, като се стараеше да заобиколи бъркотията колкото се може по-отдалече.

Почти стигнаха, когато един от лекарите се огледа и я забеляза.

— Взех този — извика му Чандрис. — Останалите са в кабинета отзад. Побързайте!

Той кимна, сграбчи единия от колегите си и започна да си пробива път през тълпата. Чандрис и Коста стигнаха вратата и се измъкнаха навън.

Изхвърлиха окървавеното палто и престилката на стълбите. След минута бяха на улицата.

Ханан ги чакаше в таксито зад ъгъла.

— Ето *това* се казва шедьовър! — ухили се той, докато двамата се вмъкнаха в колата. — Знаеш ли, Чандрис, имаш данни за истинска шоу-звезда.

— Предпочитам по-тихия живот, благодаря — каза тя. — Какво беше написал в онези писма?

— Професионална тайна. — Той се ухили, но Чандрис виждаше, че е изтощен. И че го боли много. — Е, Джерико? Къде да те хвърлим?

— На „Газела“ — каза Коста. — Вече трябва да е готова, нали?

— Да — каза Ханан и се намръщи. — Естествено, даваш си сметка, че тя е най-очевидното място и ще те потърсят най-напред именно там, след като се оправят с бъркотията горе.

— Да се надяваме, че за тях не е прекадено очевидно — твърдо каза Коста. — Но каквото и да става, отиваме на „Газела“. — Той погледна Чандрис. — Трябва да си направя експериментите.

Пожарогасителите вече бяха спрени и най-истеричните участници — избутани навън, но когато Форсайт пристигна, продължаваше да цари хаос.

— Какво е станало тук? — раздражено попита той.

В първоначалната бъркотия получи пет различни отговора — всички противоречиви и до един абсолютно, безсмислени. Едно обаче стана ясно като зимна утрин.

Коста беше изчезнал.

Той бавно пресече стаята към отворената врата на офиса си. Стъпките му се съпровождаха от неприятното хрущене на офис-оборудване, шумолене на разпилени хартии и жвакане на подгизнал килим.

— Кога се случи? — обърна се той към мокрия главен секретар.

— Преди по-малко от петнадесет минути, господин Върховен сенатор — отговори секретарят. Изглеждаше виновен, объркан и вбесен едновременно. — Някакъв човек се представи за...

— Благодаря, чух. — С рязко движение на ръката Форсайт му направи знак да се разкара. Влезе в офиса си и се огледа. Тежестта на скрития под сакото му пистолет тежеше на душата му като буца втвърдена вина.

Пистолетът, с който възнамеряваше да застреля Коста. Пистолетът, с който хладнокръвно беше планирал да убие човек.

Как по дяволите бе могъл да си помисли за подобно нещо?

Поклати глава. Какво ставаше с него? Личното му решение да не приеме ангела се основаваше на чисти морални принципи. Или поне така смяташе. А сега, за да прикрие същото това решение, беше готов да извърши убийство.

Възможно ли бе всички други да са прави? Да не би ангелите наистина да бяха нещо, от което се нуждае всеки политик?

Възможно ли беше баща му да е грешил?

Зад него се разнесе енергично шумолене на мокра хартия.

— Господин Върховен сенатор. — Пирбазари беше запъхтян. — Току-що чух. Изчезнал ли е?

Форсайт кимна.

— Изчезнал е.

Пирбазари изруга.

— Незабавно ще вдигна тревога. Ще го пипнем. Него и останалите от мирската група. И понечи да тръгне.

— Не си прави труда. — Форсайт го хвана за ръката. — Няма никакви мирски командоси.

— Какво искате да кажете? — намръщи се Пирбазари.

— Огледай се. — Форсайт посочи служителите, които разчистваха неразборията. — Никой не е пострадал, няма истински поражения, никакви оръжия, ако изключим онзи бутафорен нож. Не можеш да очакваш подобен финес от хора, построили кораб като „Комитаджи“.

— Тогава кой?

— Кой друг би могъл? Нашата млада гратисчийка и професионална мошеничка. Чандрис Лалаша.

Пирбазари сбърчи чело, после бавно каза:

— Аха... Но е имало и някакъв мъж.

Форсайт се поколеба. От описанията беше очевидно, че мъжът е Ханан Дейвий, съвсем прясно изписан от болницата. Но явно Пирбазари все още не бе в течение на всичко.

— Може би е някой от приятелите ѝ. Тя е тук от месеци. Предостатъчно време, за да установи нови запознанства.

— Тогава откъде да започнем издирването? От обичайните свърталища?

— Както казах, не си прави труда — каза Форсайт. — Имаме по-важни грижи, за да се занимаваме с някакъв дребен шпионин и престъпните му другарчета. Знаем ли вече кога ще пристигне „Комитаджи“?

Пирбазари пое дълбоко дъх.

— Около два следобед. — Цялото му същество се бунтуваше. — Сър, настоятелно ви съветвам да промените решението си. Коста може да е наистина незначителен шпионин, но е в състояние да създаде сериозни проблеми. *Особено* ако се свърже с престъпния свят. Най-малко ми позволете да изпратя някого на „Газела“ — могат да решат да спрат там, за да вземат някои неща и да приберат наличните пари на Дейвий.

— Не — твърдо каза Форсайт. — Не смяташ ли, че не са премислили всичко? Накъдето и да са решили да бягат, вече са тръгнали натам.

— Да, сър. — Пирбазари очевидно още не беше убеден, но разбираше от заповеди. — Има и новини от Ангелиада.

Форсайт се намръщи.

— Още проблеми в най-неподходящия момент. Да вървим. Ще ми разкажеш по пътя към Генералния щаб.

„Добре, Коста — помисли си той, докато минаваха през хаоса, оставен от Чандрис и Ханан. — Щом наистина искаш да идеш до Ангелиада, действай. Дължа ти поне това.“

Ами ако всичко бе само уловка? Ако Коста само заиграваше със симпатиите и страховете му, за да се измъкне и да започне да върши саботажите, от които се опасяваше Пирбазари?

В такъв случай също бе свободен да действа. И в двата случая последиците щяха да паднат на главата на Форсайт. Изкупление за

греха на неговата лъжа.

И за греха на гордостта.

Когато таксито стигна дока на „Газела“, полиция нямаше. Но имаше един посетител, който възбудено крачеше пред портала.

Ронион.

Озова се до таксито още преди колата да е спряла напълно.

„Чаках ви.“ — Ръцете му се движеха толкова бързо, че Чандрис едва успяваше да следи знаците.

— Всичко е наред, Ронион, ето ни. — Чандрис отвори вратата и се измъкна навън. — Добре ли си?

„Голяма беда. О... Джерико! — добави Ронион, като забеляза слизация Коста. — Господин Форсайт пусна ли те?“

— Какво става? — промърмори Коста и се обърна, за да помогне на Ханан. — Можеш ли да го разбираш?

— Горедолу — отговори Чандрис, като задържа лицето си така, че Ронион да вижда устните ѝ. Винаги бе мразила хората да говорят зад гърба ѝ. Ронион вероятно изпитваше същото. — Казва, че е станала беда.

— Да, обзалагам се — изсумтя Коста.

„Беда с Ангелиада — каза Ронион. — Движи се!“

— Казва, че Ангелиада се движи — преведе Чандрис.

— Какво? — изпухтя Ханан, докато се измъкваше от колата. — Как така се движи?

— Променя орбитата си — каза Коста. — Помощникът на Форсайт Пирбазари каза това през нощта. Опитвах се да им разкажа за експериментите, показващи наченки на разум у ангелите, и какво би могло да означава това за Ангелиада, но не ми повярваха.

Очите на Ронион се разшириха.

„Разум? Искаш да кажеш, че Ангелиада е умна?“

— Не сме сигурни — призна Чандрис и се огледа. Все още никаква полиция, но нещата можеха да се променят всеки миг. — Да влезем вътре. Ще ни е много по-удобно.

— А и Орнина сигурно е приготвила чайника — добави Ханан. Той видимо куцаше. — Последният стигнал ще мие чиниите.

Орнина наистина беше приготвила чайника. След пет минути всички се бяха скупчили около масата в мъничката кухня с чаши димящ чай пред тях.

— Добре, да задълбаем малко по-подробно по въпроса — обади се Ханан. — Да предположим, че мога да приема тези небивалици, че Ангелиада е станала разумна...

— Кое то не се отнася за теб — промърмори Орнина.

— ... но дори да го приема — продължи Ханан, без да обръща внимание на коментара — как е възможно да променя орбитата си? Върху нея не действат никакви сили, а тя не разполага с реактивни двигатели.

— Всъщност в известен смисъл разполага — каза Коста. — Фокусирани радиационни изригвания. Може да ги използва като реактивен двигател. Един вид йонен двигател. Опитвах се да разпитам Пирбазари дали са част от това, но така и не получих отговор.

— Част от кое? — попита Ханан.

— Проблемът е, че това е много бавен начин на придвижване — обясни Коста. — Йонните двигатели просто не са достатъчно мощни за подобно ускорение. Щом Ангелиада се е придвижила толкова, че да се стигне до евакуиране на станцията, трябва да има още някакъв начин за движение.

— Чакай малко — намеси се Орнина. — Евакуация на Централата ли? *Никога* не евакуират Централата.

„Вече е празна“ — размърда пръсти Ронион.

— Може и да не са го правили, но сега става точно това — каза Коста. — Форсайт даде заповедта снощи. Не зная дали е била изпълнена.

— Ронион казва, че е изпълнена — Чандрис продължаваше да следи жестовете му. — Пратили са совалка... и в четири сутринта всички са се върнали на Сераф.

Орнина поклати глава.

— Не мога да повярвам. — Централата работи непрекъснато от пускането ѝ преди осемнадесет години. Да не настъпва краят на света?

— Може и да не си далеч от истината — мрачно каза Коста. — Ронион, знаеш ли дали са изключили всичко на тръгване?

„Не зная. Никой не спомена нищо за това.“

— Да се надяваме, че не са. — Коста гледаше в чашата си. Присви тревожно очи. — Катапултът ще ни трябва.

— Не можеш да избягаш оттам, Джерико — каза Орнина. — Катапултът е свързан единствено с ловната мрежа на Сераф.

— Нямам намерение да бягам — каза Коста. — А що се отнася до ловната мрежа... Ронион, какво още казаха за Ангелиада?

„Приближава се до станцията. Нали тя е онова, което прилича на голям паяк?“

— Колко се приближава? — попита Чандрис.

„Много — отговори Ронион. — Не зная колко. Но е наистина странно. Казват, че се движи нагоре и надолу и че стреля по станцията.“

— Стреля по станцията ли? — намръщи се Ханан след превода на Чандрис. — С какво разполага за стреляне?

— Сигурно говори за нови радиационни изригвания — каза Коста. — Насочени към Централата. Вече е изгонила всички оттам. Сега иска да се махне и самата станция.

„Иска.“ Думата отекна в съзнанието на Чандрис като звън на камбана. *Иска.* До този момент не беше вярвала на теорията на Коста за разумна и злонамерена черна дупка. Или поне не съвсем.

Сега, от тази една-единствена думичка, повярва. Ангелиада наистина беше жива и разумна.

И мразеше хората. Хората на станцията. А може би и хората на Сераф?

Господ да им е на помощ!

— Джерико, казваш, че трябва да има и нещо друго освен изригванията, за да може така да променя посоката си — обади се Ханан. — Какво например?

— Например съвсем нови физически закони — съвсем откровено каза Коста. — Мразя да се обвързвам с идеи за мистериозни сили, непознати на човечеството. Но в този случай май нямам друг избор. *Нещо* движи Ангелиада, и това не е никоя от силите, които сме регистрирали.

— Да, но как е възможно подобна сила да остава скрита от нас? — възрази Ханан.

— А с колко черни дупки се познаваме отблизо? — контрира Коста. — Всякакви странни неща стават на събитийния хоризонт — от

огромни приливни сили до промяна на хода на времето. Аз лично гласувам, че това има нещо общо с гравитацията — или поляризация на гравитационните полета, или нещо свързано с хода на времето.

— Не знаех, че физиката се е превърнала в демокрация — промърмори Ханан.

— Не е — каза Коста. — Когато казах, че гласувам, имах предвид теорията, за която ще рискувам живота си. А може би и живота на всички нас.

— Чакай малко, успокой топката — каза Чандрис. — Тук кой рискува?

— Не можем да допуснем Ангелиада да се придвижи до Сераф, ако го пожелае — каза Коста. — В момента си играе с гравитацията и се учи как да я използва. Затова подскача нагоре-надолу по орбитата си. Но рано или късно ще стане доста добра.

— Ако вече не е станала. — Орнина потрепери. — Ако атакува Централата, значи е станала доста уверена.

— Уверена черна дупка — поклати глава Ханан. — Ама че израз.

— И какво ще правим? — попита Чандрис.

— Единственото нещо, което можем да направим. — Коста я погледна право в очите. — Ще се отървем от нея.

— Какво?! — Тя примигна.

— Ще използваме катапулта на Централата да я изхвърлим някъде — каза той. — Някъде дълбоко в междузвездното пространство, където ще може да си играе само с най-слабите гравитационни полета.

— И как ще стане това? — попита Ханан. — Орнина е права — катапултът е свързан единствено с мрежата тук.

— Тогава просто трябва да изключим мрежата тук — каза Коста. — Трябва да има начин да се изключва от Централата. Само трябва да уцелим кодовете.

— Ами ако не се получи? — възрази Ханан. — Ами ако просто катапултът престане да работи?

— Тогава здравата загазваме — призна Коста. — Но трябва да рискуваме. Поне що се отнася до мен.

— Да предположим, че всичко стане както казваш — обади се Чандрис. — И какво от това? Ангелиада е по-масивна от ловен кораб.

— Сигурен съм, че катапултът може да се рекалибрира — каза Коста. — Просто трябва да се въведат нови числа и да се подаде необходимото количество енергия.

— Ами ако не можеш да го направиш? — не отстъпи Чандрис.

На изкуственото осветление лицето на Коста сякаш леко пребледня.

— Тогава пак загазвам. Но все пак трябва да се опита.

Ханан и Орнина се спогледаха и Чандрис усети размененото мълчаливо послание помежду им.

— Добре — бодро каза Ханан и понечи да се изправи — Аз ще подготвя кораба... — Краят на изречението се превърна в болезнен стон и той замръзна с изкривено от болка лице.

— Ханан! — възкликна Орнина и го хвана за ръката.

— Не, ти ще се върнеш в болницата — твърдо каза Чандрис, стана и хвана другата му ръка. — И двамата, Коста и аз ще откарáme кораба до Ангелиада.

— Стига глупости — каза Ханан през зъби. — Няма да се справите самички.

— Със сигурност няма да се справим, ако помъкнем и теб — възрази Коста и се приближи до Чандрис. — Чандрис, ще помогна на Орнина да го изведе. Ти излез и извикай такси.

Някой стеснително я докосна по рамото. Тя вдигна очи и забеляза, че Ронион също се е изправил.

„Аз ще извикам таксито — предложи той, загледан а Ханан, сякаш беше ранено кутре. — Ти започни да подготвяш кораба.“

— Сигурен ли си, че искаш да се въвлечеш във всичко това? — намръщи се Чандрис.

„Не съм много умен — направи знак Ронион. — Но зная, че Ангелиада наранява хора. Искам да помогна.“

Чандрис се поколеба. Наистина не ѝ се искаше Ронион да си навлича проблеми с Форсайт. Но така щеше да им спести няколко минути. А ако Коста беше прав, и всяка секунда можеше да се окаже решаваща.

А освен това, ако полицията сканираше поръчките на таксита и търсеше нейното име или името на Коста, това щеше да ги издаде.

— Добре, Ронион, благодаря ти. Действай.

— Къде отива? — попита Коста, след като Ронион забърза навън.

— Да извика такси — отвърна през рамо Чандрис и тръгна към вратата. — Започвам да подготвям кораба. Надявам се всичко да е по местата си.

— Чандрис? — обади се Ханан след нея.

Тя се обърна.

— Какво?

— Внимавай, момиче — меко каза той. — И да се върнеш.

Чуваш ли?

Тя успя да пусне една уверена усмивка.

— Не се безпокой. След всичко преживяно няма да се отървеш така лесно от мен.

Обърна се и излезе, като внимаваше да не поглежда назад.

41.

— Започват да заемат позиции — докладва Камбъл, когато Леши стъпи на балкона. — Изглежда правят всичко възможно да ни посрещнат.

— Да, виждам. — Лeши погледна тактическия дисплей. Приблизително час преди „Комитаджи“ да достигне Сераф емпирейците опразваха планетата и изнасяха в космоса всичко, което имаха, в подготовка за предстоящата битка.

Но ако не разполагаха с някакви скрити резерви, това пред очите му изобщо нямаше да го затрудни.

— Как стои въпросът с комуникационните и климатичните спътници?

— Приключиха с минирането им преди два часа — каза Камбъл. — Или поне толкова време мина, откакто сновящите между тях совалки се прибраха. Междувременно оставиха в орбита още стотина по-малки контейнери.

— Още мини.

— Пиратки — презрително изсумтя Камбъл. — Дори субатомни бомби с такива размери не могат да направят кой знае какво, а датчиците не отчитат никакви признаци на радиация. Вероятно минни експлозиви, като онези в системата на Лорелей.

— Каквото и да кажеш за тези хора, поне не може да им се отрече, че са всеотдайни. Нещо друго да е станало, докато спях?

— Всъщност учудващо малко неща. — Камбъл чукна няколко клавиша. Един от дисплеите на конзолата на Лeши показва колони числа. — Следяхме комуникациите им. И въпреки натоварения трафик около планетата, цивилните и медиите не показаха абсолютно никаква необичайна активност. Комуникационният отдел е на мнение, че още не са разгласили нищо за пристигането ни.

— Сериозно? — Лeши потърка брадичката си и се намръщи. — Интересно. Или са сигурни, че могат да се справят с нас, или просто не искат да предизвикат паника, докато не стане абсолютно необходимо.

— По-вероятно второто — каза Камбъл. — Тактическият отдел анализира всичките им действия и единодушно заключи, че защитата им е съвсем слаба. Ще я пробием за нула време.

— Скоро ще разберем. Внимавайте за въздушни кораби и планински бази. Може би смятат, че изстребителите им са по-добри в атмосферата от нашите.

— В такъв случай ги очаква неприятна изненада. Камбъл леко наведе глава. — Сър, като стана дума за изстребителите, смятате ли да изпратите ескадрила да разчисти пътя?

— Каквото е желанието на Адютор Телторст ли? — кисело забеляза Леши. — Вие сте тактически офицер, господин Камбъл. Да чуя вашето мнение.

Камбъл се поколеба.

— Има някаква логика — уклончиво каза той. — В зависимост от силата и типа на мините, те биха могли да нанесат значителни щети на монтираните върху обшивката на „Комитаджи“ сензори и оръжейни установки.

— Мислите ли, че това е основната грижа на господин Телторст?

Камбъл хвърли бърз поглед на командната зала, сякаш да се увери, че Телторст не е решил да прекрати почивката си.

— Всъщност не, сър — призна той. — Мисля, че основната му грижа е да запази „Комитаджи“ непокътнат за победния триумф над сградата на Висшия съвет.

— Това е и моето впечатление — каза Леши. — Значи сме единодушни. Не му обръщаме внимание.

— Да, сър. — Камбъл не изглеждаше особено щастлив. — Сър... мога ли да говоря свободно?

— Разбира се.

Камбъл събра кураж.

— Всеки Адютор, назначен на кораб като „Комитаджи“, е по дефиниция високопоставен служител. Той разполага с огромна власт. Но не си пасвате така добре, както вероятно са се надявали.

— Дотук не казвате нищо ново. Да не би да ме съветвате да зарежа военния си дълг, за да пазя политическия си гръб?

— Съветвам ви, че би било благоразумно да намерите някакво средно положение — каза Камбъл. — Някакъв компромис, който ще го

накара да млъкне, като в същото време хората не бъдат подлагани на ненужни рискове.

— Разбирам. — Леша го гледаше внимателно. — И този ваш мъдър съвет е плод единствено на вашата загриженост и в името на запазването на добрите обноси?

Устните на Камбъл едва забележимо се свиха.

— Господин Телторст ме извика в каютата си вчера след като прогонихме защитниците на мрежата. Каза ми, че сте довели „Комитаджи“ до Сераф без нужните заповеди и че ако вашето ирационално открито неподчинение продължи, ще бъде принуден да ви отстрани от командването.

— И ви предложи моето място?

— Не. Мисля, че повече предпочита да види самия себе си в комодорската туника. — На лицето на Камбъл се изписа нещо като отвращение. — Искаше да разбере на чия страна бих застанал, ако подобно нещо се случи. Дали ще подкрепя един бунт срещу законната власт, това беше смисълът на думите му.

— Интересно — промърмори Леша. — Благодаря ви за честността. И няма да ви попитам какъв е бил отговорът ви.

Лицето на Камбъл леко се изчерви.

— Сър...

— Достатъчно. — Леша се обърна към пулта си, завъртя креслото си с гръб към Камбъл и направи справка за изразходването гориво през последните четири часа.

Най-накрая се бе случило. Назряваше от много време, но едва сега Телторст бе готов да нанесе решителния удар. И явно бе достатъчно уверен, че удобният момент скоро ще настъпи, щом си позволяваше да приказва пред висшите офицери.

Леша въздъхна и се замисли за времето, когато бе получил първото си назначение и бе стъпил на борда на първия си кораб. По онова време Мирският отбранителен флот беше точно това — защитна стена за хората на Земята и съюзните ѝ светове. Висшият съвет наистина беше висш, а не само на име, а Адюторите — обикновени правителствени съветници, занимаващи се с финансовите въпроси.

Днес, почти половин столетие по-късно, всичко се беше обърнало наопаки. Основната цел на военната машина бе завоеванието, а стратегията и тактиката се движеха от съображения за

пари, богатства и печалби. Пари, за да се напълни вечно празната мирска хазна, богатства за хората в сянка, които бяха истинската власт зад Съвета. Печалби, които незабавно се използват за финансиране на следващото завоевание.

„Комитаджи“ бе построен с една-единствена — цел да бъде толкова огромен и ужасяващ, че само появата му да накара непокорните колонии да се предадат, без да е необходимо да се хаят напразно ценни ресурси за унищожаване на безсмислена съпротива. Вероятно още докато с нежелание бяха отпуснали парите за построяването му, Адюторите бяха чакали с нетърпение деня, в който да могат да сложат ръка върху него и да не се съобразяват с военните.

Изглежда, този ден бе настъпил. И Телторст беше готов да направи своя ход.

Тази мисъл беше толкова изненадваща, че сигурно би поразила и самия Телторст, ако я чуеше. Командир на кораб да предаде кораба си на един цивилен — особено на някакъв нафукан, невеж и сребролюбив Адютор — абсолютно недопустима мисъл за младия лейтенант Леши.

Но старият комодор Леши ясно можеше да види пътя, по който бе поела вселената. През последните тридесет години Адюторите винаги излизаха победители и трупаха все повече и повече власт и влияние. Бавно и методично принудиха всеки гражданин на Мира — от последния скитник до депутатите в самия Висш съвет — да мислят единствено от гледната точка на печалби и загуби.

А на Леши му беше омръзнало да се бори с тях.

Може би Телторст щеше да се окаже компетентен командир. Може би не. Но и в двата случая сега не беше време за битка за власт, която да раздели хората му на две противопоставящи се групи. Не и пред лицето на вражеска сила.

Защото независимо колко некомпетентен се окажеше Телторст, дори той не би могъл да постави „Комитаджи“ под сериозна заплаха, дори с помощта на всичките сили на ЕМОТ. Най-много, ако съвсем оплескаше нещата, просто да забави малко домогванията на Адюторите към тотална власт.

Нека тогава Адюторът получи своя звезден миг. А междувременно истинският командир на „Комитаджи“ имаше да изпълнява план за нападение. Той затвори данните за изразходването

гориво, извика последните доклади от Тактическия отдел и започна да чете.

Чандрис познаваше достатъчно добре предстартовите процедури и дежурните екипи и осигури влекач без много излишни въпроси. Наложил се да прояви малко изобретателност при стартовата чиния, където чакаше изумителна опашка, но и там се справи отлично.

Много бързо обаче стана ясно, че никакъв чар и хитроумие не са в състояние да им осигурят катапултиране до Ангелиада.

— Стига шеги, „Газела“ — непреклонно каза операторът. — Не четете ли докладите на собствената си агенция? Всички полети до Централата Ангелиада са прекратени. Точка. Край на коментара. Затваряме файла.

— Тогава ви препоръчвам да го отворите отново — остро каза Чандрис. — Това е спасителна операция, наредена от самия Върховен сенатор Форсайт и носеща код синьо-три.

— Каква операция? — Гласът на оператора продължаваше да е непреклонен, но Коста долови как в него се прокрадва леко колебание.

— Глух ли си бе? — извика Чандрис. — Това е спасителна операция. Някой се сетил да преброи главите в совалката и се оказало, че са забравили една бройка на Централата. Трябва да я измъкнем.

— О, мамка му! — измърмори операторът. — Кой е?

— Старши свързочник Жизел — каза Чандрис. — Познавате ли я?

— Срещал съм я — каза операторът. — Не си заслужава спасението, ако питате мен.

— Очевидно Върховен сенатор Форсайт не споделя мнението ви. И така, ще ни пуснете ли да минем, или да го извадим от заседание, за да ви обясни лично какво означава синьо-три?

— Добре, добре, приближете се — предаде се операторът. — Настройвам катапулта.

— Благодаря. Край на връзката. — Чандрис изключи и подкара „Газела“ напред.

— Жизел? — попита Коста.

— Говорих с нея след изригването, когато трябваше да измъкнем Ханан колкото се може по-скоро — обясни Чандрис.

— Ами синьо-три?

— Копирах кодовете от цилиндъра на Форсайт преди да му го върна. Реших, че някой ден могат да ни потрѣбват. Е, какво мислиш? Дали ще се върже, или ще надуе свирката?

Коста поклати глава.

— Ти си експертът по човешките реакции. Какво мислиш?

— Не зная — каза тя. — Стори ми се убеден. Но никога не можеш да кажеш със сигурност. Може да се е за действал, но и като нищо може и да реши да ни провери.

Коста се намуси.

— И ако се обади в офиса на Форсайт за потвърждение на кодовете, с нас е свършено.

— Само ако се добере до самия Форсайт преди да се прехвърлим. Ако се доберем до Централата преди нещата да са се размирисали, ще изключим мрежата и никой няма да може да ни догони.

— Значи планът е да си размърдаме задниците и да действваме колкото се може по-бързо?

— Да, стига да не прекаляваме и да не се набиваме на очи — съгласи се Чандрис. — Но пък това е спасителна операция и от нас се очаква да бързаме. Мисля, че имаме доста добри шансове.

— Добре — въздъхна Коста. — Само ми се иска да бяха не просто „доста добри“.

— Ако искаш сигурни неща, занимавай се с теология. — Чандрис изучаваше мониторите си. — Лично аз се надявам онези бойни кораби да не решат да се запознаят по-отблизо с нас.

Коста примигна.

— *Бойни кораби ли?*

— На мен поне ми приличат на такива. Нали ти си експертът по военно оборудване.

Коста се наведе към дисплеите си и увеличи образа. Прекадено зает с мислите си за Ангелиада, изобщо не беше обърнал внимание на сновящите около тях кораби. Но сега...

— Права си — каза той и усети как изтръпва. Снощи Форсайт говореше нещо за предполагаема мирска атака срещу Лорелей. Да не

би комодор Леши вече да бе стигнал до Сераф? — Това никак не ми харесва.

— Просто запази спокойствие — посъветва го Чандрис. — Това са кораби на ЕмОт. Ние пък провеждаме спасителна операция на ЕмОт. Просто едно голямо щастливо семейство. Но ако ни повикат, аз ще им отговарям.

— Ясно — промърмори Коста. Очите му шареха по дисплеите. Ако мирските сили бяха тук и се намираха достатъчно близо, за да намаляват ускорението си, някъде би трябвало да види следите от опашките.

Докато се чудеше дали блясъкът на по-близките кораби не скрива гледката, Чандрис каза:

— Добре, пригответи се. Потегляме.

Последва познатото трепване от преминаването през катапулта...

И изведнъж дисплеите експлодираха от светлина.

— Какво е това?! — възкликна Коста.

— Ангелиада! — извика Чандрис, натисна някакво копче на пулта и светлината от болезнена стана просто силна, след което се смени с малко черно петно в центъра на ярък пожар. — Съжалявам, светлинните филтри не се пренастроиха.

— Трябваше да проработят — каза Коста, докато разглеждаше колоните цифри. — Поне до известна степен. О, по дяволите!

— Какво?

— Виж разстоянията. Ангелиада е на... мамка му. На не повече от две хиляди километра оттук.

— Толкова близко?!

— Толкова — мрачно повтори Коста. — И не само се движи, но и набира скорост.

— Тогава да се размърдаме — каза Чандрис. Разнесе се рев на двигатели и ускорението притисна Коста в креслото. — Ще заобиколим и ще се скачим при катапулта. Там ще си свършиш работата.

— Да бе — измърмори Коста. — Дано са забравили вратата отключена.

— Корабите почти са заели позиция, господин Върховен сенатор — каза генерал Рошманов. — Остават максимум още двадесет минути.

— След колко време „Комитаджи“ ще навлезе в зоната на боя? Рошманов сви рамене.

— Зависи колко разрушения искат да предизвикат. Знаем, че Мирът разполага със субядрени ракети с широк обхват, способни да унищожат площ от един милион квадратни километра. Десетина такива ракети и от Сераф няма да остане много за завоюване.

Сърцето на Форсайт се сви.

— За щастие, това не е в стила им.

— Е, не е любимият им стил — съгласи се Рошманов. — Само че се страхувам, че ако им създадем достатъчно проблеми, могат да решат просто да си отмъстят.

— Мирът търси печалби, а не отмъщение — каза Пирбазари. — Освен това мисля, че няма смисъл да се безпокоим, че можем да им създадем чак толкова големи проблеми.

— Да — сериозно отбеляза Рошманов. — Прав сте.

Дълго време никой не проговори. Форсайт гледеше тактическия дисплей, слушаше приглушения шум от разговорите в командната зала на ЕмОт и от време на време долавяше някоя фраза от общия фон.

Стреснато подскочи, когато телефонът му звънна.

— Форсайт слуша.

— Господин Върховен сенатор, обажда се лейтенант Хакара от Центъра за свръзки — чу се женски глас. — Съжалявам, че ви безпокоя, сър, но от катапулта ви търсят из целия Шикари Сити.

— Лично мен? — намръщи се Форсайт. Не се намираше в никаква командна верига тук. — По какъв въпрос?

— Не зная, сър — каза Хакара. — Ако желаете, ще ви свържа.

— Да, ако обичате.

Чу се прещракване, дълга пауза, след което последваха още дузина прещраквания.

— Върховен сенатор Форсайт? — колебливо каза някакъв мъж.

— Същият — каза Форсайт. — С кого разговарям?

— Реймонт, сър. Диспечер на катапулта за Централа Ангелиада. Вече... е, малко е късно, сър, вече се прехвърлиха. Просто се питах дали искате да пратите с тях резервна совалка. По-точно след тях.

— Ако мислите, че се изразявате смислено, грешите — изръмжа Форсайт. Нямахте време за игри. — За кого и за какво става дума?

— За спасителната операция, сър — каза Реймонт. — Код синьо-три. Жената от „Газела“ каза...

— „Газела“ ли? — прекъсна го Форсайт.

— Да, сър. — По гласа на Реймонт можеше да се съди, че изведнъж е получил проблеми с дишането. — Каза, че някой бил останал забравен на Централата и че вие лично сте наредили — спасителна акция, макар че катапултът официално е затворен, обаче код синьо-три е с върховен приоритет пред другите заповеди... — Гласът постепенно заглъхваше.

— Разбирам — Гласът на Форсайт прозвуча по-спокойно, отколкото очакваше. Изцяло заангажиран с приближаващата заплаха, той съвсем беше забравил за Коста и теориите му за Ангелиада. — Кога се прехвърлиха?

— Преди около две минути, сър. Да изпратя ли совалка? Можем да я подготвим за петнадесет минути.

Форсайт погледна тактическия дисплей.

— Не, не е необходимо.

— Някой от бойните кораби може да стигне дори още по-бързо — предложи Реймонт. — Можем да рекалибрираме, докато стигне дотук...

— Казах, не е необходимо — твърдо повтори Форсайт. — Затворете катапулта, но оставете мрежата да работи. Рано или късно ще поискат да се върнат.

— Да, сър. Аз... да, сър.

Форсайт затвори телефона и с периферното си зрение забеляза, че генерал Рошманов е изчезнал някъде по време на разговора.

— Коста ли? — тихо попита Пирбазари.

— И Лалаша, и „Газела“ — потвърди Форсайт. — Отишли са при Ангелиада.

— Ясно. — Гласът на Пирбазари изведнъж стана твърд. — Все пак трябваше да изпратя някого при доковете.

Форсайт се намръщи. Изражението на помощника му точно съответстваше на тона му.

— Какво имаш предвид, Зар?

— Можехме да ги спрем — каза Пирбазари точно толкова силно, че Форсайт да може да го чуе сред околния шум. — Вместо това го пуснахте да си иде. Доказан мирски шпионин. И вие преднамерено го пуснахте. Чак на Ангелиада, където много удобно няма да се пречка, когато „Комитаджи“ се озове тук.

— В какво точно ме обвиняваш? — тихо попита Форсайт.

— Просто се питам дали не сте сключили някаква сделка с него — каза Пирбазари. — Ако е така, не би ли трябвало и останалите от нас да са в течение?

Форсайт го гледаше и една част от него искрено се възхищаваше колко непредсказуемо се развиват събитията. От едно решение да не носи ангел... и сега бе заподозрян в предателство.

— Аз не правя сделки — каза той накрая. — Но може би трябваше да го сторя.

Пирбазари присви очи.

— Какво означава това?

— „Комитаджи“ е невероятно оръжие — каза Форсайт. — Много мощно, много опасно. Но, както всички толкова обичат да отбелязват, Мирът не иска да разрушава, а да завладява.

Той посочи нагоре към небето.

— Ангелиада е нещо различно. Тя вече атакува няколко ловни кораба, а сега, изглежда, е подложила на обстрел и Централата.

— Ако приемате теорията на Коста — изсумтя Пирбазари.

— Доктор Фрашни потвърди думите на Коста за експеримента — напомни му Форсайт.

— Има много път от логическа верига от девет ангела до вбесен убиец в образа на черна дупка — възрази Пирбазари.

— Вярно е — съгласи се Форсайт. — И първата стъпка по този път е да се съберат още данни. Точно това, което прави Коста.

— Така твърди той — контрира Пирбазари. — А може би просто иска да се измъкне.

— Не — твърдо каза Форсайт. — Помисли малко. Всички ловни кораби са по доковете си, което означава, че би могъл да избере който си пожелае. Защо да се спира на „Газела“, която е логично първото място, откъдето ще започнем да го търсим?

— Може би защото е знаел, че няма да го търсим — направо каза Пирбазари.

— Взел е „Газела“, защото апаратурата му е там. Отишъл е да разбере какво става.

Очите на Пирбазари все още бяха твърди, но Форсайт забеляза, че част от подозрителността му изчезва.

— И не защото сте му предложил сделка да стои настрана от битката?

Форсайт изсумтя.

— Ако смяташ, че точно сега около Централата е по-безопасно, отколкото да се изправиш пред „Комитаджи“, защо не отидеш и ти там?

Устните на Пирбазари се свиха.

— Това беше неуместно, господин Върховен сенатор.

— Също както и твоите думи, Зар — каза Форсайт. — Сега на чисто ли сме?

Пирбазари сякаш го преценяваше с поглед.

— Засега.

— Добре. Да видим тогава дали онези кораби са заели позициите си.

Чандрис никога не беше стъпвала на Централа Ангелиада, но бе изучавала схемите по време на по-спокойните часове от лова. Придвижването на „Газела“ в позиция за скачване без помощ отвътре беше истинско предизвикателство, но тя се справи само след няколко несполучливи опита. Връзката между стационарния док и въртящия се основен цилиндър на станцията също не беше от най-лесните за преодоляване, но се промъкнаха без особени инциденти, ако не се броеше натъртеният гръб на Коста.

— Ама че място — надвика Коста трясъка на гама-лъчите, докато отиваха към стълбата, водеща към командния сектор. — Дежурството тук трябва да е било голям купон.

— Не вярвам винаги да е било толкова шумно — извика в отговор Чандрис. Пращенето не беше силно като по време на радиационните изригвания, но определено се засилваше.

— Само се моля да не стане по-лошо — извика той. — Електрониката няма да може да издържи много дълго.

Онези, които бяха проектирали станцията, вероятно бяха имали същите опасения. Когато стигнаха контролния център на катапулта, той бе много по-тих от помещението преди него.

— Сигурно са подсилили защитата — отбеляза Коста, докато изучаваше светещите с мека светлина пултове и дисплеи. — Май са оставили всичко включено. Добре.

— В това число и мрежата. — Чандрис се огледа и продължи по стълбата. — Отивам да я изключа.

— Чакай малко. Трябва да има начин да се направи и оттук.

— Несъмнено — съгласи се Чандрис. — Но ще ни отнеме време, докато разберем как точно. Да не искаш Форсайт и ЕмОт да цъфнат тук, докато сме заболи носове в инструкциите?

— Добре, върви.

Тя се върна до централния коридор на цилиндъра, пресече жилищния отсек и складовете и стигна до другата половина на станцията. И двете противоударни врати на свързващия коридор бяха заключени, но се предадоха сравнително бързо. Самият свързващ коридор беше направо зловец — сравнително къс, с обрамчени с червено люкове към спасителните капсули, които беше видяла при първото си пътуване до Ангелиада.

Справи се с вратите в дъното на коридора, мина през огледална част от складови помещения и каюти и слезе в контролния център на мрежата. Бърз поглед към мониторите, колкото да се убеди, че Форсайт и ЕмОт още не са пристигнали, и започна да върви покрай пултовете, като систематично изключваше всеки контакт.

След две минути пултовете и мониторите потънаха в мрак. Както и останалата половина от станцията. Тя пипнешком пое по обратния път.

Коста седеше пред един от терминалите и местеше поглед от дисплея към най-малко три различни ръководства.

— Мрежата е изключена — доложи тя. — Как върви тук?

— Бавно — отвърна той. — За да рекалибрирам за Ангелиада, май ще трябва да мина ускорен курс по теория на катапултирането.

— Страхотно. Срок?

— Един час. Или малко по-малко.

— И след това ще трябва да се направи самото програмиране?

Коста кимна.

— Още тридесет минути до един час за програмиране и фина настройка на мощността.

— Значи да го смятаме два часа.

— Да. — Коста многозначително погледна към другия край на помещението. — Само се надявам да разполагаме с толкова време.

Чандрис проследи погледа му до монитора, показващ блестящото петно на Ангелиада. Носеше се неумолимо към тях. Чандрис можеше да се закълне, че черната дупка се приближава направо пред очите ѝ. Оптическа измама, разбира се.

— Какво да правя?

Той потърка чело.

— Как си с електрониката?

— Разучих системите на „Газела“ за три дни.

— Става. — Той посочи съседния стол. — Първо трябва да намериш начин да изключиш мрежата на Сераф оттук — последното нещо, което ни трябва, е да пратим Ангелиада в ниска орбита около планетата. След това започвай да изучаваш процедурата по препрограмирането. Схвана ли физиката и математиката, няма да има нужда да минавам и през техническото ръководство.

— Готово. — Тя седна, измъкна ръководствата и отново хвърли поглед към Ангелиада.

Разбира се, че беше оптическа измама. Трябваше да е.

42.

— Моментът настъпи, комодор. — Погледът на Телторст беше прикован в Леши, а гласът му бе доста по силен от необходимото. — Ако ще прашате изстребителите да предпазят „Комитаджи“, трябва да го направите сега.

— Благодаря, господин Телторст — каза Леши. Мъчеше се да прикрие отвращението си. Колкото до него, той беше взел решението преди няколко часа. Заявлението на Телторст не представляваше нищо друго освен патетично предизвикателство, опит да спечели точки в очите на командния състав с оглед на предстоящия удар. Кой от тях би оспорил нещо, което ще осигури безопасността на „Комитаджи“?

Но Леши нямаше никакво намерение да играе играта на Телторст. Още не. Обичайната военна процедура и простата бойна етика изискваха първо да се даде възможност на Сераф да се предаде.

— Отворете комуникационен канал към планетата. Предаване на всички честоти.

Свързочният офицер кимна енергично.

— Каналът отворен, господин комодор.

— Говори комодор Варс Леши от мирски кораб „Комитаджи“ — твърдо започна той, сякаш емпирейците вече не се бяха сетили. — Обявявам, че системата Сераф трябва да се върне под юрисдикцията на Земята и Мира. Призовавам ви да оттеглите военните си сили на повърхността на планетата и да бъдете готови да предадете цивилното управление и инфраструктурата под мое командване.

Направи пауза, но единственият отговор бе тишината.

— Ако не се подчините, имам заповед да установя контрол над системата, като използвам цялата необходима за това сила — продължи той. Веждите на Телторст подскочиха при думата „заповед“, но Адюторът не каза нищо. — Имате на разположение десет минути. След това ще предприема всички действия, които намеря за необходими.

Изключи микрофона.

— Засечете десет минути.

— Слушам, сър.

— Много благородно — изсумтя Телторст. — Не очаквате просто да се предадат, нали?

— По-добре се молете да го направят — каза Леши. — Ако решат да се бият, плячката за вашите приятели — грабителите в Съвета — ще е много по-малка.

Очите на Телторст блеснаха.

— Как смееете да говорите по такъв начин за Адюторите? И как смееете да заявявате, че сте имали заповед да дойдете тук? Това не е нищо друго освен безсрамен опит да си спечелите слава. Тук, в разгара на...

— „Комитаджи“, говори Върховен сенатор Аркин Форсайт от Лорелей — прогърмя дълбок глас от десетките високоговорители на командната зала. — Какви са условията ви за капитулация?

— Пълна и безусловна, разбира се — обади се Телторст преди Леши да успее да отговори. — Незабавно оттеглете бойните си кораби...

— Говори комодор Леши, господин Върховен сенатор — прекъсна го Леши. — Погрешно разбирате целта, поради която сме тук. Не става дума за капитулация, а за връщане на отделените се колонии в семейството на Мира.

— Чудесно решение, биха казали някои — коментира Върховният сенатор.

— Може би. Както и да е, това е самата истина. След вашето приемане незабавно ще получите същите права и привилегии, които има всеки друг свят и човек в Мира.

— И същите задължения, предполагам?

— Не съществуват права без съответните задължения — напомни му Леши.

— Да, разбира се — каза Форсайт. — Бих искал да обсъдим подробностите преди да вземем окончателно решение.

— За какви решения изобщо става въпрос? — с цялото си презрение се намеси Телторст. — Вашите сили си недостатъчни...

Леши рязко даде знак на свързочния офицер и микрофонът на Телторст моментално беше изключен.

— Комодор...

Леши го прекъсна с яростен поглед.

— Моите извинения, господин Върховен сенатор. С готовност ще обсъдя подробностите с вас. Ще допусна до „Комитаджи“ невъоръжена совалка с вас, един пилот и не повече от двама ваши спътници. Ескорт от изстребители ще ви насочи към съответния док.

— А след това?

Леши твърдо се усмихна.

— Независимо от изхода на преговорите и независимо от вашето решение, вие и вашите спътници ще бъдете върнати невредими на Сераф преди да бъде предприето каквото и да било отговорно действие от наша страна. Имате думата ми.

— Съгласен съм, господин комодор — последва отговорът след съвсем кратка пауза. — Ще пристигна след час.

— Очаквам с нетърпение срещата ни, господин Върховен сенатор — каза Леши. — Край на връзката.

Направи знак на свързочния офицер и микрофонът се изключи.

— Разбирате ли що за идиотщина направихте! — почервенял от ярост викна Телторст. — Той знае какви са правата и задълженията — изложихме ги пред тях месеци преди да затворят системите си за нас. Единствената му цел е да протака, да спечели още време за подготовка.

— Подготовка на какво? Не разполагат с нищо, което да има и най-малък шанс срещу нас.

— Може би очакват подкрепления — рязко каза Телторст. — Ако не сте забравили, има още четири емпирейски системи с бойни кораби!

Леши поклати глава.

— Няма да има никакви подкрепления. Вече знаят, че сме тук, или най-малкото го подозират, и всяка система се мъчи да подготви собствената си отбрана. Никой не разполага със свободни кораби или войници, които да изпрати на помощ на другите.

— Значи просто ще позволите на този Върховен сенатор да ви манипулира да спрете атаката?

— Ще се опитам да го убедя да приеме бъдещето на този свят — поправи го Леши. — Ако това не ви харесва, не е необходимо да участвате в преговорите.

— О, ще участвам — спокойно обеща Телторст. — Не бих изпуснал нито дума от тях. *Нито дума.*

Седяха един до друг вече двадесет минути, всеки съсредоточил се върху собственото си четиво. Чандрис най-сетне приключи със своето ръководство и вдигна глава.

Гама-пращението бе станало по-силно. Много по-силно.

Като се движеше безшумно, за да не пречи на Коста, тя стана и отиде до навигационния пулт. На монитора Ангелиада изглеждаше по-ярка и по-свирепа от всякога, но това пак би могло да се окаже оптическа илюзия. Тя седна пред пулта и извика някои данни.

Не беше илюзия. Ангелиада наистина се приближаваше.

Опасно бързо.

Чандрис преглътна болезнено, насили треперещите си пръсти да заработят и стартира програмата за проекция. Коста очакваше, че ще са им нужни общо два часа, за да могат да изхвърлят Ангелиада от системата. Значи още час и четиридесет минути. Въпросът беше дали разполагат с тези сто минути.

Компютърната екстраполация бе бърза, точна и недвусмислена. Не разполагаха със сто минути.

А точно със седемдесет.

Тя провери резултата още веднъж, и още веднъж.

Но всеки път проекцията беше една и съща. Много преди да могат да направят първата си стъпка, всичко щеше да свърши.

Погледна Коста. Той можеше да избяга, след като двамата с Ханан го измъкнаха от офиса на Форсайт. Можеше да изчезне в Шикари Сити или някъде извън града и да изчака приятелите си от Мира да пристигнат. А те много скоро щяха да го направят.

Но вместо това той бе рискувал всичко, за да дойде тук. Бе рискувал живота си, за да се опита да помогне на хората на Сераф. Как да му каже, че жертвата му е безсмислена?

Внезапно, сякаш усетил мислите ѝ — или просто бе забелязал отсъствието ѝ — Коста рязко вдигна глава.

— Чандрис? — извика той през шума. Завъртя стола си към нея... и от изражението му Чандрис разбра, че вече се е сетил. — Ангелиада?

— Приближава се бързо. Компютърът предвижда час и четиридесет минути до сблъсък. Но тридесет минути преди това

радиацията ще ни довърши дори през защитата на Централата.

Устните му трепнаха.

— Сигурна ли си?

— Проверих резултатите три пъти. Разполагаме точно със седемдесет минути. Докъде стигна с четенето?

— Не върви достатъчно бързо — каза той. — Имам още половин час и става все по-ясно и по-ясно, че след това програмирането ще отнеме най-малко един час. Дори и двамата да се заемем с него.

— Значи всичко е свършено — каза спокойно Чандрис, или поне толкова спокойно, колкото можеше да изкрещи думите. — Хайде, да се връщаме на „Газела“.

— Не.

Тя въздъхна и отиде при него.

— Джерико, свърши се.

— Не, не е — решително повтори той. Погледът му трескаво шареше наоколо. — Можем да го направим. Трябва да го направим. Просто трябва да спечелим още време.

— Как? Това не ти е „Газела“, която може да надбяга онова нещо, стига да знаеш накъде да я подкараш. Това е космическа станция. Тя няма двигатели.

— Тогава трябва да намерим начин да забавим Ангелиада — каза Коста. — Да ѝ пуснем примамка...

В очите му се появи странен блясък.

— Изобщо не си го помисляй — предупреди го Чандрис. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Нещо в погледа му ѝ напомняше за Ханан и Орнина с тяхната непоколебима решимост да бъдат благородни и жертвоготовни на всяка цена.

И ако тази цена включваше „Газела“...

— Освен това мога ли да отбележа, че „Газела“ е единственият ни билет за връщане? — попита тя.

— Зная. — Той пак завъртя стола си към пулта. — Има ли резервно гориво на борда? За совалки или кораби, които са закъсали?

— Ще проверя. — Чандрис седна до него и извика инвентарния списък и плана на станцията. — Джерико...

— Зная — каза Коста и се наведе над плана. — Довери ми се.

— Ами ако грешиш?

Дъхът му върху бузата ѝ беше топъл.

— Ще се помъча да намеря достатъчно време, за да се извиня.

Совалката беше подготвена, пилотът — избран и инструктиран. Форсайт преглеждаше информацията, с която разполагаше Емпирей за мирските закони и управление, когато се разнесе новината, че серафската ловна мрежа е изключена.

— Как така изключена? — намръщи се Форсайт. — Изрично наредих да се остави работеща.

— Твърдят, че командата е дошла от Централата. — Гласът на Пирбазари бе подчертано неутрален. Същият тон, който беше използвал преди час, с растящо безпокойство забеляза Форсайт. — Ангелиада е на двадесет и една светлинни минути отук, което означава, че сигналът е бил пратен двадесет минути след пристигането им в мрежата. Като се вземе предвид времето за маневриране, скачване и прехвърляне в станцията, явно второто нещо, което са направили, е било да изключат мрежата на Сераф.

— Второто ли?

— Да — каза Пирбазари. — Първото е било да изключат мрежата при самата Централа. Според контролния център на катапулта сигналът е пристигнал няколко минути преди да се изключи собствената му мрежа.

— Още си мислиш, че съм сключил сделка с Коста, нали? — тихо каза Форсайт. — Чудесно. Тогава ми обясни какво печелят с изключването на мрежата тук?

— Не зная — безстрастно каза Пирбазари. — Но не зная също така какво печелят и с отиването си там. Знам само, че при пристигането си „Комитаджи“ унищожи една от основните мрежи на системата, а Коста изключи други две. Това съвпадение ли е?

— Той се мотае в института и около Ангелиада от месеци — възрази Форсайт. — Определено е наясно, че мрежите и катапултите са свързани само помежду си и нямат нищо общо с трафика към и от системата.

— Може би наистина знае. Може и да схваща бавно. — Лявата вежда на Пирбазари се вдигна. — А може би прави нещо друго, за което не зная.

— Ако е така, аз също не го зная — каза Форсайт. По челото му изби пот. Ясно си даваше сметка, че Пирбазари е само на половин крачка да наруши мълчанието, което сам си бе наложил, и да се разkreщи по всички уредби на ЕмОт.

Единствените неща, които все още го спираха, бяха липсата на доказателства и остатъците от лоялност, следствие на дългогодишната им съвместна работа. Но те нямаше да издържат още дълго.

— Господин Върховен сенатор? — повика го Рошманов от изхода. — Совалката ви е готова.

Пирбазари му махна в отговор.

— Добре. Да вървим.

Форсайт събра целия си кураж. Може би нямаше да издържат дори още тридесет секунди.

— Ти оставаш тук, Зар.

Пирбазари закопчаваше сакото си и гледаше надолу. После много бавно вдигна поглед.

— Какво?

— Ти си бивш военен. Знаеш много за процедурите, персонала и тактиката на ЕмОт. Ако Лещи се отрече от обещанието си, не можем да позволим да попаднеш в ръцете им.

— Ами вие? — настоятелно възрази Пирбазари. — Емпирейски Върховен сенатор?

— Зная много малко за военните дела и прекалено много за дипломатическия етикет — кисело каза Форсайт. — Нищо, което би им било от полза във военното им начинание.

— Това не е просто военно начинание — възрази Пирбазари. — Тази тяхна практика да поглъщат светове е колкото военна, толкова и политическа. А вие сте експерт по политическите въпроси.

Форсайт въздъхна.

— Какво искаш да кажа? Нали все някой трябва да иде.

Раменете на Пирбазари леко се свиха.

— Значи тръгвате сам?

— Не съм чак толкова храбър — каза Форсайт. — Ще взема Ронион.

— Ронион — повтори Пирбазари и отново го изглежда многозначително. — Интересен избор. Не мисля, че ще можем да събудим съчувствието на Мира.

— Нима мислиш, че той затова е все още с мен? — горчиво попита Форсайт. — От съчувствие?

— Преди не. Но тогава си мислех и че ви познавам. Сега... — Погледът на Пирбазари се спусна към медальона — Сега вече просто не знам какво да мисля.

— Тогава просто ми се довери.

— Винаги съм ви се доверявал. Винаги съм вярвал, че желаете единствено доброто за хората на Емпирей. — Той отново хвърли поглед към гърдите на Форсайт. — Сега не съм толкова сигурен.

— Това е единственото, което искам, Зар. — Сърцето му се свиваше. Сега, когато целият Емпирей заплашваше да се срути около тях, той внезапно разбра, че приятелството и лоялността на хората му са единственото, което му е останало. Единственото, което може би е останало на всички. — Повярвай ми. Дай ми само този последен шанс. Моля те.

Пирбазари пое дълбоко дъх.

— Предполагам, че нямам кой знае какъв избор, нали? Добре, господин Върховен сенатор. Просто... късмет.

Форсайт докосна ръката му.

— Скоро ще се върна — каза той и понечи да тръгне.

— Господин Върховен сенатор?

— Да? — обърна се Форсайт.

— Когато се върнете — меко каза Пирбазари, — ще си поговорим много обстойно за всичко това. *Много* обстойно.

— Съгласен — кимна Форсайт.

Натисна бутона на комуникатора, за да извика Ронион, и тръгна към чакация го генерал Рошманов. Гърбът му бе неестествено скован.

Не, Ронион нямаше да дойде с него, за да се опита да изтръгне някакво съчувствие от ледените сърца на мирските нашественици. Но ако от тази конфронтация излезеше някое чудо, може би именно Ронион щеше да е онзи, който държи ключа.

Естествено Пирбазари не разбираше това. Но и Форсайт не би могъл да му обясни, че Ронион е човекът, който носи ангела.

А може би не бе необходимо да обяснява. Може би Пирбазари вече знаеше.

И докато крачеше след генерал Рошманов към совалката под горещото следобедно слънце, той мрачно си мечтаеше Емпирей и

цялата вселена никога да не бяха чували за ангели.

— Сигурен ли сте? — запита Телторст с онзи глас, към който явно прибягваше винаги, когато подозираше, че някой се опитва да го лъже.

— Да, сър — отговори офицерът с тон на човек, стоящ много по-надолу в йерархията, за да си позволи да отговори на обидата. — Лъчът беше тесен и насочен, но се намираме достатъчно близо, за да го засечем. И разбира се, самите енергийни и шумови показатели потвърждават, че мрежата е изключена.

Телторст насочи яростния си поглед към Леши.

— А *вие* знаехте ли, че емпирейски кораб се е прехвърлил към Ангелиада? Защото *аз* със сигурност не бях уведомен.

— Наблюдавахме катапултирането преди приблизително четиридесет и пет минути — спокойно каза Леши. — Реших, че не е необходимо да ви уведомявам.

Погледът на Телторст стана убийствен.

— Може би сте забравили как стоят нещата на този кораб, комодор. Като Адютор на борда на „Комитаджи“, аз трябва да бъда информиран за *всичко*, което би могло да повлияе на задачата ни. *Всичко*. И *аз* решавам дали нещо си струва да се направи или не.

Леши го гледаше и се опитваше да разчете изкривеното му от гняв лице. Защо, по дяволите, Адюторът реагираше така бурно на нещо, което бе просто незначителна случка? Да, мрежите бяха изключени. Но при наличието на засечен сигнал Шифровъчният отдел бе в състояние да ги включи в който момент пожелае.

Освен ако Телторст не знаеше нещо, неизвестно на Лeши. Нещо за Ангелиада? Или за кораба, който се бе отправил натам преди четиридесет и пет минути? Той имаше достъп до секретни комуникационни канали. Може би беше направил някаква тайна сделка с емпирейците?

Или тази демонстрация на сила беше просто първият залп на щурма му за командването на „Комитаджи“?

— Значи не сте забравили — рязко каза Телторст. — Така. Сега ще ми кажете съвсем ясно какво точно става.

— Какво имате предвид? — намръщи се Лeши.

— Не се правете, че не знаете! — предупреди го Телторст. — Тайнствен кораб, за който не си заслужава да се спомене? И сега внезапно пътят към Ангелиада е отрязан?

Леши хвърли поглед към Камбъл и забеляза, че е съвсем объркан.

— Съжалявам, Адютор, но нямам представа за какво говорите.

Дълго време Телторст просто го гледаше. След това устните му се изкривиха в иронична усмивка.

— Много добре, комодор. Искате да играете на сигурно? Чудесно. Може би нашите гости ще проявят повече желание да говорят, когато пристигнат. — Той се изправи. — Ще чакам в заседателната зала. Съобщете ми, когато совалката на Върховния сенатор се скачи.

— Вие ще сте първият, който ще научи — увери го Леши.

Телторст отсечено кимна и без да каже нищо повече, стъпи на платформата и напусна балкона.

Леши погледна към Камбъл.

— Това пък какво беше?

Камбъл поклати глава и каза:

— Този човек е луд за връзване. Да не би да си мисли, че сте сключили някаква тайна сделка с емпирейците?

— Определено ще изглежда така — съгласи се Леши.

43.

Моторизираните колела на транспортните колички бяха неизползваеми в ниската гравитация на централния коридор. За щастие, проектантите им си бяха давали сметка за това и бяха предвидили въжен път, към който да се закрепват.

За съжаление, кабелите бяха твърде бавни. Коста вървеше покрай количката, като подпираше контейнерите с гориво, вслушваше се в прашенето на гама-лъчите и тревожно се питаше дали ще им стигне времето.

И дали планът им изобщо ще проработи.

Стигна до проходния тунел точно когато Чандрис се появи от другата страна.

— От моята страна остана гориво за около количка и половина — доложи тя, докато спираше платформата до вече домъкнатите дотук. — Още колко ни трябват?

— Всички. Аз ще ги докарам. Ти се заеми с програмирането на спасителните капсули.

— Добре. — Тя погледна към контейнерите. — Не зная, Коста. Ако не стане, загазваме здравата.

— Да не би вече да не сме? — изсумтя Коста, докато смъкваше най-горния контейнер и внимателно го поставяше до другите.

— Прав си — призна Чандрис и клекна при най-близкия люк. — За колко време да ги наглася?

— Най-добре за след тридесет минути. Трябва да сме сигурни, че разполагаме с достатъчно време за другите неща.

— Да, но не искаме и да сгафим — възрази Чандрис, когато люкът се отвори. — Имаме четиридесет и пет минути преди Ангелиада да ни изпържи, и то само при положение че вече не се ускорява. Четиридесет и пет минути минус твоите тридесет ни дава само петнадесет минути право на грешки. Няма да е достатъчно.

— Ще се справим. — Коста издърпа следващия контейнер. — Не забравяй, че когато капсулите се освободят, ще сме в другия край на

станцията. Допълнителната защита би трябвало да е достатъчна.

— Щом казваш. — Тя седна на ръба на отвора и напипа с крак първото стъпало. — Само не забравяй, че си обещал да намериш достатъчно време да се извиниш. Държа на това.

Никое от резюметата за мирските правителствени церемонии не споменаваха пълната почетна стража и фанфарите, които чакаха Форсайт, когато пристъпи през люка на совалката в студения сив хангар. Той бавно мина между двете редици мъже, като настрои автоматично крачката си към барабания ритъм. Очите му се местеха от черно-червените им униформи към безизразните им лица и оттам — към смъртоносните лъчеви оръжия, заплашително поставени на гърдите им. Великолепно балансирана демонстрация на ритуална помпозност, официално уважение и скрита заплаха. Зачуди се дали това е обичайната военна практика, или нещо, приготвено специално за него.

Вървящият до него Ронион очевидно нямаше такива мисли и опасения. Очите му блестяха, докато се оглеждаше наоколо, а лицето му бе светнало от широка детска усмивка пред разиграващия се спектакъл. Въпреки всички церемонии, на които бе присъствал през толкова много години, подобни зрелища сякаш никога не можеха да му станат досадни.

В края на шпалира от почетни стражи ги очакваха неколцина мъже и жени, двама от които стояха на крачка пред останалите. Етюд на контрастите, помисли си Форсайт, докато ги доближаваше, и то не само заради възрастта и облеклото им. По-възрастният беше изправен и висок в парадната си униформа, с ясни будни очи, и изучаваше приближаващите емпирейци със спокойно безизразно лице. Вторият, по-нисък и облечен в неугледен сив костюм, също изучаваше Форсайт. Но очите и лицето му бяха враждебни и в тях се четеше смъртно чувство за безсилие. Ако военният до него можеше да се оприличи на лъв, този по-скоро бе лешояд, нетърпеливо очакващ жертвата му да умре.

Музикантите бяха добри и драматичният финал на музиката настъпи точно в мига, когато Форсайт спря на три крачки от лъва и лешояда.

— Аз съм Върховен сенатор Аркин Форсайт от Лорелей — представи се той. Гласът му прозвуча странно слабо след изпълнението на оркестъра. „Просто добавка към останалата физическа манипулация на церемонията“ — разсеяно си помисли той. — В момента представлявам серафското правителство. С комодор Варс Леши ли имам честта да разговарям?

— Аз съм комодор Леши — потвърди по-възрастният. Гласът му бе спокоен и интелигентен като очите и лицето му. Беше по-стар, отколкото изглеждаше отдалеч, забеляза Форсайт, но изглеждаше учудващо запазен. — Добре дошли на борда на „Комитаджи“, господин Върховен сенатор. Да ви представя моите висши офицери — той посочи строените зад него мъже и жени, — както и Адютора на нашия кораб, господин Самюел Телторст.

— Приятно ми е, господин Телторст — каза Форсайт, вглеждайки се с нов интерес в другия мъж. Значи това бе един от онова правителство в сянка, което уж свеждало цялата политика на Мира до счетоводството. — За мен е чест, господа офицери — добави той, като се обърна към групата зад Леши. — Това е моят помощник, Ронион.

Ронион докосна ръкава му.

„Ще им кажете ли, че страшно ми харесаха мъжете с пушките и красивите униформи? — Очите му още горяха от възбуда и възхищение. — Наистина са страхотни!“

— Какво прави той? — гневно запита Телторст. Форсайт забеляза, че Адюторът рязко се дръпна назад, когато големите ръце на Ронион започнаха сложния си танц. — Кажете му да спре!

— Просто разговаря с мен — каза Форсайт. — Ронион е глухоням. Разговаряме чрез жестове.

— И какво каза? — попита Леши.

— Каза да ви благодаря за почетната стража. Страшно е впечатлен.

— Нали казахте, че е глух! — Гласът на Телторст бе мрачен и обвиняващ. — Как е чул фанфарите?

— Не ги е чул — каза Форсайт. — Но може да ги види. Просто му харесват красиви униформи и лъскави оръжия.

— Нима? — Телторст подозрително измери с поглед Ронион. — Значи казвате, че е и бавноразвиващ се?

В думите имаше нескрита обида и за секунда Форсайт се изкуши дали да не му отвърне подобаващо. Но залогът беше прекалено голям, за да си позволи да дава воля на личните си чувства.

— Да, умственото му развитие е ограничено — каза той, като се опитваше да бъде колкото се може по-спокоен. — Но той е добър и съвестен работник и е член на моя екип. — Форсайт направи кратка пауза. — И, ако мога да добавя, е по-приятна компания от мнозина, които срещам при ежедневните си задължения.

Телторст понечи да отговори...

— Заповядайте в заседателната зала — обади се Леши, преди Адюторът да успее да каже нещо. Телторст му хвърли раздражен поглед, но комодорът не му обърна внимание. — Мисля, че можем да започнем преговорите.

„Заседателната зала“ беше обикновена стая за инструктаж, без никаква украса и сравнително малка. Масата обаче беше достатъчно голяма, за да побере всички присъстващи, а столовете — удобни. Леши избра мястото в края до вратата и покани Форсайт да седне в противоположния край. Ронион седна от лявата страна на Форсайт, без да откъсва пълните си с възхита очи от двамата стражи, които пристъпиха вътре и сега стояха от двете страни на изхода.

— Преди да започнем преговорите — каза Форсайт, след като всички се настаниха — искам да зная точно какво сте направили със системата на Лорелей.

— Това не са „преговори“, Върховен сенатор... — започна Телторст.

— Унищожихме четирите мрежи в астероидния пояс — каза Леши. — А заедно с тях, страхувам се, и онези, които ги защитаваха и контролираха свързаните с тях катапулти. Също така неутрализирахме малкия скоростен катапулт в орбита около Лорелей и поехме контрола над „Хармоничен“. О, освен това бяхме принудени да неутрализираме няколко въоръжени миньорски кораба, които предприеха самоубийствена атака, докато се придвижвахме към планетата. Извън това, доколкото знам, не сме наранили никого и не сме предизвикали никакви разрушения.

Сърцето на Форсайт се сви. Миньорските кораби, онези, които той лично бе наредил да бъдат въоръжени.

— Доколкото знаете?

— Командирите от моята част имат заповед да задържат, а не да унищожават — каза Леши. — До момента, в който „Комитаджи“ се прехвърли в системата на Сераф, те изпълняваха тези заповеди. За съжаление, няма начин да разбере какво се е случило оттогава.

— Разбирам — промърмори Форсайт. Отговорът не беше от най-задоволителните, но по всичко личеше, че засега не може да се надява на по-добър.

Ронион го докосна по ръкава.

„Нещо у дома ли е станало?“ — със загрижено лице попита той.

— Какво беше това? — рязко попита Телторст.

— Попита какво се е случило у дома — преведе Форсайт. Чувстваше се виновен. При цялата лудница през последните два дни съвсем беше забравил, че Ронион е в абсолютно неведение за мирското нападение над Лорелей. — Тези господа са изпратили бойни кораби на Лорелей, Ронион. Поставили са системата под свой контрол, но не мисля, че са сторили зло на много хора.

Ронион погледна Леши с вид на човек, когото изведнъж са предали.

„Защо го направихте? Не пречим на никого.“

— Кажете му да спре! — извика Телторст. — Това е събрание за обсъждане на капитулация, а не детска градина!

— Достатъчно, господин Телторст — каза Леши. — Господин Върховен сенатор, бихте ли превели?

— Искате да знаете защо сте нападнали Лорелей — каза Форсайт. — Пита дали сме ви предизвикали с нещо. Вас, или някой друг.

— Разбирам. — Леши се обърна към Ронион. — Господин Ронион, съжалявам за онова, което правим със световите ви. Но ние сме войници и наш дълг е да се подчиняваме на дадените ни заповеди. Давам ви обещанието си, че няма да нараняваме никого, освен ако не е абсолютно наложително.

— Всичко зависи от това до каква степен господин Върховният сенатор желае да ни сътрудничи — добави Телторст. — Кое ме навежда на един въпрос, Върховен сенатор. Какво точно прави онзи кораб при Ангелиада?

— Провеждат спешно и неотложно проучване на черната дупка — каза Форсайт.

— И какво е това спешно и неотложно проучване?

— През последните няколко седмици Ангелиада се държи странно. Започна с радиационни изригвания и стигна дотам, че в момента променя орбитата си.

— Как?

— Не зная — каза Форсайт. — Но съм уверен, че ако попитате достатъчно любезно, господин Коста с радост ще ви запознае с резултатите, когато се върне.

Реакцията на Леши при споменаването на името на Коста беше леко повдигане на вежда. Тази на Телторст — доста по-драматична.

— Коста? — повтори той. — *Коста?*

— Да — потвърди Форсайт. — Виждам, че познавате този младеж.

Телторст погледна смаяно Леши, после и Форсайт.

— Коста...

Ронион отново го дръпна стеснително за ръкава.

„Господин Форсайт? — Лицето му бе странно напрегнато. — Джерико и Чандрис не отидоха да изучават Ангелиада. Отидоха, за да я изхвърлят.“

Форсайт се намръщи.

— Какво?

— Какво? — запита Телторст.

— Само за момент, моля — Форсайт се наведе към Ронион. — Как така да я изхвърлят?

— Да я изхвърлят ли? — Не се усмиряваше Телторст. — За какво става въпрос?

— Само за *момент*, моля! — озъби се Форсайт. — Ронион, повтори, моля те. Какво правят Джерико и Чандрис?

Ронион погледна крадешком към другия край на масата.

„Джерико каза, че Ангелиада се опитва да нарани хората. Каза, че единственото нещо, което им остава, е да се опитат да използват катапулта на Централата и да я изхвърлят извън системата.“

— Това е лудост — каза Форсайт. — Не може да бъде.

— Лоши новини ли, господин Върховен сенатор? — спокойно запита Леши.

Форсайт го погледна. Чудеше се какво да каже. Истината? Или нещо, което звучи поне правдоподобно?

— Казва, че Коста е убеден, че Ангелиада е твърде опасна, за да остане тук. Казва, че ще се опитат да използват катапулта на станцията и да я изхвърлят някъде извън системата.

Телторст рязко пое дъх.

— Това възможно ли е? — попита Леши. — Беше ми дадено да разбера, че мрежите и катапултите при Сераф и Ангелиада са свързани единствено помежду си.

— Така е — промърмори Форсайт. Изведнъж изключването на мрежата на Сераф започна да придобива смисъл. — Но ако той изключи мрежата тук... не зная. Може и да успее.

— И той я е изключил, така ли? — попита Леши. — Всъщност изключил е и двете мрежи.

Форсайт кимна. Нямаше смисъл да лъже — добре оборудван боен кораб като „Комитаджи“ със сигурност бе засякъл всички сигнали.

— Ние предполагаме, че не е искал да има компания.

— Това е номер — намеси се Телторст. Пръстите му неуморно играеха по масата. — Измисля си.

Леши сви устни.

— Господин Камбъл?

— Шифровъчният отдел потвърждава, господин комодор — разнесе се бодър безплътен глас. — Използва диалект на стария език на знаците Юнислан и успяхме да съберем достатъчно данни за разчитането му. Дословното съобщение гласи: „Джерико казва, че Ангелиада ще нарани всички. Казва, че трябва да я изхвърлят от района с помощта на катапулта.“

— Благодаря ви.

— Глупости! — продължи да настоява Телторст, като сочеше с пръст Ронион. — Идиот като този? Никой няма да му повярва за подобна информация. Казвам ви, това е номер.

— Защо толкова се разстройвате, господин Телторст? — намръщи се Форсайт. — Мислех си, че единствената причина Мирът да дойде тук, е за да ни спаси от ангелите. Би трябвало да се радвате, че някой иска да се отърве от източника им.

Телторст дълго просто го гледаше; вълнението и неувереността му се сляха в нещо твърдо, сигурно и злобно.

— Значи така. Вие сте го обърнали срещу нас. Коста се е досетил, вие сте го изобличили, а той ви е разказал.

— Какво ни е разказал? — предпазливо попита Форсайт.

Телторст се обърна към Леши и заповяда:

— Наредете да се реактивира мрежата на Ангелиада. Още сега. Трябва да идем там и да го спрем.

Леши примигна.

— Какви ги говорите, за Бога?

— Глупак! — с цялото си презрение извика Телторст. — Не разбирате ли? Именно Ангелиада е причината да сме тук. Единствената причина.

Леши и Форсайт се спогледаха объркано.

— Но ако заплахата от ангелите се премахне...

— Майната им на ангелите! — изрева Телторст. — Какво значение имат ангелите? Какво друго има значение в тези затънтени третокласни планети?

Той огледа всички присъстващи.

— Ангелиада е онова, което искаме. За една секунда тя изхвърля повече енергия, отколкото този мизерен свят е в състояние да изразходва за цяла година. Теравати и теравати енергия, които само чакат да бъдат впрегнати!

— А това пък за какво ви е? — изумено попита Форсайт. — Заради самата енергия?

— Защо не? Енергията е пътят към богатството и силата. Винаги е била. И безплатна енергия като тази не е нищо друго освен дар от боговете. Ангелиада е в състояние да захранва цели космически градове, или да ни предостави евтин начин да тераморфираме светове...

— И да захранва корабостроителници? — попита Леши.

— Да! — Очите на Телторст заблестяха. — Видяхте какво постигна „Комитаджи“ само за няколко години. Представяте ли си колко повече бихте постигнали с дузина подобни кораби? Отговорете ми на това.

— Въпросът не е аз какво бих постигнал — тихо каза Леши с тона на човек, който току-що е намерил отговор на дълго измъчваща го загадка. — Въпросът е какво биха постигнали Адюторите.

Устните на Телторст се превърнаха в тънка линия.

— Наредете реактивирането на мрежата, комодор.

— А ако откажа?

Телторст се изправи.

— В такъв случай съм принуден да поема пряко командването на този кораб — с твърд и официален тон заяви той и извади от джоба на самото си някакъв лист. — С одобрението на самия Главен адютор.

Леши погледна листа, но не го докосна.

— Господин Камбъл?

— Сър? — отново се разнесе гласът, този път доста по-неуверено.

— Знаем ли как да реактивираме мрежата при Ангелиада?

— Да, сър — отговори Камбъл. — Засякохме сигнала при първото ѝ изключване и сигнала, който изключи мрежата при Сераф. Комуникационният и Шифровъчният отдел твърдят, че могат да инвертират инструкциите и да я задействат отново.

— Тогава го направете — нареди Леши. — Активирайте и двете мрежи. Ако мрежата тук тръгне, приемаме, че сме задействали и другата при Ангелиада. — Той погледна през масата. И изведнъж Форсайт забеляза, че вече изглежда съвсем остарял. — Освен ако няма някакви специални кодове, господин Върховен сенатор?

— Няма кодове, господин комодор. — Форсайт поклати глава. — Никой не е очаквал, че тази мрежа ще има военно значение.

Леши кимна.

— Господин Камбъл?

— Сигналят изпратен — доложи Камбъл. — Мрежата на Сераф... активирана и работеща. Правим ѝ проверка, но по всичко изглежда, че функционира правилно. Време до активирането на мрежата при Ангелиада около двадесет и една минути.

— Трябва да сме готови за прехвърляне след изтичането на срока — предупреди Телторст. — Не искаме Коста да я изключи отново, преди да сме преминали.

— Господин комодор? — обади се Камбъл.

— Получихте нарежданията си, господин Камбъл — тихо потвърди Леши. — Пригответе „Комитаджи“ за катапултиране. Ще трябва да пренастроите катапулта за нашата маса.

— Вече го правим, сър.

— И всички оръжия да бъдат в пълна готовност — добави Телторст. — Енергийни и ракети. — Той погледна Форсайт. — Защото се съмнявам, че ще можем да разговаряме с един предател. Всъщност, не вярвам, че дори си струва.

Слепешката, без да откъсва очи от Телторст, Ронион задържа Форсайт за ръкава.

„Какво казва? — разтревожено попита той. — Какво означава това?“

„Казва, че ще убие Джерико и Чандрис, Ронион — отговори му Форсайт. — Казва, че ще ги убие, без дори да им даде възможност да се предадат.“

Ронион отвори уста и от гърлото му се разнесе странен клокочещ звук.

— Предателството към Мира винаги се наказва със смърт, Върховен сенатор — хладно каза Телторст. — Нещо, което никога не трябва да забравяте.

Той огледа масата.

— И тъй като разполагаме с няколко минути, да обсъдим предаването на останалата част от системата на Сераф.

44.

Оставаха им петнадесет минути и половина, когато най-сетне свършиха, и пращането на гама-лъчите вече беше станало направо оглушаващо.

— Най-добре това да проработи, Коста — извика Чандрис, докато се закопчаваше към седалката си. Трепна от едно особено силно изпращяване от конзолата пред нея. — Защото ако не проработи, няма да успеем да се доберем до „Газела“ и да се измъкнем. А за извиняване да не говорим.

— Ще проработи! — извика Коста. От шума Чандрис не успя да разчете тона му, но конвулсивно стиснатите му юмруци съвсем не я изпълваха с увереност.

— Е, ако не проработи, беше ми приятно да се запознаем — извика му тя, пресегна се и постави ръката си върху юмрука му. — Това имам предвид.

За миг той сякаш се поколеба и юмрукът му трепна под ръката ѝ. След това внезапно разтвори длан и хвана нейната. Стискаха здраво ръцете си и гледаха изтичащите секунди.

Когато броячът стигна до нула, целият панел светна в червено.

Чандрис затаи дъх; напругаше се с всички сили да чуе какво става. Но поради шума и голямото разстояние не долови нищо. Премисли още веднъж програмирането си, чудейки се дали не беше оплескала нещо. Ако беше пропуснала защитата и спасителните капсули бяха изключили...

— Ето! — изкрещя Коста и стисна ръката ѝ още по-здраво. — Усещаш ли?

Чандрис се намръщи. И в същия миг усети — лека вибрация по пода, която бавно, но сигурно набираше сила.

Погледна монитора на средната част на станцията. През ярките проблясъци на статичното електричество едва успя да забележи, че капсулите все още са закрепени към преходния тунел. В основата на

една от тях, там, където капсулата се закрепваше за станцията, сякаш забеляза пламъка на двигателя.

Двигателят се опитваше да отскубне капсулата, но закрепващите я скоби я държаха здраво. През главата ѝ мина шантавата мисъл, че ако капсулата беше разумна, сигурно би се чувствала в ужасна безизходица и отчаяние.

— Ами ако скобите се скъсат преди капсулите да успеят да прогорят стената?

— Пак ще стане! — извика Коста. — При цялата тази жега...

И точно тогава, без никакво предупреждение, образът изчезна в бяла светлина. Едновременно с това подът подскочи като попарена котка, някъде зад нея се разнесе глух рев и тя усети как тялото ѝ се притисна в креслото.

— Стана! — изкрещя Коста. — Виж! Стана!

Чандрис присви очи срещу снега на монитора. Но не беше необходимо да гледа, за да разбере, че безумният план на Коста наистина е проработил. Спасителните капсули, бълващи пламъците си към сравнително тънкия свързващ тунел, го бяха прогорили или нагорещили достатъчно, за да възпламенят контейнерите с гориво, които бяха складирали там. Последвалата експлозия бе разделила станцията на две части, запращайки двете половини в противоположни посоки.

От първата прочетена страница на борда на „Ксирус“ тя помнеше, че основната идея на ракетата е да вземеш част от своя кораб и да я запратиш в посока, обратна на онази, в която искаш да тръгнеш. Коста просто бе използвал дефиницията до логичната ѝ крайност.

Само че вместо да изхвърли изгорените продукти от горивото, беше използвал половината от кораба.

— Май имаме малко отклонение при излитането — каза Коста; вираше се в покритите със снежинки дисплеи. — Нищо сериозно, предполагам.

— Мисля, че просто камерата се е повредила — добави Чандрис, когато неясното изображение се смени с монотонен шум. Натискът от ускоряването вече не бе така силен, но показателите за скоростта сочеха, че са набрали солидна скорост. — Или това, или е от радиацията.

— Най-вероятно е от експлозията — каза Коста. — Май е разрушила цялата платформа.

Чандрис преглътна. Камерата се намираше на солидно разстояние от свързващия тунел.

— Каква част от станцията очакваш да се разруши?

— Недостатъчно, за да бъде причина за безпокойство — увери я Коста. — Отзад са само складове и каюти за екипажа. Можем да си позволим да ги изгубим.

— Просто си мисля за цялостния интегритет на станцията — каза Чандрис. — На места като това е пълно е противоположни врати и преградни стени, нали знаеш.

— Всичко ще е наред — настоя Коста. — Чуваш ли това?

— Кое?

— Пращенето — каза той. — Отслабва.

Чандрис се заслуша. Беше прав — шумът определено беше намалял.

— Значи със сигурност се отдалечаваме?

— Така изглежда. — Коста се наведе към един от дисплеите. — Не чак толкова бързо, наистина, но определено набрахме преднина. И освен това сега се издигаме на по-висока орбита.

— Тогава май ще ни е малко трудничко да изхвърлим Ангелиада, не мислиш ли? — отбеляза Чандрис. — Ако е на по-ниска орбита от нашата.

— Да се надяваме, че ще се усети и ще промени посоката си към нас — мрачно каза Коста. — Важното е, че засега спечелихме допълнително време да довършим програмирането. И когато тя ни подгони, ще сме готови.

— Правилно. — Чандрис се завъртя към дисплея си.

— Да стискаме палци и да се надяваме, става ли?

Защото имаше още един мъничък проблем, за който Коста все още не се беше сетил. Все пак, с малко късмет, може би щеше да го преодолее, когато се стигнеше до него.

Тя извика поредното ръководство и се захвана за работа.

— Десет минути до катапултирането, господин комодор — разнесе се през високоговорителя гласът на Камбъл. — Готови сме.

— Много добре — обади се Телторст преди Леши да успее да отговори и стана от стола си. — Комодор Леши, предполагам, че ще поканите нашите гости да дойдат с нас в командната зала.

— Неоторизирани цивилни...

— Да, да, зная я тази песен — нетърпеливо го прекъсна Телторст. — Но Върховен сенатор Форсайт едва ли може да се сравни с нечия приятелка, решила да поразгледа кораба, нали? — Той хладно изгледа Форсайт. — Освен това една обиколка би могла да му помогне да се убеди, че тактиката му на сплашване е едновременно безполезна и нелепа.

— Няма никаква тактика на сплашване — каза Форсайт. — Предложих ви да се запознаете с всички данни, с които разполагаме за Ангелиада...

— Като дете не си падах по истории за призраци, Върховен сенатор — презрително го прекъсна Телторст. — Още по-малко ми допадат сега. Отиваме към Ангелиада; а *вие* ще дойдете с нас, за да видите как се отнасяме с предатели на Мира. Може би ще го намерите за поучително.

Той направи знак на стражите до вратата.

— Придружете Върховен сенатор Форсайт и помощника му до командната зала. Станете, Върховен сенатор.

— Моля за една услуга, господин комодор — каза Форсайт, докато бавно се изправяше. — Моят помощник Ронион получи силен пристъп на паника, когато за последен път бяхме при Ангелиада. Мисля, че по някакъв начин е успял да усети какво става там. Няма причина да го караме да преживява отново същото. Бих искал на него и на пилота да им бъде разрешено да си тръгнат.

— Категорично не — заяви Телторст, докато двамата стражи се приближаваха към Форсайт. — Никой няма да напусне този кораб преди да са подписани документите за капитулация.

Форсайт не откъсна очи от Леши.

— Господин комодор?

Леши бавно се надигна и на свой ред изгледа двамата стражи. Явно Телторст вече си беше въобразил, че е поел командването.

Време беше да му отвори очите.

— Придружете Върховния сенатор и помощника му до совалката — нареди той. — Двамата ще напуснат „Комитаджи“ преди

прехвърлянето.

Телторст се обърна втрещен към него.

— Какво?!

— Надявам се, че ще бъдете готов да продължим този разговор, когато се върнем, нали, господин Върховен сенатор? — добави Леши.

Форсайт сведе глава в лек поклон.

— Разбира се, господин комодор. Благодаря ви.

Леши кимна.

— Лейтенант, чухте заповедта ми.

— Тъй вярно, сър! — Старшият от двамата стражи отдаде чест.
— Оттук, господин Върховен сенатор.

Групата заобиколи масата и излезе. Лицето на Форсайт беше сериозно до смърт, Ронион изглеждаше разтревожен и смутен.

— Това беше глупост, комодор — каза Телторст, когато вратата зад тях се затвори. Гласът му бе леден. — Престъпна глупост. Не можете просто да пуснете един вражески висш държавен служител, който се намира в ръцете ви.

Леши погледна скрития високоговорител.

— Господин Камбъл?

— Седем минути до катапулта, сър.

— Имате ли анализ на орбитата на Ангелиада?

— Да, сър, но не е завършен — отговори Камбъл. — Не разполагаме с достатъчно данни, за да потвърдим или отхвърлим твърденията на Форсайт, че променя скоростта и орбитата си. Но дори и да е вярно, със сигурност не го прави много бързо.

— Това означава ли, че ще бъдем в безопасност?

— Да, сър — увери го Камбъл. — Радиацията ще е в рамките на допустимите норми.

— Добре. Тогава изведете „Комитаджи“ на позиция за прехвърляне. Идвам след малко. — Леши се обърна към Адютора. — Що се касае до задържането на вражески държавни служители, господин Телторст — тихо добави той, — на този кораб има войници, а не терористи. Ние не вземаме заложници.

— Ще съжалявате за това, комодор — изсъска Телторст.

— Да — промърмори Леши, обърна гръб на дребния мъж и тръгна към вратата. — Със сигурност ще съжалявам.

— Ха! — извика Чандрис и триумфиращо удари с длан края на пулта. — Добре. Измислих го!

— Какво си измислила? — извика Коста.

— Как да катапултираме Ангелиада, без да се изпържим. — Гърлото я болеше от непрекъснатото викане. Дращенето на гамалъчите бе намаляло от болезнено до досадно, но все още трябваше да говорят високо, за да се чуват. — Има дистанционно управление, с което ще можем да задействаме катапулта. Така ще можем да се прехвърлим на „Газела“ и да се отдалечим...

— Няма смисъл.

— Какво? — Чандрис се обърна към него.

Коста се беше свлякъл в креслото си, вперил невиждащ поглед в мониторите и дисплеите пред себе си. Нещо я сграбчи за гърлото.

— Какво има?

— Не можем да го направим. Нямаме достатъчно енергия.

Тя проследи погледа му към дисплеите. Числата и графиките не ѝ говореха нищо.

— Как така нямаме достатъчно енергия?

— Станцията не е в състояние да произведе достатъчно, за да изхвърлим Ангелиада навън — каза той.

Тя отново погледна числата. Не. Не и след всичко преживяно. Не и точно сега.

— Ами навътре? Можем ли да я пратим навътре?

— Навътре ли? — като ехо повтори Коста и се намръщи. — Искаш да кажеш, към Сераф?

— Не, още по-навътре от Сераф. — Мислите на Чандрис препускаха бясно. — Независимо какви игри си играе Ангелиада с гравитационните полета, за нея ще е по-лесно да се движи надолу по гравитационния кладенец, вместо нагоре. Ако я прехвърлим на достатъчно ниска орбита, тя пак няма да може да достигне до Сераф. Нали?

— Но така ще е в състояние да си играе с още по-силни гравитационни полета — възрази Коста. — Може да измисли начин да се придвижва и нагоре. Или, още по-лошо, да тръгне право към слънцето и там никога няма да можем да я хванем.

— Не се бях сетила за това — призна Чандрис и трепна при тази мисъл. — Способна ли е да погълне цяла звезда?

— Не зная — каза Коста. — Най-вероятно не — дебелината ѝ е едва няколко атома. Но въпреки това може да направи маса ужасни неща там — независимо дали случайно, или не. Не можем да рискуваме преди да направим предварителни изчисления.

— Значи край? Просто се отказваме и си тръгваме вкъщи?

Коста уморено поклати глава.

— Съжалявам. Не виждам какво друго ни остава.

Чандрис отново премести погледа си към дисплея. Бавното въртеливо движение, получено при разполовяването на станцията, сега ги беше обърнало с лице към Ангелиада; по-голямата част от блясъка на черната дупка се закриваше от остатъците от мрежовата секция, която се носеше към нея. След всичките тези усилия, пот и риск? И сега да не могат да направят нищо друго, освен да побягнат обратно?

— Ако тръгнем сега, няма да имаме друга възможност — каза тя. — Или най-малкото, няма да е толкова лесно. Без мрежа и катапулти ще е необходимо адски много време да се доберем дотук. Всъщност може би ще се наложи да се построи нова станция и... О, Господи!

— Какво? — Коста се изправи в креслото си.

Чандрис впери поглед в монитора на телескопа; надяваше се очите ѝ просто да ѝ въртят номера. Но нямаше никаква грешка.

— Мрежата — с внезапно разтреперан глас каза тя и посочи дисплея. — Светлините току-що се включиха!

— Някой я е реактивирал.

За една секунда седяха замръзнали на местата си. После едновременно се хвърлиха към пултовете.

— Трябва да ги спрем! — Чандрис се мъчеше да извика програмата за дистанционно управление, която току-що беше открила. Пръстите не я слушаха. — О, Господи, Джерико!

— Зная! — викна той; мъчеше се да се пребори със собствените си пръсти. — Опитвам се да я спра.

— Какво правят? — попита Чандрис. Отвори файла. Сега следваше парола за достъп. — Нима не си дават сметка какво правят?

— Именно! Не знаят! Изминали са само деветнадесет минути, откакто взривихме станцията. Двадесет светлинни минути — те изобщо не разбират, че мрежата води право към Ангелиада.

Чандрис прехапа устни. Дисплеят проблясваше от гама-лъчите и заплашваше всеки момент да изключи. След това внезапно се изчисти и тя откри, че е влязла в системата. Извика списъка с командите и затърси отнасящите се до управлението на мрежата. Трябваше да е някъде тук...

Коста постави ръцете си върху нейните.

— Късно е — тихо каза той.

Чандрис вдигна поглед... и ченето ѝ увисна.

Очакваше да види как Форсайт идва за тях, най-вероятно с някой от ловните кораби. Или в краен случай някой от бойните кораби на ЕмОт, сновящи около Сераф.

Но корабът, който внезапно се появи пред тях, беше невероятно и чудовищно огромен. По-голям дори от гигантския „Ксирус“. Грамадното му туловище изпълваше дисплея на телескопа. В сравнение с него половината на станцията изглеждаше като същинско джудже.

И докато гледаха с ужас, Ангелиада го сграбчи.

Аварийните сирени раздраха въздуха подобно на воя на банши и заглушиха дори ужасната градушка, която се стоварваше върху тях сякаш от всички страни едновременно.

— Пробив на корпуса в сектори 0–7, 8 и 9! — изрева нечий глас от високоговорителя. — И трите корпуса са разрушени...

Внезапно гласът секна и останаха единствено злоещите трясъци.

— Затворете всички противоударни врати! — нареди Леша и очите му се стрелнаха към мониторите на сектор G. Какво ставаше, по дяволите? Емпирейците не биха могли да притежават толкова мощно оръжие. Просто *не биха могли*.

Но всички сензорни възли бяха мъртви. *Всички*, по целия десен борд на кърмовия отсек.

От високоговорителя се разнесе внезапен писък, който също така внезапно прекъсна.

— Машинното отделение разхерметизирано! — изкрещя Камбъл. — Всички помещения са открити към космоса.

— Направи нещо! — озъби се Телторст. — *Бий се*, по дяволите!

— Срещу кого? — озъби се в отговор Леши.

Внезапен и ужасяващо познат трясък изригна в цялата командна зала.

— Радиация! — извика Камбъл. — Летални дози от десния борд на кърмата.

И изведнъж Леши разбра.

По всяка вероятност проникна в кърмата на кораба, овъглявайки всичко с радиацията си. Гигантският кораб се метна настрани и първото впечатление на Чандрис бе, че прави отчаян опит да избяга. Но в същия момент разбра, че не това е причината. Дори някой все още да бе останал жив там, той не би могъл да задвижи кораба. В действителност корабът се извиваше и разкъсваше, Ангелиада унищожаваше свързващите греди и поддържащите преградни стени, като ги извиваше, изтръгваше и мачкаше като станиол.

— Масивни поражения във всички кърмови отсеци — изкрещя Камбъл. — Комуникации прекъснати; енергия прекъсната; сензори прекъснати; херметизация нарушена. Целият екипаж на кърмата е мъртъв.

„Вече не докладва така бързо — някак разсеяно си помисли Леши. — Няма смисъл. Навременната информация предполага, че все още може да се направи нещо с оглед на дадена ситуация.“

Но в тази ситуация не можеше да се направи нищо. „Комитаджи“ бързо се плъзгаше към смъртта си и в цялата вселена не съществуваше сила, която да го спре.

— Структурният интегритет пада по целия кораб — продължи Камбъл. — Преградните стени в централните части изпускат въздух. Температурата и радиацията са над допустимите. Противопожарните стени поддават поради деградация на метала.

— Това не е възможно — отчаяно настояваше Телторст. Погледът му се стрелкаше наоколо, сякаш очакваше, че всичко това е някакъв сложно измислен номер, погоден му от отмъстителния капитан и екипажа му. — Не е възможно, не и с „Комитаджи“.

Обърна се отново към Леши и стовари юмрук върху облегалката на креслото си.

— Този кораб е *неунищожим*, проклет да си! Построихме го такъв. Изразходвахме *милиарди*...

Млъкна, когато подът под него внезапно се разтресе и по цялата командна зала се разнесе ужасно скърцане на метал.

— Носовата част се разпада — доложи Камбъл. — Не ни остава много време.

— Ето я вашата награда, Адютор — с горчивина каза Лeши. — Ето я вашата скъпоценна Ангелиада. И тя не чака вие или някой друг Адютор да дойдете и да я издоите. Тя идва за нас. По-точно — за вас.

Ново смразяващо кръвта скърцане се разнесе из залата.

Лицето на Телторст се превърна в ужасена маска.

Седнал до Чандрис, Коста отново и отново мърмореше нещо нечленоразделно. След няколко секунди, когато Ангелиада проби корпуса от тяхната страна, корабът почти изчезна във взрива от светлина. Светлинните филтри на станцията се активираха и на дисплея на телескопа, точно на ръба на черното петно, отбелязващо мястото на Ангелиада, Чандрис можеше да види как прегореният метален корпус потича като покрита с пепел вода — молекулярната му структура се разпадаше под приливните вълни на черната дупка. Огромният кораб отново тежко се обърна около хватката на гравитационните сили на черната дупка. Носът му се насочи с някакво чувство за обреченост към неговия палач. Металният корпус отново се сгърчи и потече, този път напред, и Ангелиада отново спокойно прогори пътя си и изчезна вътре в него.

Леши можеше да усети как столът започна да се разтапя под него, когато погледна за последен път от мостика. Телторст седеше там с изкривено до неузнаваемост лице.

— В едно нещо сгрехихте, Телторст — успя да извика той през предсмъртните писъци на умиращия „Комитаджи“. — Няма да доживея да съжалявам.

Кошмарът от смърт и невъобразимо разрушение сякаш продължи вечно. Ангелиада премина през кораба още три пъти, като игла, прокаряваща сложен шев.

И когато се появи за последен път, корабът беше разбит, изкривен и смачкан до неузнаваемост.

Ръката на Коста върху рамото ѝ я накара да подскочи.

— Хайде, Чандрис — тихо каза той, все още вперил ужасен поглед в гледката. — Хайде. Да си вървим у дома.

45.

Всички се бяха събрали в заседателната зала на Правителствения дом.

— Целта на тази среща — Форсайт погледна твърдо Коста, който седеше на отсрещната страна на масата — е да решим какво да правим с вас. — Погледът му се премести върху седящата от лявата му страна Чандрис, след което — към Ханан и Орнина Дейвий. — С всички вас.

— Съжалявам, но наистина не виждам какъв е проблемът — малко колебливо се обади Орнина. — Джерико вече заяви, че иска да остане на Емпирей. Защо просто да не му позволите?

Седящият до Форсайт Пирбазари се размърда в креслото си.

— Не е толкова просто, госпожо Дейвий. Господин Коста сам е признал, че е мирски шпионин, и вие тримата сте го знаели. Това не може просто да се подмине без последици.

— Защо не? — запита Ханан. — Искам да кажа, той ни *помогна* да разберем какво става с Ангелиада. Дори само по себе си това спаси живота ни. Да не споменавам, че двамата с Чандрис разкараха онзи огромен мирски кораб от главите ни.

— И между другото съсипаха цяла космическа станция — промърмори Пирбазари.

— Тя бездруго щеше да бъде унищожена — възрази Чандрис. — Не сте виждали какви ги прави Ангелиада.

— Всъщност видяхме записите, които донесохте — каза Форсайт. — Мисля, че е честно да се признае, че станцията наистина щеше да бъде изгубена.

— И така, какъв е проблемът? — попита Ханан. — Джерико доказва, че е на наша страна.

— Не разбирате ли? — рязко каза Пирбазари. — Проблемът е, че той е агент на правителство, с което сме в състояние на война.

— *Беше* агент — поправи го Ханан.

— Това няма връзка със закона. При това е недоказано.

— Недоказано ли? — повтори Ханан. — Тогава какво...

— Ханан — смъмри го Орнина и предупредително постави ръка върху неговата.

Ханан успокояващо я потупа.

— Добре тогава — малко по-спокойно продължи той. — Защо не приемем, че е дезертирал и иска убежище? Законът трябва да е предвидил подобна възможност.

Форсайт се намръщи.

— Всъщност... не е.

Коста го зяпна.

— Шегувате се.

— Прегледах подробно целия кодекс отпред назад и отзад напред. — Форсайт поклати глава. — Хората, писали Съглашенията преди сто и осемдесет години, са предполагали, че ще бъдем просто една самотна конфедерация от няколко свята в дълбокия космос. И тъй като не са очаквали имигранти отникъде, въпросът е бил пропуснат.

— Значи очевидно законът трябва да се промени заяви Ханан. — Как ще го направим?

— *Ние* не правим нищо — остро каза Форсайт. — А аз лично смятам да предложа законопроекта на Върховния сенат. За съжаление, процесът ще отнеме време. И дотогава господин Коста продължава да бъде агент на Мира.

— А в Съглашенията се *предвиждат* мерки срещу враговете на Емпирей — обади се Пирбазари.

Седнал отстрани на масата, така че да е в състояние да вижда устните на всички, Ронион започна да жестикулира.

— Много ми се иска — отговори му Форсайт. — Но това решение не зависи от мен. Нито от никого в Емпирей.

— Какво каза той? — попита Коста.

— Пита защо просто не спрем войната — преведе Форсайт. — В такъв случай няма да сте враг и ще можете да останете.

— Звучи ми разумно — промърмори Орнина.

— Чакайте малко — намръщи се Коста. — Толкова ли е просто? Ако не сме във война с Мира, това би ли решило проблема?

Форсайт го погледна и се замисли.

— Не напълно — след малко каза той. — Но определено ще бъде някакво начало. Автоматичното ви определяне като враг ще стане

хипотетично и ще можем да прехвърлим фокуса изцяло върху действията ви тук.

— Защо? — саркастично попита Пирбазари. — Да не би да знаете начин да накарате Мира да се разкара и да ни остави на спокойствие?

— Всъщност — бавно каза Коста — зная такъв начин.

Форсайт и Пирбазари се спогледаха.

— Слушаме ви — предпазливо каза Форсайт. — Какво трябва да направим?

— И колко ще ни струва? — добави Пирбазари.

— Абсолютно нищо няма да ви струва — каза Коста. — Имате ли координатите на системата на Сцинтара? Тя е от Гарландовата група светове.

— Сигурен съм, че можем да ги намерим — каза Форсайт. — Защо?

— Там е командният център на тази операция — обясни Коста. — По-голямата част от командния състав на Мира е там и наблюдава нахлуването, вероятно заедно с неколцина правителствени чиновници, които чакат да получат своя дял от капитулацията ви.

— И какво, да им пратим посланик ли? — подигравателно попита Пирбазари.

— Не — тихо каза Коста. — Ще им изпратим „Комитаджи“.

С периферното си зрение забеляза как Чандрис се обръща, за да го погледне.

— Какво?

— Той е славата на Мирския флот. — В гърлото на Коста заседна твърда бучка, когато се сети за краткото си пребиваване на огромния боен кораб. За изумлението и вълнението от това да бъдеш на борда на една легенда... — Корабът, който не може да бъде победен. Ако го видят не само победен, но и напълно смачкан, това напълно ще ги изкара от релси.

— Но те ще разберат, че той всъщност не е бил победен — възрази Пирбазари. — Ще се досетят, че е бил разрушен от Ангелиада.

— Няма значение. Независимо дали сме се сетили как да използваме Ангелиада като оръжие, или сме ги примамили сами да се сблъскат с нея, важното е, че сме успели да го разрушим.

— Не, важното е, че пускането му пред прага им ще бъде същинска покана за танц! — отвърна Пирбазари. — Ще поискат да ни премажат колкото се може по-бързо, преди да сме използвали Ангелиада отново срещу тях.

Коста поклати глава.

— Вие мислите като военен. Или като политик, който трябва да следи за престижа си и за общественото мнение. Но не такива хора управляват Мира. Адюторите са онези, които се разпореждат. А единственото, за което ги е грижа, са парите.

— Това е безсмислено — изръмжа Пирбазари. — Да не искате да кажете, че ни нападат само защото ще им донесем много пари? Това не е военно дело. Това е... Той се опита да намери подходящата дума.

— Това е икономика, подчинена на счетоводството съгласи се Коста. — Но те виждат света точно по този начин. Ще ни оставят на спокойствие, защото Емпирей вече е с отрицателен показател по отношение на приходи и разходи. Защото с унищожаването на „Комитаджи“ те вече са похарчили тук повече, отколкото могат да се надяват да спечелят. Защо да пилеят още време и пари за завладяването ни, когато знаят, че ще излязат на червено?

Ханан се размърда в креслото си и тихо промърмори:

— Мисля, че на цялата наша цивилизация току-що беше нанесена жестока обида.

— Не, цялата ваша цивилизация си няма представа колко струва построяването на „Комитаджи“ — контрира Коста. — А ако има едно нещо, което Адюторите просто не правят, това е да влагат пари там, където вече са загубили.

— Може би — каза Форсайт. — Но забравяте самата Ангелиада. Адюторът, с когото разговарях — Телторст — развиваше високопарни и грандомански планове как ще използват енергията ѝ за построяването на цял флот от кораби с размерите на „Комитаджи“. Тя може да е залог, за който все още да смятат, че си струва да воюват.

— Не — замислено каза Пирбазари. — Вече не. Не и след като видят какво е направила с прехваления им кораб. Няма и да помислят да построят корабостроителница в близост до това нещо.

— Прав е — каза Коста. — Дори да решат да построят нов „Комитаджи“, няма да го направят тук.

— А ако решат да го построят в Мира? — попита Орнина.

— Биха могли — призна Коста. — В края на краищата, останали са няколко отцепнически колонии, които трябва да бъдат завладени. Но дори да го направят, никога няма да го видите в космоса на Емпирей.

— Наистина ли вярвате, че ще реагират така? — все още несигурно сбърчил чело, попита Форсайт.

— Сигурен съм. — Коста се поколеба. — Но ако смятате, че това ще помогне, готов съм да замина с останките от „Комитаджи“ и да им го кажа лично.

— Не — решително каза Чандрис преди Форсайт да успее да отвори уста. — Ако отидеш там, никога няма ти позволят да се върнеш.

Коста примигна. Тонът ѝ беше неочаквано напрегнат.

— Това да не те притеснява?

За секунда тя изглеждаше смутена. Нещо съвсем ново за нея.

— Ами как иначе — бързо запълни празнината Ханан. — Ще притеснява всички ни. Ти си наш приятел.

— Не е необходимо да отива, нали? — обезпокоено попита Орнина. — Моля ви.

— Не мисля, че ще бъде необходимо — каза Форсайт. — Посланието на „Комитаджи“ ще е достатъчно ясно и без посредничеството на господин Коста.

— Но записано от вас съобщение би могло да бъде от полза — предложи Пирбазари. — Особено ако го интерпретират, че сте преминали на наша страна под влиянието на ангелите. Това би могло да ги спре да пращат още шпиони.

Коста кимна.

— Няма проблем.

Ханан тихо се изкиска.

— Ето ви и тема за философски размисли — коментира той. — Ангелите правят хората добри. И същевременно карат Джерико да се обърне срещу Мира. Чудя се какво ли ще си помислят Адюторите?

— Знаеш какво казват хората — напомни му Орнина. — Любовта към парите е в основата на злото.

— Да, така казват. — Ханан се наведе към Коста. — Това ли правят ангелите, Джерико? Премахват любовта към парите?

— Ами... — Коста се запита дали трябва да говори за това точно сега. Но ако не сега, кога друг път? — Всъщност мисля, че действат

една степен по-дълбоко.

— Говорите така, сякаш знаете нещо, което останалите не знаят — обади се Форсайт.

— Имам една теория — каза Коста. — Не точно за самите ангели, а за това как въздействат върху хората.

— Аз си мислех, че ги правят добри — объркано каза Чандрис.

— Не те *правят* някакъв — каза ѝ Коста. — А само ти *позволяват* да бъдеш добър. Имам предвид, че ти помагат да насочиш вниманието си навън, към другите хора, като потискат основния фактор, който ръководи човешкия егоизъм и себичните подбуди.

— И какъв е той, любовта към парите ли? — предположи Ханан.

Коста поклати глава.

— Страхът.

Над масата настъпи кратка тишина.

— Страхът — безизразно повтори Форсайт.

— Но в страха няма нищо зло, Джерико — смутено възрази Орнина.

— Не съм казвал, че страхът е зло. Казах, че той насочва вниманието на човека навътре и отблъсква съобразяването с нуждите на другите. Той те прави себичен. А себичността, когато е трайно наложена, предизвиква онова, което се смята за антисоциално и престъпно поведение.

— За едно и също нещо ли говорим? — запита Форсайт и се намръщи. — Страхът е абсолютно нормална част от инстинкта за самосъхранение.

— Да, но не говоря за онези непосредствена заплаха, при която адреналинът нахлува в кръвта — каза Коста. — Не мисля, че ангелите са в състояние да повлияят на подобна чисто физическа реакция.

— Тогава за *какво* говорите? — попита Форсайт.

— За постоянните, досадни малки страхове, които непрекъснато съпътстват нашия живот и ежедневието ни. Малките страхове, които ни карат да гледаме единствено в себе си. Страх да изгубим работата си или приятелите си. Страх да не разполагаме с достатъчно пари, ако се разболеем. Страх да не ни засегнат. Страх да не се представим като глупаци.

— Е, *това* поне ми е известно — промърмори Ханан.

— Сигурен ли си? — възрази Коста. — Наистина ли си сигурен? Ти прие Чандрис на борда на „Газела“, като великолепно знаеше, че тя идва, за да открадне нещо от теб. Ако това беше станало, щеше да си посмешището на доковете. И пукаше ли ти от това?

Ханан намръщено се обърна към Орнина.

— Но...

— А *ти* се страхуваше да им се довериш — продължи Коста, като се обърна към Чандрис. — Не ли така? Но в края на краищата го направи, въпреки че знаеше много добре, че гордостта ти жестоко ще пострада, ако откриеш, че ти правят номер. — Той отново погледна Форсайт.

— Що се касае до мен, аз в края на краищата стигнах дотам да не се страхувам да призная, че съм шпионин.

— Но какво всъщност казвате? — попита Пирбазари.

— Че трябва да дадем антидепресанти на всички хора и няма да имаме нужда от ангели ли?

— Антидепресантите промиват мозъка и размекват волята — промърмори Форсайт замислено, сякаш някои неща изведнъж започваха да му стават ясни. — Както отбеляза господин Коста, ангелите не правят това.

— Всъщност могат да помогнат на човек да стане значително по-умен — предположи Коста. — Не забравяйте онзи малък компонент на разум.

— Само когато са на големи групи — отбеляза Ханан.

— Или само поддаващи се на измерване в големи групи — каза Коста.

— Просто си мисля за Върховния сенат — замислено заговори Форсайт. — Всички открити сделки и договори, без никакви маневрирания или търсене на лични изгоди, които са в основата на политическия живот. Пълно сътрудничество, пълна и безрезервна склонност за компромиси. Никакъв страх да се представиш като глупак или да бъдеш използван.

Пирбазари поклати глава.

— Съжалявам, но все още не мога да го приема — твърдо заяви той. — Дори подобно въздействие наистина да съществува, то няма да е в състояние да направи нищо, ако въпросната личност *не иска* да бъде добро момче.

— Всъщност даже биха могли да влошат положението още повече — обади се Ханан. — Страхът да не бъдеш хванат е едно от нещата, което обяснява намаляването на престъпността.

— Именно — съгласи се Пирбазари. — Тогава защо не е имало престъпници сред Върховните сенатори?

— Имало е — каза Коста. — Седем за последните десет години.

Пирбазари изглеждаше потресен.

— Къде сте чули това?

— Директор Подолак ми каза. Каза също, че случаите са били дълбоко потулени.

— Ами... добре, чудесно. Но тогава би трябвало да бъдат много повече от седем. Освен ако не предполагате, че повечето хора по принцип *искат* да бъдат добри — нещо, в което не вярвам.

— Самосбъдващи се предсказания, Зар — каза Форсайт.

— Какво означава това?

— Това са пророчества, които се сбъдват, защото всички очакват да се сбъднат — обясни Форсайт. — Помислете си само — всеки твърдо вярва, че ангелите ни карат да постъпваме етично. Щом това е станало общоприето виждане, единствено хората, които наистина желаят да служат на Емпирей, ще се заемат с политика. А онези, които гледат единствено да напълнят собствените си джобове, ще гледат да стоят колкото се може по-настрана от ангелите.

Пирбазари поклати глава.

— Още не мога да го приема.

— Не твърдя, че съм стопроцентово прав — призна Коста. — Може би има и много други страни, за които не съм се замислял. Просто се опитвам да намеря теория, която да обяснява поведението, с което съм се сблъсквал. И да обясня пристъпа на паника у Ронион при Ангелиада.

— Чакай малко — намеси се Орнина. — Смяташ, че Ангелиада напада корабите, защото се *страхува* от тях?

— В общи линии — кимна Коста. — Щом ангелите потискат страха, антиангелите би трябвало да го усилят.

— Но защо ще се страхува? — попита Чандрис. — Ние не бихме я наранили. А и да искахме, как бихме могли?

— Не е задължително страхът да има основание — кротко каза Форсайт. — Всъщност повечето от страховете, които изброи преди

малко господин Коста, са неоснователни.

— Изводът от всичко това е, че трябва да разберем какво в действителност вършат ангелите — каза Коста. — И да разберем ограниченията им. — Той се поколеба. — Защото мисля, че ще трябва да се научите да живеете без тях.

— Какво пък означава *това*? — подозрително попита Пирбазари.

— Да, ти още не си чул — каза Форсайт и посочи Коста. — Господин Коста смята, че трябва да катапултираме Ангелиада в междузвездното пространство, където няма да представлява опасност за нас.

Очите на Пирбазари се свиха.

— Това е нелепо. А освен това сега тя се е успокоила.

— Само защото е изгонила всекиго в непосредствена близост до себе си — възрази Коста. — И затова няма от какво да се страхува. Ами ако някой ден забележи Сераф? Не, трябва да решим този въпрос преди това, или най-малкото да изработим план за действие.

— Определено се нуждаем от план. — Форсайт впери поглед в Коста със странно напрегнато изражение. — Истинският въпрос е дали изхвърлянето ѝ от системата ще е достатъчно.

Изражението му...

— Да не би да мислим за едно и също нещо, господин Върховен сенатор? — тихо попита Коста.

— Щом откритият космос не е достатъчен, с нетърпение чакам да чуя какво е — отбеляза Ханан. — Какво искате, да я дадем на Мира ли?

— Не. — Коста продължаваше да гледа Форсайт. — Трябва отново да я приспим. Трябва да ѝ върнем ангелите.

Настъпилата гробна тишина бе нарушена от тихото подсвирване на Ханан.

— Знаеш как да хвърляш политически бомби, а, Джерико? Да не мислиш, че Върховният сенат ще приеме подобно предложение?

— Може и да нямаме друг избор — тихо каза Форсайт. — Катапултирането на Ангелиада само отлага проблема, без да го решава. Не можем да поемем риска да се появи неканено някъде в бъдещето.

— Никога няма да можете да убедите хората — настоя Пирбазари. — Те са свикнали да имат високо морални лидери.

— Не — каза Коста. — Те са свикнали да бъдат политически мързеливи. Ангелите са им позволили да оставят правителството им да върви на автопилот. А сега ще трябва да се научат отново да го държат под око.

— Кое то в крайна сметка може и да не е зле — замислено каза Ханан. — Дори основаните на морала решения може да са погрешни, нали разбирате. Може би е най-добре да има подозрителни избиратели, които винаги да надничат над рамото на управляващите.

— Добре, но не забравяйте, че ако изчезнат ангелите, изчезва и вашата работа — обърна се Пирбазари към Ханан и Орнина. — Както и вашата, Коста.

— Ще го преживеем — небрежно сви рамене Ханан. — И без това започнах да се уморявам от тези полети. Манджа из цялата кухня всеки път, когато ти се наложи да завиеш. Уф!

— Определено днес няма да вземаме окончателни решения — каза Форсайт и започна да събира документите пред себе си. — Но това ни дава повод за размисъл.

— И какво следва? — попита Ханан.

— Нищо особено драматично — каза Форсайт. — Ще наредя на ЕмОт да съберат катапултиращи кораби и да ги изпратят при „Комитаджи“. Ще им бъде необходима около седмица да стигнат дотам, а дотогава Ангелиада би трябвало да се е преместила на безопасно за тях разстояние. Междувременно някой ще трябва да изрови координатите на Сцинтара. По-късно, Коста, ще поговорим за подробностите около съобщението.

— Може би няма да е зле да пратим и едно до Лорелей — предложи Пирбазари. — Всъщност можем да го направим още сега. Да уведомим мирските сили за предстоящата заповед за оттегляне и да ги предупредим дотогава да не правят поразии на планетата и населението.

— Мога да напиша нещо — каза Коста. — Можем също да приложим копие от записите от Централата.

— Това би трябвало да ги постресне — съгласи се Форсайт. — Зар, ти си отговорникът по организирането на това.

— Да, сър.

— Е, в такъв случай, засега това е. — Форсайт огледа присъстващите. — Освобождавам ви под честната ви дума в очакване

на предстоящото изслушване от страна на съответните власти.

— Тоест изслушването ще бъде след като Мирът се разкара с подвита опашка? — попита Ханан.

— Ще се погрижим за насрочването — увери го Форсайт. — Благодаря ви за отделеното време.

Чандрис се прокашля.

— Има само още един въпрос, господин Върховен сенатор.

Форсайт вдигна вежди.

— Да?

— Аз бях онази, която помогна на Джерико да унищожи „Комитаджи“ — напомни му тя. — Всъщност, ако проследите събитията, ще откриете, че ако не бях аз, този кораб още щеше да виси над главите ни.

— Да не искате медал? — насмешливо попита Пирбазари.

— Не — отговори Чандрис. — Искам награда.

— Мисля, че наградата ви върви заедно с тази на Коста. А именно, че няма да бъдете осъдена за съучастничество с мирски шпионин — изсумтя Пирбазари.

— Не мисля така — спокойно каза Чандрис. — Разбирате ли, аз изобщо нищо не знам за това. А и не можете да го докажете по никакъв начин.

Лицето на Пирбазари помръкна.

— Вижте...

Форсайт го прекъсна с жест.

— И какво искате? — попита той.

— „Комитаджи“ беше огромен кораб — каза Чандрис. — *Наистина* огромен. Направих справка с някои числа от старата история на Земята и установих, че цената за залавянето или унищожаването на нещо с подобни размери би била направо космическа. Всъщност само от правото за възнаграждение за спасеното имущество от онова, което е останало...

— Разбрахме — прекъсна я Форсайт. — И какво искате?

Чандрис го погледна право в очите и каза:

— Искам операция за Ханан. Пълно възстановяване и реконструкция на нервната му система.

Челюстта на Ханан увисна, очите му се разшириха от изумление. Пирбазари изглеждаше така, сякаш ще се пръсне всеки момент.

— Шегувате се! — ужасено каза той. — Имате ли изобщо някаква представа колко ще струва подобна операция?

— В сегашното му състояние — между два и три милиона рую — каза Чандрис. — Предполагам, около процент и половина от сумата, за която бих могла да претендирам по закона за каперство.

— Емпирей няма закон за каперство — изръмжа Пирбазари и мрачно изгледа Ханан. — Това е изнудване.

— Чандрис, не трябва да го правиш — запротестира Ханан.

— Млъквай, Ханан — каза Чандрис. — Вижте, господин Върхвен сенатор. Независимо дали ви харесва, или не, двамата с Коста сме най-близко до онова, което би минало за военни герои от изтеклите събития. Бихме могли да предизвикаме доста обществено внимание, стига да пожелаем.

— С изключение на факта, че не вярвам да го желаете — благо каза Форсайт. — Особено с оглед на вашето минало и настоящото положение на господин Коста.

— О, разбира се, че предпочитаме да не се вдига шум — съгласи се Чандрис. — Всъщност дали ще бъде така зависи от вас.

Форсайт се усмихна.

— От вас би станал чудесен политик от старата школа, госпожице Лалаша. Много добре. Господин Дейвий ще получи своята операция.

— Сър... — започна възбудено Пирбазари.

— Но! — Форсайт вдигна предупредително пръст към нея. — Не защото ме притиснахте да го направя. А защото сте права — вие и Коста го заслужавате.

Той огледа събралите се още веднъж.

— Ако няма повече въпроси, обявявам заседанието за закрито.

С последно кимане към всеки от тях Форсайт стана и заедно с Пирбазари излязоха от стаята. При вратата Ронион спря, усмихна им се широко, махна с ръка за сбогом и ги последва.

— Не трябваше да го правиш. — Орнина мина покрай Коста и почти издърпа Чандрис от стола ѝ и я прегърна с всички сили. — Но ти благодаря. Много ти благодаря.

— И аз искам! — Ханан пристъпи към тях и ги прегърна. — Групова прегръдка, Джерико — смигна той на Коста. — Ще се присъединиш ли?

Коста се усмихна.

— Някой друг път, благодаря.

— Това е то днешната младеж — с престорена печал отбеляза Ханан. — Не разбира от хубавите неща в живота...

— О, стига, Ханан — сгълча го Орнина, след като се пуснаха.

— Историята на моя живот — със същия тон продължи Ханан. — Между другото, страхотен анализ, Джерико. Аз съм с господин Пирбазари — не вярвам на нито думичка. Но въпреки всичко беше страхотно.

— Обаче не беше прав за едно нещо — каза Чандрис. — Ангелите влияят и върху страха от непосредствена опасност, поне мъничко. Когато ни нападна Трилинг, бях много по-спокойна, отколкото би трябвало да съм.

— Като се замисля, аз също — каза Коста и се намръщи при спомена за случката. Адреналинът му се беше покачил, без съмнение, но умът му си оставаше съвсем ясен. Неестествено ясен. — Също и при Ангелиада. Права си, наистина въздейства.

— Може би тъкмо затова Върховният сенат изглежда толкова спокоен пред заплахата от страна на Мира — ядно промърмори Ханан. — Сякаш изобщо не предприемат нищо срещу нея.

— Но са предприели — каза Коста. — Системата от мрежи и катапулти е страхотна. Разгърнали са я и просто са престанали да се тревожат повече за нея.

— Чудя се как Мирът е успял да премине — каза Чандрис.

— Не зная — каза Коста. — Но предполагам, че ще разберем, след като изтеглят корабите си от Лорелей и отново установим връзка с тях.

— Какво ще правиш сега, Джерико? — попита Орнина. — Имаш ли нужда от квартира?

— Не, ще се оправя — каза Коста. — Все още имам стая в института.

— Най-много за седмица-две — каза Ханан.

— О, за доста повече — увери го Коста. — Независимо от ужасните предсказания на господин Пирбазари, институтът няма скоро да остане без работа. А може би и никога. Дори да се съгласят да върнат ангелите, със сигурност ще запазим няколко за проучвания.

— Безопасно ли ще е? — попита Орнина.

— Сигурен съм, че да — каза Коста. — В края на краищата необходими са няколко хиляди антиангели повече, за да се превърне Ангелиада в онова, което е сега. Няколко десетки не би трябвало да представляват проблем.

— Въпросът е *вие* какво ще правите? — обърна се Чандрис към Ханан и Орнина.

— Какво искаш да кажеш с това „вие“? — контрира Ханан. — Нямах ли предвид „ние“?

— Не оставаш ли с нас? — добави Орнина.

— Ами... — Чандрис хвърли бърз поглед към Коста. — Разбира се, бих искала. Но ако няма работа, как можете да си позволите да ме задържите?

— Искаш да кажеш, как бихме могли да си позволим да *не* те задържим — категорично заяви Ханан. — Погледни нещата в очите, Чандрис. Сега си част от екипа.

— Не знаем какво бихме правили без теб, скъпа — нежно добави Орнина.

— И аз не зная какво бих правила без вас — тихо каза Чандрис. — Но ако няма работа...

— Ще има колкото си искаш — настоя Ханан. — Куриерски услуги, превоз, туристически обиколки — все ще се оправим някак.

— Всъщност не мисля, че ще ви се наложи да се притеснявате за това — обади се Коста. — Форсайт ми изглежда доста убедителен тип. И ако успее да убеди Върховния сенат да се върнат ангелите, ще има доста нужда от хора като вас.

— Какво искаш да кажеш с това „хора като вас“? — намръщи се Орнина.

— Ами, не можете просто да ги пуснете пред Ангелиада като някаква космическа стръв и да се надявате тя да им се нахвърли — каза Коста. — Лъчението ще ги изтласка навън, особено ако Ангелиада е достатъчно умна, за да разбере какво става. В общи линии, ще трябва направо да бъдат натъпкани в гърлото ѝ.

— А единствените кораби, способни да се приближат достатъчно, са ловните. — Лицето на Ханан светна. — Как чудесно се нареждат нещата!

— Само не се въодушевявайте прекалено — предупреди ги Коста. — Вече няма да сте герои, създаващи един по-добър свят за

обикновените емпирейци. Ще им отнемате този свят поради причини, които половината от хората първоначално няма да разберат.

— Всички правим онова, което трябва да се прави — тихо каза Орнина. — Освен това не сме се заели с тази работа, защото сме искали да бъдем герои.

— Права си — съгласи се Коста. — Предполагам, че на някои просто им се налага. — Той стана. — Най-добре да се връщам в института и да започна да работя върху онова малко заплашително писъмце за Лорелей.

— Ще те видим ли по-късно? — попита Чандрис.

Коста се пресегна и хвана ръката ѝ. Внезапно си даде сметка, че винаги се е страхувал от Чандрис. Всъщност винаги се беше страхувал от всички жени. Винаги го бе обяснявал като част от общия си проблем с обществото и винаги бе проклинал несръчността си и измъчващите го страхове на младостта.

Но когато се изправи лице в лице срещу смъртта при Ангелиада, изведнъж всичките му страхове, че говори или постъпва погрешно, започнаха да му се струват незначителни. Може би това го бе направило зрял. Може би най-сетне бе пораснал.

— Разбира се. Можеш да бъдеш сигурна.

Или може би, прошепна един глас в него, това са просто ангели.

Издание:

Тимъти Зан. Ангелиада

Американска. Първо издание

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“ Петър Христов

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД Валентина Гълъбова

ISBN: 954-585-340-9

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 30

ИК „БАРД“, 2002

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.